

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Afraid of none... Feared by all...

KISS LEILANI

MATE TO THE
ALPHA
CALLED GOD

BOOK 2 OF THE ALPHA KING OF NATURIAH TRILOGY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ALPHA'YA EŞLİK EDEN TANRI

NATURIAH ÜÇLEMESİNİN ALFA KRALI

**[Bu kitap, ilk kitabın doğrudan devamı olduğu için tek başına
okunmamalıdır; Alfa Avcının Eşi]**

YAZAR: KISS LEILANI

© Telif Hakkı 2022 Kiss Leilani
Tüm Hakları Saklıdır.
ISBN: 9798371021281

Bu kitap, yazarın izni olmadan basılı veya elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal eden telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Tüm karakterler ve hikaye yazarın mülkiyetindedir ve desteğiniz ve saygınız için teşekkür ederiz. Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgudur. Gerçek kişilere, hayatta olan veya olmayan kişilere benzerlikler tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Bu hikaye yetişkinlere yönelik temalar, küfürlü dil, cinsel durumlar, istismar ve travma içerir. Yalnızca olgun, yetişkin okuyucular içindir.

Kapak tasarımı: Muhammad Adeel.

YAZARIN NOTU

Bu hikaye küfürlü dil, şiddet içeren sahneler ve açık seks sahneleri içerir ve çocuklar için uygun değildir. Ayrıca cinsel saldırı ve fiziksel ve psikolojik işkence sonucu ortaya çıkan Travma Sonrası Stres Bozukluğu'nun (PTSD) etkilerini de ele almaktadır. Bu eylemler açık ve erotik olmayan bir şekilde anlatılmaktadır ve karakterler kitap boyunca bunlara atıfta bulunmaktadır. Kitap nihai olarak işleme ve iyileşmeyle ilgili olsa da, bu konulara duyarlıysanız, bu kitap size uygun olmayabilir.

ADANMA:

Bu kitap, ablam Chidera Deraclassic'e ithaf edilmiştir; her zaman benim bir numaralı hayranım olduğun için teşekkür ederim! Editörüm Ashley Drew Bowling, sabrın ve kararlılığın için çok teşekkür ederim. Sen en iyisisin!

Ayrıca sevgili anneme de teşekkür ederim! Her zaman benimle ilgilendiğin, ziyaret ettiğimde sabahları kahve ve kahvaltı hazırlayarak aç karnına çalışmamamı sağladığın için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum anne.

"Seni izlemek istiyorum," dedi, sesi o kadar alçaktı ki, mırıldanır gibi titriyordu.

"Beni izlemek mi?" diye fısıldadı, gözlerine bakamadan, onu kendini tatmin ederken yakaladığı için utanarak.

"Kendine dokunduğunu izlemek istiyorum." Adam kadının boynuna bir öpücük kondurdu. "Wolfaraine...!" Kadın şok ve rahatsızlık içinde nefesini tuttu.

"Senin kendini tatmin ederken inlemene ve beni düşünmene bakmak çok seksi bir şeydi. Şimdi de bunu benim için yapmanı izlemek istiyorum." Ona yaklaştı ve güçlü kolunu çıplak beline doladı. "Benim için kendini okşa, Ismena."

İçindekiler

YAZARIN NOTU ADANMA:

İçindekiler

BÖLÜM 1. AŞIRI ZEVK.

BÖLÜM 2. TANIDIK DUYGULAR VE ONUN DOYMAZ AÇLIĞI. BÖLÜM 3. ERTESİ
SABAH.

BÖLÜM 4. HAZEL SMITH'İN ARANMASI.

BÖLÜM 5. TESİSİN DEĞİŞİMİ. BÖLÜM 6. İNSAN

DÜNYASININ ÖNCESİ.

BÖLÜM 7. TUTKUNUN ACI ÇEKİŞİ.

BÖLÜM 8.....AYRILIĞIN ARDINDAN.

BÖLÜM 9. TESADÜF, KOŞULLAR VE KADER ÜÇGENİ. BÖLÜM 10. SALDIRI.

BÖLÜM 11. DOĞRU OLMAYAN BİR DUYGU.

BÖLÜM 12. ÖLDÜĞÜ DÜŞÜNÜLEN KİŞİ. BÖLÜM 13.

GEÇMİŞİN TAM HİKAYESİ 1.

BÖLÜM 14. GEÇMİŞİN TAM HİKAYESİ 2. BÖLÜM 15.

KASSANDRA.

BÖLÜM 16. ARAMIZDAKİ DOSTLUK

BÖLÜM 17. İNANMAZLIK VE MESAJ. BÖLÜM 18. ONU

ÖZLÜYORUM. ONU ÖZLÜYORUM.

BÖLÜM 19. KALBİN YATTIĞI OKYANUS...

BÖLÜM 20. YANAN TUTKU Cehennemi. BÖLÜM 21.

ONUN ÇEVRESİNDEKİ ORMAN.

BÖLÜM 22. KONSEYİN ENDİŞESİ. BÖLÜM 23.

KARANLIKTA Fısıltılar.

BÖLÜM 24. BÜTÜN GECE: SENİNLE, SENİN İÇİNDE, SENİN

ETRAFINDA. BÖLÜM 25. NADİR, HARİKA BİR RUH HALİ.

BÖLÜM 26. ÇAĞIRILDI.

BÖLÜM 27. UYANDI.

BÖLÜM 28. NATURIAH'IN ALFA KRALIYLA

BULUŞMA. BÖLÜM 29. İKİLEM.

BÖLÜM 30. TAHT: İŞKENCE GÖREN KURT. BÖLÜM 31.

KAOSUN GÖLGESİNDE.

BÖLÜM 32. GÖRÜNMEYEN ŞEYTANLAR. KARŞILAMA KOLLARI.

BÖLÜM 33. KÖTÜ PLANLAR VE BİÇAK GİBİ OLASILIK. BÖLÜM

34. AŞIKLARIN YÜRÜYÜŞÜ. VE KÖTÜ BİR HİSSİYAT.

BÖLÜM 35. SANA DOKUNMAKTAN ZEVK ALIYORUM, ISMENA. EVİME

DÖNÜYOR GİBİ. BÖLÜM 36. SONUN BAŞLANGICI.

BÖLÜM 37. KONTROL İÇİN MÜCADELE VE İTİRAFların YÜKSEK SESSİZLİĞİ.

BÖLÜM 38. ACILAR. ACI. IZDIRAP. BÖLÜM 39.

HİÇ DE İYİ DEĞİL.

BÖLÜM 40. ACIYIN ELLİ TONU.

BÖLÜM 41. KENDİNDEN NEFRET: Nasıl İyileşebilirim?

BÖLÜM 42. EN KARANLIK SAAT... BÖLÜM 43.

ŞOK İSTEĞİ. KABUL.

BÖLÜM 1. AŞIRI ZEVK.

Ismena, Naturiah'daki en kaliteli şaraptan daha hızlı bir şekilde onun kafasına girdi. O havlu vücudundan düştüğünde ve o lanet bornozun başından beri sakladığı mükemmelliği gördüğünde, tamamen içgüdüleriyle hareket etti.

Şimdi, sırtı duvara dayalı ve kolları onu kollarında tutarken, karanlık bir arzunun derinliği kadar derinleşen ısrarcı açlığa teslim oldu.

Öpücük vahşi ve sert oldu. Dudakları, Ismena'yı baştan aşağı titretiren bir öpücükle onun dudaklarına indi. Ismena, duyularının başını döndürmemesi için mücadele ederken ellerini onun omuzlarına sıkıca tuttu, ama onun içinde ateşlediği ateş fırtınasından kaçış yoktu.

"Neden bunu yaptın?" Derin bir homurtu ağzına doğru söylendi.

"Sana ihtiyacım var." Nefes aldı.

"Beni idare edebileceğinden emin misin, Ismena Cranes?" Ona cevap verme şansı bile vermedi, bunun yerine dudakları tekrar dudaklarını kapattı.

Onun arzusu daha da arttı. Onun beyni yakıcı öpücüklerine çok bağımlı hale geliyordu. Kalbi göğsünde hızla atıyordu ama buna takılmasının imkanı yoktu.

Onun büyük elleri yüzünü çerçeveledi, saçlarına daldı, dilini çılgın bir açlıkla ağzına sokarken onu sabit tuttu. Dilini onun dilinin etrafında döndürdü, onu baştan çıkardı, içeri girip çıkarken onu kışkırttı, çok daha dünyevi, cinsel bir eylemi taklit etti.

Kollarında kıvrıldı, artık çaresizdi, öpücüğü domine ederken dudaklarının ve dilinin verdiği zevke kendini kaptırdı. Başı eğildi, dudakları

onun dudaklarına doğru eğildi, ağzına derin bir iniltiyle girerken, bir eli onun dolgun göğsünü avuçladı.

Kabarık tomurcuğu buldu, başparmağı ve işaret parmağıyla daha da sertleşene kadar daireler çizdi. Her çekişte nefes nefese inleyene kadar tekrar tekrar bastırdı ve çekti.

Öpüşmeyi bıraktığında, Ismena'nın gözleri hafifçe açıldı. Kehribar rengi gözler onun gözleriyle buluştu. Ve yüzünde vahşi bir şehvet ifadesi vardı.

"Durmanı söylersem..." Göğsünü sıktı.

"...dururum." O inledi.

"Durmanı söylersem..."

"...nefes almayı

bırakırım."

Bir duraklama, "Eğer 'Yapma' dersem...?"

"...O anda yaptığım her şeyi durdururum." diye ekledi, kollarında kıvrılarak.

"Sen, Ismena, çok cesursun." Sesinde hayranlık vardı. Dağ aslanı çok sessizdi, ama Wolfaraine kurdu kontrol altında tutmak için mücadele ediyordu. Onun korku ve tahrik kokusu, özellikle tahrik kokusu, kafasını karıştırıyordu.

Onu tekrar öptü, bu sefer bir öncekinden daha sert.

Tanrım, dilinin dilinde dönmesi ve dudaklarının dudaklarını emmesi, nefesini kesmişti. Onu yerden kaldırdığında, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi, nefesini tuttu.

Sonra sırtının yatağa değdiğini hissetti, ama adam onun üzerine uzanmak yerine ondan uzaklaştı. Gözlerini onunkilerden ayırmadan, giydiği geceliği çıkardı.

Adamın kalın pazılarını, tonlu cildini, vücut geliştirici gibi kaslı omuzlarını ve altı, neredeyse sekiz sayılabilecek belirgin karın kaslarını gördü. Gözleri hayranlıkla parladı, arzusu tavan yaptı.

Kahretsin, televizyonda ya da dergilerde bile bu kadar çekici bir erkek vücudu görmemişti. Ve o kadar iriydi ki, hakimiyet kuran bir

intikam meleği gibi duruyordu; gümüş-altın rengi uzun saçları parıldayarak ona daha güçlü ve tehlikeli bir görünüm kazandırıyordu.

Gergin bir şekilde yutkundu, bacaklarını birbirine bastırdı.

Bu gece başladığından beri ilk kez, Ismena aralarındaki boy farkını fark etti; o 1,68 metre boyundaydı, peki ya o? 1,93 metre, hatta daha uzun görünüyordu. Her şeyde ve her yerde ondan çok daha uzundu.

"Rahatla, Ena."

O seksi ağzından çıkan "Ena" sesi, seksin kendisi gibi geliyordu ve sanki vücudu hipnotize olmuş gibi, kendini rahatlamış buldu.

Yatağında çıplak uzanmış, sarı kıvrırcık saçları başının etrafında dağınık halde, Wolfaraine daha önce hiç bu kadar güzel bir manzara görmemişti. Pantolonunu çıkarmadan, aralarındaki mesafeyi kapattı. İçindeki her içgüdü, bacaklarını ayırıp kendini onun ıslak amının derinliklerine gömmesi için onu zorluyordu.

Ve amcığı ıslanmıştı, damlıyordu. Kokusu sarhoş ediciydi.

Ama içgüdülerini takip etmek yerine, kendini onun güzel vücudunun üzerine indirdi, dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı ve sahiplenircesine öptü.

O, onun kucağına doğru eğildi ve onu hissetti. Onun kocaman penisi, onun alt karnına çarparak, çok yakında içine alacağı şeyi açıkça hatırlatıyordu. Son parasını, bunun sığmayacağına bahse girerdi...

Dudakları onunkilerden kayıp boynuna doğru indiğinde boğazından bir inilti çıktı. Sonra onu kendine doğru eğdi, başını daha da aşağıya, sıkı, şişmiş bir göğüs ucuna indirdi. Dışleri hassas noktayı sıyırdı, bu da onun tepki olarak sarsılmasına neden oldu, zevk onu bir saniye yakıp, sonra duyularını patlattı.

Ağzı sert meme ucunu kapladı, sert, açgözlü emişlerle ve dilinin hızlı hareketleriyle onu emdi. Aynı anda, eli aşağıya doğru kayd, karnını geçip klitorisine bastırdı.

Elektrik şoku gibi zevkli hisler vücudunu sararken, kadın yataktan sıçradı. Aynı anda, adam parmağını kadının içine soktu ve ikisi aynı anda inledi.

"Wolfe. Tanrım, bana ne yapıyorsun?" diye bağırdı, kontrol edilemez bir adrenalin dalgası içinden geçiyordu.

Onun inlemesi, onun yanında ne kadar harika hissettiğiyle ilgiliydi. Kız tamamen gergin ve ıslaktı. Parmağı çekildi ve tekrar, tekrar ve tekrar içine girdi.

Ismena patlamak üzereydi. Bunu hissedebiliyordu. Onun dudaklarının meme ucunda hissettiği ve içindeki parmağının, onda ateşlediği bu yoğun acıyı doldurmasıyla orgazm olacaktı.

Kızın vajinası kasıldı, istemsiz duygu dalgası, neredeyse şiddetli bir tepkiyle, ağrıyan derinliklere saplandı.

"Oooooohhhh..." Beş gece önceki gibiydi. Aynı derecede kötü. Aynı derecede şehvetli. Aynı derecede yoğun.

"Lanet olsun, duvarların çok dar. Seni benim için iyi hazırlamam gerekecek," sesi normalden daha derindi, kurdun yüzeye ne kadar yakın olduğunu ona anlatıyordu. "İçine girmek için sabırsızlanıyorum."

Hissiyat klitorisine, amına doğru hızla yayılıyordu. Rahmi sertçe ve sıkıca kasıldı, yaklaşan ecstasy ile dalgalanırken, inleyerek ve ona yaklaşmak için çaresizce mücadele ediyordu.

Dişleri sert meme ucuna bastırıp onu daha da hassaslaştırdığında, içinden bir çığlık kopardı. Onları meme ucuna sürttü, sonra geri çekti, içine emdi ve yaladı.

Farklı hisler onu zevkle öldürüyordu.

"Bana ne yapıyorsun?" diye nefes nefese sordu. "Tanrım, Wolfe, bu çok iyi. Çok iyi." Hiç böyle olmamıştı...!

Yavaşça ikinci parmağını da ekleyerek onu genişletti.

O, utangaç bir şekilde inledi, açgözlü vücudunu onun dalan parmaklarına doğru kıvrarak, ulaşamayacağı bir yerde hissettiği rahatlamayı ararken yüzünü onun boğazına gömdü.

Sonra parmaklarını çevirdi, onun içine çok derine daldı ve aynı anda meme ucunu ağzına aldı, dişleri biraz uzayarak sivri dişlere dönüştü ve buruşuk tomurcuğu ısırdı.

Kadın bir ılık atarak patladı ve onun kollarında titredi. Vücutu birkaç parçaya bölündü, bu çok fazlaydı. Parçalanma, şiddetli ecstasy patlamaları onu daha da yüksek bir rahatlamaya sürükledi.

Ama o onunla işini bitirmemişti. Üçüncü parmağını da ekledi, ya da eklemeye çalıştı. Onun titreyen kanalı fazladan uzantıyı derine almadı. Bu yüzden, onu titrek iç duvarlarında döndürerek orgazmını uzattı.

"aaaaAAAAAHHH...!" Ismena tekrar ılık attı. Gözleri yaşardı. Bu çok fazlaydı. Bu... BU... çok fazla.

"Bekle! B-Bekle...!" Elleri onun ellerini tutmak için uzandı, ama o diğer eliyle Ismena'nın bileklerini kavradı ve sıkıca tutup başının üstüne kaldırdı, başarıyla onu esir aldı. Parmakları acımasızca Ismena'nın içine giriyordu, onun orgazmını sonuna kadar uzatmaya kararlıydı.

"Oh, tanrım...!" Uylukları titredi, vücutu kıvrandı. Oda soğuk olmasına rağmen terledi.

Sonra, onun vücudunu keşfetmeye başladığından beri içindeki bastıramadığı dürtüye yenik düştü. Başını onun boynuna eğdi.

Ismena onun ne yapacağını biliyordu ve vücuduyla direnmeye başladı, boynunu onun arayan ağzından uzaklaştırmaya çalıştı. "Hayır, hayır, lütfen, bu... çok... fazla olacak!" diye bağırdı.

Wolfaraine biliyordu, bu yüzden tam da bunu yapıyordu. Ismena, bundan sonra olacaklar için alabileceği tüm zevklere ihtiyacı vardı. "Buna dayanabilirsin."

Kafasını, bir çiftleşme ritüeli olursa sonsuza kadar onun izini taşıyacak olan boynunun hassas kısmına daha da yaklaştırdı ve dilini üzerinde gezdirdi.

Vücutu, sanki büyük bir elektrik akımı geçiyormuş gibi sarsıldı. Ağlayarak, parmağını kaplayan ve eline damlayan özünden daha fazlasını damlattı.

Adam dilini tekrar oraya sürdü.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım!" Ağzından çığlıklar dökülüyordu, başı bir yandan diğer yana sallanıyordu. Bu gidişle, aklını kayıracaktı.

Böyle bir his nasıl olabilir?

Acı değildi, ama neredeyse zevk de değildi. Neredeyse. Bu kelimeyle sınırdıydı... Aşırı.

Kurt, içindeki zevkle kükrüyordu. Sonra, keskin, neredeyse diş gibi olan dişlerini kadının boynundaki o noktaya kapatıp ısırıldı.

İlk orgazm henüz dinmemişken, vücudu bir başka yoğun orgazma doğru hızla düşerken çığlık attı.

O, parmağını kadının içindeki ağrılı noktaya bastırıp parmaklarıyla o noktayı sıktağında, çığlık ecstasy dolu bir iniltiye dönüştü. Kadının amı bir mengene gibiydi, onun tutuşundan kalan son kırılğan kalıntıları sağıyordu.

Ismena yalvardı, dileklerde bulundu, dilbilmezce konuştu ve yüksek sesle ağladı, o kadar çok kıvrandı ki, adam onu bırakmazsa kendine zarar verecekti. Bu yüzden, adam ona acıdı.

"Sorun yok, iyisin. Ben yanıdayım. Ben yanıdayım." Onu sakinleştirdi, dikkatinden dolayı kızaran boynunun o kısmından uzaklaştı ve parmaklarını onun titreyen kılıfından çıkardı. Onu ezici zevkten sakinleştirmek için şişmiş, parlak klitorisini avucuyla okşamaya başladı.

Titreme vücudunu sardı, yüzünü onun boynuna gömdü, yaralı bir hayvan gibi tekrar tekrar inledi.

Wolfaraine en sakin görüneniydi ama içten içe hayatının en büyük savaşlarından birini veriyordu. Tam sınırdıydı, penisi o kadar tahrik olmuştu ki acıdan öteye geçmişti. Çok şiddetli bir şekilde zonkluyordu.

Artık dayanamıyordu. Onu elde etmek zorundaydı.

Hızlı hareketlerle pantolonunu çıkardı ve tekrar ona katıldı. Vücudunu kaydırarak onun üzerine çıktı ve vücudunu onun vücuduyla kapladı. Her changeling'in en sevdiği pozisyon kadını arkadan almaktır, ama Wolfaraine bu düşünceyi kafasından tamamen silmişti.

Şu anda hissettiği duygular ve altında yatan kadının eşi olduğunu bildiği için, o pozisyonda kurtunu kontrol edemeyecekti. Kadın kurt için hazır değildi... henüz.

Kadın yorgun bir şekilde inledi, başını yana attı. Wolfaraine, kadının titrek bacaklarını ayırdı ve arasına yerleşti. Gözleri kadını içine çekti.

Ay tekrar çıkmış olmalıydı, çünkü ay ışığı pencereden içeri girip üzerlerine düşüyordu. Gelişmiş gece görüşü olmasa bile, kadını net bir şekilde görebiliyordu; terli, güzel ve altında çok seksi.

Uyluklarını daha da açarak, kendini konumlandırı ve içeri girmeye başladı.

Birkaç santim içeri girdiğinde, kendini tutma gücü alevlendi ve kadının verdiği hazdan alnında ter toplandı. Lanet olsun. Yavaş ve istikrarlı devam etmesi gerektiğini kendine hatırlatması gerekiyordu.

Kızın eli onun kalçasına gitti ve tuttu, başı aşağı indi ve penetrasyonunun hızına uyacak şekilde dudaklarını yavaşça öptü. Ne kadar içeri girerse, kızın vücudu o kadar direnç gösterdi. Ve henüz yarıya bile gelmemiştir.

Ismena dudaklarını ayırdı ve gerilmenin verdiği yanma hissi, doluluk hissi yüzünden çılgılık attı.

"Şşş." Kalçaları hareket etti ve bir santim daha içeri girdi.

"Bu... bu..." Zevkli mi? Acı verici mi? Her ikisi de mi? Ismena bilmiyordu, ama sanki bekaretini yeniden kaybediyormuş gibi hissediyordu. John'la yaşadıklarından farklı olarak, bu sefer kanayacağından neredeyse emindi.

Bir santim daha içeri girdiğinde gözleri yaşardı. Acıyor. Hayır, bu doğru olamaz.

"Acıyor... Sence sığmazsın." Korku ve acı sesini titretmişti. Eğer tüm changelingler onun kadar büyükse, o zaman insanlar ve changelinglerin yaklaşması imkansızdı.

Tanrı, hayatı ve kaderiyle kumar oynadığı ilk insan olmalıydı.

"Sığacağım." Başını eğdi ve boynunu öptü, "Beni içeri al, Ena... Beni içine al."

Derin hırıltı vücudunda bir titremeye neden oldu ve onu daha da ıslak hale getirdi. Bir santim daha içeri girdi.

"Oh, Tanrım...! Deniyorum...! Deniyorum, ama..." O daha da içeri girdiğinde, onu dayanılmaz sınırlara kadar gerdiğinde, çılgılığı kesildi. Çok acıyor. Gözleri yaşlarla doldu, "Hayır, lütfen dur, bunu yapabileceğimi sanmıyorum...!"

Ve garip bir şekilde, bu yanma hissi neden bu kadar tanıdık geliyor?

Kurt kükrüyordu, onları içeri almadığı için öfkeleniyordu. Amber gözleri onun yaşlı gözleriyle buluştu, dişlerini sıkarak çaba gösteriyordu.

Sonraki birkaç saniye boyunca, üstünde donmuş halde kalarak hakimiyetini korumaya çalıştı. Dönüşüme karşı savaşıyordu.

İlk kez, dağ aslanının sessiz kaldığı için minnettardı.

Kontrolünü bir nebze olsun geri kazanmayı başardığında, bunu çabucak halletmesi gerektiğini biliyordu, yoksa kurdu çılgına dönecek, yarı dönüşümü zorlayacak ve saf içgüdüleriyle ona sahip olacaktı.

Böylece, ondan ayrılmadan onun üzerinde seviye atladı. İki elini tutup başının üzerine koydu ve parmaklarını birbirine dolayarak onu başarıyla esir aldı.

"Hayır! Tanrım! Lütfen, yapma...!" O, onun bundan sonra ne yapacağını bildiği için paniğe kapıldı.

"Şşş..."

"Bekle, lütfen...!" Sadece bir saniyeye ihtiyacı vardı...! Ama ne yapmak için?

Adam başını eğdi, dudakları kadının ağzına birkaç santim uzaklıkta kaldı, kehribar mavisi gözleri kadına bakıyordu. Yüzünde her zamanki kaşlarını çatmış hali yoktu, bunun yerine yüzünde en nazik ifade vardı.

"Dinle beni tatlım, bu geçecek." Kulağına homurdanan bir sesle fısıldadı, "Bu geçince, kendini daha iyi hissedeceksin. Sana daha önce hiç tatmadığın bir zevk vereceğim. Ve vücudun daha fazla dayanamayana kadar, tekrar tekrar, tekrar tekrar isteyeceksin. Ve her geçen gün, benim sikime, bana bağımlı hale geleceksin... ta ki ben kanına derinlemesine işleyeceğim. Ta ki içinde istediğin tek sik benimki olana kadar."

Bununla birlikte, onun değişmemiş bedeninin ona karşı koyduğu her engeli açarak, sonuna kadar içine girdi.

BÖLÜM 2. TANIŞIK DUYGULAR VE ONUN DOYMAZ AÇLIĞI.

Ismena'nın boğazından çıkan tiz çığlık kulakları sağır ediyordu. Acı o kadar dayanılmazdı ki, Ismena bir an için başı dönüyordu, bayılacağını sandı. O kısmı, sıcak bir bıçakla kesilmiş gibi zonkluyordu.

Bu dayanılmaz acıya son vermek için vücudunu ondan ayırmaya çalışarak ona karşı direndi, ama bu bir duvarı hareket ettirmeye çalışmak gibiydi. Artık açıkça ağlıyordu, uylukları seğiriyor, vücudu yaprak gibi titriyordu.

Yüzündeki acı ve kırık hıçkırıklarının sesi onu suçluluk ve pişmanlıkla doldurdu. Daha önce hiç bir insanla yatmamıştı — isteyerek. Onun acısını hissedebiliyordu. Acı vereceğini biliyordu ama bu kadar acı vereceğini hiç beklemiyordu.

"Üzgünüm Ena, çok üzgünüm," dedi boğuk bir iniltiyle, yüzünün her yerine öpücükler yağdırarak. Elinden birini bırakarak yanağını okşadı, gözyaşlarını sildi.

Onun kendisine alışması için zaman verirken, üzerinde hareketsiz kalmak için tüm gücünü kullanıyordu.

Gözyaşları yanaklarından boynuna kadar ıslatmıştı. Onları öperek silip, ona yatıştırıcı sözler fısıldadı.

Acı azalmaya başladı ve bu, zihnini başka bir şeye açtı. Çok daha korkutucu bir şeye.

Bu acı tanıdık geliyor. Neden bu kadar tanıdık geliyor! Neden onun içini dolduran bu his bu kadar tanıdık geliyor?

Aniden tanıdık bir korku dalgası onu sardı. O kadar yoğundu ki, boğazını tıkadı ve nefes almakta zorlanmasına neden oldu. Nefes almaya çalışırken gözleri çılgına döndü... bu... acı içinde.

Ve bu, şu anda hissettiği bir acı değil, çünkü onun penetrasyonundan kaynaklanan mevcut ağrı azalmıştı, ama daha önce hiç hissetmediği şiddetli bir acıydı, ama sanki daha önce *yaşamış gibi* korkutucu derecede tanıdık geliyordu.

Onun dehşeti tanıdıktı.

Acıları tanıdıktı.

Belki de, bunlar tam olarak rüyalarında hissettiği gibi olduğu içindi.

Rüyaları hatırlayamıyordu ama duygular uyanıkken de hala canlıydı, onu yatakta titreyerek bırakıyor, nefes almaya çalışırken boğazından boğucu sesler çıkıyordu.

Ve şimdi, tüm bu hisleri rüyada değil, uyanıkken, onun kollarında hissediyordu. Ismena dehşete kapılmıştı.

Yüzündeki tam değişim, fiziksel rahatsızlıktan tam bir dehşete dönüşmesini görünce, endişe ve şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ismena...? Ena, iyi misin?"

Ondan hiçbir cevap alamadı. Sadece nefes almakta zorlanıyormuş gibi boğuk sesler, dehşetle dolu, tabak gibi açılmış gözler ve onlardan sızan gözyaşları.

Korkusunun kokusu havada yoğun bir şekilde hissediliyordu. O, bunun, her ne ise, onun kötü kalbi ile hiçbir ilgisi olmadığını kesin olarak biliyordu.

Wolfaraine o anda, aralarındaki yakınlığa son verme kararı aldı. Bu karar onu öldürüyordu, bu kararı vermek için tüm gücünü kullanması gerekiyordu, ama aynı zamanda zihni kaya gibi sağlamdı.

Onu saran açlığı bastırarak, ondan çok yavaşça çekilmeye başladı, "Durduracağız..."

Onunla neredeyse tamamen ayrılmıştı ki, kadının eli onun kalçasına kondu ve hareketlerini başarıyla durdurdu. Onu kendine çekti.

"Yapma..." Şaşırtıcı bir şekilde, onun kendisinden uzaklaşmasını istemiyordu. Şimdi değil, bu yüz­süz şeytanlarla tek başına yüzleşmek istemiyordu. "Lütfen..." Sesi kısılmıştı.

Kararını uygulamaya koyulacaktı, ama onu en çok durduran şey, kadının onu tutuş şekliydi. Kadının eli, bir can simidi gibi belini sıkıca tutuyordu.

Sonunda, tamamen onun üzerine eğildi ve sadece onu tuttu. "Ben senin için buradayım. Ben seninle birlikteyim." Onun neyi ama onu beklemeyi karardı. İçindeki kurt bile sessizleşmişti çünkü onun bir parçası kadının acısını ve korkusunu hissediyordu.

Kadın yine boğulur gibi bir ses çıkardı.

Ağzını onun ağzına yaklaştırdı ve nefesini onun ağzına üfleyerek nefesini onunla paylaştı.

Ona dört derin nefes verdi, kız açgözlülükle onları yuttu. Sonra başını kaldırdı, ay ışığıyla yıkanmış yüzüne baktı ve "Benimle birlikte nefes al" diye inledi.

Ismena, yumuşak emri, başını şiddetle sallayarak yerine getirdi. Adam derin bir nefes aldı ve kız da aynısını yaptı.

Onunla birlikte aldığı her nefeste kendini daha iyi ve daha iyi hissetti. Korku sis gibi kayboldu. Aniden çevresini tekrar tam olarak fark etti. Üzerinde duran, ona nazik bir endişeyle bakan adamın muazzam gücünün tam olarak farkına vardı. İçinde zonklayan sertliğinin tam olarak farkına vardı.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye inledi.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Daha iyi..." Gözleri, açıklıkla dolu o okyanus rengi gözlerden uzaklaşmıyordu. "Teşekkür ederim."

"Sana ne oldu?" diye sordu nazikçe. "Ben..."

Hiçbir fikrim yok." diye dürüstçe cevapladı.

"Sanırım bu gecelik bu kadar yeter..." Yine uzaklaşmaya başladı.

"Hayır," başını hafifçe salladı, "Hayır, yetmez."

"Yapmayacak mıyız?" Adam kafası karışmıştı.

"Yapmayacağız," diye fısıldadı, kollarını onun boynuna dolayarak, "Gece daha yeni başladı, sence de öyle değil mi...?"

"Ismena..."

Elini iterek, dudakları birkaç santim uzaklaşana kadar onu kendine doğru çekti. "Zaten içimdesin, Wolfe," diye fısıldadı, yanakları kızardı. "Hayatımın buna bağlı olması dışında, bu kadar acıyı senin şimdi durman için çekmedim. Başladığın işi bitir."

Gözlerine baktı. Orada korku, heyecan ve gerginlik vardı, ama hepsinden öte, kararlılık da vardı.

Sonunda, başını onun başına yaklaştırdı ve "Tanrım, seninle ne yapacağım?" diye fısıldadı. Hayatında hiç bu kadar cesur, bu kadar inatçı bir kadınla karşılaşmamıştı.

Yüzünde yine bir gülümseme belirdi, "Öp beni..."

Dudakları onun dudaklarına indi. Yavaş başladı ama giderek hızlandı. O öpücükler ona uyuşturucu gibi gelmeye başlamıştı. O da bundan zevk aldı, onu içeri almak için açgözlülükle ağzını açtı. Dili içeri daldı, ağzına girdi, onu okşadı ve yuttu.

O, onun öpücüklerinde boğuluyor ve inliyordu ki, adam kalçalarını geri çekti, güç topladı ve kuvvetlendi.

Sonra, tek bir vuruşla tüm uzunluğunu tekrar onun içine gömdü.

Wolfaraine'in zevk dolu inlemesi ağzına girdi, boğazını titretti. Duyuları onunla ilgili her şeyle doluydu; dilinde onun tadı, arzusu kokusu ve penisini saran hissi.

Ona olan açlığı hızla arttı. Geri çekildi ve tekrar onun içine derinlemesine girdi. O, dudaklarını yalarken, duyulmaz bir ses çıkardı.

Ismena'nın içi, ona yaptıkları yüzünden onun için yanıyordu. Acı, hafif bir ağrıya dönüşmüştü ve çok daha şiddetli bir his yükselmeye başlamıştı.

O, onun içinde tekrar hareket etti ve o, bu hissi zevk olarak tanımladı. Bu his, tıpkı onun öpücükleri gibi onu boğmak üzereydi. Onun öpücüklerinden çok daha fazlası.

"Mmmm..." Boğazından boğuk bir inilti çıktı. O hareket etmeye başladığında zevk ve acı ateş gibi yükseldi. Ağır penisi onun içinde tüm ağırlığıyla duruyordu.

Her sert santimetre, onun en derinlerine ve daha da derinliklerine ulaşıyordu. Tanrım, onu ikiye bölecekti.

Durmadı, ona nefes alması ya da vücudunu parçalayan hislere hazırlanması için bir şans vermedi, onu saf mutluluğun girdabına attı.

Sadece daha derine, daha hızlı ve daha sert bir şekilde itti, vücudu gerginlikle gerilmiş, yüzü sert bir kontrol çizgisiyle donmuş, tamamen vahşiydi. Ona tekrar tekrar çarptı.

Gözlerinde tekrar kehribar rengi ortaya çıktı, mavi ile çarpıştı, Ismena'nın sersemlemiş gözleri açıldı ve onun güzel gözlerini ve yakışıklı yüz hatlarını içmek için açıldı. Onun uyuşturucu öpücükleri yüzünden gözlerini uzun süre açık tutamadı, gözlerini kapatmasına izin verdi ve kendini tamamen ona teslim etti.

Kalçaları kıvrıldı ve dalgalandı, onun içine girdi ve onu sürükleyici, güçlü vuruşlarla becerdi. Penisinin her bir sürtünmesi onu, varlığını bilmediği bir sınıra itti. Onu o kadar ateşli bir coşkuya itti ki, kendini kaybetti, daha fazlasını istedi, her vuruşta öldü.

O kadar iyi ki çığlık atmak istedi, ama ağzını esir alan ağzı yüzünden çığlık atamadı. Kahretsin, o çok iyi hissettiriyor.

Her ağır itiş, onu ayırıyor, deliyor, gerginleştiriyor ve yakıyordu. Duygularla aşırı yüklenen Ismena, dudaklarını ayırdı ve nefes almaya çalıştı.

"Oh, Tanrım...!" Çok iyi. Çok iyi. Fazla iyi. Omzunu daha sert ısırdı, onun vuruşlarına karşılık vermek için yukarı doğru itti.

Üstündeki erkek, onu şiddetle becerirken dişlerini sıktı. Durduramıyordu, çok iyi hissettiriyordu.

Her erkek changeling gibi, Wolfaraine de kadınlarla çok fazla fiziksel yakınlık yaşamıştı ve her birinde, dolunayda bile kontrolünü demir gibi sıkı tutmak zorundaydı.

Ama bu sıradan gecede, altında yatan bu insan dişi ile, kendini ve canavarını dizginlemeye çalışırken hayatının en zor anlarını yaşıyordu. Lanet olsun, iki kez lanet olsun, ama o çok iyi hissettiriyordu.

Hızını yavaşlatmak için tüm gücünü kullanması gerekti. Kendini dizginlemesi gerekiyordu, yoksa her şey ters gidebilirdi.

O neredeyse durma noktasına gelince, kadın rahat bir nefes aldı ve nefesini toparlama şansı buldu.

Onun içinde ve dışında sığ hareketler yapmaya başlayan adam, başını kadının boynuna eğdi ve açlığını ve kurtunu bastırmak için bir savaş verdi.

"Çok iyi..." diye inledi kız, onun omzunu ısırarak.

O keskin küçük dişler işleri kolaylaştırmıyordu. "Dur."

Kız, homurdanan emir üzerine ağzını kapattı. Korkmuş bir şekilde hareket etmeyi de bıraktı. Dağ aslanı mı?

O korku, adam başını kaldırdığında ve kız, adamın ve kurtun kahverengimsi sarı ve mavi gözlerini gördüğünde azaldı. Ama kahverengimsi sarı neredeyse yok olmuştu, bu da maviyi daha canlı hale getiriyordu.

Kurtla olan çekingenliği azaldığında, Wolfaraine'in dudakları kıvrıldı, "Hazır ol tatlım, senin için işler daha da kızışacak."

Bu, onun hızını artırıp uzun vuruşlarla içine dalmadan önce aldığı tek uyarıydı.

"Aah...!" diye bağırdı. Adam kalçalarını döndürdü. Beline dolanmış bacakları titremeye başladı.

Vücudunu saran his çok yoğun, ama o kelimeyi onunla çok sık ilişkilendirmeye başlamıştı. Onunla ilgili her şey ve aralarındaki yakınlık her zaman yoğun.

Onun eşi olduğu için mi? Onunla samimi olmaya devam ederse, her zaman böyle mi olacak? Sonsuza kadar...?

Daha sert itti, penisi daha derine girdi, onu sikti, ona sahip oldu, onu daha önce hiç olmadığı kadar sahiplendi.

"Tanrım, Tanrım, Tanrım." Bir ilahi gibi, hisler bir araya gelip orgazmla patladığında, ağzından bu sözler döküldü ve onun altında çığlık atıp kıvranmasına neden oldu.

Bir iniltiyle, içinden çıktı. Yıldırım hızıyla, aniden yatağın diğer tarafına geçti, sonra, orgazm olurken şişmiş penisini yumruklayıp vurmaya başladı. Sıcak fişkırımlar penisten dışarı çıkarken, zevkin kendisini sarmasına izin verdi.

Ama bu yeterli değildi. Hiç de bile yeterli değildi.

Ondan uzaklaştığı kadar hızlı bir şekilde, tekrar üstüne çıktı. Ismena inleyerek, onun ağırlığını ve sıcaklığını karşıladı. O uzaklaştığında çok üşümüştü.

Onu hiç boşalmamış gibi, her zamanki kadar sert hissettiğinde, bacaklarını genişçe açıp tekrar içine girdiğinde, dudaklarından şok bir inilti çıktı.

Ve bu sadece başlangıçtı.

Onu bir orgazmdan diğerine koşturdu, onu bir volkanik patlamadan daha da patlayıcı bir diğerine attı.

Acımasız, amansız ve doyumsuzdu, penisi onu tamamen ele geçirmiş, ıslak, ağrıyan derinliklerine tekrar tekrar vuruyordu.

Ismena ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, ama saatler geçtiğine emin olabilirdi. Çok uzun saatler. Adam doyumsuzdu.

Kaç kez ondan uzaklaştığını, yatağın diğer tarafına boşaldığını ve tekrar içine girip kendini gömdüğünü saymayı bıraktı.

Hiç pozisyon değiştirmede. Onu farklı pozisyonlarda yatakta sürüklemeyen, vücudunu iyice kullandı ve onu çok yordu, bunun için ona çok minnettardı.

"Woouooooofaaaaaraine!!!!" Dördüncü ya da beşinci seferde çığlık attı. Altı mı? — Vücudunu parçalayan boşalma.

Sayısını kaybetmişti, vücudu çalkantılı hislerle titriyordu. Onun vücudunu acımasızca kullanıyordu, Ismena bundan kurtulamayacağını hissetti. Her boşalma bir öncekinden daha sert ve güçlüydü.

"Lütfen, Tanrım, lütfen!" diye ağladı, orgazmın etkisinden kurtulurken, yorgunluktan başını bir yandan diğer yana sallıyordu.

O kadar yorgundu ki, tüm kemikleri erimiş gibi hissediyordu.

Yorgun gözleri, tam zamanında yatağın diğer tarafında onu gördü, boşalırken gözleri yeşil renkte parladı, tohumları penisinden akıyordu.

Diğer boşaldığı zamanlarda da gözleri yeşil renkte parlamıştı.

Dağ aslanının en zayıf noktasını, boşalmasını beklediğini, sonra da saldırmak için harekete geçtiğini söylediğinde haklıydı. Ismena, boşalmak istediğinde ondan uzaklaşmasaydı ne olacağını düşünmek istemiyordu.

O çekildiğinde kendini yoksun ve boş hissettiği için bundan nefret ediyordu, ama aynı zamanda hayatını kurtardığı için minnettardı.

Ve o hala onunla işini bitirmemişti.

Adam ona geri döndüğünde, üzerine çıktığında ve tekrar gevşek, terli, titrek bacaklarını ayırmaya başladığında, panik içinde gözleri fal taşı gibi açıldı.

"N-Ne...!? Hayır, l-lütfen... Yorgunum, yapamam... Artık yapamam..." Sesi yorgunluktan titriyordu. Ondan uzaklaşmak isterdi ama tüm kasları makarna gibiydi. İçinde tek bir güç bile kalmamıştı.

"Son bir kez, tatlım. Son bir kez daha sana sahip olayım." diye yalvardı, derin bir hırıltıyla açlığını belli ederek, onun üzerine eğildi ve kendini tekrar girişine yerleştirdi.

Aman Tanrım.

Sonunda birçok şeyi anladı. Ona, ne istediğini bilmediğini defalarca söylediği zamanlar, sonunda anlam kazandı.

Neden ona hazır olup olmadığını sorduğunu sonunda anladı. Neden onu kaldıracabilecek mi diye sorduğunu sonunda anladı.

Adam bir canavardı. Yakışıklı, doyumsuz bir canavar.

"Lütfen... Bir daha olmaz... Gerçekten çok yorgunum..." Yorgun bir şekilde inledi. Bütün gece bağırmaktan sesi kısılmıştı.

"Sadece bu seferlik, sonra dinlenmene izin vereceğim." Pazarlık etti, "Beni son bir kez daha al, sonra uyumana izin vereceğim, Ena bebeğim."

Alnını öptü, ıslak kıvrımlarına penisini tekrar tekrar sürttü. Ona ihtiyacı vardı. Tanrım, ona tekrar girmek için ne kadar da can atıyordu.

Yavaşça pozisyonunu aldı ve sert penisini lezzetli santim santim onun içine soktu, ta ki tümü onun dar kılıfının içinde kaybolana kadar.

Ismena, geniş sırt kısmı şişmiş, hassas dudakları ayırırken, acınası bir inilti daha çıkardı. Onun sapına kadar içeri girdiğini hissetti, onu doldurdu, zevk ve acının birleşerek zihnini çalan bir ateş ve açlık cehennemi yarattığı noktaya kadar onu gerdi.

Onun iç duvarlarının onu kavraması ve sıkmasıyla zevk omurgasından aşağıya doğru yayılırken, inlemekten kendini alamadı. O çok iyi hissettiriyordu.

Yorgunluktan bitkin düşmüş yüzüne baktı, vücudu kurbanlık kuzu gibi altında uzanıyordu. Üzerine eğilerek, vücuduyla onu tamamen kapattı ve içinde girip çıkmaya başladı.

Ismena uykuya dalmak üzereydi ama o içindeyken ve etrafındayken bu imkansızdı. O, onunla çevriliydi. Onun tarafından ezilmişti.

Bunu atlatabileceğini bilmiyordu... onu atlatabileceğini. Tanrım, bu adam onun ölümüne neden olacaktı. Zaten bu geceki ara vermeden sonra onun morluklarını taşıyacağını biliyordu. Ama yarın yürüyebilecek miydi? Gelecek hafta?

Adamın hareketleri hızlandı. Etin ete çarpma sesi havayı doldurdu.

Zevk onu sararken inledi, yorgun vücudu, onun içindeki o noktaya çarptığında sarsıldı ve tatlı acı zevkle gözleri yaşardı.

Aynı anda hem ıstırap hem de coşkuydu.

Orgazmın yaklaştığını hissediyordu. Tatlı ve zevkli olmayacaktı, ama öncekiler gibi zor ve yorucu olacaktı. Oh, hayır.

Ismena başını iki yana salladı, "Yapamam, yapamam..."

"Ben varım, tatlım, yapabilirsin." O, itişini açılı hale getirerek, onun içine daha derine girdi.

"Wolfe!" Zayıf, nefessiz, gerçeklikle olan son bağı kaybolmaya başladığını hissederken onun adını haykırdı. "Tanrım, tut beni. Lütfen tut beni."

Parçalanacak gibi hissediyordu. Kendini ve aklını, duyularıyla birlikte kaybedecekti.

"Seni tutuyorum," sesi karanlık, ilkel bir hırıltıydı. "Seni tutuyorum, Ena-bebeğim."

Hareket ediyordu, onun içine giriyor, amını dolduruyor ve gerginleştiriyordu. Her sıkı vuruşuyla onu ele geçirirken, Ismena vücudunun titrediğini, gerildiğini hissetti. Zevk onun içinde büyüyor, yanıyor, şehvetli alevler daha da yükseliyordu.

"Wooolooooooooooooo!!" İçinde patlayan yangını hissettiğinde, çığlık en derinlerinden koparak çıktı. Şiddetli, ateşli orgazmı duyularını, vücudunu parçalamaya başladı.

İç duvarları kilitlendi, kasları gevşemeye ve sıkılaşmaya başladıkça onun sertliğini emdi. Vücudu titrerken, duyularının onu ele geçirdiğini hissetti.

Ağladığının farkında değildi, ta ki kaçak bir gözyaşı ağzına girip tadını alana kadar.

"Tanrım, Tanrım, Tanrım, Tanrım," diye haykırdı, baştan aşağı titreyerek.

"Ben yanındayım. Ben yanındayım." Bir çocuğu sakinleştirir gibi mırıldandı. Aynı anda, tanıdık bir karıncalanma testislerinde başladı.

Gerildi, kalçaları kavis çizdi, penisi daha kalın ve sertleşirken onun içine itti. Ağır et sarsıldı, sert ve derin bir şekilde zonkladı ve...

Ismena, orgazm onu ele geçirmeden birkaç saniye önce ondan uzaklaşırken, eliyle etini döverek boşalırken onu ağır göz kapaklarıyla izledi. Kontrol edemediği, neredeyse duyulmaz bir dizi inilti dudaklarından döküldü, tohumunu yatağına saarken.

Bu noktada gözleri zar zor açıktı. Tkenmişti. Uyku onu sarmaladı, onu kollarına almaya hazırlandı.

Uyku onu sarmalamaya başlamadan önce, onun gözlerinin yeşil renkte parladığını gördü.

Uyku onu sarmaya başladığında, alnında tüy gibi hafif bir öpücük hissetti.

Ve uyku onu alıp götürmeden hemen önce, onun fısıldadığını duydu. "İyi geceler, Ena bebeğim."

BÖLÜM 3. ERTESİ SABAH.

Mirian, hizmetçi, kulenin dördüncü katına doğru ilerlerken, yürürken ellerini önünde gergin bir şekilde ovuşturuyordu.

Alfa Kral için henüz çocukluğundan beri çalışıyor olması, onunla karşılaşacağı veya yüzleşeceği zamanlarda ruh halini hiç etkilemiyordu.

Ama ne kadar gergin olursa olsun, adımlarını yavaşlatmadı; her adımında ağır ayak sesleri boş koridorda yankılandı. Efendinin yatak odasından önceki beşinci yatak odasının kapısında durdu, derin bir nefes aldı ve tüm cesaretini topladıktan sonra kapıyı çaldı.

Cevap gelmeyince, tekrar kapıyı çaldı.

O bu yatak odasındaydı. Burası ana yatak odası olmasa da, o buradaydı. Yaşlı kadın, kurt adam olarak gelişmiş duyuları sayesinde onun kokusunu buradan alabildiği için bundan çok emindi.

"Girin." Alfa Kral'ın derin sesi duyuldu.

Mirian derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açıp içeri girdi. Arkasında kapıyı kapattı ve Alfa Kral'ın karşısına geçti. O, odanın bir tarafını kaplayan devasa taht koltuğunda oturuyordu ve kalemi önündeki kağıtlara bir şeyler yazıyordu.

Gözleri otomatik olarak, önceki gece Vahşi Olanlar'ın pususunda aldığı yaraları aradı.

Gözleri, üzerinde tek bir yara bile olmayan pürüzsüz, tonlu bir cilt gördü. O morlukların hepsi iyileşmişti.

"Ne oldu Marian?" Her zamanki sakinliğiyle sordu, gözleri önündeki kağıtlardan hiç ayrılmadan.

"O kadın, Alfa Kral." Diye cevapladı. Parmaklarını zorla ayırarak, ellerini yanlarına indirdi.

Elini durdurdu.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Sonra gözlerini açtı ve mavi gözleri Marian'ın gözlerine kilitlendi. "Henüz uyanmadı."

Bu bir soru değildi ama Marian yine de cevap verme ihtiyacı hissetti. "Evet, uyanmadı, Alfa Kral. Öğlen oldu ve yatak odanızı temizlemem gerekiyor."

Gözleri dikkatlice onun gözlerini aradı. "O hala hayatta, Mirian." Dedi, açıkça.

Mirian'ın kırışık yanakları kızardı, utançtan başını eğdi. "O-O demek istemedim, Majesteleri."

Tabii ki, onu buraya getiren şey buydu, diye düşündü Wolfaraine. Sesindeki endişe ve yüzündeki kaygı bunu yeterince kanıtlıyordu.

Bunun yatak odasını temiz tutmakla değil, şu anda yatağında yorgun bir şekilde uyuyan küçük insan kadının sağlık durumuyla ilgili olduğunu biliyordu.

Yaşlı kadını suçlamıyordu. Mirian, onun insanlarla olan geçmişini ve onlara karşı hislerini biliyordu. Yüzünde, onun kendi eşini öldürmüş olabileceğinden ne kadar korktuğu açıkça yazıyordu.

"Onu yatak odasından çıkaracağım, böylece temizlik yapabilirsin. Tamam mı?" diye nazikçe sordu.

"A-Ah, evet. Bu fazlasıyla yeterli, Alfa Kral." Çok çabuk cevap verdi ve başını eğdi.

Belgeleri bir kenara koyan Wolfaraine sandalyesinden kalktı ve yaşlı kadın arkasında yürürken odadan çıktı.

Yatak odasında, Ismena hala uyuyordu, kocaman yatak örtüsünün altında gömülüydü. Yaşlı kadının ona uzattığı beyaz çarşafı aldı,

onu çarşafı sardı, kollarının arasına aldı ve odadan çıktı.

Ismena hafifçe iç çekip tekrar uykuya daldı. Wolfaraine, diğer yatak odasına girip onu yatağa yatırırken, yorganın altında çıplak olduğunu fark etmemek için ekstra çaba sarf etmek zorunda kaldı.

Onun zarif güzelliğindeki yüzünü ve başını çevreleyen vahşi sarı saçlarını seyretti. Vücudunun uyanmaya başladığını hissetti.

Ne...? Kaşlarını çatarak başka yere baktı.

Önceki gecedен sonra, ona olan açlığının azalacağını düşünebilirsiniz. Açlığının, az da olsa, doyurulduğunu düşünebilirsiniz. Ama doyurulmamıştı ve azalmamıştı.

Aksine, ona olan arzusu daha da artmıştı. Vücudunun her yerinde bunu hissedebiliyordu. Gün boyu, işlerini halletmeye çalışırken kadını aklından çıkarmayı zar zor başardı. Onu düşünerek, önceki geceyi düşünerek penisi sertleşmişti.

Onu, önceki gece defalarca defalarca defalarca almamış gibi istiyordu. Kurtun sakinliği ve dağ aslanının öfkeli hırıltıları olmasaydı, kendisi bile bundan şüphe duyardı.

Onu şimdi her zamankinden daha çok istiyordu.

"Mirian?" Ismena'dan gözlerini ayırmadan seslendi.

"Buradayım, Alfa Kral."

"Uyandığında ona sıcak, kokulu bir banyo hazırla." "Tamamdır,

Alfa Kral." Emre cevap verdi. "Gidebilirsin."

Kadın gittikten sonra, ellerini geniş göğsünün altında kavuşturarak Ismena'yı izlemeye devam etti. Degar'a, önceki gece ona sardığı tüm bandajları çıkarmasını söylemişti çünkü morlukları iyileşmişti. Hepsisi.

Hızlı iyileşmeye ya da bugün vücudundaki üstün güce şaşırmamıştı, çünkü bunların hepsinin onunla olan yakınlığı sayesinde olduğunu biliyordu. Eşi.

Onları sonsuza kadar birleştiren çiftleşme ritüelleri olmasa bile, bedeni ve ruhu onun doğru kişi olduğunu biliyordu.

Ancak, gün ışığında kadının vücudunda gördüğü morluklar yüzünden suçluluk duyuyordu. Ona çok sert davranmıştı. Sert ve doyumsuz.

Ne kadar denerse denesin, ondan asla doyamıyordu. Ne kadar alsa da, ona olan açlığı sadece artıyordu. Onu çok istiyordu. Şimdi bile, onu hala istiyordu.

Dağ aslanı içindeki dişlerini gösterdi ve öfkeli bir kükreme daha çıkardı.

Wolfaraine, cinsel yakınlıkta yer almayan bu kısmının, puma'nın çalkantılı öfkesini ve hiddetini yatıştırmak için bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu, böylece bu durum fiziksel olarak onu etkilemeye başlasın.

Kapı çalındı ve düşüncelerini böldü. "Girin."

Kapının açılıp kapandığını duydu. Leopar alfasının kokusu havayı doldurdu, Wolfaraine dönmeye tenezzül etmedi.

"Konsey toplandı, Alfa Kral. Toplantı Salonunda bekliyorlar." Degar ona haber verdi.

"Onlara daha sonra katılacağım, şu anda koşuya çıkmam gerekiyor." "Öyle mi?" Ses tonunda ve yüzünde şaşkınlığı belliydi.

Wolfaraine, Degar'ın sormadığı soruları duydu. Dün gece seks yaptıktan sonra neden vahşi doğada koşarak sakinleşmeye ihtiyaç duysun ki?

O rahatsız rahatsız açıklığa çözmek leopar alfa'nın karışıklığı. "Alphose "Harhan sabah ona bakmak için geldi. Mirian, uyku ilacının etkisini göstermeden önce bir şeyler y

"Harhan sabah ona bakmak için geldi. Mirian, ona verdiği uyku ilacı etkisini göstermeden önce bir şeyler yediğinden emin oldu."

"Eline ne yaptı? O da... ziyaret etti mi?" Alphose'un iyileşmesi için Harhan'ın tedavileri kadar sekse de ihtiyacı vardı.

"Evet, Alfa Kral. Harhan geldiğini söyledi."

Bu, genç kadınla ilgili olarak kendisini daha iyi hissettirdi. Onun önceki gece Ismena'yı yarı çıplak halde kulübe götürdüğünü unutmamıştı.

O kulüpte olanları hatırlamak bile dişlerini gıcırdatmasına neden oluyordu.

Gerçekten koşuya çıkması gerekiyordu.

Ona son bir kez baktıktan sonra, dönüp yatak odasından çıktı ve Degar'ı arkasında bıraktı.

Ismena'nın gözleri açıldı.

Bir santim bile kıpırdamadan, garip çevresini gözlemledi. Önceki gecenin olayları zihninde yankılandı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. Parlak, geniş bir gülümseme.

Gerçekten yapmıştı, değil mi? Lanet olsun, Wolfaraine ile seks yaptığına inanamıyordu!

Ve kendini... harika hissediyordu.

Zihninde kalbini incelerken gözleri fal taşı gibi açıldı. Tanrım, kendini harika hissediyordu.

Her zamanki uyanış ağrıları yok olmuştu ve nefes alırken acı çekmiyordu. Göğsünde tek bir ağrı bile hissetmiyordu.

Vay canına. Sadece vay canına.

Bu, önümüzdeki birkaç hafta içinde ölmeyeceği anlamına mı geliyordu? Daha uzun yaşayacağı anlamına mı geliyordu? Kalbi iyileşiyor muydu?

"Aman Tanrım!!!" Mutlulukla çığlık attı. Anlamı bu olmalıydı, aksi takdirde bu kadar iyi hissetmemesi gerekirdi, özellikle de önceki gece kalbine yüklediği gerginlikten sonra.

O anların hatıraları kafasını doldurdu. Onun penisinin içindeki hissi... Onun içinde hareket etmesi... Kulağına inlemesi... Elinin vücudunun her yerini okşaması.

Vücudu tamamen ısındı. Kahretsin. Kahretsin.

Ve saat kaçtı şimdi?

Duvar saatine bakmak için yataktan kalkmaya başladı, ama...

"Ah!" Vücudunun her parçası bu harekete tepki gösterince, beklenmedik bir çığlık dudaklarından döküldü. Her yeri ağrıyordu. Varlığından haberdar olmadığı kaslar bile ağrıyor ve sızlıyordu.

Acilen duş almaya ihtiyacı vardı, bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı, ama vücudunu saran acı onu acı içinde inlemeye zorladı.

Bunun üzerine kalkmaktan vazgeçti ve tekrar yatağa uzandı.

"Beni sakat bıraktı. Tanrım, vücudum kocaman bir çürük gibi." Mutsuz bir şekilde yüksek sesle mırıldandı. "Lanet olsun o doyumsuz canavara."

Aniden kapı açıldı. Ama kapıdan giren Wolfaraine değil, altmışlı yaşlarının sonlarında, siyah saçları ensesinde at kuyruğu şeklinde bağlanmış tombul bir kadındı.

"Uyanmışsınız, hanımefendi." Kadın nazik bir gülümsemeyle ve yumuşak bir sesle konuşarak ona doğru yürüdü. "Benim adım Marian, bu kuleyi temiz ve parlak tutuyorum."

Oh, hizmetçi Alphose bir keresinde ona bahsetmişti.

"Günaydın, Mirian. Ben Ismena Cranes, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Utanarak kızardı. Onun adamlarından biriyle tanışmak için ne garip bir durumdu.

"Oh, formalitelere gerek yok, hanımefendi." Bir an durdu, "Ve sabah çoktan bitti. Şimdi akşamüstü, hanımefendi."

"Gerçekten mi?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açıldı. Açlık hissetmesine şaşmamalı.

"Evet, öyle."

"O nerede...? Wolfa... Yani, Alfa Kral?"

"Konsey ile toplantıda. Aman Tanrım, ama onun kokusuna çok benziyorsunuz. Hem de çok. Bir eşin, çiftleşme ritüeli olmadan erkeğinin kokusunu bu kadar taşıması nadirdir."

"Kadın hayretle başını salladı. "Onunla uyumluluğunuz gerçekten çok yüksek. Siz gerçekten onun eşisiniz."

Tabii ki kadın biliyor. Bu değişkenler ve koku alma yetenekleri, diye düşündü Ismena içinden burun kıvrarak. "Sen nesen?"

"Oh, ben Alfa Kral'ın sürü arkadaşıyım, bir kurt adamım. Ailem yüzyıllardır kraliyet ailesi için çalışıyor."

"Gerçekten mi? Yani onu çocukluğundan beri tanıyorsun?" Merakla sordu.

"Evet, genç bir delikanlı olduğundan beri." Kadın onayladı, "O hepimiz için harika bir lider. Ülkemizin şimdiye kadar sahip olduğu diğer tüm liderleri gerçekten aştı. Kim onun bu kadar muhteşem olacağını düşünürdü? Yaşadığı onca şeyden sonra, hepimiz onun kız kardeşi gibi akıl sağlığını yitireceğinden çok korkuyorduk..." Aniden sözünü kesti ve fazla konuştuğunu fark edince üzüntüyle dudaklarını ısırdı.

Ismena, yaşlı kadının ne söyleyeceğini biliyordu. Bu, önceki gece yaralarını sararken ona anlattığı her şeyi hatırlattı. Nalaila'yı düşünmek onu çok üzdü.

Birkaç saniye boyunca, aralarında hüzünlü bir hava hakim oldu. Sonra Mirian tekrar neşelendi: "Tuvalete gitmek istediğini biliyorum, suyun soğumadan önce gel hadi."

Ismena'nın yanakları kızardı. Kutsal hijyenik ped, bu kadına, hayatı buna bağlı olsa bile vücudunu hareket ettiremediğini nasıl söyleyecekti...!?

"Bak, ben..." diye başladı. Yutkundu, "Yapamıyorum... Yani, ben..." Lanet olsun, neden bu kadar zor?

Mirian onu sabırsızlıkla bekliyordu.

Tekrar denedi, "Hareket edemiyorum... Yani, vücudum... ağrıyor."

"Oooh! Oh, tabii ki, tabii ki!" Yaşlı kadın, genç kadının ne demek istediğini anladığında şiddetle başını salladı. Yanakları, Ismena'nınkiler gibi kızardı. "Sana yardım edeceğim."

Ismena bunun ne anlama geldiğini anlayamadan, kadın aralarındaki mesafeyi kapattı ve onu yataktan kaldırdı, sanki

"Ne!?" Ismena dehşetle ılık attı. "Sırtını incitmeden beni

"Ne!?" Ismena dehşetle ılık attı. "Sırtını incitmeden önce beni indir...!"

"Oh, benim için endişelenmeyin, hanımefendi. Ben bir kurtum. Bana bir şey olmaz." Zaten, ana yatak odasının kapısına gelmişti. Kapıyı açtı ve içeri girdi, "Bana bir şey olmaz."

Yataa bir bakış, ona olan biten her şeyi hatırlattı. Bu, yanaklarının yanıyormuş gibi hissedene kadar kızarmasını daha da artırdı.

Aşırı kullanılmış vücudu da tepki gösterdi, ki bu hiç komik değildi.

Mirian onu örten çarşafı attı ve onu tamamen çıplak bıraktı. Ismena utançtan nefesini tutmak üzereyken, yaşlı kadın onu eski moda küvete indirdi ve anında sıcak köpüklü su ve kokulu yaprakların harika hissi onu sardı.

"Aaah," diye hoş bir şekilde inledi, gözlerini kapatarak, "ok teşekkür ederim, Mirian."

"Rica ederim, hanımefendi. Harhan'dan bazı şifalı otlar aldım, o suda var. ıktığınızda kendinizi daha iyi hissetmenize yardımcı olacak. O kadar ılık attıktan sonra iyileşmeye ihtiyacınız vardır herhalde." Ona gülümsedi. "Siz çok güçlü bir kadınsınız, hanımefendi. Onun hayatında olduğunuz için mutluyum."

"O ılıklar..." Ismena yutkundu, "Duydun mu...?"

Burun kıvırdı. "Tabii ki duydum. Ben kulenin birinci katındaki üçüncü yatak odasında uyuyordum, önceki gece bu kulede bulunan tüm changelingler de duymuş olmalıdır."

"Herkes...!?" Dehşete kapılarak ılık attı.

"Oh, endişelenmenize gerek yok, hanımefendi," Mirian gülümsedi ve eliyle onu sakinleştirdi, "Eminim hepsi de benim gibi ilk ılığı duyduktan sonra kulaklarını tıkamışlardır."

"Dikkati kesmişler mi...?" Kafası karışmıştı ve bunu belli ediyordu.

"Dinlemeyi bıraktılar demek, kulelerden gelen sesleri duymayı bıraktılar demek, bu da ona dikkat etmeyi bıraktılar demek, bu da sonra olanları duymayı bıraktılar demek."

"Oh?"

"Evet. Bizim topraklardaki Alfalar, hangi klandan olursa olsun, kendilerinin dinlendiğini anlarlar. Alfa Kralı hakkında daha fazla konuşun. Aklı başında hiçbir changeling, Alfa Kralı'nın izni olmadan onu dinlemez." Mirian ciddi bir ifadeyle konuştu.

Bu, Ismena'yı biraz rahatlattı. "Tamam. Teşekkürler, Mirian."

"Dün gece giydiğin kıyafetleri sabah yıkattım ama henüz kurumadıklarını biliyorum. Banyodan sonra giymen için birkaç kıyafet hazırlayacağım. Çıkmak için acele etme. Yemeğini hazırlayacağım, açlıktan öleceğini biliyorum." Ona bir kez daha gülümsedi, sonra dönüp banyodan çıktı.

Yalnız kalan Ismena, vücudunu ıslatırken gözlerini kapattı. Gerçekten de, çıkmadan önce acele etmeyecekti, bu sudaki şifalı otların vücuduna iyice nüfuz etmesi için yeterli zamanı vardı.

Tanrım, o adam onu neredeyse öldürüyordu.

Gözleri kapalıyken, anılar yeniden su yüzüne çıktı. Elleri onu keşfediyordu...

Onu derinlerinde dokunuyordu...

Onun penisi onun içinde hareket ediyordu...

Ona hissettirdiği şeyler...

"Öldüğünü gerçekten bilmiyorsun, değil mi?" Heyecanlanmış vücuduna mırıldandı, "Bir yiyeceğin seni öldürdüğünü gerçekten bilmiyorsun, sadece aç olduğun için daha fazla yemek istediğini mi biliyorsun? Zombi gibi mi?" Bağımlı gibi mi?

"Sana daha önce hiç tatmadığın bir zevk yaşatacağım. Ve vücudun daha fazla dayanamayana kadar, tekrar tekrar daha fazlasını isteyeceksin. Ve her geçen gün, benim sikime, bana bağımlı hale geleceksin... ta ki ben kanına derinlemesine işleyeceğim."

Üzerine uzanmışken bu sözleri fısıldayan sesini duymak, onu titretmişti. Gerçekten de, sözlerinin her birini yerine getirmişti.

Böyle bir zevkin varlığından haberi yoktu. Ve acılar.

Gözleri birden açıldı. Adamın içine girdikten sonra başına gelenleri hatırladı. Hissettiği korku ve dehşeti.

O neydi?

Kaşlarını çatarak, Ismena kendine ne olduğunu merak ediyordu. Son birkaç aydır gördüğü tüm o kabuslar neyle ilgiliydi? Önceki gece ona ne olmuştu?

Hastanede uyandığında kafası karışık, ağlayan annesi ona sarılıp hafızasını kaybettiği için nerede olduğunu bilmediğini söylediğinden beri ilk kez, Ismena başına gelenleri öğrenmek için ufak bir merak duydu.

Sekiz yaşında, pek çok tedavi görerek ve hastaneye girip çıkarak acı ve ıstırap dolu bir hayat süren o kız olduğundan beri ilk kez, başına neler geldiğini merak etti.

Bu kadar korkunç acılara neden olan neydi? Hayatta kalma isteğinin genç zihninden anılarını silmek zorunda kalmasına neden olacak kadar korkunç ne olmuştu?

Ismena derin bir nefes aldı ve daha sonra annesini aramayı aklına yazdı. Belki de artık sormasının zamanı gelmişti.

BÖLÜM 4. HAZEL SMITH'İ ARAMA.

Ismena eve geldiğinde, oturma odasında sinirli bir şekilde ellerini ovuşturan huzursuz Eline'i gördü. Hemen kapıyı açıp içeri girdi, Cougar nöbetçisi çoktan ona doğru koşuyordu.

"Ismena, senin için çok endişelendim! Özellikle sabah öğleye, şimdi de akşamüstü oldu. Neredeydin ve ne yapıyordun? Beni çok endişelendirdin!" Kadın, sanki fiziksel bir yara arıyormuş gibi onu telaşla kontrol ederek ağladı.

"Ben iyiyim, iyiyim. Çok endişeli görünüyorsun." Ismena, en yakın yastığa dikkatlice yürüyüp yavaşça oturdu. "O beni götürdüğü gece sen oradaydın. Bu kadar endişelenmemelisin."

"Seni daha erken görseydim endişelenmezdim. Alfa Kral'ın senin türünü ne kadar nefret etse de kendi eşini öldüreceğini beklemiyordum, ama seni götürdüğünde ne kadar kızgın olduğunu aklımdan çıkaramadım."

Ismena arkadaşını suçlayamadı çünkü onu kaldırıp kulüpten dışarı taşıdığında yüzündeki ifadeyi çok net hatırlıyordu. "Eh, gördüğün gibi bugün hayattayım ve iyiyim. İlgin için çok teşekkür ederim Eline. Çok iyi bir arkadaşsın."

Kadın, hala başka şeyler hakkında endişeli olduğu için eliyle onu uzaklaştırdı. "Peki ya ben? Beni öldürüp haftalarca kemiklerimi çiğneyeceğine dair bir şey söyledi mi?"

"Neden böyle düşünüyorsun?" Ismena dehşetle baktı.

"Seni önceki gece kulübe götürdüm ve bana attığı bakışları gördün, değil mi?" Eline titredi, "Cougar bile o bakışı hissetti. Hiç memnun *değildi*. Bütün gece bunu düşünerek kabuslar gördüm."

Arkadaşı çok sinirli. "Eğer teselli olacaksa, bence o bunu yapmayacaktır. Seni o kadar çok seviyor ki, sana böyle bir şey yapmaz." diye teselli etti.

"Bundan şüpheliyim. Kulüpte olanlar bu sabah hala tüm puma klanının konuşma konusu, diğer klanlar da konuşuyor. Onlar da olanları duymuş olmalılar. Oh, o beni gerçekten öldürecek!"

"Öyle yapacağını sanmıyorum."

Eline ikna olmamıştı ama gözleri o anda başka şeyler fark etti. "Nasıl hissediyorsun?"

"Harika hissediyorum." Zihinsel olarak göğsünü inceledi. "Uzun zamandır bu kadar iyi hissetmemiştim." İtiraf etti.

"Tabii ki iyi hissedeceksin, eşinle seks yaptın, bu kötü kalbine büyük bir şifa verecektir ama ben bunu kastetmedim ve sen de bunu biliyorsun." Bir süre durdu, kızaran Ismena'ya kaşlarını kaldırdı. "Demek istediğim, bedenem nasıl hissediyorsun? Topallamaya başladığını fark ettim."

"Tanrım, Eline, kes şunu!" Ismena utanç içinde nefes nefese kaldı. Yüzünü iki eliyle kapattı.

"Oh, bu kadar utangaç olma ve konuşmaya başla. Bu sabah onun kokusu çok fazla üstünde, boynunda taze çiftleşme izi görmeseydim, önceki gece onunla çiftleştiğine yemin ederdim. Ben sadece aşk ısırıkları görüyorum." Dedi, açık sözlü bir şekilde.

Ismena yüksek sesle inledi.

"Ee? Anlat bakalım, insan." Eline ısrar etti.

"Muhtemelen bir trenin altında kalmış gibi hissediyorum... hem iyi hem de kötü anlamda. Her yerim ağrıyor," diye itiraf etti sonunda, "ama Marian, onun

Hizmetçi, bitkisel kokulu yapraklarla bana banyo hazırladı, şimdi biraz daha iyi hissediyorum. Ayrıca bana yemek de yaptı."

"Vay canına. Onunla gerçekten seks yapmışsın." Eline, onu tekrar baştan aşağı süzdükten sonra hayranlıkla dedi. "En azından hayattasın, bu da büyük bir artı. Küçük bir kadın için, görüldüğünden daha güçlüsün."

Ismena, arkadaşının yüzündeki ciddiyete şaşkın bir kahkaha attı. "Tabii ki görüldüğümde daha güçlüyüm. On sekiz yaşındayken tekvando ve kung-fu da dahil olmak üzere bazı savunma dersleri aldığımı bilmeni isterim." Gururla çenesini kaldırdı.

Eline düşünceli bir şekilde başını yana eğdi, "Gerçekten mi? Neden böyle bir şey yaptın?"

"Babam kendimi savunmayı öğrenmemi önerdi, annem de ona katıldı. Ben de öyle yaptım." Dudaklarını büzerek ekledi, "Ama burada dövüş becerilerimin bir işe yaramayacağına eminim. Sizler çok güçlü heriflersiniz. Üstelik devasa hayvanlara dönüşüyorsunuz."

Eline'in yüzünde bu söylenmeye bir gülümseme belirdi.

Ismena arkadaşı kadar komik bulmamıştı, devam etti, "Kolay kolay korkmam, ama Naturiah'a geldiğimden beri bu teori değişti. Ormanda kocaman bir puma tarafından kovalandım, ama onun on üç yaşında bir çocuk olduğu ortaya çıktı. Peki ya dün gece? Vahşi Olanlar bize saldırdı. O kadar korktum ki, alkol gözlerimden silindi, ama neyse ki Wolfaraine hepsini öldürdü."

"Tabii ki, pazara gittiğimde duyduğum vahşice parçalanmış Vahşiler'in Alfa Kral'ın işi olduğunu bilmeliydim." Eline başını salladı, "Düşünemeyen zavallı vahşiler. Aksi halde, aklı başında kim Alfa Kral'la savaşılmaya gider ki? Bu intihar görevidir."

Ismena, onun ölümlü halindeki devasa erkek halini, sonra dün koridorda onu kovalayan insanlara olan nefretinden hareket eden dağ aslanını ve önceki gece o Vahşi Olanları parçalayan büyük kurt adamı düşündü.

Eline'in haklı olduğuna karar verdi. Akklı başında hiç kimse onun gibi bir erkeğe saldırmazdı.

"Her neyse, istersen sana burada nasıl savaşacağını ve kendini nasıl savunacağını öğretebilirim." Eline ona doğru yürüyerek yanına oturdu. "Bu bilgiye ihtiyacın olacağını sanmıyorum, çünkü artık herkes kim olduğunu biliyor. Akklı başında hiç kimse Alfa Kral'ın kadınına saldırmaz."

"Bana gerçekten öğretecek misin? Öğrenmeyi çok isterim!" Ismena heyecanla nefesini tuttu. "Akklı başında olanlar dışında, hala Vahşiler var, değil mi?"

"Haklısın. Sana öğreteceğim. Alfa Kral seninle iftleşirse, öğreilmeye ihtiyacın olmayacak tabii. İkinizin ne kadar uyumlu olduğunu görünc, çiftleşme ritüellerinden sonra, aranızda bir bağ oluştuğunda, onun bazı özelliklerini almana şaşırmam... Mesela gücünü, hassas işitme yeteneğini veya geceleri net görebilme yeteneğini." Eline, Ismena'nın şok olmuş yüzüne omuz silkti. "Bu nadiren olur ama olur."

Ismena, önceki gece Wolfaraine ile yaptığı konuşmayı hatırladı ve kalbinde bir hüznü oluştu. Onlar asla iftleşmeyeceklerdi.

Üzüntüsünü silkeledi ve Eline'e gülümsedi. "Yine de bana öğreteceğin için mutluyum."

"Ama bugün olmaz ve kesinlikle şu anki durumunda olmaz. İstersen yatak odana gidip günün geri kalanını uyuyarak geçirebilirsin. Uyandığında akşam yemeği hazır olacak."

O da bunu istiyor. Bu yüzden ayağa kalktı, "Teşekkürler, Eline. Teklif ettiğin uykuyu kabul edeceğim."

"Alfa Kral ne olacak?" Endişeyle dudaklarını ısırđı, "Hala dün geceki olaydan dolayı kızgın mı?"

"Marian, uyandığımda konseyiyle toplantıda olduğunu söyledi, bu yüzden onu göremedim." diye cevapladı. Bunun arkadaşını daha da endişelendirdiğini görünc, "Ama şunu bil ki, önceki gece artık kızgın görünmüyordu." diye ekledi.

"Oh..." Eline'in endişesi geçti, "Tabii ki kızgın olmazdı." Anlamlı bir şekilde söyledi.

Ismena'nın yanakları kızardı. Dönüp yatak odasına doğru yavaşça yürüdü, "Görüşürüz."

Eline, kapıya varana kadar onu sessizce izledi. Cougar nöbetçisi eğlenerek sırttı ve "Zavallı kadın" diye mırıldandı.

"Dur!" Ismena yatağa girip gözlerini kapattığında yüzü gerçekten kızarmıştı.

AMERİKA'DA BİLİNMEYEN LABORATUVAR

Dr. Beloca, The Successful ve çocuğunu kendisine getirmeleri için gönderdiği Simon ve ekibinden haber bekliyordu. Simon'dan başka bir telefon almamıştı ama bekliyordu.

Önündeki elmas yüzüğün incilerini izlerken, The Successful'ı daha hızlı bulmasına yardım etmek için yüzüğü Simon'a vermesi gerekip gerekmediğini düşündü.

Kurt Avcıları ve bilim adamlarının elinde, yüzük bir changeling yaklaştığında parlar ve bu da changeling'in yerini bulup saldırılarına yardımcı olur. Yüzük onların elinde o kadar güçlüdür ki, ilk kez öğrendiklerinden beri on yıllardır onu istemektedirler.

Ayrıca, changelinglerle özel bir bağı olan herhangi biri yaklaştığında da parlar, örneğin Amerika'da birlikte oldukları cinsel partnerleri gibi. Böylece, o changeling'in yerini söyleyene kadar o kişiyi sorgulayabilirler.

On sekiz yıl geçti, ama yüzük The Successful'ın veya onun doğurduğu changeling çocuğun yakınında olduğunda kesinlikle parlayacaktır. Bu, on sekiz yıl sonra onu tekrar tanıyıp tanımlamalarına kesinlikle yardımcı olacaktır.

Tam o sırada, cep telefonu çaldı.

Telefonu açıp kulağına götürdü, "Dr. Beloca Wells konuşuyor." "İyi haberlerim var, doktor." Simon'ın sesi geldi.

O dikleşti, yüzük bir an için unutuldu. "Sonunda onunla ilgili bir ipucu buldum. Birçok çıkmaza girdikten sonra, sonunda on sekiz yıl önce temizlik ajansında annesinin iş arkadaşlarından birine ulaşmayı başardım. Claro Smith'in kızı bulunduktan birkaç ay sonra ailesiyle birlikte Oklahoma'ya taşındığını söyledi."

"Oklahoma, ha?" Dr. Beloca düşünmeye başladı, "Oklahoma'daki tam kasabayı söyledi mi?"

"Hayır, bilmiyor. Bildiği tek şey Claro'nun yeniden evlendiği. Başka bir şey bilmiyor."

"İkinci bilgiye ihtiyacımız olacağını sanmıyorum, ama olsun. Hazel Smith ve ailesinin şu anda Oklahoma'da olma ihtimaline odaklanalım. Ekibi o şehre götür ve onu bul. Her kasabayı alt üst et, iyice ara ve onu buraya, bana getir."

"Aynen yle yapacağım, Doktor."

Gözleri tekrar yüzüğe takıldı. "Laboratuvara geri dön ve yüzüğü de yanına al."

"A-Ama, yüzüğün elinizden çıkmasını istemediğinizi sanıyordum..."

"şu anda o benim için daha önemli. Buraya gel ve yüzüğü al, onu daha hızlı bulmana yardımcı olacaktır. Ayrıca yüzüğü güvende tutacağına güveniyorum. Adeladin'e bu görevde sana eşlik edecek güçlü Kurt Avcıları ayarlamasını söyleyeceğim. Hazel Smith ve çocuğunun laboratuvara geri dönmesi gerekiyor."

"Tamam efendim. Bir sonraki uygun uçuşla geri döneceğim."

"Seni bekliyorum. Bu arada, Başarılı'yı beklerken başka deneyler yapmaya başlayacağım. Laboratuvar boş. Kurt Avcılarının bizim için kurtadamları avlamasının zamanı geldi bence."

"Bunu seve seve yapacaklar. Bizim kadar onlar da deneylerimizin başarılı olmasını istiyorlar." Simon telefonda net bir şekilde konuştu.

"Diğer kurtadamlardan daha çok, onu tekrar

istiyorum." Simon onun kim olduğunu biliyor. "6

numara mı?"

"Evet. O, hepsinden en güçlü ve en kuvvetli olanı. Çok yakında, onun çocuğunu burada doğuracağız ama bir çocuk yetmez. Ondan daha fazlasına ihtiyacımız var."

"Ama onu nasıl yakalayacağız? Yakalaması çok zor birisi. Kurt Avcılarının, yüzüğün son incisini ararken insan dünyasında onunla karşılaştıklarında ne olduğunu anlattıklarını hatırlıyor musun?"

Elbette, Dr. Beloca bunu çok net hatırlıyordu. "Kaçarken sırtında taşıdığı ve kurşun attığı kadın hakkında herhangi bir bilgi var mı?"

"Fazla bir şey yok. Adı Ismena Cranes ve yirmi altı yaşında. Kurt Avcılarının verdiği bilgiye göre, onun yüzüğünü çalan hırsız olması dışında 6 Numara ile hiçbir ilişkisi yok." Bir süre durdu. "Ve şu anda kayıp."

"Mmm," doktor düşüncelere daldı, "Sanırım ona ihtiyacımız yok. 6 Numara, Hazel Smith ve çocuğunu bu laboratuvara getirmeye odaklanalım."

"Yüzük ve Kurt Avcılarının yardımıyla Hazel Smith ve çocuğunu bulmayı ben halledebilirim, ama 6 Numara ne olacak?"

Dr. Beloca pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Manzara pek de güzel değildi, sadece geniş ormanlar vardı. Diğer laboratuvarları gibi, bu da ıssız bir yerdeydi.

"Doktor?" Simon, hattın diğer ucundan sessizlik geldiğinde seslendi.

"Sanırım ona tekrar ulaşmanın zamanı geldi. Merhum Dr. Angor on sekiz yıl önce bana onun hakkında her şeyi anlatmıştı. O zamanlar 6 Numarayla yakalamalarına nasıl yardım ettiğini." Doktor yüksek sesle düşünüyordu.

Simon bu sefer kimi kastettiğini biliyordu. "Changeling Haininden mi bahsediyorsunuz?"

"Evet. Bize 6 Numara'nın insan dünyasına geldiği bilgisini veren oydu. Ayrıca bize onun nerede yaşadığını ve bir zayıflığı olduğunu, kız kardeşi olduğunu da o söyledi."

Dr. Beloca burun kıvrıdı, "Değişkenler, aralarında bir hain olduğunu bilmiyorlar. On sekiz yıl önce 6 Numarayla yakalamamıza yardım etti."

Onu tekrar yakalamamıza yardım edecek."

BÖLÜM 5. TESİSİN DEĞİŞKENLERİ.

Wolfaraine akşam konsey toplantısından döndü, Degar yanında yürüyordu. Doğrudan yatak odasına gitmedi, bunun yerine Alphose'un yatak odasına uğradı.

Cougar Alfa uyanıktı ve yatağında oturuyordu. Alfa Kral'ın yatak odasına girdiğini görünce yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Alfa Kral..." Selam vermek için başını eğdi. Sonra, bandajlı kolunu sallayarak Leopar Alfa'ya selam verdi.

"Ne yapıyorsun Alphose? Hızlı ve gecikmesiz bir şekilde iyileşebilmen için dinlenmen gerekiyor." Alfa Kral'ın soğukkanlı ifadesinin arkasında gizli bir endişe vardı. Bir de yorgunluk.

"Bütün gün dinlendim. Az önce akşam yemeğimi yedim." Alphose kendine baktı, "Sanırım olabildiğince hızlı iyileşiyorum."

"Hepsi Eline sayesinde. Cougar Alpha'da iyi bir arkadaşın var."

"Biliyorum, değil mi?" Alphose gülümsedi, "Ona çok minnettarım. Bu sabah oldukça endişeli görünüyordu, sanırım cezalandırılmayı hak eden bir şey yaptığını düşünüyor."

Wolfaraine yatak odasındaki tek sandalyeye doğru yürüdü ve üzerine oturdu. "Öyle olması da gerekir."

"Ona merhamet et, Alfa Kral. Eminim hatalarını fark etmiştir." Alphose yalvardı.

Kulüp etkinliğinden sonra olanları hatırlamak, içindeki kurtun zevkle kükremesine neden oluyordu. Bütün gün, hatta konsey toplantısında bile, dün gecenin anıları zihninin bir köşesinde gizleniyor, en ufak bir hatırlatmada yeniden ortaya çıkıyordu. Bu, vücudunu bütün gün heyecanlı ve onu arzulayan bir halde tutuyordu.

"Artık Eline'e karşı hiçbir şey hissetmiyorum, özellikle de arkadaşımı ve Alfa'yı hayatta tuttuğu için." Sonunda, eşini düşünerek gerilen kaslarını gevşetmeye çalışarak böyle dedi.

Alphose, Kral'ın kendisi hakkında yaptığı yorumdan dolayı içten içe ısındı. Wolfaraine her zaman mesafeli davranır, yakınlarına bile herkesi uzak tutar. "Teşekkür ederim, Alfa Kral."

"Degar, bugün Josiah'tan haber aldın mı?" Soruyu, yanında oturup Alphose'u izleyen Leopar Alfa'ya yöneltti.

Degar gülümsedi, "Evet, Alfa Kral. Alt pazarın satışlarının arttığını ve üst pazarın da aynı yolda olduğunu, hepsinin sizin yardımınız sayesinde olduğunu bildirdi. Ayrıca, şirketimiz Naturiah's Agricultural And Livestock Company (NAALC)'nin tüm ülkede en iyi ikinci, tüm dünyada ise en iyi beşinci hayvancılık şirketi listesine girdiğini heyecanla bildirdi."

"Ay Tanrıları adına, bu harika bir haber!" Alphose, daha dik oturarak, yavaşça konuştu. "İkizim bu tür haberleri getirme konusunda gerçekten yetenekli." Göğsü gururla şişti.

Haber, Alfa Kralı mutlu etti. "Josiah, son birkaç aydır Oklahoma şubesinde gerçekten iyi iş çıkardı," diye itiraf etti. "Ona bu başarısını takdir ettiğimi söyle. Cronus'tan haber var mı? Ondan haber aldın mı?"

Degar başını salladı, "Kurtadam Alfa'dan haber almadım, New York şubesi hakkında da bir şey duymadım, ama eminim raporu çok yakında gelecektir."

"Beni haberdar et, Degar. Korkarım ki, bu akşam artık emekliye ayrılmam gerekecek." dedi, sandalyesinden kalkarak. "Uzun bir gün oldu."

Her iki Alfa da başlarını eğip iyi geceler diledi. O da onlara iyi geceler diledi.

"İyi uykular, Alphose." Kapıdan çıkarken böyle dedi.

NEW YORK ŞEHİRİ.

Cronus Doninee işten döndüğünde boğazını sıkıyormuş gibi kravatını çıkardı. Evinin, işteki yoğun bir günün ardından sığınağı olması gerekirdi, ama yine de iş kıyafetlerini çıkarırken ve duşa girerken bir huzursuzluk hissediyordu.

İçindeki kurt, adam kadar huzursuz bir şekilde kükredi. Cronus, en son ne zaman iyi bir koşu yaptığını veya iyi bir seks yaptığını hatırlamaya çalıştı, ama bu anı aklından çıkıyordu. Belki bu gece yatmadan önce koşuya çıkar.

İnsan dünyasında iyi bir seks, cehennemde soğuk bir gün kadar nadirdir. Dişiler çok kırılmalıdır ve changelinglerin bir kuralı vardır: insan dişisi rıza göstermedikçe onunla asla seks yapma. Hiçbir dişi, onun ve kurtunun akıl sağlığını korumak için ihtiyaç duyduğu türden bir sekse rıza göstermez. Bu, insan dünyasının birçok dezavantajından sadece biridir.

Bu kuralları hiç çiğnemediği anlamına gelmez, ara sıra çiğner. Ama dişi ölmek üzereymiş gibi çılgık atıp kanlar içinde kalırken ve bir changeling Omega vahşi seksten zevk alıp hatta Kurt'u kabul ederken, hiçbir zaman aynı olmaz.

Asla aynı olmaz, özellikle de artık kendini tutamayacak hale geldiğinde ve kurtunun da çiftleşmeye katılmasına izin verdiğinde, changeling kimliğini korumak için dişiyi öldürmek zorunda kaldığında.

İnsanlar changelinglerin varlığını bilmiyor değiller, biliyorlar ama inanmamayı tercih ediyorlar. Sadece hükümetlerinin üst düzey yetkilileri onların varlığını kabul etmiş. Ve onun türüne göre, insanlar onlar hakkında ne kadar az şey bilirlerse, herkes için o kadar iyi.

Burayı hiç sevmiyor. Tüm kalbi, zihni, bedeni ve ruhuyla nefret ediyor. Diğer tüm erkek changelingler NAALC'de çalışmayı seviyorlar çünkü changelinglerin en büyük şirketinde çalışmak bir onur ve ayrıcalıktır. Ama o değil. Asla o değil.

O kırk beş yaşında bir Alfa Kurtadam. NAALC'nin New York şubesinin CEO'su olmak istemiyor ve onlarla çalışan insanlar arasında olmak istemiyor. Naturiah'daki kurtadam klanını yönetmeli ya da tüm Naturiah'ı yönetmeli.

Banyodan çıkıp, bir kralın odası gibi dekore edilmiş büyük yatak odasına girdi ve müziği açtı. İnsan dünyasından nefret etse de, onların da avantajları vardı. Modern evleri, lezzetli dekorasyonları ve akıllı teknolojileri gibi. O, yeni dünyadan çok eski gelenekleri seven changelingler arasında değildi.

Gece kıyafetlerini giydikten sonra yatağa uzandı, gözlerini kapattı ve yavaş müziğin kendisini sarmalamasına izin verdi. Kurt dişlerini gıcırdatarak içinde dolaşüyor, dışarı çıkmak istiyordu. Beslenmek istiyordu.

Belki de bu gece koşuya çıkmak yerine bir orospu bulup kendini ona kaptırmalıydı? Şehrin yukarısındaki orospulardan birini mi?

Son on yıldır insan dünyasında yaşıyordu ve öldürdüğü fahişelerin cesetlerini kimse bulamamıştı çünkü onları iki metreden fazla derine gömüyordu. Kurtunun mezarı kazmasına izin veriyor, sonra yarı dönüşüm halinde mezarı daha da derinleştiriyordu.

Evet, bir fahişe iş görür...

Cep telefonunun yüksek sesli çılgılığı onu düşüncelerinden kopardı. Komodinin üzerindeki küçük teknolojiye öfkeyle baktı, sonra ona uzandı, "cevapla" düğmesine bastı ve kulağına götürdü.

"Cronus konuşuyor. Kimsiniz?" Sinirli bir şekilde sordu.

"Adım Dr. Jamison Beloca. Tesis'ten arıyorum." Derin bariton ses geldi.

Cronus hareketsiz kaldı. Kurt bile volta atmayı bıraktı. Tesis. Bu ismi duymayalı on sekiz yıldan fazla olmuştu.

Bilim adamları. Kurt avcıları.

Alfa Kral onlara büyük zarar vermişti, Cronus onların sonsuza dek ortadan kaybolduklarını düşünmeye başlamıştı. Neden birdenbire ulaşmaya çalışıyorlardı?

"O yerin nerede olduğunu bilmiyorum, Dr. Beloca. Bu... Tesis'in NAALC ile bir işi mi var? Çalışma saatlerine kadar bekleyemeyecek ne var?" Aptal numarası yapmak daha iyiydi.

"NAALC ile hiçbir işimiz yok ama sizinle bir işimiz olduğunu düşünüyorum. İkimiz için de ilgi çekici ve ikimize de büyük fayda sağlayacak bir iş."

Olmaz. Neredeyse yirmi yıl önce onlarla olan ilişkisini zar zor bitirmişti, kıl payı kurtulmuştu. Tekrar bu işe bulaşmayacaktı.

"Bu işin ne olduğunu bilmiyorum, Doktor. Şimdi, izin verirsiniz..." Cep telefonunu kulağından uzaklaştırdı.

"Dr. Angor bana sizden her şeyi anlattı. 6 Numarayı yakalamamıza nasıl yardım ettiğinizi."

"Onu tutamadınız, değil mi?" Dişlerini gıcırdatarak, "Bunun yerine kaçtı, hepinizi öldürdü ve en büyük laboratuvarınızı yakıp kül etti."

"Kaçışı... öngörülemeyen bir hataydı. Bu sefer onun için rodyum ve morgan gümüşünden yapılmış daha rahat bir kafes hazırladık. Bu sefer kaçamayacak." Doktor ciddi bir ifadeyle konuştu.

Cronus doğruldu, "Az önce rodyum mu dedin? Morgan gümüşü mü?" "Evet."

Kurt alfa gözle görülür şekilde geri çekildi. Rodyum, kurtadamlar için en tehlikeli metaldir ve morgan gümüşü, kurtadamların cildine temas ettiğinde ölümcüldür. Rodyum kurtadamları çok zayıflatırken, morgan gümüşü onları öldürebilir.

Alfa Kral'a neredeyse acıyordu. Neredeyse. Ama yine de...

"Bak, bir daha sizinle hiçbir şekilde ilgilenmek istemiyorum. Yirmi yıl önce olanları hiç olmamış gibi davranmaya çalışıyorum. Öyle bırakalım." Cronus açıkladı.

Tekrar telefonu kapatmak üzereyken, doktorun sonraki sözleri onu durdurdu.

"Artık kral olmak istemiyor musun?" Sakin bir şekilde sordu. "Dr. Angor bana tüm hayvanları, yani, değişenleri yönetmek istediğini söyledi. Kendinize ne diyorsanız. Bir süre durakladı, "Artık o zirvede olmak istemiyor musun...?"

Elbette Cronus istiyordu. Bunu o kadar çok istiyordu ki, sanki kanında bir dürtü gibiydi.

"Bu sefer onu yakalamamıza yardım edebilirsin ve sana söz veriyorum, istediğimizi elde edene kadar onu hapsedeceğiz, sonra da öldüreceğiz. Bir daha asla kaçamayacak." Doktor yemin etti.

Ve Alfa Kral öldüğünde, tek yaşlı Alfa Kurtadam olarak changelingleri yönetecek olan kişi o olacak. Naturiah onun olacak ve NAALC de ona ait olacak. O kral olacak.

"Ben de varım." Otomatik olarak cevap verdi, "Ne yapmam gerekiyor?"

"Onu yakalamak için, onu bizim dünyamıza getirmen gerekiyor. Bunu başarmanın bir yolunu bul. Bu sefer onu yakaladığımızda, bir daha kaçamayacak."

Cronus, doktorlara onların bilmediği sırrı anlatmayı düşündü. Alfa Kral'ın sadece bir kurt adam değil, aynı zamanda bir dağ aslanı olduğunu.

Ancak, on sekiz yıl önce söylemediği aynı nedenden dolayı bu sözleri yuttu. Bunu öğrendiklerinde, Alfa Kral, yakalanmasında bir changeling'in parmağı olduğunu anlayacaktı. Bir hain olduğunu anlayacaktı.

Böyle bir şeyin ortaya çıkmasını hiç istemiyor, yakalanmamaktan bahsetmek bile istemiyor. Alfa Kral'ın ya da diğer Alfaların peşine düşmesini hiç istemiyor. En azından, bilim adamının planları yine başarısız olursa, tüm bu yıllar boyunca olduğu gibi güvende olacak.

Ama bu sefer planlarının işe yarayacağından emin. Bu sefer Rhodium ve Morgan Silver da işin içinde.

Ve onlar da dağ aslanları üzerinde çalışıyorlar.

"Onu New York'a getireceğim," dedi Cronus, bunu nasıl başaracağını zaten biliyordu.

"İyi. Bu özel bir numara. Burada iletişim halinde kalacağız. Mümkün olduğunca çabuk hallet ve beni ara, Wolf." Bununla birlikte, hat kesildi.

Hat kesildikten bir saat sonra, Cronus hala coşku içindeydi. Uzun zamandır ilk kez birdenbire çok mutlu olmuştu.

KING'S TOWER, NATURIAH.

Ertesi akşam, Wolfaraine bütün gün Wild Forest'ın eteklerinde inşa edilen yeni avlanma alanını denetlemek için gittiği köyden geri döndü.

Degar'ın dediğine göre, öğle yemeğini yedikten sonra tekrar uykuya dalan Nalaila'yı kontrol etmek için zaman ayırdı. Alphose'u da kontrol etti ve Cougar Alpha'nın neredeyse tamamen iyileşmiş ve hareket edebiliyor olduğunu görünce sevindi.

Odasına döndüğünde, kendini çok yorgun hissediyordu. Marian ona akşam yemeği getirdi ve banyosunu hazırladı.

Banyoya adım attığında, Ismena'nın kokusu burnunu okşadı. Sıradan bir changeling için, Mirian ve diğer çalışanların kuleyi, özellikle de onun odasını temiz tutmak için ne kadar çaba sarf ettiklerini düşünürsek, onun kokusu artık orada olmayacaktı. Ama o sıradan bir changeling değildi. Hâlâ onun kokusunu alabiliyordu.

Boğazından bir hırıltı çıktı ama onu kesmeyi başardı. Her nefes alışında pantolonunun içindeki penisi sertleşiyordu.

Alphose'un yatak odasından çıkan puma nöbetçisini gördüğünde Eline'e onu sordu ve Eline, Ismena'nın çok iyi olduğunu söylemeyi başardıktan sonra, ayakları yanıyormuş gibi aceleyle oradan ayrıldı.

Tuvaleti kullandıktan sonra, gece için giyinirken kapısının çalındığını duydu.

"Girin," dedi ve siyah bornozu üzerine attı.

Alfa Degar yatak odasına girdi ve selam vermek için başını eğdi.

"Degar." Alfa'nın selamını kabul eden soğuk bir yanıt geldi.

"Alfa Cronus sonunda raporunu gönderdi, Alfa Kral." Dedi ve ona bazı belgeler uzattı.

Wolfaraine belgeleri aldı ama okuma masasına bıraktı. "Yorgunum, bu gece bu belgeleri inceleyemem. Sen okudun mu?"

"Elbette, Alfa Kral."

"O zaman raporu bana özetle."

"Emredersiniz." Degar, Alfa Kral yataklarına uzanana kadar bekledi, sonra konuşmaya başladı: "Alfa Cronus, rakip şirketimiz Nector and Co. Limited'in, Yacht Farmlands'tan satın almaya çalıştığımız hayvanların peşinde olduğunu bildiriyor. En kötüsü de, Yacht Farmlands'ın, bizim teklif ettiğimiz iyi fiyatı dikkate almadan hayvanları Nector and Co.'ya satmayı planlaması."

Wolfaraine gözlerini açtı, kaşları hoşnutsuzlukla çatıldı.

"Alfa Cronus, Yacht Farmlands bize satmazsa şirketin büyük bir kayıp yaşayacağını da bildirdi. Bugün Yacht Farmlands ile bir toplantı daha yaptı ama teklifini yine reddettiler, bu yüzden kendini çıkmaza girmiş hissediyor." Degar durakladı ve rahatsız bir şekilde ayaklarını hareket ettirdi. Alfa Kral'a bu tür raporlar vermekten gerçekten nefret ediyordu. "Tabii ki, hayvanları almamız için elinden geleni yapmaya devam edeceğini ve çıkmaza girmiş hissetse de pes etmeyeceğini de ekledi."

Ardından gelen sessizlik o kadar sağır ediciydi ki, Degar kralın memnuniyetsizliğini neredeyse koklayabiliyordu.

"Josiah'tan iyi haberler, Cronus'tan kötü haberler geldi." diye itiraz etti, sesinde öfke vardı. "Bu hayvanları satın almak, elimizdeki proje için çok önemli."

"Biliyorum, Alfa Kral."

Wolfaraine sinirle nefes verdi. Sonra gözlerini kapattı ve iri elini kapalı göz kapaklarının üzerine koydu. "Teşekkürler, Alfa Degar. Artık gidebilirsin."

"İyi geceler, Alfa Kral." Leopar Alfa başını eğdi ve kapıya yöneldi.

"Degar?" Wolfaraine seslendi.

Alfa Degar döndü, "Evet, Alfa Kral?"

"Cronus'a Yacht Farmlands ile başka bir toplantı ayarlamasını ve havayolu ekibine özel jeti hazırlamasını söyle. Hayvanları satın alma anlaşmasını yapmak için New York'a kendim gideceğim." diye duyurdu.

BÖLÜM 6. İNSAN DÜNYASINDAN ÖNCE.

Ismena banyodan ferahlamış bir şekilde çıktı. Eline'den dövüşmeyi öğrenmeye başladığı ilk gün ve bunun, daha önce aldığı savunma derslerinden tamamen farklı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Bu gidişle maymun olacağım." Puma kadın ona yüksek ağaçlara tırmanmayı öğretmeye kararlı görüldüğünde Eline'e böyle söylemişti.

Eline'e göre, bu, bir insan olarak Vahşi Olanlar'ın beklenmedik saldırısıyla karşılaştığında öğrenmesi gereken ilk savunma yöntemiydi. Şimdi kolları ağrıyordu ama heyecanlıydı. Öğrenmişti.

Oturma odasının kapısının açıldığını duydu ve Eline'in içeri girerken neredeyse duyulmayacak kadar hafif adımlarını duydu.

"Sınırlara gittiğini sanıyordum?" Ona bugün orada görevinin olduğunu söylemişti.

"Bebeklerimi unuttum" diye bağırdı Eline, ardından havada hançerlerin okşama sesi duyuldu.

Ismena gözlerini devirdi ve vücuduna losyon sürmeye devam etti. "Masana bıraktığım iksiri içmeyi unutma. Koluna iyi gelecek Eline, kapının açılıp kapanma sesi duyulmadan önce tekrar seslendi.

Ardından gelen sessizlikte Ismena losyonu sürmeyi bitirdi ve Eline'in söylediği gibi iksiri içti. Neredeyse bitirmişken kapının tekrar açıldığını duydu.

"Dur tahmin edeyim, bu sefer de bıçaklarını mı unuttun?" Eline olduğunu bilerek yatak odasından seslendi. Eline'den daha unutkan bir genç kadın görmemişti.

kadın görmemişti. Bazen bu çok komik oluyor.

Sessizlik onun sorusuna cevap verdi.

Şaşkın bir şekilde, yatak odasının kapısını açmadan önce havluyu göğsüne daha sıkı sardı ve oturma odasına baktı.

Wolfaraine oturma odasının ortasında duruyordu. Gözleri buluştu ve birbirlerine kilitlendi.

Ismena, onun hakim varlığı karşısında nefesini tuttu. Her anlamda asil bir hava veren pahalı görünümlü siyah ve altın rengi uzun bir cüppe giymiş, alışılmadık renkteki gümüş-altın rengi düz saçları sırtında akıcı bir şekilde duran Wolfaraine'in ne kadar zarif ve yakışıklı olduğunu görünce Ismena neredeyse dilini yutacaktı.

Aman Tanrım. Kimse, tekrar ediyorum, kimse bu kadar yakışıklı olmamalı. Kimse. Ismena, gözle görülür bir şekilde yutkunarak düşündü. Onu görmek bile dizlerini titretmişti.

Birlikte geçirdikleri geceden bu yana dört gün geçmişti, ama kafasında dört yıl gibi geliyordu ve zavallı vajinası için ise, onun yatağında cehennem ateşini tattırdığı dün gibi geliyordu.

Anatomisinin o kısmı, onun sahip olduğu şeyden tam olarak kurtulamamış olsa da, zavallı şey onu gördüğü anda titriyordu. Islanmaya başladığını hissedebiliyordu ve sıkıca tuttuğu havlunun arkasında meme uçları uyanmaya başlamıştı. Kahretsin.

Sonunda ağzını açtı ve... "Ismena."

O derin ses, durumu hiç de kolaylaştırmıyordu. "A-Alpha K-King." Diye nefes verdi.

Wolfaraine de daha iyi durumda değildi, onu tekrar gördüğü anda kendini ve kurtunu bulmak zorunda kalmıştı. Tıpkı dört gece önce olduğu gibi, yine havluyla sarılmıştı. O geniş kahverengi gözler onu adeta yutuyordu. Oxbow ağzını yaladı.

Kahretsin. O dudakları kendi ağzıyla alıp onun için iyice yalamak istedi.

"Seni kontrol etmeye geldim. Ben toplantıdan dönmeden önce gitmişsin." Bu ses tonunun, karşısındaki kıvrımlı, güzel, minyon kadına duyduğu aşırı arzuyu gizleyebildiğine minnettardı.

"Evet, gittim." Ismena papağan gibi tekrarladı. Sonra, onun varlığından bu kadar dikkatinin dağılmasına aptalca geldiğini fark etti. "Marian, ben buraya dönmeden önce bana harika bir banyo hazırladı."

"Nasıl hissediyorsun? Ben..." Gözlerini kaçırdı, "O gece için özür dilemek istiyorum. Ben çok..." Doyumsuz mu? Talepkar mı? Kaba mı? Hiçbirini söyleyemedi.

Ismena onu kurtardı, "Özür dileyecek bir şey yok, Wolfaraine. Ben..." Yanakları kızardı, "Ben... birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkardım. Ve ben iyiyim. Gerçekten."

Rahatlamış bir şekilde bir kez başını salladı. "Peki ya kalbin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştı. Harika hissediyorum." Gülümsemesi soldu, aniden endişeyle yer değiştirdi. "Peki ya yaraların? Nasıl olduğunu unutamıyorum..."

"İyileşti." Cüppesinin örttüğü bacaklarına bakarak, "Senin sayende çabuk iyileşti."

Ismena, Eline'in Alphose'un bedenine ve hayvanına seks yaparak daha hızlı iyileşmesine nasıl yardım ettiğini anlattığını hatırladı. Yüzü daha da kızardı.

"Oh... Görebilir miyim?" İyileştiğinden emin olması gerekiyordu. Ne kadar kötü kanadıklarını, yaraların ne kadar korkunç olduğunu unutamıyordu.

Alphose başını sallayınca, öne doğru eğildi ve eğilene kadar kendini indirdi. Sonra cüppesini biraz kaldırdı ve nefesini tuttu.

İyileşmiyorlardı. Yaralar tamamen iyileşmişti. Dört gün önce ağır yaralandığını gösteren hiçbir iz, yara izi, hiçbir şey yoktu. "Vay canına..."

"Ben insan değilim, Ismena."

Ona bunu hatırlatmasına gerek yoktu, çünkü onunla geçirdiği her an, onunla ilgili her şey ona *bu* gerçeği hatırlatıyordu. Boyunu uzatarak -ki çok uzun değildi- ona baktı, "İyileştğine sevindim."

Çok yakın duruyordu. Burnu, onun topraksı kokusuyla genişledi. Sabun ve uyarılma kokuyordu. İçindeki kurt zevkle kükredi ve adam, uyanmakta olan açlığını kontrol etmeye çalışarak ellerini yumruk yaptı.

Bir adım geri attı. "Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin?" Düşünmeden ağzından çıkan sözleri sert bir sesle söyledi.

"Evet." Işıl ışıl bir gülümseme, zaten güzel olan yüzünü muhteşem bir güzelliğe dönüştürdü. "Sadece bir şeyler giyeceğim. Hemen dönerim."

Kadının heyecanla dönüp yatak odasına kayarak girmesini izledi. Onu beklerken, kadının içindeki öfkeli ateşi sakinleştirmeye çalıştı.

Bir saat sonra, akşam yürüyüşünden dönüyorlardı ki, başını yana çevirip, "Senin dünyana gidiyorum," dedi.

Bu beklenmedik sözler Ismena'yı şaşırttı. "Gidiyor musun? Ne zaman?"

"Bu gece. Jet hazır." Öne doğru bakarak, onun yanında kararlı adımlarla yürüdü
"Halletmem gereken önemli bir işim var."

Akşam boyunca yüksek olan Ismena'nın morali aniden düştü. Gülümsemesi soldu. "Oh... Tamam."

"İşin ne kadar süreceğini bilmiyorum ama orada uzun süre kalmak niyetinde değilim. Nalaila benim Naturiah'ta olmadığını fark etmeden geri dönmeliyim." Yüzünde bir hüzün belirdi.

"O nasıl biliyor?" diye sordu şaşkınlıkla. Ismena, Nalaila'nın on sekiz yıldır kurt formunda mahsur kaldığını biliyordu.

"O bunu hissediyor. Ne de olsa o benim kardeşim." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi konuştu.
Belki de öyledir.

Ismena kendi üzüntüsünü bastırmak için elinden geleni yapıyordu. O, ne zaman döneceği belli olmayan bir yolculuğa çıkıyordu.

"Ben de gelebilir miyim?" diye patladı. Naturiah'ı çok sevmiş olsa da, ailesini ve arkadaşı Sandra'yı özliyordu.

O, kararlı bir şekilde başını salladı. "Naturiah'ın dışında senin için henüz güvenli değil. Yüzüğüm hala dışarıda ve onu benden çalan kişi olarak seni onlarla ilişkilendiriyor."

O haklıydı. Gözlerini kaçırdı.

Eline'in evine vardılar, kapıyı açtı ve içeri girdiler. Kanepeye oturduğunda, aniden odayı doldurdu ve büyük oturma odası küçük görünmeye başladı. Ona şarap ikram etti ve o da kabul etti.

Şarabı bir dikişte içti ve bir tane daha istedi. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Wolfaraine gitmesi gerektiğini biliyordu ama gitmek istemiyordu. O günün erken saatlerinde, buraya gelme fikri kafasında tam olarak oluşmadan önce bile, bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu.

Şimdi ise, ona boğuluyordu. Onu istiyordu. Penisi sertleşmiş ve pantolonunda şişmişti, onun vajinasının sıcaklığını ve sıkılığını istiyordu.

Bir şarap daha istedi. Kim bilir, belki bu onu sakinleştirmeye yardımcı olur.

"Bütün bu şaraptan sarhoş olmayacağından emin misin?" diye endişeyle sordu ve ona bir şişe daha uzattı.

"Ben sarhoş olmam." Bu doğrudu. Başka bir changeling'in changeling şarabına bir sınırı olabilir, ama onun yoktu. Ne kadar şişe içerse içsin, onu asla sarhoş etmezdi.

Eğer sarhoş oluyorsa, bu onun heyecanının ezici kokusundan kaynaklanıyordu. Onun ıslaklığının kokusu onu çıldırtacaktı. Kokusu havada bu kadar yoğunken, Wolfaraine onun külotunun ona olan açlığıyla sıırılsıklam olduğunu biliyordu.

Bu bilgi onun sonunu getirdi.

Boş şişeyi yanına bırakıp sakın bir şekilde ayağa kalkarken boğazından bir hırıltı çıktı.

Ismena da ayağa kalktı, gözleri ona odaklandı. Her zamanki gibi sakın, soğukkanlı ve kendinden emindi, ama tam olarak ne olduğunu belirleyemediği bir şey, onun içsel huzursuzluğunu ortaya çıkardı ve bu, onun ona olan açlığıyla birleşince onu gergin hale getirdi.

Burnunun tekrar tekrar genişlemesi miydi? Yoksa mavi gözlerinin küçük bir kısmını kaplayan hafif kehribar rengi miydi? Ya da bir avcının avını izlediği gibi onu izlerken gözlerinin onu yiyip bitirmesi miydi?

Adam ona yaklaşmaya başladı. Ismena otomatik olarak geri adım attı... geri... geri... ta ki sırtı yatak odasının duvarına çarpana kadar.

"Şey... Wolfaraine...?" Kendi kulağına sesi çok nefes nefese geliyordu. Çok cinsel.

"Sana dokunmadan insan dünyasına gitmeye hazırdım." Onun üzerine eğildi, kişisel alanına girerek, kollarını başının iki yanındaki duvara dayayarak onu kapana kısırdı.

"Kurt ya da aslan huzursuzlaşırsa, ayrılma zamanı gelene kadar ormanda koşardım. Buna hazırdım." Eğildi ve çok derin bir nefes aldı, "Ama işte buradayım, gitmeden önce seni tatmak için can atıyorum."

Hızlı bir hareketle, uzun cüppesini çıkardı ve siyah pantolonuyla kaldı. Eli, onun boynunun arkasına gitti ve soluk sarı saçlarını topladı. Başını eğdi ve dişlerini, boynunun hassas noktasına sürüttü.

Ismena çığlık attı ve uzaklaşmaya çalıştı ama boynunun arkasındaki eli onu kendine çekti. Dişleri, Ismena kollarında nefes nefese kalana kadar o noktayı tekrar tekrar okşadı. Gözleri kapandı ve Ismena onun içinde eridi.

Adamın vücudu kadının vücudunu dik tuttu. Adamın kocaman ereksiyonu kadının karnına batıyordu. "Bana yaptığın şey bu, Ismena. Bu kadar küçük birine rağmen, minyon vücuduna yakışmayacak kadar yoğun bir şekilde seni istiyorum. Ve kokun..."

"Al beni, lütfen..." Çaresizce nefes nefese kaldı. Vücudu onun için yanıyordu, amcığı onu tekrar içinde hissetmek için yanıyordu. Rahatlamak için kıvranmaya başladı ama bu imkansızdı.

Kolu boynundan beline kaydı, onu kaldırdı, giydiği uzun etek beline kadar çıktı ve aynı anda, ıslak dantel kumaş cildinden kopana kadar külotunu çekti, onu onun için çıplak bıraktı.

"Kokun..." diye devam etti, sesi her zamankinden daha derindi, "...beni delirtiyor. Çok sayıda tahrik olmuş kadının kokusunu aldım ama hiçbiri senin tahrik olmuş ve benim sikime aç kokunla kıyaslanamaz."

Kız utançla bir çığlık attı ve yüzünü onun boynuna gömdü, eli klitorisini okşarken utangaç bir şekilde inledi.

Elini çekti, geri çekilip kızın kızaran yüzünü görmek için. Gözleri kızın gözlerine kilitlendi, elini kızın ıslaklığını temizlemek için yaladı.

Kız utançla inledi ve yüzünü tekrar onun boynuna dayadı.
Wolfariane, onun tadını alınca gözleri parladı.

Bir eliyle onu havaya kaldırırken, diğer eliyle pantolonunu çözdü.
Penisi dışarı fırladı ve kadının girişine yerleşti.

"Bir gün seni yatağıma yatırıp seni yiyeceğim." Kulağına fısıldadı, "Seni kurutana kadar, benim için çığlık atmaktan sesini kaybedene kadar, kaynağından özünü içeceğim. Sonra, tatlı amını defalarca sikeceğim, beni günlerce hissedeceksin."

"Oh, Tanrım..." Onun sözleri, kadının içinde büyük bir tepki yarattı. Başından ayak parmaklarına kadar vücudu titredi. Penisinin geniş başı, kadının klitorisini döner bir şekilde ovuşturdu ve onu daha da ateşledi. Kadın titriyordu.

"O gün, insan dünyasından döndükten sonra gelecek." Kulağına homurdandı, "O gün, seni yeterince tatmin edip bırakmadan önce üç şeyi kaybedeceksin. Sesini... bilincini... ve yürüme yeteneğini."

Bununla birlikte, onun içine tamamen girdi.

BÖLÜM 7. TUTKUNUN ACI ÇEKİŞİ.

Onun istilas1 karşısında boğuk bir çığlık boğazından ıktı. Testislerinin kalçalarına çarptığını hissetti, sert yüzünün yüce bir zevk ifadesine dönüştüğünü gördü, gözleri kapalı, vücudu kavisli, gergin ve gergindi.

Gözleri yaşardı ve yanma hissi bir dakika boyunca zevki bastırdı, elleri onun kollarını sıktı, vücudu gerildi.

"Ay adına..." Wolfaraine nefes almak, kontrolü ele geçirmek için mücadele ederken homurdandı. Kızın vücudu onun penisini sıkıca ve sıcak bir şekilde sarıyordu, kasları onu kaygan, kadifemsi bir yumruk gibi kavırıyordu.

Kontrol. Kontrol için mücadele etmek zorundaydı. Onu saran, sert ve şiddetli bir yolculuk talep eden öfkeli şehveti kontrol etmek zorundaydı. Yüzeye çıkmak isteyen kurdu kontrol etmek zorundaydı. Vücut dilinin acı çektiğini gösterdiğinden bahsetmeye gerek bile yoktu.

"Sakin, sakin..." Onu yatıştırmak için çıkardığı homurtu, insandan çok hayvandan geliyordu. "Ben yanıdayım, Ena."

Kız küçük bir inilti çıkardı. Vücudu titredi.

Yavaşça içinden çıktı ve onun rahatlamış nefesini duydu. Elini göğsüne götürüp okşarken, nefesini düzenlemeye ve kendini kontrol altına almaya çalıştı. Parmaklarıyla gömleğinin üzerinden meme uçlarını okşadı.

Sonra başını eğdi ve giysinin üzerinden meme uçlarını ağzına aldı. Ismena ığlık attı ve sırtını kavisledi. Açgözlülikle emdike, kurtunu yeterince kontrol altına alabildi ve tekrar onun girişine dokunabildi.

Bu sefer, Ismena onun rahminde ilerleyeceğini hissedene kadar, yavaşça, santim santim, onun içine girdi. O,

. Dayanılmaz bir dolgunluk hissederek başını geriye attı ve çığlık attı.

"Siktir, bana ne yapıyorsun, Ismena?" Dişlerini sıkarak geri çekildi, onun bedeninin kendisine sürtünmesinden duyduğu inanılmaz zevkten dolayı kendisi de çığlık atmak istiyordu. Penisi o kadar hassastı ki, neredeyse dayanılmazdı.

Yavaşça tekrar ileri itti ve geri çekildi. İtti. Geri çekti. İtti. Çekildi.

"Ne oluyor...!" Ismena, onun içinde uyandırdığı zevkli hislere nefes nefese kaldı. Onun altında kıvranarak nefes almaya çalıştı, vücudu terden nemliydi. Kadınsı balı, onun iç uyluklarını ve kendininkini kaplıyordu.

Kokusu, onun soluduğu havayı dolduruyordu, dar vücudunun derinliklerine girerken burnunu işkence ediyordu, her vuruşta onu saran dar sıcaklıkta inliyordu. İnanılmaz hissediyordu. Ona bunu yüksek sesle söyledi.

O ateşli bir şekilde inleyerek, göğsünü öpmek için eğildi. Onun vuruşları uzun, derin ve sertti. Onun hassas duvarlarının her yerine dokundu, ta ki onu deliye çevirip çevirmeyeceğini merak edene kadar. Onu her yerde hissetti. Her lanet yerde!

"Oooooooooohhhh...!!" Adam hızını artırdığında, onu yağmalarken, bir amacı olan bir adam gibi içinden güçlenirken inledi. Bir görevi olan bir adam gibi.

Görevi onu içten dışa yok etmek olmalıydı, çünkü adamın ruhuna girmeye çalıştığını hissediyordu. Zevk ve acı arasındaki çizgi, neredeyse yok olana kadar inceldi, hisler açıklanamaz hale geldi ve tek yapabileceği şey... hissetmekti.

"Wolfe..." Onun yalvarışı, ellerini onun omuzlarına koyarken, tırnakları onun derisine batarken, nefes nefese bir iniltiydi. Ter, vücutlarından akıyordu.

Ekstra duyguya verdiği keskin homurtu onu şaşırttı. Penisinin şiştiğini, nabzının attığını hissetti. Ona daha sert, daha derine girdi, sert bir eliyle kalçasını kavrayarak onu sabit tutarken, diğer eliyle diğer kalçasını kavrayarak alt vücudunu acımasızca kendine doğru itti.

Öne doğru eğildi ve yutan ağzıyla kadının dudaklarını ele geçirdi. Dilini derinlere daldırdı, kalçalarının yaptığı hareketleri taklit etti. Dili kadınıkiyle birleşirken, ağzının her köşesini yağmalarken, kadının nefesini neredeyse kesmişti. Ona doyamıyordu.

O çok yakındı, çok yakındı ve o da öyle. Omurgasından aşağı doğru inen ateşin beyaz parmaklarını, testislerindeki gerginliği hissedebiliyordu.

Ismena, mahrum kalmış ciğerlerine oksijen çekmek için dudaklarını onunkilerden ayırdı. O, göğüslerini örten elbisesinin bir kısmını yırttı, göğüsleri serbest kaldı, sonra büzülmüş meme ucunu ağzına aldı ve sertçe emdi.

Meme ucu sert ve dolgundu, her emişinde penisini daha sıkı kavırıyordu. Nefes nefese, titreyerek, inleyerek aynı anda her şeyi yapıyordu. Onun ne kadar yakın olduğunu neredeyse hissedebiliyordu.

"Benim için boşal, Ena. Boşal..." itti, "...benim için..." daha sert itti, "...benim için." Geri çekildi ve ona sertçe girdi.

Kollarında bir bomba gibi patlayarak çılgılık attı, zevk içinden fışkırıyordu. Çaresizce, sertçe kalçalarını salladı ve kendini ölür gibi hissetti.

Zirveye ulaşması bir tsunami gibiydi, onu parçaladı, vücudunu sarsarak, titreyerek, onu yok ederek, boynuna sıkıca tutunarak, onu yeryüzünde tutacak bir çapa için dua etti.

"OhTanrımohtanrımohtanrımohtanrımohtanrım!!" Bu hiç bitmiyordu. Sıcak, nabız gibi atan bir rahatlama vajinasını sardı, onun dalgalanan penisini daha sıkı kavramasına neden oldu, onu bir nehir gibi ıslattı ve uyluklarını, zihni onun ona yaptıklarıyla bedeninden sıçramamış olsaydı onu dehşete düşürecek bir sıvı akışıyla doldurdu.

Adam onun içine sertçe, derinden girdi ve sonra...

O kadar hızlı bir şekilde ondan uzaklaşarak, onu hiç nazik davranmadan yere attı ve ondan uzaklaştı.

Şaşkın bir şekilde, tam zamanında başını kaldırıp ona bakan yeşil gözleri gördü. Pençeleri kaymıştı, çekilmeden önce kalçalarını çizmişlerdi

, ama o, çiziklerin acısını ya da sert düşüşü fark etmedi, çünkü hala boşalmanın dönen bulutlarında süzülüyordu.

Wolfaraine kendisiyle savaş halindeydi. Ona o kadar kapılmıştı ki, gardını düşürmüştü ve dağ aslanı bu fırsatı değerlendirerek yüzeye çıkmış ve dönüşümü zorlamaya çalışmıştı. Onu incitmeye çok yaklaşmıştı.

Dağ aslanıyla savaşarak boşaldı. Serbest bırakılmasının etkisi onu sararken, kontrolün dizginlerini sıkıca tuttu. Zihinsel olarak diğer yarısını geri çekene kadar sert etinden sıcak sperm fişkırdı.

Ona hırlayarak, yeşil gözleri berraklaştı ve okyanuslar gibi fırtınalı mavi gözler tekrar onunla buluştu. Hem korkmuş hem de minnettardı. Ismena, ona o kadar kapılmış ki, onu bu kadar çok nefret eden yanını unutmuş olmasına inanamıyordu.

"Özür dilerim..." diye başladı.

"Özür dileme, lütfen, ben dilemiyorum." diye fısıldadı, uysalca oturarak. Onunla seks yaptığına pişman olmasını istemiyordu.

Yorgundu, ama adam tekrar onu almaya geldiğinde, isteyerek gitti. Bu sefer, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi onu kaldırdı ve yatak odasına taşırken onu deli gibi öptü.

Bir kez daha. Ayrılmadan önce onu bir kez daha alacağını söyledi kendine, zamanının dolduğunu ve ayrılma vaktinin yaklaştığını bilerek. Kurt içinden onaylamayan bir uluma çıkardı, ama o bu sesini görmezden geldi.

Sabaha kadar Ismena'yı becerebilirdi, ama kurt, çiftleşme ritüeli ile onu işaretleyene kadar asla tatmin olmayacaktı.

Yatak odasında, aletini hizalarken alt dudağını emiyordu ve tekrar sonuna kadar girene kadar onu içeri itti.

Ismena ağzına inleyerek, zihinsel olarak vücudunu gevşetmeye ve onun vuruşlarını almaya çalışıyordu. Vuruşlar birkaç dakika içinde yavaş ve nazik olmaktan çıkıp derin ve hızlı hale geldi.

O, bir sihirbaz gibi vücudunu çalıştırdı, gözleri yaşarana ve inlemeleri

kendi kulaklarında yankılanacak kadar
yüksek sesli olana kadar devam etti.

Sonra dudaklarını boynuna götürüp hassas noktasını ısırduğında, Ismena'nın vücudu gerildi ve şiddetle eridi. Orgazm olurken gözlerinin arkasında yıldızlar parladı. Zor nefes alıyordu, ağlıyordu, başı zevkin doruğunda sallanıyordu.

O da doruğa ulaştığında, ondan uzaklaşıp yatağın diğer tarafına geçti ve uzun bir iniltiyle boşalana kadar kendini hızlıca okşadı. Gözleri yeşil renkte parladı ve geri çekildi.

Ismena hala titriyordu. Nefes nefese kalmış, yanakları ter ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Adam uzaklaştığında kendini yalnız hissetti, ama bundan daha çok yorgunluk onu sardı. Uykuya daldı.

Uyandığında, yorganla örtülmüş olduğunu fark etti. Evin içi ve dışarısı karanlıktı.

Saatlerce uyumuştı... Ve adam gitmişti.

BÖLÜM 8. ...AYRILIŞTAN SONRA.

Bir hafta sonra, Ismena onun kulesinin devasa ön kapısından içeri girdi. Merdivenlere doğru yürürken, alanı çevreleyen yüksek duvarları gözleriyle süzdü.

O ayrıldığından beri buraya neredeyse hiç gelmemişti, çünkü zihnini ondan uzak tutmaya çalışıyordu. Onu düşünmemek, onu özlememesine yardımcı olacaktı, diye kendine söylemişti. Hesaba katmadığı tek sorun, onu sürekli düşündüğü gerçeğiydi.

Her küçük şey ona onu hatırlatıyordu. Eline'in evi, yatak odası, duş, puma nöbetçisiyle yürüyüş, her şey. Onu o kadar çok özleyordu ki, bu onu rahatsız ediyordu. Vücudu, o hissettikten sonra günlerce onu hissetmişti, bu da yardımcı olmuyordu.

Puma'nın kalçalarına yaptığı çizik de ona onu hatırlatıyordu. Bir hafta geçmesine rağmen, onun bu şiddetli yanını nasıl unuttuğunu hala merak ediyordu. Neyse ki, o tutkuyla kendinden geçerken kendini kontrol edebilecek kadar akıllıydı.

Bu anılar onu her zaman kızartmaya devam ediyordu ve anılar her zaman oradaydı. Bu da kesinlikle ona yardımcı olmuyordu.

Bu yüzden, meşgul olmak gibi başka bir seçenek buldu.

Bir hafta boyunca Eline onu sık sık dışarı çıkardı. Hatta onu malikaneye götürüp omega dişilerle tanıştırdı ve onlar ona şaşırtıcı bir şekilde çok iyi davrandılar.

Onlar dostçaydı, ona nezaket ve saygı ile davrandılar, hatta ondan çok daha yaşlı olanlar bile. Bu onu şaşırttı.

Eline ona bunun Alfa Kral'ın eşi olduğu için olduğunu açıkladı. Bu açıklama onu hüzünle doldurdu, çünkü bu, onunla asla sonsuza kadar birbirlerine bağlayacak şekilde çiftleşmeyeceğini hatırlattı.

Sonra bu duyguyu bir kenara itti ve kendini neşelendirmek için zorladı. Sonuçta, kalp rahatsızlığı bu günlerde neredeyse hiç hissedilmiyor olsa da, o kadar uzun yaşayacağını kesin bir garantisi yoktu.

Eline onu çeşitli yerlere götürmenin yanı sıra, her gün puma nöbetçisinin ona öğrettiği dövüş ve savunma tekniklerini öğrenmeye de odaklanmıştı. Eline, acımasızlık sınırına varan bir öğretmen olduğu için, tüm vücudu dev bir çürük gibi hissedene kadar onu köle gibi çalıştırdı.

Ismena, bildiği tüm küfürleri, hatta uydurduğu yeni kelimeleri bile kullanarak zihninde ona küfrediyordu, ama günler geçtikçe ve güçlendikçe, puma nöbetçisine minnettar olmaya başladı.

Sonuç olarak, verimli bir hafta geçirdi, ancak meşgul olmak bile Wolfaraine'in zihninde dolaşan düşünceleri durduramadı. Hatta geceleri uykuya dalmadan önce aklına gelen son düşünce ve sabah uyandığında ilk aklına gelen düşünce bile onunla ilgiliydi. Lanet olası müdahaleci adam.

Ailesini de çok özliyordu, birkaç gün önce onu arayan ve ona bağırarak nerede olduğunu soran zavallı arkadaşı Sandra'yı da. Anlaşılan Sandra onun evine uğramış ama her yer kilitliymiş.

Arkadaşına, hala New York'ta eğlenip ruhunu aradığını söyleyerek yalan söylemişti. Başka ne diyebilirdi ki? Gerçek, telefonda söylenemeyecek kadar karmaşıktı.

"Peki, listeden kaç tanesini yaptın?" diye sormuştu Sandra.

"Neredeyse hepsini. Sadece birkaç tane kaldı." Yalan söylemişti.

"Sen şanslı bir kadınsın. En azından işten izin alıp çok eğlenebiliyorsun, ben ise burada ünlüleri kovalıyorum. Gazeteci olmak zor olabilir, inan bana. Seni kıskanıyorum, dostum."

Ismena, on yıldan fazla süredir en yakın arkadaşının konuşmasını dinlerken çok heyecanlanarak gülmüştü. Onu çok özlemişti, Sandra'nın da kendisiyle birlikte Naturiah'ta olmasını diledi. En yakın arkadaşı burayı çok sevecekti.

Sandra işlerinin nasıl gittiğini anlatmaya devam etti. Sonra ona tuhaf bir şey de anlattı.

"Senin alışverişe çıktığımız gün karşılaştığın adamı rüyamda gördüm." Sandra ona inanamayarak, "Onu hatırlıyorsun, değil mi? Koyu renk gözlükleri ve siyah takım elbisesiyle seni çok korkutan o iri yarı yakışıklı adamı?"

Elbette Ismena onu hatırlıyordu, çünkü o Alphose'du. "Evet, onu hatırlıyorum." diye onayladı.

"Güzel. O günden beri her gece rüyamda onu görüyorum. Hiçbir şey yapmıyor, sadece orada duruyor. En kötüsü ne biliyor musun?" Sandra'nın sesi komplo kurarcasına fısıldayarak alçaldı.

"Nedir?" diye merakla sordu.

"Uyandığımda ıslak oluyorum. Sırılsıklam ve damlayan bir şekilde." Sandra telefonda alaycı bir şekilde güldü, "İnanılmaz değil mi? Her neyse, o gün onu çok çekici bulduğum için böyle olduğuna karar verdim. O, kitaplarımdaki erkekler gibi. Lanet olsun, o adamdan çok etkileniyorum."

Ismena gülmüştü, kafasındaki karışıklık giderilmişti. Sandra her zaman romantik bir kalbe sahipti, sürekli okuduğu tüm o romantik fantastik kitaplarla, o tanımlara çok yakın bir erkeğe o kadar çekici gelmesi kaçınılmazdı ki, onu rüyalarında bile görüyordu.

"Onu bir daha görebilecek miyim acaba..." Arkadaşı sözünü bitirmemişti.

Sandra, arkadaşının söz konusu erkeğin dünyasında yaşadığını öğrenirse nasıl tepki verecek? Bu düşünce onu gülümsetmişti.

Arkadaşı ona Oklahoma'ya ne zaman döneceğini sormuş ve o da doğruyu söylemişti. "Bilmiyorum, Sandra."

Geri dönmeden önce yüzüğü bulmak zorundaydı. Ismena telefonu kapatmadan önce başka konulardan da konuşmuşlardı.

Sandra ile konuştuktan sonra, ertesi sabah annesini aramış, sadece sesini duymak için, Valentina ve babası hakkında sorular sormuştu.

Annesi ayrıntılara girerek, herkesin nasıl olduğunu, babasının zanaat atölyesinin son zamanlarda ne kadar iyi gittiğini, Valentina'nın önümüzdeki sonbaharda üniversiteye başlamayı beklerken babasını atölyeye nasıl takip ettiğini anlatmıştı.

Annesi ayrıca Valentina'nın mide ağrılarından şikayet ettiğini, ancak hastaneye gitmeyi önerdiğinde inatçı kız kardeşinin bunun sadece kramp olduğunu ve endişelenecek bir şey olmadığını söyleyerek reddettiğini de anlatmıştı.

Tabii ki bu, annelerini daha da endişelendirmişti ve Ismena, annesi ona tüm bunları anlatırken gülümsemişti, çünkü o konuda Valentina'yı çok iyi anlıyordu. Anneleri her zaman çok paranoyak bir insan olmuştu.

Ismena büyürken, annesini küçük şeyler bile korkuttuğunu fark etmişti. Sanki Amelia daha önce hayatı tehdit eden travmatik bir durum yaşamış gibiydi, ama eğer yaşamışsa da, bunu onlara hiç anlatmamıştı.

Bu yüzden, o ve kız kardeşi bunu kabullenmişlerdi. Bu, doktorun ona tedavinin işe yaramadığını ve bu nedenle sadece üç aylık ömrü kaldığını söylediğinde onu ölümcül bir şekilde endişelendiren nedenlerden biriydi.

Bu günlerde, kötü kalbi farklı bir tedaviye yanıt verdiği için mutluluğunun sınırı yoktu.

Amelia telefonu kapatmadan önce annesiyle uzun saatler konuşmuş ve bir gün onları ziyarete geleceğine söz vermişti. Zavallı annesi, kızının hala dairesinde, pis patronu için deli gibi çalışarak meşgul olduğunu sanıyordu.

Keşke annesi, kızının hayatının son birkaç haftada ne kadar değiştiğini bilseydi.

Haftanın geri kalanında, Wolfaraine'den haber almamış olduğu gerçeğini aklından uzak tutacak her şeyi yaptı. Endişelenmiyordu, sonuçta o iş için dışarıdaydı.

Ama hain kalbi, onun da kendisi gibi onu düşünüp düşünmediğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Hafta boyunca, onun kulesini iki kez ziyaret etmişti — bugün üçüncü kez. Nalaila'yı görmeye geliyor.

Neyse ki, ziyaret ettiği zamanlarda kurt uyuyordu. Bu yüzden, zindanın dışında oturup hikayeler uyduruyor ve uyuyan kurt adama anlatıyordu. Bu, onun için de bir tür eğlenceydi, güzel beyaz kurtla vakit geçirmek ve havaya hikayeler anlatmak.

Bu da onu bugün yine buraya getiriyor. Her zamanki gibi, hafif bir pantolon ve bluz giymişti — Wolfaraine onu Naturiah'a getirdiği gün giydiği —ve pazardan aldığı koşu ayakkabılarını giydi. Nalaila öfkeyle zindandan kaçıp onu kovalamaya başlarsa diye.

Zindan odasında, Ismena kapıyı açtı ve içeri girdi. Beyaz kurt yine uyuyordu.

Rahatlamış olsa da, kurt hiç uyanır mı diye merak etti. Bu onu endişelendirdi.

Her zamanki gibi, geniş odanın bir köşesindeki yerine oturdu, yere çöktü ve bacaklarını çaprazladı. Bugün yanında getirdiği, Eline'in yatak odasında bulduğu kitabı açtı. Bir tilkinin hikayesi.

Yüksek sesle okumaya başladı. Akşama kadar orada kaldı, sonra kitabı kapattı ve ayağa kalktı.

"Tekrar görüşene kadar, Nalaila. Bir dahaki sefere seni ziyarete geleceğim." diye yüksek sesle söyledi. Kurt onu duymayacağını ve uyanırsa bundan hoşlanmayacağını bildiği halde, kurtla konuşmaya çoktan alışmıştı.

Dışarı çıkarken kapıları kapattı ve merdivenlerden aşağı inerek kuleden çıktı. Dışarı çıktığında cep telefonu çaldı.

Arayan kişinin annesi olduğunu görünce dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Telefonu açtı, "Alo, anne? Ben..."

"Mena-aaa... Eve dönmelisin..." Annesinin boğuk sesi geldi.

Annesi ağladığını fark edince yüzündeki gülümseme kayboldu. Hıçkırarak ağlıyordu.

"Anne? Ne oluyor?" diye sordu, paniği göğsünü dolduruyordu. Annesi paranoyak bir kadındı ama aynı zamanda güçlü bir kadındı.

Eğer kesin olarak bildiği bir şey varsa, o da annesinin durum ciddi olmasa ağlamayacağıydı.

"O-O Valentina. Kız kardeşin, Mena." Kontrolsüz bir şekilde hıçkırıyordu.

Ismena o anda küçük kız kardeşine kötü bir şey olduğunu anladı.

BÖLÜM 9. TESADÜF, KOŞULLAR VE KADER ÜÇGENİ.

Kalbi, ne kadar yutarsa yutsun aşağı inmeyen dev bir yumru gibi boğazına takılmıştı.

"Ne oldu anne? Ağlamayı bırak ve söyle lütfen." Kendi sesi kulağında boş boş yankılanıyordu.

"Valentina bu öğleden sonra bayıldı, biz de onu hastaneye götürdük. Apandisi delinmiş, doktor hayatının ciddi tehlike altında olduğunu söyledi! Acil ameliyata alındı! Doktor ölebileceğini söyledi!" Annesi kontrolsüz bir şekilde ağlayarak konuşmaya devam etti.

Hastane mi? Acil ameliyat mı? Kız kardeşinin apandisi mi patladı? Tina ölebilir mi?

"Tanrım, lütfen ağlamayı kes anne, lütfen. Kendine gelmeye çalış, ben geliyorum, tamam mı!?" Paniklemesini engellemek için elinden geleni yapsa da sesini yükseltti, "Beni duyuyor musun!?"

"Mide problemlerinin önemsiz olduğunu söylediğinde onu asla görmezden gelmemeliydim. Aman Tanrım! Şimdi ne yapacağım, Ismena!? Ne yapacağım!? Çok korkuyorum, çok korkuyorum! Hastanelerden çok nefret ediyorum, aklımı kaçıracam!" Annesi, kızını dinleyemeyecek kadar histerik bir şekilde ağlıyordu.

Ismena telefonu kapattı ve hemen babasının numarasını çevirdi. Babası ilk çalınıştta telefonu açtı.

"Baba? Şu anda annenin yanındasın, değil mi?" diye sordu

hemen. "Evet, kızım, onu sakinleştirmeye çalışıyorum ama..."

"Lütfen daha fazla çabala baba. Ben oraya olabildiğince çabuk gelene kadar onu olabildiğince sakinleştir! Böyle paniklediğinde tansiyonunun nasıl yükseldiğini biliyorsun. Lütfen baba!" Kız kardeşi ve annesi için endişeyle gözyaşları dolan gözleriyle yalvardı.

"Elimden geleni yapacağım, Mena." Babası da aynı derecede endişeli bir sesle söz verdi, "Endişelenme ve buraya gelmeye odaklan, tamam mı?"

"Tamam baba. Mümkün olduğunca çabuk oraya geleceğim." Telefonu kapattı, ne yapacağı konusunda kafası karışmıştı. Buradan nasıl çıkacağı, mümkün olduğunca çabuk hastaneye nasıl gideceği.

Zavallı kardeşi... Tanrım, zavallı kardeşi!

Eline'in evine doğru koşmaya başladı, gözyaşlarını tutmak ve sakin kalmak için elinden geleni yaptı.

Eve vardığında, ayakları yanıyormuş gibi aceleyle içeri girerken, Eline'in mutfakta akşam yemeği hazırladığını görmek onu çok mutlu etti.

Eline, kapıya gelmeden önce ayak seslerini duymuştu ve mutfağa girdiğinde, puma nöbetçisi dudaklarını büzdü.

Onu görmeden patates kızartmalarını karıştırmaya devam ederken, "Sana koşmayı öğrettiğimde, Ena, eğlenmek için başıboş koşmaya başlamanı kastetmemiştim..." dedi.

"Eline, lütfen yardım et! Lütfen, yardım et!" Ismena'nın çaresiz sesi, geniş alanı hızla geçip arkadaşının kolunu tutarken duyuldu. "Yardım et, lütfen."

Sesindeki çaresizlik Eline'i şaşırttı. O anda insan arkadaşına baktı ve onun ağladığını gördü. "Ne oldu, Ismena?"

"Kız kardeşim... Şu anda hastanede ve ona gitmem gerekiyor. Gerçekten ona gitmem gerekiyor, lütfen." Gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Oh, Ena, çok üzgünüm. Ama biliyorsun, seni Naturiah'tan çıkaramam
—"

"Lütfen, Eline, gerçekten yardımına ihtiyacım var, lütfen...!" diye ağladı.

"Ama hayatın tehlikede, Ismena!" Eline, arkadaşını ikna etmeye çalışarak uyardı, "Ya o kurt avcıları Oklahoma'ya döndüğünü öğrenirlerse? Seni avlayıp öldürecekler!"

"Sen benimle gelersen gelmezsin, Eline! Bu noktada umurumda değil, tamam mı? Umurumda değil! Sen benimle gelmesen bile, ben Wild Forest'a kendim gideceğim ve sınır kapılarına tek başıma gideceğim!" diye bağırdı, Eline'in yardımına her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Zavallı kardeşi...

"Lütfen mantıklı düşün, Mena. Görevdeki nöbetçiler, Alfa Kral'ın emirlerini bildikleri için sana kapıları açmayacaklar."

"Bu yüzden bana yardım etmelisin, Eline. Lütfen! Tanrım, lütfen...!" Kendini kaybetti ve ciddi ciddi ağlamaya başladı.

Puma nöbetçisi, arkadaşı ve Alfa Kral'ın emirleri için çok endişeliydi. Eğer Ismena'yı onun izni olmadan insan dünyasına götürürse, bu sefer onu gerçekten cezalandıracaktı. Ismena'nın hayatının tehlikede olması, sorunu daha da büyütüyordu.

Ancak arkadaşı o kadar çok ağlıyordu ki, hiçbir şey yapmamak imkansızdı. Hatta puma bile arkadaşlarının ağlamalarını duyunca çok huzursuz ve tedirgin olmuştu. İçinde homurdanarak volta atıyordu.

Ocağı kapatıp Ismena'ya döndü, kollarıyla onu sardı ve sözleriyle onu teselli etmeye başladı. Her şeyin yoluna gireceğini söyledi, ama bu Ismena'yı daha da ağlatmaktan başka bir işe yaramadı.

Eline'in aklına bir fikir geldi.

"Dinle beni Ena, dinle beni." Geri çekildi ve Ismena'nın ıslak, kızarmış yanaklarını avuçladı. "Alpha Alphose'a gidip sana yardım etmesi için yalvaracağız, tamam mı? Onu ikna edebilirsek, seni gizlice kendi dünyana götürüp kardeşini görmeni sağlayabilir ve yarın bitmeden seni güvenle geri getirebilir. Orada seni koruyabilecek biri varsa, o da Alpha Alphose'dur."

"Tamam, tamam, ama kabul edecek mi?" diye ağladı Ismena. O Alfa, Alfa Kral'a en yakın kişi, bu yüzden büyük olasılıkla reddedecektir.

"Hayır, kabul etmeyecek ama başka seçeneğimiz yok. Kabul edene kadar ona yalvarmamız gerekecek. Seni mümkün olan en kısa sürede geri getirecek. Böylece Alfa Kral öğrense bile çok kızmayacak." Yalan söyledi. Alfa Kral bunu öğrendiğinde çok kızacak.

"Tamam, çok teşekkür ederim Eline. Hadi ona gidelim. Bana yardım etmek zorunda, etmek zorunda...! Kız kardeşim hastanede hayat mücadelesi verirken ben burada korkak gibi kalamam. Kendimi ASLA affedemem!"

Eline onu mutfaktan ve evden dışarı çıkardı. Eline'nin evinden çok uzak olmayan Alphose'un evine koştular. Puma klanının alfa ve lideri olarak, evi büyük ve çok güzeldi.

Muhafızlar, Ismena'ya soru sormaya tenezzül etmediler çünkü onu Eline getirmişti. Bunun yerine, geçmeleri için yol verdiler.

Alphose'un evinde, hizmetçinin onun gelişlerini haber vermesini sabırsızlıkla beklediler. Neyse ki, Alphose rahat pantolonları ve sade gömleği ile geniş oturma odasında görünmesi uzun sürmedi. Alfa, yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu.

Ağlayan Ismena'ya ve endişeli Eline'e bir bakış attı ve hoş gülümsemesi kayboldu, yerine endişe geçti. "Her şey yolunda mı, Eline?"

"Hayır, iyi değil, Alfa." Aceleyle ona olan biten her şeyi ve onu nasıl bulduklarını anlattı.

"Lütfen bize yardım et, Alfa. Lütfen?" diye bitirdi.

Alfa Alphose, Alfa Kral'ın eşine üzüldü, ama Eline her şeyi anlatmayı bitirmeden önce başını sallamıştı bile. "O insan dünyasına gidemez, Eline, bunu biliyorsun."

Ismena, onun dikkatini çekmek için kolunu tuttu, "Lütfen, Alfa Alphose, lütfen bana yardım et... Lütfen, kardeşim buradayken ben burada kalamam..." Kafasını sallayarak, gözleriyle ona yalvardı, "Lütfen, Alfa Alphose, lütfen...!"

"Bu her açıdan kötü bir fikir, Ismena. Hayatın tehlikede ve Alfa Kral bunun farkında değil — fark etse asla onaylamaz. Ya Kurt Avcıları..."

"Gerekenden fazla kalmayacağız, lütfen. Uzun kalmazsak farkına varmazlar, fark etseler bile onlar gelmeden biz çoktan gitmiş oluruz. Lütfen, bana yardım et."

Alphose tekrar denedi, "Ama Ismena..."

Ismena dizlerinin üzerine çöktü, hala kolunu tutuyordu. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu, "Lütfen, bana yardım et. Annem hastanelerden korkar ve şu anda kız kardeşimin durumundan endişe duyuyor. Ben orada olup onu sakinleştirmesem, tansiyonu daha da yükselecek. Lütfen bana yardım et..."

Alphose kararsızdı. Ne yapacağını bilmiyordu.

Tam o sırada, arkadaşı Eline de arkadaşının yanına diz çöktü. "Senden hiç bir şey istemedim, Alfa. Ama bugün, senden bu iyiliği isteyeceğim. Lütfen Ena'ya yardım et. Onu ben götürürdüm, ama senin onu daha iyi koruyabileceğini biliyorum. Lütfen."

Gerçekten de, Eline daha önce ondan hiçbir şey istememişti. Puma nöbetçisi yıllardır onun arkadaşıydı, her zaman nazik ve özveriliydi. Geçen hafta onun hayatını özverili bir şekilde kurtardığını da unutmamıştı.

"Tamam, yapacağım." Sonunda pes etti. "İkiniz de kalkın. Onu kız kardeşini görmeye götüreceğim."

O konuşmasını bitirmeden onlar çoktan ona teşekkür etmeye başlamışlardı. Ayağa kalkarak ona defalarca teşekkür ettiler.

"Sorun değil. Ama orada uzun süre kalmayacağız. Oraya varmamız bütün gece sürecek, o zamana kadar kız kardeşin ameliyattan çıkmış olacaktır. Kız kardeşinin iyi olduğunu doğruladıktan sonra geri döneceğiz. Bu kabul edilebilir mi?" Ismena'ya sordu.

"Evet! Evet, kabul. Oh, çok teşekkür ederim, Alpha Alphose!"

Bir kez başını salladı, "Beni burada bekleyin, daha uygun kıyafetler giyeceğim. Ormandan geçeceğiz, ben yarı puma formuna girerken siz benim sırtımda bineceksiniz."

Yarım dönüşüm formuna geçeceğim. Böylesi daha hızlı olur. Tam puma formunda koşmak kadar hızlı olmaz ama uzun mesafe ve düşebilirsin."

"Anlıyorum," dedi Ismena hevesle. Daha önce Wolaraine'in yarı dönüşüm formunda binmişti. Önerisi mükemmeldi.

AMERİKA'DA BİLİNMEYEN LABORATUVAR

Dr. Beloca bütün gün Simon ve Cronus'un aramalarını bekliyordu, bu onu sinirli ve gergin hissettiriyordu. Özellikle Cronus.

O lanet hayvan.

Bir hafta geçti, ama ona 6 Numaraya saldırması için işaret vermedi. Hayvan, 6 Numaranın insan dünyasına geldiğinden beri evine dönmediğini, bunun yerine şirkete en yakın otelde kaldığını söyledi.

"Nerede kaldığı önemli değil." Cronus'a, "Önemli olan şu anda New York'ta olması." demişti.

"Hayır, önemli." diye karşılık verdi, "Sadece birkaçımız onun bir otelde kaldığını ve kaldığı oteli biliyoruz. Orada saldırıya uğrarsa, içimizden birinin bilgi sızdırdığı şüphesi doğacaktır."

"Öyle olmayacak Cronus, çünkü yüzüğü bizde. Yüzüğün yerini ele verdiğini düşünecek."

"Bekleyelim, tamam mı? Eğer iş toplantısı bitmeden evine dönmezse, otelde ona saldırabilirsin. O zaman kimse bizden şüphelenmez, çünkü dediğin gibi, ya yüzük yüzünden ya da insan dünyasında çok uzun süre kaldığı için olduğunu düşünebilirler. Bekleyelim, tamam mı?"

Beklemeyi kabul etti, ancak Cronus'un bugün onu arayarak 6 numaralı kişinin yerini teyit etmesi şartıyla, böylece yer neresi olursa olsun ona saldırabileceklerdi.

Dr. Beloca beklerken odada volta atıyordu. Tam o sırada cep telefonu çaldı. Ama arayan Cronus değil, Simon'dı. Hemen telefonu açtı.

"İyi akşamlar, doktor. Sonunda Claro Smith'in kocası ve çocuklarıyla birlikte yaşadığı yeni evini buldum."

"Harika! Bu harika bir haber!" Dr. Beloca kendini daha iyi hissetti.

"Kimliklerini değiştirdikleri ve yüzük bize yolu göstermek için hiç parlamadığı için bizim için zor oldu. Işık zar zor titriyordu."

"Bu... Garip."

"Evet, öyle. Her neyse, Carol Smith'i bulabildik, ya da şöyle demeliyim... Amelia Cranes. Bu onun yeni kimliği. The Successful, Isme adıyla..."

"İsimlerine ihtiyacım yok Simon. Bana The Successful'ı ya da çocuğunu getir." diye araya girdi.

"Tabii ki, doktor, tabii ki. Neyse, onları bulduk ama evleri kilitli. Bir komşu, Hazel Smith'in küçük kız kardeşinin bayıldığını ve tedavi için hastaneye kaldırıldığını söyledi. Bize hastanenin yerini verdi."

"Güzel. Tüm Kurt Avcılarını yanına al ve iyi donanımlı olarak oraya git. Onlar insan olabilirler, ama elimizden geldiğince hazırlıklı gitmeliyiz."

"Ben de öyle düşünüyorum, doktor. Adamlar hazır. Yarın gidip Hazel Smith'i alacağız."

"İyi iş çıkardın Simon." Övgüyle, "Sen ve adamların bu gece dinlenmelisiniz. Yarın büyük bir gün." diyerek telefonu kapattı.

Doktor heyecanla dolarken, telefonu tekrar çaldı. Simon'dan olduğunu sandı, ama arayan Cronus'tu.

"Bekliyordum." Telefonu açarken sertçe konuştu.

"Bütün gün toplantıdaydım. Şu anda huysuz olan tek kişi siz değilsiniz, Dr. Beloca." Cronus sertçe karşılık verdi.

Dr. Beloca derin nefesler aldı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Bana ne haberin var?"

Telefonun diğer ucunda adamın nefesini duydu. Tekrar konuştuğunda, kendisi gibi, sesi daha sakindi.

"Haberler iyi. Alfa Kral bu akşam evine döndü." Dedi. "Artık saldırabilirsiniz. Mümkün olduğunca çok adam gönderin." Hat kapandı.

Dr. Beloca'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. Gerçekten de, bugün iyi haberlerin günüydü.

Yakında Hazel Smith, 6 Numara ve çocuklarını tekrar kafesine kapatacaktı. Hepsi için ne güzel bir buluşma olacaktı.

Cronus haklı. Mümkün olduğunca çok adam gönderecek ve onları iyi donanımlı gönderecek. Bu gece.

BÖLÜM 10. SALDIRI.

NATURIAH

Alphose'un planladığı gibi, Vahşi Ormana gitti, yarı dönüşüm geçirdi ve sırtını Ismena'ya döndü.

Onu yarı dönüşmüş halde görünce boğazına yükselen korkuyu yuttu. Bunca zamandır Naturiah'ta kaldıktan sonra, Ismena hangisinin onu daha çok korkuttuğuna karar veremiyor; yarı dönüşmüş hali mi, yoksa tam dönüşmüş hali mi?

Yarı dönüşümde; changeling bir dev gibi bir ayak boyu uzar, boyutu büyür, parmakları pençelere dönüşür, dişleri keskin dişlerle yer değiştirir ve vücutlarının neredeyse her yeri tüylerle kaplanır. Yüzleri de hayvan özelliklerini alır.

Alphose döndü ve agresif değil, nazik yeşil gözleriyle ona baktı. "Korkma Ismena, bin." Sesi, normalden çok daha derin bir hırıltıydı. Neredeyse tamamen hayvani bir ses.

Gözle görülür şekilde yutkundu. Kafasında, hastanede bilinçsiz bir şekilde yatan, ameliyat olan ve hayat mücadelesi veren kız kardeşinin görüntüsü belirdi.

Gözlerini kapatarak, küçük bedeniyle yarı dönüşüm halindeki dev Alphose arasındaki mesafeyi aştı. Alphose biraz eğildi ve Ismena onu bir ağaç gibi tırmanmaya başladı. En tepeye ulaştığında, kollarını Alphose'un boynuna doladı. O anda gözlerini tekrar açmaya cesaret edebildi.

Onun kürkünde rahatlık buldu. Çok yumuşaktı, yatıştırıcıydı. Bu, ona yarı dönüşmüş bir Wolfariane'nin sırtında bu pozisyonu aldığı o geceyi hatırlattı.

Ne unutulmaz bir geceydi.

"Hazır mısın?" Alphose'un hırıltısı duyuldu.

Kız başını şiddetle salladı. Kollarını onun boynuna sıkıca doladı. O, tüm gücüyle koşmaya başladı.

Bir saniye, hiçbir hareket yoktu, sadece sessizlik vardı.

Bir saniye sonra, her yer hareketlerle doldu. Ismena, dünyanın en hızlı arabalarından birindeymiş gibi hissederek nefesini tuttu.

Rüzgar etrafında esiyor, sarı saçlarını sırtından yukarı doğru kaldırarak rüzgara karşı koymaya çalışıyordu. Bu, gözlerini yaşarttı.

Gözlerini kapattı, başını onun sırtına yasladı ve kız kardeşinin iyi olması için her şeye dua etti.

Sabahın erken saatlerinde hastaneye vardılar.

Alphose tüm yolu koşsaydı daha erken varabilirdi, ama koşmadılar. Bunun yerine, Amerika'ya girdiklerinde geri döndü ve yolculuğun geri kalanını trenle devam etmeleri gerektiğini söyledi. Daha fazla koşarsa fark edilebilirdi.

Sonunda hastaneye vardıklarında Ismena ona minnettar bir gülümsemeyle baktı. "Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim." Alphose da küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi ve yarı gönülsüz bir şekilde sarı saçlarını kulaklarının arkasına çekti. "Unutma, ailenin sorularından kaçınacağız, bu yüzden seninle birlikte içeri girmeyeceğim. Sen ailenle birlikteyken ben yakınlarda bekleyeceğim."

"Evet, biliyorum."

"Güzel. Hadi içeri girelim, ne kadar erken o kadar iyi."

Ismena başını salladı ve hastanenin kapısına doğru koştu. Adam da hemen arkasından gitti.

Birkaç dakika sonra, Ismena kız kardeşinin yatak odasına girdi. Kapının açılma sesiyle annesinin gözleri birden açıldı, Ismena olduğunu görünce yüzünde rahatlama belirdi.

"Ah, kızım! Ah, Mena! Erken gelmeyince çok endişelendim." Fısıltıyla ağlayarak kızına koştu ve onu çılgınca kucakladı.

"Geciktim, halletmem gereken bazı işler vardı." Hemen ardından, "Tina nasıl?" diye ekledi.

Annesi ondan uzaklaşarak, etrafı daha iyi görebilmesi için ona yer açtı. Valentina, onlardan birkaç metre uzakta yatakta yatıyordu, gözleri kapalıydı ve nefes almakta zorlanıyordu.

"Ameliyat iyi geçti." Amelia'nın sesindeki rahatlama barızdı, "Doktor henüz tehlikeyi atlatmadığını söyledi, bu yüzden birkaç gün daha hastanede kalacak."

"Oh, ameliyat için Tanrı'ya şükürler olsun. Çok korkmuştum...!" Ismena'nın gözleri yaşlarla doldu, ama onları tutmak için gözlerini sertçe kırptı. "İyi geçtiği için çok mutluyum."

Kız kardeşinin yanına yürüdü ve onu yakından inceledi. Valentina'nın soluk sarı saçları başının etrafında duruyordu, annesinin kızının hala hayatta olduğunu kendine telkin etmek için ara sıra saçlarını taradığını kimse söylemesine gerek yoktu.

"Ben de, Mena. Ben de çok korkmuştum... Hala korkuyorum," diye ekledi, "ama şimdi daha iyiyim. Burada beklemek çok korkunçtu, kalbim ağzımda atıyordu çünkü kızımın öldüğünü söylemelerini istemiyordum. Senin başına geldiği gibi."

"Bana mı?" Kız kardeşinin yatağının yanında otururken annesine döndü, "Sana öldüğümü mü söylediler?" İnanamayan bir ifadeyle sordu.

Amelia tereddüt etti.

Sonra, başını şiddetle salladı. "On sekiz yaşıydın. Ve yalan söylemediler. Öldün... Kızım nefes almayı kesti."

"Aman Tanrım..." Ismena, sekiz yaşıdayken başına gelenlerin, anne babasının her zaman gösterdiği tepkiyle çok korkunç olduğunu biliyordu, ama gerçekten öldüğünü hiç düşünmemişti.

"Çok korkmuş olmalısın... Üzgünüm anne." Annesinin bu kadar paranoyak olmasına şaşmamalı.

Amelia gelip yanına oturdu ve elini tuttu. "Hayır, özür dilemene gerek yok, senin suçun değildi. Aniden tekrar nefes almaya başladığında çok minnettar oldum. O zaman benim için ne kadar büyük bir şey yaptığını bilemezsin."

"Sadece nefes almaya mı başladım?"

"Evet. Doktorlar yüzünü örtmüşlerdi, seni morga götürmeye hazırdılar, ama baban seni görmek için hastaneye koştu. Bu çok şanslıydı çünkü doktorlar durdular. Sana konuşmaya başladı ve gitmemesi için bağırdı." Amelia'nın gözleri anılarla doldu.

Gülümsedi, "O anda kalbim onun için eridi. Baban öldükten sonra kalbim kırılmıştı. Bir daha asla başka bir erkekle evlenmeyeceğime yemin etmişim. Alfred bana asılırken, ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum, bu yüzden tekliflerini reddettim. Ama sonra sen... hastalandın. O, gece gündüz hastanede benimle kaldı. Senin hastalığınla tek başıma yüzleşmek zorunda kalsaydım ne yapardım, bilmiyorum."

Ismena da gülümsedi, üvey babasına minnettar hissediyordu. Onu hiç üvey babası, Valentina'yı da üvey kardeşi olarak görmemişti, çünkü hepsi birbirlerini çok seviyorlardı. Büyürken yeterince şeye sahip olmamış olabilirlerdi, ama onlar bir aileydi.

"Ve o gün hastanede, beni terk etmemesi için sana bağırırken, ona karşı hislerim olmaya başladı. Ve sen o çılgılığı duyup tekrar nefes almaya başladığında, kalbimin bir parçası ona gitti." Amelia gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve fısıldayarak sözlerini bitirdi: "O gün, hayatımın en güzel günlerinden biriydi... senin bana geri dönmeni izlemek."

Ismena başını annesinin göğsüne koydu ve Amelia'nın kolları onu sardığında sıcaklığın tüm vücuduna yayılmasına izin verdi. "Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, çocuğum." Amelia, onu yatıştırıcı bir şekilde saçlarını okşayarak cevap verdi.

Kırk beş yaşında olan annesi, bakıldığında çarpıcı bir güzelliğe sahipti, ancak Valentine'ın hayatı için duyduğu endişe onu biraz yaşlandırmış gibiydi. Ismena, kız kardeşinin iyi olacağına sevindi.

"Babamdan bahsetmişken, o nerede?" Merakla sordu.

Tam o sırada kapı açıldı ve babası naylon poşetlerle içeri girdi. Tıpkı annesi gibi, o da bütün gece hiç uyumamış gibi görünüyordu.

Gözleri Ismena'yı buldu ve ağzında parlak bir gülümseme belirdi, gözlerinde sıcaklık vardı. "Evlatım."

Ismena annesinden ayrılıp babasına sarıldı. "Baba," diye fısıldadı.

"Bizim için erzak ve yiyecek almaya çıktım. Annen dünden beri hiçbir şey yemedi. Bir şeyler yemesi gerekiyor."

"Evet, yemesi lazım." Ismena annesine sert bir bakış attı, "Kendini aç bırakmanın bize bir faydası olmaz anne."

Amelia suçlulukla kızardı ama başını kocasının bacağına koydu. "Haklısın. İki çocuğum burada olunca, birdenbire çok acıkmış hissediyorum."

NEW YORK

Wolfaraine, pumasının kükremesiyle uyandı. Her zamanki gibi puma formundaydı ve yatak odasının tavanını yeşil renklerde görüyordu.

İçinden, hiç çaba harcamadan insan formuna geri dönmeye karar verdi. Yatakta otururken, pumanın huzursuzluğunun kendisini etkilemesine izin vermemeye çalıştı, seks, koşu, avlanma veya kavga için çok geç kaldığını çok iyi biliyordu. Bu durumda, koşu.

Pumasın kükremesi ve ısırması hakkında fazla düşünmedi, çünkü o tarafının bir süredir huysuz olduğunu biliyordu. Önceki gece evine döndüğünde durum daha da kötüleşmişti.

Dünyanın dört bir yanına dağılmış evleri arasında en sevdiği bu ev, en nefret ettiği ev haline gelmişti. Bu ev, felaket başlarına gelmeden önce mutlu Nalaila'nın son anılarını ona canlı bir şekilde hatırlatıyordu.

Bu ev onu kemiriyordu, çünkü on sekiz yıl önce bu evde kız kardeşini koruyamadığı için duyduğu suçluluk duygusunu gizleyemiyordu. Bu yüzden son bir haftadır otelde kalıyordu.

Ancak, bu ev onu rahatsız etse de, buraya gelmekten kendini alamıyordu. Onu rahatsız etse de, kız kardeşinin insan formundaki anılarını canlandırıyordu. Burada, anıları sayesinde onun yüzünü neredeyse tekrar görebiliyordu.

Puma pençelerini esnetip gevşeterek dişlerini gösterdi. Wolfaraine yataktan kalkıp bornozunu giydi.

Koşmaya ihtiyacı vardı. Puma'nın huzursuzluğu onu rahatsız etmeye başlamıştı. Üzerinde gözler olduğunu hissediyordu.

Bunu pumanın huzursuzluğunun bir sonucu olarak görmezden gelerek yatak odasından çıktı ve merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

Merdivenlerin altında dururken, yine hissetti. Gözler. Onu izleyen gözler.

Yine görmezden gelmek üzereyken kurt ayağa kalktı, pençelerini uzattı ve öfkeyle kükredi. Wolfaraine o anda kesin olarak anladı.

İzinsiz
girenler.
Kurt Avcıları.

Gözleri öfkeyle karardı, ama bu onun tek görünür değişimi oldu. Her zamanki gibi sakin bir şekilde, acele etmeden evinden çıkıp devasa malikanesinin çevresine doğru yürüdü.

"Hepiniz saklanın." Sesini yükseltmeden emretti. Sanki sadece kendi kendine yüksek sesle konuşuyormuş gibi.

Ama ormanın yakınındaki üç nöbetçi emri duydu. Onlar, onun bulunduğu yere en yakın olan tek changeling muhafızlardı ve insan standartlarına göre emri duyamayacak kadar uzaktaydılar. Ama onlar insan değillerdi.

Bir sorun olup olmadığını sormadılar, bunun yerine emre anında itaat ettiler. "Evet, Alfa Kral." Üç derin sesin aynı anda cevap verdiğini duydu.

"Diğerlerine söyle. Savaşmamalılar, bu benim savaşım. Hepsi siper almalı. İçinizden herhangi biri yaralanırsa hoşuma gitmez."

"Ama Alfa Kral," bir kaplan nöbetçisi itiraz etti, "Bize izin verin yardım edelim..."

"Hayır. Dediğimi yapın." Wolfaraine onu keserek sözünü bitirdi.

Bu sırada, saldırı için gelen Kurt Avcıları ekibinin lideri Adams, onu uzaktan dürbünle izliyordu.

O, kurtadam liderinin neden kendi arazisinin ortasında durup kendi kendine mırıldandığını merak ederek şaşkınlık içindeydi.

Bu hayvanlar daha fazla şaşırtıcı olamazdı. Adam onları tüm gücüyle nefret ediyordu. Lideri yakalamak için sabırsızlanıyordu.

Sabahın erken saatleri olduğu için hava hala karanlıktı, ancak gece görüşünü iyileştiren kontakt lensleri sayesinde karanlıkta mükemmel görebiliyorlardı.

Elini kaldırarak saldırı sinyali verdi.

İlk ok geldiğinde, Wolfaraine hızlı refleksleriyle ellerini uzattı ve oku yakaladı. Aynı hızla, okun geldiği yöne doğru, şaşırtıcı bir isabetle geri fırlattı.

Gecenin karanlığında bir erkek çığlığı yükseldi ve bir bedenin sert bir şekilde yere düşme sesi duyuldu.

Ancak bu, daha başlangıçtı. Her yönden oklar ona doğru uçtu.

O zaman yarı dönüş yaptı ve dağ aslanı ne kadar protesto etse de kurt formunu aldı. Bu katillerin onun bu yönünü bilmelerine izin verme niyetinde değildi.

Hızlı refleksleriyle, o okların hepsini yakaladı ve geldikleri yere geri fırlattı. Malikanenin etrafında koşarak yön değiştirdi ve bu da onları ve oklarını etrafta dolaştırdı.

Okları bitmiş olmalı ya da başka bir yöntem denemeye karar vermişlerdi, çünkü silah sesleri duyulmaya başladı. Ona ateş ediyorlardı.

Böylece, mermileri elleriyle yakalayıp geri fırlatarak ormana doğru koştu. Kaçmıyordu, aksine onları avlıyordu. Öfkeli bir avcı gibi.

Kurşunları yakalarken, onları birbiri ardına buldu ve hızla öldürdü. Coğunlukla boyunlarını kırarak omuzlarından kopardı. Bazılarını attı, bazılarının ise gözlerini oydu, ağzına attı ve kurtların çiğnemesine izin verdi.

Savaş uzayıp gitti.

Onları üç varlığın öfkesiyle öldürdü. Ölümlü, puma ve kurt öfkeliydi. Kan ve intikam istiyorlardı. Bu insanlara olan nefretleri onları sürükledi.

Sonra, bir kurşun bacağına isabet etti.

Aldığı ilk kurşun ya da en azından aldığı ilk kurşun olduğunu fark ettiği kurşun.

Mermi onu dizlerinin üzerine çöktürdü ve bacağından tüm vücuduna yayılan bir acı hissetti. Kurt acı içinde kükredi ve dağ aslanı da kükredi.

Daha iyi bilmesaydı, bunun zehir olduğunu düşünürdü. Daha kötü bir şey olduğunu bilmesaydı.

Rodyum. Bu kurşunlar rodyumdan yapılmıştı.

Sadece rodyum onu bu kadar hızlı ve bu kadar etkileyebilirdi.

Bunun üzerinde durmamaya çalışarak, elini bacağına soktu ve mermiyi çıkarırken acıyı bastırdı, diğer eliyle de diğer mermileri yakalayıp geri attı. Acı ve öfkeyle kükreyerek ayağa kalktı ve kanlı mermiyi geri attı.

Ellerini bu mermileri yakalamaktan kanlar içinde kalmıştı ve acıyordu, ama umursamadı.

Kavga uzun süre devam etti. Adam, dürbünüyle hayranlık ve öfkeyle ayakta duruyordu. Ve korkuyla.

Diğerlerinin kurt adam liderinin çok güçlü, kuvvetli ve yenilmez olduğunu, hiçbir şeyin ona dokunamayacağını söylediklerine hiç inanmamıştı. Avcı arkadaşlarının onu tanrı olarak adlandırmaya başladıklarına da hiç inanmamıştı.

Gördükleri, gözleri ve dürbünü için çok fazlaydı. Bu hayvanı hafife almıştı.

Kurt adamların lideri acımasızca savaştı. Hiç zayıflamadı. Bir eliyle adamlarını öldürdü, diğer eliyle rodyumdan yapılmış mermileri yakaladı. Tek başına.

Kahretsin. Onunla birlikte gelen kurt avcılarının neredeyse hepsi öldü.

"Beni koruyun. Onu kendim yakalayacağım!" Kalan kurt avcılarına bağıarak, aynı anda iki makineli tüfek aldı.

Adam, kurt adam liderine doğru koşarken ateş etmeye başladı. Arkadan ateş ediyordu.

Ancak kurt adam lideri hepsini yakaladı. Yüksek bir kükremeye döndü ve ateşin geldiği yöne doğru baktı.

Ancak, başka bir mermi yine aynı yaralı bacağına saplandı. Tamamen rahatsızlık içinde kükredi. Mermiyi çıkarmak yerine, mermilerin geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

O ve avcılar ormanın ortasında karşılaştılar ve kavga devam etti.

Birinin kafasını omzundan kopardı.

Bir diğerini tekmeledi ve göğsüne sertçe bastı. Kemiklerin kırılma sesini ve her yerinden kanın fişkırmasını duyunca içini bir tatmin duygusu kapladı.

Aynı şekilde üç kişiyi daha öldürdü. Ve iki kişiyi daha.

Geriye kalan son Kurt Avcısı'nın gözleri dehşetle dolmuştu. Bütün gece boyunca kendini beğenmiş gözleri birdenbire dehşetle dolmuştu. Adam onun ölümünün yaklaştığını görebiliyordu.

Ama Wolfaraine her zaman mesajlarını iletecek bir elçi bırakırdı.

Bu yüzden, son adamın kollarını yakaladı ve yerinden kopardı. Adam yere düşüp acı içinde bağıırken, kollar Adam'ın elinde sallanıyordu.

Sonra, tam insan formuna geri döndü. Eğilip son adama baktı.

"Geri dön ve arkadaşlarına beni ve halkımı rahatsız etmemelerini söyle." Sözleri ölümcül bir sakinlikle homurdandı. "Onlara bir gün hepsinin peşine düşeceğimi söyle. Ve hepinizi yok edeceğimi."

Bunun üzerine, dönüp yavaş, kararlı ve asil adımlarla evine doğru yürüdü, arkasında yüzlerce ölü kurt avcısının izini bırakarak.

BÖLÜM 11. DOĞRU OLMAYAN BİR HİSSİYAT.

Simon Blackgun, adamlarıyla birlikte hastaneyi kuşatmıştı. Mutluydu ve beklentiyle neredeyse başı dönüyordu.

Bugünün sonunda, Başarılı, çocuğu ile birlikte laboratuvara geri dönecek. Dr. Beloca'dan haber almadı ama bu sabah erken saatlerde New York'ta düzenledikleri saldırının ardından, 6 Numarayı ele geçirdiklerini biliyor.

"Hedefin odasını görüyorum." Kulağına takılı küçük çipten bir erkek sesi geldi.

"Yerinde kal. Ben emir verene kadar saldırma." Simon, dürbünle hastanenin çevresini inceleyerek hesap yaptı. Bu görevin ters gitmesini istemiyordu.

"Anlaşıldı, efendim." Cevap geldi.

Cebindeki altın rengi yüzüğün ışığı tekrar dikkatini çekti ve Simon alaycı bir şekilde burnunu çektikten kendini alamadı.

Bu mücevher hiçbir işe yaramıyordu. Dr. Beloca'ya göre, onu Doğrucu ve çocuğuna doğrudan götürmesi gerekirdi, ama Simon onları ararken yüzük neredeyse hiç ışık saçmamıştı.

Tesisin, hiçbir işe yaramayan Yüzük'e neden bu kadar takıntılı olduğunu hiç anlamıyordu. O...

Yüzükten parlak bir ışık yayılınca düşünceleri aniden kesildi. Birkaç saniye içinde, titreyen ışıklar yerini tüm incilerinden parlayan tam bir mavi ışığa bıraktı.

"Aman Tanrım..." Simon, hayranlık ve saygıyla sözlerini yarıda kesti ve cebine uzanarak parlayan Yüzüğü çıkardı.

Hemen, ışığı bir ok oluşturdu ve hastane binasının yönünü gösterdi. Ancak, The Successful ve ailesinin bulunduğu odayı göstermiyordu, bunun yerine farklı bir yönü gösteriyordu. Hastane lobisini.

"Her şey yolunda mı, doktor?" Başka bir erkek sesi kulağına sordu.

"Evet. Evet, her şey yolunda." İsteksizce cevap verdi. Hastane lobisi mi?

"Tamam, doktor."

"Güvenliği sıkılaştırın. Hastane lobisinde changelingler var."

"Değişkenler mi?" Adam şaşkınlıkla cevap verdi. "Burada mı? Burada ne yapıyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok, ama Yüzük onların burada olduğunu söylüyor. Kaç tane olduklarını bilmiyorum ama başarılı olmak için önce onları dışarı çekip öldürmeliyiz."

"Ya kurt adam changeling ise?"

"Tabii ki onu yakalayıp deneylerimiz için kullanırız. Eğer değilse, onları öldürürüz." "Anlaşıldı."

Alpha Alphose omurgasında bir ürperti hissetti. Bu ilk ya da ikinci kez değildi. Yine gölgelerin arasına karıştı ve lobiyi tekrar gözetledi.

Hemşireler hastane odalarına girip çıkıyordu. Tekerlekli sandalyedeki bir hasta lobiden dışarı çıkarılıyordu. Bir çocuk iğne olurken ağlıyordu. Doktorlar koşturuyordu.

Sıradan bir manzaraydı.

Alphose tekrar gölgelere dönmek için arkasını döndüğünde, bir varlık kapıdan içeri girdi ve puma içgüdüğü uyanmaya başladı.

Saçları parlak, simsiyah olan güzel bir genç kadın. Saçları, omuzlarının çok ötesine uzanan ve sırtının ortasında duran haliyle, onu tam bir dakika boyunca büyüledi.

Zayıf değildi, ama şişman da denemezdi. Vücudu doğru yerlerden dolgundu, o sade mavi elbisenin içinde ağız sulandıran kıvrımları vardı. Ve ağzı gerçekten sulandı. Sesli bir şekilde yuttu.

Gözleri buluştu.

Kadının gözleri dramatik bir şekilde büyüdü, ama o dönüp gölgelerin arasına karışmadan önce gördüğü tek şey buydu.

Kimdi bu kadın? Merak etti.

Onu tanıyor mu? Onu görünce gözlerinin büyümesi öyle düşündürürdü, ama bu imkansızdı. Onun evi Naturiah'taydı, buraya görevle gönderilmedikçe insan dünyasına neredeyse hiç çıkmazdı.

Dağ aslanı b i l e kadından etkilenmişti, içinden kükredti.

Adam ve hayvan, güzel kadını sessizce izlediler. Kadın bir an durdu, sanki onu arıyormuş gibi etrafına bakındı. Onu bulamayınca, açıkça şaşkın bir şekilde iki kez gözlerini kırptı.

Aniden, hastanede bulunma nedenini hatırlamış gibi göründü, çünkü dönüp sağdaki kapıya doğru aceleyle yürümeye başladı.

Kadın gittikten sonra, adam hala kadının geçtiği kapıyı izledi. Sonra sırtı yine karıncalandı ve puma dişlerini gıcırdatmaya başladı.

Bir şeylerin yolunda gitmediğine dair his yine içini kapladı. Bu his, zihnini gizemli kadından uzaklaştırdı.

Wolf Hunters'ın, Ismena ile buraya geleli henüz bir saat bile olmamışken, bir changeling'in burada olduğunu haber alması pek olası değildi. Ama bu işe yaramaz insan avcıları söz konusu olduğunda, hiçbir şeyden emin olamazsınız.

Bu sefer, gölgelerin arasından çıktığında, alanı keşfetmek için hastaneden dışarı çıktı.

"Uyandı, uyandı...!" Amelia, kızının gözlerinin yavaşça açıldığını görünce nefesini tuttu.

Ismena babasıyla konuşmasını kesip sandalyesinden fırladı ve babası da peşinden koşarak kız kardeşinin yanına koştu.

"Tina? Tina? Beni duyuyor musun?" Kız kardeşinin başında durarak yumuşak bir sesle seslendi.

"Ena...?" Valentina'nın sesi boğuk ve uykulu çıkıyordu.

"Tanrım, bebeğim, hepimizi çok korkuttun!" Ismena, gözlerinin arkasında yaşlar birikmiş halde, kız kardeşine sıkıca sarılmıştı. "Tanrıya şükür, iyisin, çok korktum...!"

"Özür dilerim. Sizi ve annemi korkutmak istememiştim." Gözleri kapalı, ablasının kucaklamasını hissederek uykulu bir sesle cevap verdi.

"Önemli değil, önemli değil. Şu anda önemli olan senin iyi olman," Ismena ondan ayrıldı, "Doktor ameliyatının başarılı olduğunu söyledi. İyileşeceksin."

"Ameliyat mı?" Valentina şaşkınlıkla sordu.

"Apandisin delinmişti, çok kötüydü!" Amelia, gözlerinde korkusu açıkça belli olarak cevap verdi, "Sen benim ölümüm olmayacaksın, Tina. Sana şikayet ettiğinde, birkaç kez karnını kontrol ettirelim demiştim, ama sen bunun sadece küçük bir karın ağrısı olduğunu ısrar ettin..."

"Üzgünüm anne. Bilmiyordum... bu kadar... önemli bir şey olduğunu."

Amelia burnunu çekip gözyaşlarını silerken, kocası onu teselli etmek için sırtını okşadı. "Önemli değil, önemli değil. Önemli olan şu anda iyi olman. İyileşeceksin."

Valentina itaatkar bir şekilde başını salladı. Hepsi geri çekildi, babası da onunla baş başa kalabilsin diye. Babası onu nazıkçe kucakladı ve kulağına fısıldadı. O da dinledi ve babasının söylediklerine başını sallayarak onayladı.

Ismena, yüzünde sulu bir gülümsemeyle ailesini izledi. Her zaman böyleydi. Ailesi, neyle karşılaşırlarsa karşılaşınsınlar, birbirlerine bağlı kalır ve birbirlerinin arkasını kollardı.

Büyürken, pek bir şeyleri yoktu. Çok fazla maddi zorluklarla karşılaştılar, ancak aileleri bu zorluklar sırasında bir arada kalmayı başardı. Annesi, ölen biyolojik babasından kalan birikimlerini, sekiz yaşındayken hastane masrafları için kullandı, ancak bu bile yeterli olmadı. Üvey babası Alfred, geri kalan masrafları karşıladı ve her geçen yıl, ailesini beslemek ve çocuklarını okutmak için daha çok çalıştı.

Yine de aileleri çoğunlukla mutluydu. Ebeveynleri her zaman yanlarında, her zaman ulaşılabilir durumdaydı.

Onları izlerken gözleri yaşlarla doldu. Ailesi için olsa bile, şimdi ölemezdi. Kalp hastalığını öğrenmeleri onları yıkar, onun ölümünü izlemek onları öldürür.

Hayır, ölemezdi! Tanrım, lütfen, ölmek istemiyorum! Kalbinde ağladı.

Bu düşüncelerle birlikte Wolfaraine'in düşünceleri de geldi. Son birkaç gündür tüm düşüncelerini, tüm rüyalarını dolduran bir adam.

Tanrım, bu changeling efsanesi işe yarasın. Onunla yakınlaşmanın onu hayatta tutacağı ve ömrünü uzatacağı doğru olsun.

Wolfaraine bir eş istemediği ve dağ aslanı her zaman onu öldürmeye çalıştığı için, ne kadar süre birlikte uyuyacaklarını bilmiyordu. Yüzüğü bulunursa, onu bu dünyaya, ondan uzaklara geri gönderecekti. Tanrım, vücudunun onun vücuduyla teması, kalp hastalığı geri dönmeden önce onu on ila yirmi yıl daha iyileştirsın, böylece ailesiyle daha fazla zaman geçirebilsin...

"Bakın kim gelmiş!" Amelia'nın şaşkın sözleri onu düşüncelerinden kopardı.

Ismena arkasına baktı ve Sandra'nın hastane odasına girdiğini gördü. Gülümseme dudaklarını bükerek, en iyi arkadaşına doğru adım attı ve ona

sarıldı. "Seni gördüğüme çok sevindim!" Ismena kulağına fısıldadı.

"Ben de seni gördüğüme çok sevindim, ama annen dün gece olanları anlattığında çok endişelendim. Gözümü bile kırpmadan uyuyamadım.

, sonra buraya koştum." Sandra, Ismena'nın arkasına bakmak için geri adım attı ve "şu anda durumu nasıl?" diye sordu.

"şimdi daha iyi. Ameliyatı iyi geçti. Ama herhangi bir komplikasyon olması ihtimaline karşı hala gözlem altında tutuluyor." diye cevapladı Ismena.

"Günaydın... Sandra." Valentina selam verdi.

"Oh, şuna bak bebeğim, ölümden dönmüş gibisin." dedi Sandra, bu da Valentina'yı gülümsetti. O da gülümsedi. "şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun... Uykulu." dedi.

Bu konuşma sürerken, Ismena babasının gergin olduğunu fark edemedi. Ara sıra, sanki bir şey arıyormuş gibi pencereden dışarı bakıyordu.

"Her şey yolunda mı baba?" diye merakla sordu.

Babası ona o yakışıklı gülümsemelerinden birini hediye etti. "Evet, her şey yolunda, canım."

"Susadım..." dedi Valentina coşkuyla.

"Sana su getireyim, canım. Hemen dönerim." Alfred Valentina'ya yaklaştı, alnına bir öpücük kondurduktan sonra odadan çıktı.

"Orada kimse var mı?" Simon, kulaklığına elini koyarak onun hala açık ve düzgün çalıştığından emin olmak için onuncu kez sordu. Yine çalışıyordu. "Beni duyan var mı?"

Hiçbir şey. Sadece bip sesleri.

Bu noktada sinirlenmişti. Yerinden ayrıldı ve öfkeyle Adeladin'in kendisine verdiği lanet olası memurları aramaya gitti. Aptal herifler! Neden hiçbiri ona cevap vermiyor?

Sabah daha netleşiyordu, bu da gece görüş lenslerini kullanmadan iyi görebilmesini sağlıyordu.

İlk karakolu geçince, orada görevlendirdiğı üç subayın da öldüğünü görünce şaşırdı.

Artık tetikte olan adam, silahını kaldırdı, namluyu kapattı ve dikkatlice dışarı çıkmaya başladı. Adamlarını görevlendirdiği her yerde askerlerin cesetleri vardı.

Lanet olası hayvan canavarlar! Burada kaç tane var acaba?

Hepsini öldürecek! Önce onları bulacak ve sonra... Clang!!!

Simon aynı anda yüksek sesi duydu, başının arkasında sesin etkisini hissetti. Beyazlık görüşünü kapladı ve yer aniden ona doğru yükseldi.

Vücudunun yere çarpmasının yüksek sesi, bilincini kaybetmeden önce duyduğu son şeydi.

Uyandığında, karanlık bir yerde, bir sandalyeye bağlıydı. Elleri arkadan bağlanmıştı.

Gözleri tamamen açıldığında, karşısında duran kişiye çok şaşırdı.

"Sen. " dedi boğuk sesiyle.

BÖLÜM 12. ÖLDÜĞÜ DÜŞÜNÜLEN KİŞİ.

Alphose, son Kurt Avcısının başını tuttu ve boynunu kırdı. Başı geriye doğru bükülürken çatlama sesi duyuldu.

O kıvranarak ölürken, Alphose, onu öldürmeden önce Kurt Avcısı'nın kendisine bahsettiği lideri aramaya gitti. Onu öldürmeden önce, ona sorular sormuştu.

Onlar, onun tahmin ettiği gibi, onu öldürmek ve Ismena'yı kaçırmak için buraya gelmişlerdi.
Ama adam tuhaf bir şey söyledi.

"Başarılı'yı o hastane odasından çıkarıp bizimle birlikte götürmemiz emredildi!" Hayatını kurtarmak için yalvarırken dehşet içinde itiraf etmişti.

Ismena'dan Başarılı olarak bahsetmişti.

Başarılı nedir?

Alphose bunun ne olduğunu bilmiyordu, ama bu grubun liderini öldürmeden ve avlarını sona erdirmeden önce bunu öğrenmeyi planlıyordu. Piçler, onunla ve onun koruması altındaki bir hanımefendiyle uğraşabileceklerini mi sanıyorlar?

İçindeki puma öfkeyle uluyordu, hala daha fazla kavga için açtı.

Ancak Alphose, Kurt Avcısı'nın verdiği yere vardığında kimseyi bulamayınca şaşırdı. Lideri bulamadı.

Aradı, aradı. Wolfhunter'ın Simon dediği liderleri hiçbir yerde yoktu.

"Hastaneye gelip bacağına kontrol ettirmek istemediğinden emin misin?" İnsan doktor endişeyle sordu, "Bu, o yarayı iyileştirmek için yeterli olmayacak..."

"Eminim," dedi Wolfaraine kararlı bir şekilde, elini Alpha Degar'a doğru uzattı. Doktor onun üzerinde eğilmişken, o yatak odasındaki yatağında yatıyordu.

Leopar Alfa, tek kelime etmeden belgeleri ona uzattı. Alfa Kral'ın gösterdiği kadar acı çekmediğini bildiği için endişeliydi. Sadece bunu kabul etmek için fazla inatçıydı.

Degar, rodyum içeren bir mermiyle vurulduğunu hayal bile edemiyordu. İki kez. Aynı bacağından.

Titredi.

"Ama yine de tavsiyem..."

"Hepsi bu kadar, doktor." Wolfaraine, doktora çok şey anlatan boş bir bakış attı. İnsan doktorun kendisinden uzaklaşmasını istiyordu.

Puması onu parçalamaktan başka bir şey istemiyordu. İçinde hırıldayarak dişlerini gösteriyordu. Wolfaraine gözlerini kapattı ve derin nefesler alarak, yaralı bacağından vücuduna yayılan acıyı bastırmaya çalışırken, pumanın içgüdülerini bastırmaya çalıştı. "Burayı terk edin, doktor."

Doktor korkusunu yuttu. Kocaman, korkutucu hastasının yatağının yanında duran diğer iri yarı adamı endişeyle baktı.

Adam boyun eğmiş görünüyordu. "Hepsi bu kadar, doktor. Buraya geldiğiniz için çok teşekkür ederim."

Doktor, hastasını yaralarını düzgün bir şekilde tedavi ettirmek için hastaneye gelmesi konusunda ikna etmeye devam etmek istiyordu, ancak söz konusu hastaya bir bakış, doktorun içgüdülerini öldürdü. "Tamam, ben şimdi gidiyorum."

"Sana doktor getirme demiştim." Doktor gittikten sonra Wolfaraine, önündeki kağıttan gözlerini ayırmadan dedi.

"Affedin beni, Alfa Kral. Siz bunu çok iyi saklasanız da, bu kadar acı çekmenizi seyirci kalamazdım. Bir şeyler yapmam gerekiyordu."

Affetmesi için yalvarırcasına başını eğdi, "Bu, bir insan doktoru getirmek anlamına gelse bile."

"Onların ilaçlarının yarayı iyileştirmeyeceğini benden daha iyi biliyorsun. Bu sadece zaman kaybı."

"Ama ne kadar az olursa olsun, acıyı azaltmaya yardımcı olur," diye karşılık verdi Degar yumuşak bir sesle, "En azından şifacı Harhan'ın buraya, insan dünyasına gelmesini ayarlayana kadar..."

"Zahmet etme, Degar." Wolfaraine sözünü kesti. "Harhan'ı buraya getirsen bile, yapabileceği çok az şey var. Bildiğin gibi, bu küçük bir yara değil."

O zaman başını biraz kaldırıp leopar Alfa'ya baktı, "Sen ve ben, bu bacağın düzgün bir şekilde iyileşmesi için Harhan'ın otlarından daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyoruz."

Degar da bunu biliyor, bu yüzden çok endişeleniyor. Alfa Kral'ın bir kadınla fiziksel yakınlığa ihtiyacı var. Hem de çok.

Ve çok yakında.

"Öneride bulunabilir miyim..." Leopar Alfa belirsiz bir şekilde sözünü bitirdi. Rahatsız edici bir sessizlik oldu.

"Yatağıma bir dişi nöbetçi almayacağım, Degar." Sadece bu düşünce bile, kurtun dişlerini saldırgan bir şekilde göstererek uyanmasına neden oldu.

Ama onu şaşkınlıkla gözlerini kırpan bu değildi.

Onu tamamen tiksindiren şey, bu fikre karşı hissettiği duyguydu. O. Kurt adam olan kısmı değil, erkek olan kısmı.

Vücudu Ismena'yı istiyordu. Hiçbir dişi nöbetçinin vücudunu değil. Bu çok şaşırtıcıydı.

Ama sol bacağındaki ağrıların arkasına iyi saklandı. "Kadın bir nöbetçiyi yatağıma almayacağım." Sakin bir şekilde tekrarladı.

Alfa Degar, Alfa Kral'ın kararlılığı karşısında derin bir nefes aldı. "Tamam. Aklıma gelen başka bir öneri de Naturiah'a geri dönmek, Kralım. Geri dönüp bacağınızı tedavi edelim. Sonra geri geliriz..."

"O zamana kadar çok geç olacak, Degar. Yacht Farmland, arazileri Nector and Co. Limited'e satacak. Bunun bu iş koluna ne kadar kötü etki edeceğini ikimiz de biliyoruz." Kağıtları katlayıp yatakta doğruldu. "Hayatta kalacağım, Degar. Sadece bir bacak. O yüzden burada kalıp bu işi halledelim."

"Ama..."

"Kararım kesin." Kesin bir şekilde söyledi.

Degar onu dinlemesini çok istiyordu, ama bunun ne kadar boşuna bir girişim olacağını biliyordu. Alfa Kral karar verdiğinde, o karar kesindir.

"Nasıl isterseniz, Alfa Kral." Sonunda cevap verdi.

Wolfaraine kısa bir baş sallama ile onayladı. "En iyisi, geri dönmekten önce bu işi olabildiğince çabuk bitirmek, Degar."

"Tamam. Alfa Cronus'u arayıp Yacht Farmland ile görüşmemiz için başka bir tarih belirleyeceğim ve bunu mümkün olduğunca çabuk yapacağım." Degar, Alfa Kral'ın ayağa kalkarken biraz sendelediğini izleyerek dedi.

Degar, yaralı bölgeyi bandajlayan insan doktoru çağırmadan önce mermileri çıkarmıştı. Ama yine de düzgün bir şekilde tedavi edilmesi gereken kötü bir yara.

Wolfaraine yatak odasından banyosuna doğru yürürken, Degar attığı her adımda acı çekmekten kendini alamıyordu. Çok acı verici olmalıydı.

Yine de Alfa Kral, yürürken hafifçe topallaması dışında hiçbir tepki göstermedi.

Degar, onun ne kadar güçlü olduğuna bir kez daha hayran kaldı. Birkaç saat önce tek başına yüzlerce silahlı askeri öldüren bir erkek, bu tehlikeli ve kanlı savaşın tek kanıtı olarak sol bacağında iki kurşunla kalmıştı.

"Bu işi çabucak halledip eve dönebilmemiz için elimden geleni yapacağım." Degar yüksek sesle yemin etti.

Rodyum zehir gibi davranır. Uygun şekilde tedavi edilmezse asla iyileşmez ve virüs gibi yayılır. Aksi takdirde durum kritik hale gelir.

Alfa Kral'ın bacağı mümkün olan en kısa sürede tedavi edilmelidir.

Simon gözlerini açtığında başı dönüyordu. Karanlık bir oda. Karanlık bir odadaydı. Sağdaki pencereden göz kamaştırıcı bir ışık geliyordu. Ve burada yalnız değildi.

Hareket etmeye çalıştı ama yapamadı. Bir sandalyeye bağlandığını ve ellerinin arkadan bağlandığını fark etti.

Bir gölge öne çıktı, doğrudan o ışığın aydınlattığı yere yürüdü ve o zaman adamın kim olduğunu gördü.

İlk başta, bir yabancı gibi görünüyordu. Daha önce hiç görmediği bir yüz. O da bir changeling değildi. Peki, aptal bir erkek ondan ne istiyordu?

Ama gözlerini kısarak tekrar baktığında... Bu yüz... Gözlerini iyice açarak önündeki adamı net bir şekilde gördü.

"Sen..." Bu tek kelime, şaşkınlıkla dolu boğuk bir sesle ağzından çıktı.

"Merhaba, Simon." Ses dedi. O!

Gerçekten o!

"Dr. Hector...? Ne... Ne ...?" Simon şoktan kelimeleri bir araya getiremiyordu.

Dr. Hector!?

Ama o, on sekiz yıl önce Dr. Angor ile birlikte ölmemiş miydi?

"Şimdi daha yaşlı görünüyorsun, Simon. Görünmen gerekenden daha yaşlı." Dr.

Hector rahat bir şekilde söyledi. "Sanırım yıllar sana iyi davranmamış."

"Sen hayattasın...? Hector, sen gerçekten hayattasın...!? Hepimiz senin öldüğünü sanıyorduk! Neden şimdi ortaya çıktın!? Dr. Beloca senin hayatta olduğunu öğrenince çok sevinecek!"

"Oh... Beloca mı? Artık işleri o mı yürütüyor?" Dr. Hector köşeye doğru yürüdü, gözleri duvara yaslanmış tozlu eski bir sandalyeye takıldı.

"Evet, öyle. Bekle. Beni neden buraya bağladın?" Bağlarını çekiştirdi. "Beni hemen çöz, doktor. Biz aynı taraftayız! Beni çöz, bu şey acıtıyor."

Hector sandalyeyi kaldırdı, tutsağının önüne geri geldi, sandalyeyi indirdi ve gıcırdayan sandalyeye oturdu.

"Beni çöz, yakalamam gereken changelingler var ve yerine getirmem gereken bir görevim var." Yine bağlarını çekmeye başladı.

"Değişim geçiren erkek tüm adamlarını öldürdü. O sana ulaşmadan seni kaçırdım."

"Öyle mi?" Simon, hala bağlanmış olmasına kızgın olsa da minnettardı. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim, şimdi beni bırakmalısın..."

"Hayatını kurtarmadım Simon. Ve seni bırakmaya da niyetim yok." Hector açıkça söyledi.

O anda Simon onu gördü. Hector'un gözlerindeki soğukluğu. O bakışı...

"Beni öldürecek misin?" diye patladı.

"Evet." Hector, lafı dolandırmadan cevap verdi.

"Seni piç kurusu...!" Öfkeyle bağırdı. Artık her şey anlam kazanmaya başlamıştı. "Tesis'e ihanet mi ettin? Biz senin öldüğünü sanırken, sen Tesis'e ihanet edip gittin? Neden?"

"Ailemi korumak için. Bu arada, ben Hector değilim. Artık değilim." Hector sakın bir şekilde cevap verdi.

"N-Ne...!? Ne demek istiyorsun?"

"Artık Alfred olarak biliniyorum. Hector uzun zaman önce öldü. Hector, Tesis için çalışan bir doktordu. Artık bir atölyem var ve bir ailem var."

"Artık bir ailen mi var?" Simon kafasında planlar yapmaya başlamıştı bile. Tesisin bunu bilmesi gerekiyor.

"Evet. Ama merak etme, bunu Tesise anlatacak kadar yaşamayacaksın." dedi rahat bir şekilde.

"Beni öldürmenin bir şeyi çözeceğini mi sanıyorsun? Tesis senin peşine düşecek!"

Hector'un dudaklarında küçük, soğuk bir gülümseme belirdi. "Asla öğrenmeyecekler. Tıpkı son on sekiz yıldır hiçbir şey öğrenmedikleri gibi." Gülümseme kayboldu ve yerine ölümcül bir bakış geldi. "Ailemi korumak için seni öldüreceğim. Kızlarımı korumak için her şeyi yaparım."

"Kızların mı...?"

"Peşinde olduğun kadın, Hazel Smith, benim kızım. Birçok korkunç deneyin aracı olacağını düşündüğün o çocuk benim kızım. 'Başarılı' diye bir şey yok. Artık yok." Durakladı. Derin bir nefes aldı. "Tabii bu mesajı Tesise iletebilecek kadar uzun süre hayatta kalırsan."

"Başarılı diye bir şey yok mu? Anlamıyorum." Simon gerçekten anlamakta zorlanıyordu.

"Peki o zaman, bazı şeyleri açıklığa kavuşturmanın zamanı geldi. Sana bir hikaye anlatacağım. Dinle." Hector kollarını kavuşturdu, gıcırdayan sandalyeye yaslandı ve bacaklarını da kavuşturdu.

"On sekiz yıl önce..." diye başladı.

BÖLÜM 13. GEÇMİŞİN TAM HİKAYESİ 1.

Valentina tekrar uykuya daldı.

Ismena annesinin ne kadar yorgun göründüğünü fark etti, bu yüzden ona eve gidip biraz dinlenmesini ve sonra geri gelmesini rica etti.

"Hayır, Tina'yı bu halde bırakamam." Amelia reddetti. Gözleri ara sıra kapıya kayıyordu çünkü kocasının dönmesini de bekliyordu.

"Tina'ya ben bakarım anne. En azından gelmeden önce gidip biraz dinlen." Ismena yalvardı.

Amelia reddetti. Ama kızının ısrarları üzerine, sonunda kabul etti ve kemiklerini dolduran yorgunluğa teslim oldu.

"Tamam, banyo yapıp giyinip geri geleceğim." dedi ve yataktan kalktı.

Ismena ve Sandra, kapıdan çıkarken ona el salladılar.

Hastane dışında Amelia kocasını aradı ama onu hiçbir yerde göremedi. Hastaneden ayrılmış mıydı?

Belki atölyeden acil bir çağrı almıştır.

Bu düşünce onu sakinleştirdi ve otobüs durağına doğru ilerledi.

Bu sırada, hastane odasında Sandra, Amelia çıktıktan hemen sonra arkadaşının kolunu tuttu ve onu Valentina'nın hastane odasından başka bir boş hastane odasına sürükledi.

Boş odaya girip kapıyı kapattıklarında, heyecandan büyük bir çığlık attı.

Ismena hem şaşırmış hem de kafası karışmıştı. "Ne oluyor!?"

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım!!" diye bağırdı ve ayakları ve beliyle mutlu bir dans yaptı.

"Ne oldu?" Ismena merakla tekrar sordu. "Ve sesini alçalt, hastanedeyiz. Her yerde hasta insanlar var. Onların bizi buradan kovmasını istemezsin, değil mi? Sesini alçalt ve ne olduğunu anlat."

"Onu hastanede gördüm! Lobide gördüm! Aman Tanrım! Onu gördüğümde şok oldum! Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim, hele de hastanede!" diye fısıldayarak bağırdı.

"Dur, yavaşla. Kimi gördün?"

"Yakışıklı adam!" diye bağırdı, "İki aydan fazla bir süre önce alışveriş merkezinin dışında gördüğümüz yakışıklı adam! O zamandan beri rüyamda gördüğümü sana söylediğim adam!"

O anda Ismena, Alphose'un da kendisiyle birlikte hastanede olduğunu hatırladı. "Ooooooh, *o mu?*"

"Evet, o. *Onu* gördüm!"

Ismena'nın yüzünde bir gülümseme yayıldı. "Gerçekten mi? Burada, hastanede mi?"

"Evet. Tanrım, Ismena... Hayatımda hiç bu kadar şaşkın olmamıştım, çok utanç vericiydi."

Ismena burun kıvırdı, "Yani, kedinin dilini yediği onca yer varken, onun önünde olmak zorundaydı, ha? Söylesene, sen ona bir natürmort tablo gibi bakarken, çeneni yere sürterken sana ne dedi?"

"Benimle dalga geçmeyi bırak." Sandra arkadaşının koluna vurdu. "Bana tuhaf bir şekilde baktı, düşünüyormuş gibi başını yana eğdi. Bana bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi. Sonra Valentina'yı hatırladım ve buraya koştum."

"Gerçekten mi?" Ismena kaşlarını kaldırdı.

"Evet! Oh, Mena, bana bakışı. İçimdeki roman kahramanı, onun beni çekici bulduğuna inanmak istiyor."

"Uh-huh." Ismena alay etti. "Kes şunu, Mena!"

"Demek ona çok ilgi duyuyorsun, ha? Alpho..." Kendini tuttu ve ekledi, "O yabancıya mı?"

"Tabii ki, fırsatını bulursam kesinlikle onunla yatacağım, kızım."

"Bu senin içindeki fahişe konuşuyor." Ismena güldü.

"Hadi ama. Uzun zamandır kimseyle yatmadığımı biliyorsun." Gözlerini devirdi, "Benim kadar çok roman okursan, sana uygun gerçek bir erkek bulmak zor olur."

Ismena kapıyı açtı ve arkadaşını kız kardeşinin odasına götürmeye başladı. "Yani, o 'yakışıklı' sana göre mi diyorsun?"

"Kesinlikle." Hiç şüphe yoktu. Onu düşünmek bile külotunu ıslatıyordu. Sandra için bu hem garip hem de utanç vericiydi.

"Şimdilik kalbini sakinleştir, sevgili dostum. Kim bilir, belki onunla yollarınız tekrar kesişir. O zaman, yeterince cesaret toplayabilirsen, şansını deneyebilirsin." Ismena, Alphose'un bir insan kadınıyla ilgilenmek isteyeceğinden şüphe duyuyor, ama bunu arkadaşına söyleyemez.

Bu, cevaplayamayacağı birçok soruya yol açacaktır.

"Peki o zaman, sana bir hikaye anlatacağım. Dinle." Hector kollarını kavuşturdu, gıcırdayan sandalyeye yaslandı ve bacaklarını da çaprazladı.

"On sekiz yıl önce, mahkumlarla sabah turumu bitirmiştım. Gözlerim ağrıyordu ve göz altımda torbalar vardı, bu yüzden neredeyse hiçbir şey göremiyordum... Gözlerim şişmişti çünkü önceki gece uyuyamamıştım."

Hector düşüncelere daldı. Kafasını salladı, "Beloca, iki kardeşi uyuşturup büyük olanı küçük olana tecavüz etmeye zorlamanın harika bir fikir olduğunu düşündükten sonra, son iki haftadır uykusuz geceler geçiriyordum. İki kardeş." Vurguladı.

"Kardeşler mi?" Simon sözünü kesti, "Onlar hayvan! Hepsi! Kardeşlik insanlara özgüdür, bizimle aynı havayı solumaması gereken hayvanlara ve canavarlara değil!"

"26 numaralı kız, daha on yaşındaydı." Hector, Simon sözünü kesmemiş gibi sakın bir şekilde devam etti. "Kızın kardeşine yalvarışını izledim, kardeşinin uyuşturucuya yenik düşmemek için kendisiyle mücadele ettiğini izledim. Onu daha önce hiç böyle mücadele ederken görmemiştim. İzlemek çok travmatikti."

Gözlerini sıkıca kapattı, sanki o korkunç görüntüleri görmemiş gibi davranmaya çalışıyormuş gibi. "Ama o uyuşturucuları asla yenemez, çünkü Beloca'nın emriyle ona enjekte ettiğim uyuşturucuları biliyorum. Cam-Room'daki bilgisayarlar aracılığıyla her şeyi izledim. O günden sonra bir daha iyi uyuyamadım."

"Sonra, o sabah, gözlerim zar zor görebiliyordu, sabah rutinimi bitirdim ve laboratuvarların koridorunda ona rastladım." Yüzündeki sertlik biraz azaldı. "O, hayatımda gördüğüm en güzel kadındı... ve en nazık."

Gergin bir sessizlikle dolu uzun bir duraklama oldu.

"Laboratuvarları temizlemeyi tamamen unutup, beni ayağa kaldırdı ve dinlenme odalarından birine götürdü. Sekiz yaşındaki kızını bırakıp eczaneden ilaç almaya gitti ve ilaçları almama yardım etti." Bir başka uzun sessizlik... "O günden beri onu görmek için sabırsızlanıyordum. Claro Smith."

"Başarılı'nın annesi mi?" diye sordu Simon.

Hector bir kez başını salladı. "Ona kur yapmaya başladım ama o her zaman reddetti. Aylar geçti ve ben Claro ve Hazel'a o kadar aşık olmuştum ki, Claro'nun bana bir şans vermesi için her şeyi yapardım, ama o, onca yıldan sonra bile hala rahmetli kocasının yasını tutuyordu. Hazel ise tatlı bir ruhlu çocuktu. Hep gülümser ve tatlı tatlı konuşurdu. Henüz sekiz yaşındaydı."

"Onun yeraltına gizlice indiğini bilmiyordum. Bilirsin, laboratuvar doktorları dışındaki çalışanların girmesi yasaktır. Gizli kapıyı nasıl keşfettiğini bilmiyordum..." Başını salladı. "Bir gün Dr. Angor onu 6 numaralı kafesin önünde otururken, onunla konuşurken bulduğunda çok şaşırdım."

"Oraya geldiğimde, 6 Numara'yı görünce daha da şok oldum... o kocaman kurt... sessizdi. Öfkeli ulumalar, kızgın homurtular ve hırlamalar yoktu. Sessizdi, sadece Hazel'ın konuşmasını dinliyordu." Bunca yıl geçmesine rağmen, ses tonunda hala şaşkınlığı yansıyordu, "Diğer tüm mahkumlar, kendi kafeslerinden bile sessizdi... sadece onun küçük sesinin 6 Numaraya hikaye anlatmasını dinliyorlardı."

"Angor da benim kadar şok olmuştu. 6 Numara insanlardan o kadar nefret ediyordu ki, kafesine attığımız tüm kadınları, onlardan birini hamile bırakmak umuduyla öldürürdü. İnsanlara olan nefreti hiç yanılmamıştı, bu da manzarayı daha da şaşırtıcı hale getiriyordu. Hiçbir şeyi bölmeden gizlice oradan ayrıldık."

"O günden sonra, her zaman kamera odasından izledik... 6 Numarayla olan etkileşimlerini ve her gün, Angor'un kafasındaki çarkların döndüğünü görebildiğim için korkularım daha da arttı. Claro, gizli bir kapı veya bir yeraltı olduğunu bile bilmiyordu, neler olup bittiğinden haberi yoktu. Ona işten ayrılmasını rica ettim ve başka bir iş bulmasına yardım edeceğimi söyledim ama reddetti çünkü benim için hala bir yabancıydım... Ona neden işten ayrılmasını istediğimi de söyleyemedim."

Gözlerinde acı parladı, "Tesis çalışanlarına iyi maaş veriyordu, Claro ise iyi bir yaşam sürmenin yolunu bulduğu için mutlu olan bekar bir anne idi. Hazel onun her şeyi idi."

Simon, olan biten her şeyi öğrenmek için merakla doluydu, ama aynı zamanda hikayeden sıkılmıştı. O esir koltuğundan kurtulmak istiyordu. Dizginlerini çekti.

Hector onu tamamen görmezden geldi, gözlerinde hüznle devam etti. "Angor bana Hazel'ı kaçırıp, 6 Numara'nın onunla yatıp onu öldürmeden başarıyla hamile bırakıp bırakamayacağını öğrenmek için onu getireceğini söylediğinde, tüm vücudum soğudu. Korktuğum her şey tam orada gerçekleşmek üzereydi."

"Angor'a Hazel'ı bunun için kullanmaması için yalvardığımı hala hatırlıyorum, kız daha sekiz yaşındaydı. SADECE SEKİZ YAŞINDA!" diye bağırdı.

Simon beklenmedik bağırıya irkildi ve kelepçelerini çekmeyi bıraktı. "Oh, beni korkuttun."

Hector sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Biraz zaman aldı, ama sonunda bir parça sakinlik kazanabildi.

Konuşmaya devam ettiğinde sesi yine sakindi. "O daha sekiz yaşındaydı." Tekrar etti, "Onu vazgeçirmek için elimden gelen her şeyi yaptım, bir akşam işe geldiğimde küçük Hazel'ın uyuşturulmuş ve kendi kafesine bağlanmış olduğunu görünce bir an için başardığımı düşündüm. Savaşı kaybettiğimi anladım."

"6 numarayı uyuşturup küçük Hazel'ı kafesine götürdüğünde, kamera odasından izleyemedim. Kalbim çok kırılmıştı." Gözleri yaşlarla doldu ve durakladı. "İzlemedim ama her şeyi duydum. Çığlıklarını... Yalvarışlarını..."

Gözlerini sıkıca kapattı. Gözyaşları tekrar tekrar akıyordu. "O acı verici çığlıkların her birini duydum ve hatırladım..."

"Şey... bu konuda fazla duygusal davranmıyor musun?" Simon'ın kaygısız sesi ortalığı doldurdu.

Hector'un gözleri açıldı. Gözlerini adama dikti.

Simon omuz silkti, "Onlar sadece deneyler. Hepsi iyi bir amaç içindi."

Hector'un gözleri tekrar kapandı. Ellerini yumruk haline getirip, Simon'un kafası olduğunu hayal ederek sıktı.

"Kalpsiz canavar." Hector seslendi.

Simon kendini yakaladı. Bu durum onun için hiç de iyi görünmüyordu. Bu lanet adamın onu serbest bırakmasını istiyorsa, umursamıyor olsa bile umursuyormuş gibi davranmalıydı.

"Bunun için üzgünüm, şey... beni aldırma. Olanlar korkunçtu, gerçekten korkunçtu." Dudaklarını büzdü ve başını salladı, "Şimdi devam edebilirsin."

Hector ona sert bir bakış attı.

Sonra burnunu çekti, gözyaşlarını sildi ve başka yere baktı. "Angor'un hislerimden haberdar olmaması için elimden geleni yaparken, tuvalette ağlayarak zaten kalbimde onun yasını tutuyordum. Angor, kanlar içinde ve baygın halde Hazel'ı taşıyarak laboratuvara girdiğinde, ben zaten onun ölümünün yasını tutuyordum. 'O yaşıyor! O yaşıyor!!!' diye bağıırıyordu. Çok şok olmuşum ama gerçekten, Hazel hayattaydı."

Bir süre durdu. "Her ne kadar kötü görünse de, hala hayattaydı ve nefes alıyordu. Olanlardan dolayı çok kanamıştı, ama 6 Numara onu parçalara ayırmamıştı." Tavana baktı. Islak bir gülümseme. "Rahatlamıştım."

"Ama Dr. Angor'un onu serbest bırakmaya niyeti olmadığını öğrendiğimde sevincim kısa sürdü. Onu laboratuvarda tuttu ve her gün hamile olup olmadığını öğrenmek için onu dürtüp soktu. Bir hafta sonra Carol ile karşılaştığımda, çocuğunu arayan kendi gölgesinden farksızdı."

"Hayatta kalmakta zorlanıyor gibi görünüyordu... Sürekli ağlamaktan gözleri şişmişti. Bir gün açlıktan bayıldığı için beni aradılar. Arayabilecekleri ilk numara benim numaramdı ve hastaneye vardığımda... kalbim bunu kaldıramadı..."

Simon'ın kafasında bir düşünce oluşmaya başlamıştı. Elbette, bu olamaz...

"Hazel'in hamile kalmamasını umuyordum ve umarım Angor bunun işe yaramadığını görür ve onu eve gönderir. Umutsuzca umuyordum..." Başını üzüntüyle salladı, "Ama öyle olmadı."

"Gerçekten hamile mi kaldı...?" diye sordu Simon hayretle.

Hector gözlerini kapattı ve gözyaşları akmaya başladı. "Evet, hamile kaldı. Umudum çamurda parçalandı. Angor, o canavar, sekiz yaşındaki bir kızı tecavüz edip hamile bırakmış olmaktan çok mutluydu. Claro'yu hastanede ziyaret edip ona yardım ettiğim her gün, o küçük kızından bahsedip duruyordu. Taburcu olduğunda bile, kendini aç bırakıyordu, ona yardım etmek için evini ziyaret ettiğimde bile, sürekli çocuğu için ağlıyordu..."

Son on sekiz yıldır bir gizem olan şey, Simon için anlam kazanmaya başlamıştı... Ama bu olamazdı, değil mi?

"Hazel laboratuvarı zar zor hayattaydı. Angor sonuçlarına o kadar dalmıştı ki, Hazel'ın 6 Numara ile olan karşılaşması yüzünden her gün öldüğünü görecektir kadar kördü. Özel bölgesi çok kötü durumdaydı, açık bir yara gibiydi. Onu tedavi ettirmek ya da başka bir şey yapmakla uğraşmadı, sadece onu her gün biraz daha hayatta tutacak hapları verdi." Acıyla nefes verdi, "O çocuk ölüyordu..."

"Sen yaptın." Simon araya girdi, gözleri büyüdü, "Sen yaptın, değil mi? Mahkumların kaçmasına yardım eden sendin, değil mi?"

"O zaman bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Artık dayanamıyordum," diye devam etti Hector, "Artık dayanamıyordum. Angor arkasını döner dönmez, uyuyan 6 Numaralı'nın odasına girdim ve zincirlerinin kilitlerini açtım. Çıktığımda kafesinin kilidini de açık bıraktım. Sonra Hazel'ı alıp kaçtım."

"Başından beri sendin. Seni piç! Tesis senin yüzünden yanıp kül oldu! Herkes senin gereksiz duyguların yüzünden öldü!" diye bağırdı Simon.

Hector gülümsedi ve şöyle dedi: "6 Numara'nın hepsini öldürdüğünü duyduğuma çok sevindim. Tesisin tamamen yandığını duyduğuma çok sevindim."

Simon, Hector'u izlerken öfkeye kapıldı. Dizginleri sertçe çekti. Buradan çıkıp tüm bunları Tesise anlatmak için sabırsızlanıyordu!

Ama Hector hikayesini anlatmayı bitirmemişti.

BÖLÜM 14. GEÇMİŞİN TAM HİKAYESİ 2.

Alphose, Kurt Avcılarını ölü ve liderlerini kayıp bulalı bir saat geçmişti.

Liderin, meslektaşlarının cesetlerini gördüğünde görevi iptal ettiği sonucuna varmıştı. Muhtemelen üstlerine rapor vermek için yola çıkmıştı, muhtemelen takviye kuvvetler istemek için.

Artık burada kalmaları güvenli değildi.

Gölgelerin arasından çıktı, hastaneyi gözden geçirdi ve Ismena'nın izlediği yolu takip etti.

Ismena'yı Naturiah'a geri götürmek zorundaydı. Annesinin hastaneden ayrıldığı saati görmüştü, bu yüzden o odada sadece Ismena ve hasta küçük kız kardeşi kaldığını biliyordu.

Artık hangi yolu izleyeceğini bilmediği bir koridora geldi. Bu yüzden gözlerini kapattı ve puma koku duyusunun aramayı yapmasına izin verdi.

Alfa Kral'ın kokusu burnunu okşadı. Kokuyu takip ederek bir kapının önüne geldi. Bir kez kapıyı çaldı ve kapıyı açtı.

"Ismena, gitmeliyiz..." Onun yanında biri olduğunu fark edince aniden durdu. Ve o kişi... O'ydu.

Puma içinden uzandı ve zevkle kükredi.

"Alphose! Burada ne yapıyorsun!?" Ismena şaşkınlıkla nefesini tuttu. Sonra, az önce yaptığını fark etti, gözleri daha da büyüdü ve ağzını kapattı.

Ama yine de, her zaman akıllı olan Sandra bunu çoktan anlamıştı. Gözleri büyüdü, arkadaşına baktı, "Onu tanıyor musun?"

Hector hikayesine devam etti. "Hazel'ı alıp kaçtığımda neredeyse baygındı, tesisten yeterince uzaklaştığımda tamamen bilincini kaybetmişti. Onu hastaneye götürdüğümde sorun çıkmasını istemedim, şüphe uyandırmak istemedim, bu yüzden onu yol kenarına yatırdım, yakındaki çalılıklarda bekledim."

"Neyse ki, uzun süre beklemek zorunda kalmadım. Genç bir çift onu gördü ve yardım etmek için durdu. Ben de olanları gören ve yardım etmek için duran bir yoldan geçen gibi davrandım. Birkaç araba daha durdu. Hep birlikte onu arabaya yükledik ve onu tedavi ettirmek istediğim hastaneye yönlendirdim."

Zincirlenmiş Simon, Hector'un anlattıklarını hala kafasında oturtmaya çalışıyordu.

"Amelia, kızının bulunduğunu ama hastanede olduğunu duyunca koşarak geldi." Hector'un gözleri anılarla bulanıklaştı, "Kızını sağ salım bulduğu için gözlerindeki rahatlamayı hala hatırlıyorum, ama aynı zamanda küçük Hazel'ın durumuna duyduğu korku ve dehşeti de."

"Haftalarca gece gündüz hastanede kaldı. Hazel'ın durumu o kadar kötüydü ki, geçen her gün onu ölüme bir adım daha yaklaştırıyordu. Ateşi 40 dereceye çıkmıştı, perineal yırtığı o kadar kötüydü ki, korkunçtu ve..."

"Dur, o ne?" Simon sözünü kesti. Perineal yırtığın ne olduğunu biliyordu ama Hector bilmiyordu, bu vakayla ilişkilendirebilmesi için.

Hector acı dolu boş bir kahkaha attı, "Sen de doktorsun Simon, biliyorsun. Vajina derisi perineye kadar çok kötü yırtılmıştı. Vajina deliği ile anüs arasında hiçbir sınır kalmamıştı. O kadar kötü yırtmıştı." Açıkça söyledi.

Simon yüzünü buruşturdu. Tamam, o da bunun bir çocuk için kötü bir durum olduğunu kabul etmek zorundaydı. "Çok acımış olmalı." diye mırıldandı.

"Öyleydi. Küçük Hazel sürekli derin uykuya sokulmak zorunda kaldı ve uyanık olduğu zamanlarda da sürekli acı çekiyordu. Annesi hep yanında duruyordu ama ben onun her gün biraz daha içten içe öldüğünü izledim." Bir süre durdu, "Bütün bunların yanı sıra, küçük Hazel'ın rahmi bu çile nedeniyle ağır hasar gördü, bu da benim de dahil olmak üzere tüm doktorları şok etti çünkü o hamileydi."

"Bir dakika, önce. Sekiz yaşındaki bir kızın hamile kalması nasıl mümkün olabilir? Yaralı bir rahimle hamile kalmaktan bahsetmek mi?" Simon'daki doktor onu sormaya zorladı.

"Eğer iyi bir şey olsaydı, tıbbi bir mucize olarak adlandırılırdı. Ama öyle değildi." Elini saçlarında gezdirdi. "Carol, Hazel'ın tesiste çalışmaya başladıktan bir hafta sonra garip bir şekilde adet görmeye başladığını itiraf etti. Bana bunun garip olduğunu, ancak bazı kızların diğerlerinden daha erken adet gördüğünü bildiği için endişelenmediğini söyledi."

"Bunu ben de biliyorum, ama sekiz yaş çok erken." Simon omuz silkti, "Ya o hayvanın, 6 numaranın spermi çok güçlüdür ya da Tanrı da deneylerimizin başarılı olmasını istemiştir. O bile bu hayvanlardan çok bıkmış olmalı..."

"Oh, kes sesini." Hector sözünü kesti, "Bir daha asla Tanrı'yı Tesis'in hastalıklı nedenine karıştırma."

Simon, onun dindar bir adam olduğunu alay etmek istedi, ama hayatta kalmak istediği için dudaklarını ısırarak zorunda kaldı. "Üzgünüm, üzgünüm. Neyse, başka bir şey daha söyledin. Rahmi zarar görmüş ama hamile miydi?"

Hector ona sert bir bakış attıktan sonra gözlerini kaçırды. "Çocuk rahminin dışında büyüyordu."

Simon gözlerini kırptı. Bu beklenmedik bir şeydi. "Ne!?"

"Doktorlar bile şok olmuştu, ama öyle olmuştu." Tamam, bunların çoğu inanılmaz. Tesis bunu duymalı.
Simon düşündü.

Yüksek sesle, "O hayvanlar... Doğaüstü yaratıklar olmalarının yanı sıra, spermleri de oldukça dirençli olmalı. Bilmek iyi oldu. Bu bizim lehimize olacak." Başını sallayarak ekledi, "Yani, o çocuğu doğurana kadar taşıdı"

ve doğurdu, ama sen çocuğu kendi çocuğun olarak mı kabul ettin? Onun Tesise ait olduğunu çok iyi bilirken?"

"Hayır." Hector basitçe cevapladı, "Hastanede iki hafta içinde, tüm o iğneleme ve dürtmelerle, düşük yaptı. Bu onun için çok fazlaydı. Beş haftalıkken bebeği kaybetti."

"Ne!? Bu yalan. Onu gözetlemekle görevlendirdiğimiz kurt avcısı Algro, Hazel Smith travma geçirmesine rağmen hamileliğin devam ettiğini söylemişti. Ondan haber almayı kesmeden önce on bir yıl boyunca Tesise bilgi vermişti..."

"Hazel ile kaçtıktan bir hafta sonra Algro'yu öldürdüm." Hector kolayca sözünü kesti, "Bu, Tesis'in ona verdiği işteki ikinci günüydü. Takip edildiğimizi fark ettim, bu yüzden Tesis'e hakkımda bilgi vermeden onu öldürdüm. Tesis'e yanlış bilgiler vererek planlarının hala sağlam olduğunu, her şeyin yolunda olduğunu düşüncmelerini sağladım, böylece Hazel'ı ikinci kez aramayacaklardı, ta ki onu bulamayacaklarından emin olana kadar. Bizi bulamayacaklarından."

"Ne oluyor lan!?" Simon, onu esir alan kişiye öfkeyle baktı.

Hector umursamazca omuz silkti. "Hazel hamileliğini kaybetmiş ve rahmi o organın aldığı tüm hasarlar nedeniyle zarar görmüş olmasına rağmen, onu kurtarmak için çocuğun hala hayatta olduğuna inanmanızı sağladım. O çocuk sadece sekiz yaşındaydı. Sekiz!" Esirine bu kelimeyi tükürdü. "Bu onun için çok fazlaydı. Çok fazla."

Simon, Tesis'in çocuğunun öldüğü, Tesis için changeling kanından bir çocuk olmadığı gerçeğini hala kafasında sindirmeye çalışıyordu. Bu çok üzücüydü.

"O öldü, biliyorsun." Hector uzun bir duraklamadan sonra itiraf etti. "Hazel, o çocuk, öldü."

Simon yine burnundan soludu. "Bu çok dramatik. Ayrıca komik de, çünkü o hastane odasındaki kadının o olduğunu kesin olarak biliyorum."

"Bebeği kaybettikten üç hafta sonra hastanede öldü." Hector devam etti, "Durumunda ani bir değişiklik olduğunda onu tamamen kaybedebileceğimizden şüphelenmeye başlamıştım. Durumu kötüleşti. Doktor

bize en kötüsüne hazırlıklı olmamızı söyledi. Hazel ölürse Amelia'nın da ölebileceğini çok iyi bildiğim için ne yapacağımı uzun uzun düşündüm."

"O sabah yatak odamdaki dolaba gidip, bir süre önce laboratuvarından aldığım 6 numaralı kan örneğini aldım, çünkü o zaman evde çalışmak istiyordum. Hastaneye gitmeden önce o tüpü cebime koydum, onu yanımda götürmeye karar verdiğimde ne düşündüğümü bilmiyordum, ama yine de götürdüm. Hayatımda verdiğim en iyi karardı." Simon'a bir bakış atarak ekledi.

"Hastaneye vardığımda Amelia'nın çok yüksek sesle çığlık attığını gördüm." Devam etti, "Bir şeylerin ters gittiğini anladım. Çığlıkları takip ettim ve Hazel'in yüzü dahil tüm vücudunun kaplandığını gördüm. Ölmüştü." Boğazını sıkıca yuttu, "Amelia ağlıyordu... yalvarıyordu... çığlık atıyordu. Çocuğuna gitmemesi için yalvarıyordu. Sesindeki acı... bugüne kadar beni rahat bırakmıyor."

Sonra sandalyeden kalkıp odada dolaşmaya başladı. "O anda çaresizdim. Oradan çıkıp bir şırınga bulmak için koştum. Şans eseri, bir doktorun ofisinden çıktığını gördüm, içeri koştum ve iki şırınga aldım. 6 numaralı kan tek seçeneğimdi ve denemem gerektiğini biliyordum. Ben de denedim."

Simon'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dur. Sakın bana sen..."

"Evet, yaptım. Onu kucaklayıp ölmemesi için ağlıyordum, yapmak istediğim şeyi başkalarının gözlerinden saklamak için vücudumu onun vücudunu örtmek için kullandım. O iki şırıngayı koluna enjekte ettim." Adımları hızlandı, "O kız ölmüştü Simon, ama hayata geri döndü."

"Ne!? Bu inanılmaz!"

"Öyle oldu. Ben de inanmakta zorlandım ama oldu. Hayata döndü!"

"Bu bir dönüm noktası..." Tesise anlatacak başka bir şey daha. Vay canına. Sadece vay canına.

"Sadece bu da değil, iyileşmeye başladı. Her gün daha fazla ilerleme kaydetti. İki hafta içinde tamamen iyileşti. Ama o zorlu süreçte dissosiyatif amneziye maruz kaldığını öğrendik. Bu bir lütuftu."

"Ne? Bekle... Hazel laboratuvarında başına gelenlerin anılarını mı kaybetti?" Simon inanamadan sordu.

"Evet. Hayatının son dört ayına dair hiçbir anısı yok. Laboratuvar ile ilgili her şey, hastanede kaldığı süre dahil, genç zihni yaşadığı travmayla başa çıkabilmek için her şeyi unuttu." Simon'ın önüne gelerek volta atmayı bıraktı. "Çocukların zihinleri inanılmaz bir şey, sence de öyle değil mi?"

"Gerçekten öyle." Simon bunu kabul etmek zorunda kaldı.

"Hatırladığı tek şey, sonrasında hastaneye yaptığı kontrol ziyaretleri. Amelia ona bunun hasta olduğu için olduğunu söylemek zorunda kaldı - çocuğuna yaşadıklarının ayrıntılarını anlatmaktan çok mutluydu."

Bir duraklama. "Bugüne kadar Hazel, sekiz yaşındayken yaşadıklarından habersiz. Zavallı kızın rahmi yok ve bunun farkında bile değil. Ama yine de bugün hayatta ve sağlıklı. Tesis sayesinde değil." Hector sözlerini bitirirken, tutsağına öldürücü bir bakış attı.

Simon her şeyi kafasında oturtmaya çalışıyordu. "Tamam. Diyelim ki az önce söylediğin her şey doğru. Hazel Smith nasıl Ismena Cranes oldu ve kız kardeşi ne oldu?"

Omuz silkti, "Amelia ve ben yeni bir başlangıç yapmak istedik. Onunla evlendikten sonra New York'tan buraya taşındık ve kimliklerimizi değiştirerek yeni bir hayata başladık. Ben Cranes soyadını aldım. Amelia, Claro'dan Amelia'ya, Hazel'ın adını da Hazel'dan Ismena Cranes'e değiştirdi."

"Evlendikten altı ay sonra Valentina'ya hamile kaldı. Araştırmanı iyi yapmış olsaydın, o kızın henüz on altı yaşında olduğunu, laboratuvardaki olayların ise on sekiz, neredeyse on dokuz yıl önce yıl önceydi."

"Hayır." Simon başını salladı, "Hayır, tüm bunlara inanmakta zorlanıyorum. Oradaki çocuk Hazel'ın çocuğu ve o Tesis'e ait! Sen sadece sözde aileni korumak için yalan söylüyorsun..."

Hector arkasını dönüp bir dolaba doğru yürüdü ve bir şey aramak için çekmeceyi açtığı anda aniden sözünü kesti. "Ne yapıyorsun?"

"Böyle davranacağını tahmin etmiştim Simon. Bu yüzden sen hala baygınken bunu buraya getirdim..." beyaz bir kağıt belge çıkardı, "...ikna olman gerekirse diye."

Simon'ın önüne geçti ve kağıdı yüzüne doğru açtı. "Oku."

Simon okudu. Gözleri dayanılmaz bir şekilde büyüdü.

Bu, Hector ve Valentina Cranes arasındaki babalık testi sonucuydu. Eşleşme oranı %99,9'du.

"O senin çocuğun..." Gözleri dayanılmaz derecede büyüdü. Sonunda, Dr. Beloca'nın söylediği gibi, Valentina Cranes'i bulduklarında yüzüğün neden hiç parlamadığı anlaşıldı.

Yüzük, lobiyi işaret ederek parlamıştı, çünkü o bir changeling'di. "O bir changeling'in çocuğu değil."

Hector başını salladı ve yüzünden kağıdı çekti. Kağıdı kaldırdı. "Bu yüzden, seni... Tesis'i... çocuğumun etrafında dolaşırken görmek son derece sinir bozucu. Çocuklarımla." Bir duraklama, "Ama önemli değil, ailemi korumak için her birinizi her zaman öldüreceğim."

Simon gergin bir şekilde güldü, "Beni öldüreceğine dair söylediklerini gerçekten kastetmiş olamazsın, değil mi?"

Hector gülmedi. Bunun yerine kaşlarını kaldırdı. "Neden blöf yaptığımı düşündün, Simon?"

Simon'ın içinde korku iyice yerleşmeye başlamıştı. "A-Ama, bana tüm bunları sen söyledin...! Hadi ama dostum, beni öldürmek gerçekten en iyi fikir değil. Elbette, Valentina Cranes'in aradığımız çocuk olmadığını birinin iletmesi gerekiyor..."

Hector çoktan başını sallamıştı. "Seni hayatta bırakma riskini göze alamam Simon, Tesis'in bunu bilmesini ne kadar istesem de. Sonuçta, bunu öğrendikten sonra bile ailemi rahat bırakacaklarının garantisi yok."

Hector'un dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu yüzden Ismena'nın nedenini bilmesem de, şu anda changelinglerin koruması altında olmasına seviniyorum. En azından onlarla güvende olacak, Tesis'ten güvende olacak. Bu beni rahatlatıyor."

"Bekle. O changelinglerin yanında mı?" Simon, arama başladığından beri kızını bulamamış olmasının nedeni buymuş, diye düşündü.

"Evet, öyle. Bugün, tüm adamlarını öldüren changeling ile birlikte hastaneye geldi." Kolayca cevap verdi.

Simon konuşamadı. Korkmuş ve konuşamıyordu.

"Peki, bana bunları neden anlatıyorsun?" Sonunda sordu.

"Bu hikayeyi nihayet birine anlatmak için iyi bir fırsattı. Son on sekiz yıldır böyle karanlık bir sırda yaşamak kolay değil, biliyorsun." Sesi hüzünlüydü, acı doluydu. "Özellikle de senin hepsini mezara götüreceğini bildiğim için... tıpkı benim de öyle yapacağımı bildiğim gibi.

"Lütfen, beni öldürme. Lütfen, bir çözüm bulalım, olur mu? Lütfen?" diye yalvardı Simon.

Hector umursamadan cebine uzandı ve altın rengi yüzüğü çıkardı. "Bu arada, bunu güvenli bir yerde saklayacağım ve onu cvhangelings'e geri vermek için mükemmel bir fırsat bulacağım. Böylece, Tesis onu ailemi aramak için kullanamayacak."

Bunu söyledikten sonra yüzüğü cebine koydu. Sonra arkasına uzandı, gömleğini kaldırdı ve bir bıçak çıkardı.

Simon'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Fanatik bir şekilde bağlarını çekmeye başladı. "Lütfen, yapma! Yapma!!! Biri yardım etsin!!!! Biri..."

Hector onun arkasına geçti ve ikinci çığlığı bitirmeden boğazını kesti.

Kan hızla akarken boğulmaya başladı. Bir kelime söylemeye çalışırken boğulma sesleri çıkardı. Ama başaramadı.

Hector ayağa kalktı, kollarını kavuşturdu ve son nefesini verene kadar onu izledi.

Sonra oturdu ve gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Geçmişiyle ilgili gözyaşları.

Amelia'nın geçmişi için gözyaşları.

Ve en çok da, hepsinden en büyük kurban olan kızı Ismena için gözyaşları.

BÖLÜM 15. KASSANDRA.

Ama yine de, her zaman akıllı olan Sandra bunu çoktan anlamıştı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve arkadaşına baktı, "Onu tanıyor musun?"

"Tabii ki tanıyorum. O gün seninle birlikte ona rastladım, hatırladın mı?" Ismena arkadaşını yanıltmaya çalışıyordu.

"Ama bu çok uzun zaman önceydi ve ayrıca o da sana adınla hitap etti." Sandra kolayca atlatılabilecek biri değildi. "Ve görünüşe göre seni görmeye gelmiş... öyle değil mi?" Bu kısım Alphose'a yönelikti.

Ortada kalan Alphose, tamamen farklı bir nedenden dolayı konuşamıyordu. Kendisine sorulan sorudan ayrı olarak, tamamen farklı bir nedenden dolayı soğuk terler dökmeye başladı.

Bir dakikalık rahatsız edici bir sessizlik geçti.

"Konuşmamız gerek." Sonunda Ismena'ya yöneldi. "T-Tamam."

Sandra'ya, "Bir dakika sonra döneriz," dedi. Hafifçe başını eğdi.

"Tabii ki." Sandra, durumdan şaşkın bir şekilde cevap verdi.

Neden onu tekrar gördüğümde nefesim kesiliyor? Onların odadan çıkmasını izlerken düşündü.

Dışarıda Ismena başını avuçladı, "Aman Tanrım, aman Tanrım, ben öldüm."

"Sandra mı? Adı bu mu?" Alphose yumuşak bir sesle sordu, "O kadın senin için kim?"

"O benim en iyi arkadaşım. Adı Sandra. Cassandra Almes. Onu hatırlamayabilirsin, ama tanıştığımız ilk gün, sana rastladığım gün benimle birlikteydi."

"Öyle mi?" Lobide onunla karşılaştığında bir tür tanıdıklık hissetmesine şaşmamalı.

O ilk gün, Ismena'nın kokusuna, ölüm kokusuna ve potansiyel bir alfa eşinin kokusuna o kadar dalmıştı ki, onun arkadaşına hiç dikkat etmemişti.

Hastane odasına girdiğinde aklına gelen düşünce, tekrar zihnini kapladı.

Kassandra onun eşi olabilir. Oradaki kadın onun kaderinde yazılı olan kişi olabilir.

Puma kesinlikle onayladı ve evcilleştirilmiş bir kedi yavrusu gibi küçük hırıltılar çıkardı. Adam tüm bunları sadece bir rüya olarak görebiliyordu. Gerçek olabilir miydi?

Kassandra ona bir eşin etkileyeceği gibi etki ediyordu, ama tek belirsizlik, Kassandra'nın potansiyel bir Alfa'nın eşinin kokusuna sahip olmamasıydı.

Hiçbir şekilde 'eş' kokusu yoktu.

Peki, tüm bunlar ne anlama geliyor? Sadece kadına karşı bir çekim olabilir mi?

Onun tarafında olabilir, ama cougar'ının ona verdiği tepki onu daha da karıştırıyor. Cougar'ı başka bir kadına karşı hiç böyle tepki vermemişti.

"Neye bu kadar yoğun düşünüyorsun?" Kadının sesi, onun düşüncelerini böldü.

Kafasını yana eğdi, hala her şeyi düşünüyordu. Hiçbir şey söylemedi.

Ismena'nın da kendi sorunları var. "Tanrım, ben öldüm. Şimdi Sandra, birbirimizi tanıdığımızı biliyor...! Hatta bizim çıktığımızı ve bunu ondan sakladığımı düşünebilir. Sana bir değişken olduğunu nasıl açıklayabilirim? Bir cougar'a dönüştüğünü? Benim yattığım değişkenin sen olmadığını, tamamen başka biri olduğunu? Ve sadece benim dünyama dönmeme yardım ettiğini? Nasıl...?"

Alphose omuzlarını nazikçe tuttu ve gözlerine bakmasını sağladı. "Ismena, sakin ol."

"Sakinim, sakinim, güven bana." Gergin bir kahkaha, "Sadece en iyi arkadaşımın bir erkeğe aşık olduğu için kendini kötü hissetmesini istemiyorum... Bana onun hakkında her şeyi anlatıyor, onun için ıslak rüyalar gördüğünü bile, ve ben bunca zamandır onu tanımıyor gibi davranıyorum? Ve sadece bu da değil, onun arkasından acımasızca onunla yatıyorum..."

"Dur, dur, yavaşla. Benimle yatmadın." "O bunu bilmiyor."

"Bir dakika. Onun benimle ilgili ıslak rüyalar gördüğünü mü söyledin? O... benden hoşlanıyor mu?" Puma kesinlikle onayladı ve bir köpek yavrusu gibi kuyruğunu salladı. Adamın göğsü ısındı.

Ismena derin bir nefes aldı ve nefesini verdi. "Evet, öyle. Sandra senden çok hoşlanıyor." Sonunda itiraf etti.

Ellerini çaresizce salladı, "Bu karmaşık bir durum çünkü sen bir değışkensin ve sizler sadece eşlerinizle gerçekten ilişki kurarsınız ve ben arkadaşımın incinmesini istemiyorum..."

"Arkadaşın Cassandra benim eşim olabilir, Ismena." Bunu yüksek sesle söyleyince, tüm bunların ne kadar gerçek olabileceğini fark etti. Eşi.

Oradaki kadın onun eşi olabilir. Ya da olmayabilir. Ama ya öyleyse?

Ismena birdenbire suskun kaldı. "Bekle. Ne?"

"Kassandra benim eşim olabilir." Tekrar etti, sesi daha derin bir bariton haline geldi. "Potansiyel bir eşin kokusu ya da bir Alfa'nın eşinin kokusu bile yok onda - ki bu çok kafa karıştırıcı - Alfa Kral sana dokunmaya başlamadan önceki halin gibi, onda da bu kokuların hiçbirisi yok. Ama diğer tüm işaretler var."

Ismena her şeyi kafasında oturtmaya çalışıyordu, "En iyi arkadaşımın senin eşin olabileceğini, ama aynı zamanda olmayabileceğini mi söylüyorsun?"

"Evet." Sesi daha da kalınlaştı. Puma aniden dışarı çıkmak istiyor. Bir dönüşüm. Dönüşümle mücadele ediyordu.

"Gözlerin..." Ismena inanamadan sözünü bitirdi, "Yeşil..."

Alphose ondan uzaklaştı, korkulukları sıkıca tuttu ve gözlerini kapattı. Puma kafasına vuruyordu. Diğer yarısının neden aniden dışarı çıkmak istediğini bilmiyordu.

Ismena neler olduğunu anladığında sessizce onun arkasında bekledi. Kendi eşinde, Wolfaraine'de, bunu yeterince görmüştü, ne olduğunu anlamak için.

Tanrım, aynı zamanda heyecanını da bastırmaya çalışıyordu.

En iyi arkadaşı Alphose'un eşi olursa, bu çok harika bir şey olur. Onunla birlikte Naturiah'ta olacak. Sandra ona eşlik edecek. Bir daha asla bu kadar yalnız kalmayacak!

Aman Tanrım! Aman Tanrım!! Aman Tanrım!!!!

Ama tüm bu heyecanı bastırmaya çalışsa da, Alphose'un kendini kontrol altına almasını beklerken hala nefesini tutuyordu.

Alphose kendini kontrol altına aldığı anda, kolları ve boynundaki gergin kaslar gevşedi. O da derin bir nefes aldıktan sonra ona döndü. Gözleri yine griye dönmüştü.

"Şimdi iyi misin?" diye endişeyle sordu.

"Evet." Bir baş sallama, "Onu Naturiah'a geri götürmeliyiz, Ismena. Ona benim kim olduğumla ilgili her şeyi açıklamalısın."

"Ona her şeyi nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Aklımı kaçırdığımı düşünecek." Dürüstçe belirtti.

Alphose de öyle düşünüyordu. Kafası da çalışıyordu.

Onu Naturiah'a getirmek gerçekten iyi bir fikir mi? Ya o onun eşi değilse?

Bu düşünce, olması gerekenden daha fazla canını yakıyordu. Hayatı boyunca eşini beklemişti.

"Bence zamana ihtiyacımız var. Ona her şeyi anlatmak için zamana ve Naturiah'a bizimle gelmesi gerektiğini açıklamak için zamana." Ismena önerdi.

"Biliyorum. Ama şu anda sahip olmadığımız tek şey zaman. Gitmemiz gerekiyor. Hemen."

"Gerçekten mi? Bu kadar ani mi?" Yüzü düştü. Ailesiyle, Valentina ile daha fazla zaman geçirmek istiyordu.

"Evet. Kurt Avcıları burada olduğunu biliyor. Bulduğum tehditleri ortadan kaldırdım, ama korkarım liderleri kaçıp takviye güç getirmeye gitti. Durum çok tehlikeli hale gelmeden seni bir an önce geri götürmeliyim."

"Tanrım..." Ismena'nın gözleri korkuyla büyüdü. "Peki ya ailem? Güvende olduklarından emin misin..."

"Güvendeler. Kurt Avcıları sadece seni istiyorlar, çünkü yüzüğü rehin bırakanın sen olduğunu düşündükleri için seni ele geçirirlerse bizi bulabileceklerini sanıyorlar. Ailenle hiçbir ilgisi yok."

"Peki ya kardeşim? Onu burada tek başına bırakamam."

"O odaya geri döndüğümüzde, telefonunu alıp anne veya babandan birini arayarak kız kardeşinin yanında kalmasını söylemelisin. Onlara bir işin çıktığını veya başka bir şey söyleyebilirsin, ama şimdi gitmemiz gerekiyor."

"Tamam, tamam. Peki ya Sandra?" diye sordu. Bir dakika düşündü.

Sonra, "O sana ne kadar güveniyor?"

"Yüzde yüz." Cevap tereddüt etmeden geldi.

"İyi." Alphose başını salladı, "Önce onu bizimle gelmeye ikna et. Naturiah sınırlarında her şeyi açıklamak için bir yol buluruz. Yine de yarı dönüşüm yapıp ikinizi Vahşi Orman'dan geçirmem gerekecek, bu yüzden o açıklamalara ihtiyacı olacak."

Kafasını yana eğerek düşündü.

Sonra o da kabul etti, "Tamam. Onu ikna edeceğim. Ama ikimizi de sırtında taşıyabilir misin?"

"Ha?"

Ismena, bir gece sarhoş olduğunda en iyi arkadaşını sırtında taşımaya çalıştığı anı aniden hatırladı. O gün neredeyse ani ve acı bir şekilde ölecekti...

Görünür şekilde titredi ve dudaklarını ısırđı, "Sandra en iyi arkadaşım ve onu çok seviyorum, ama hayatını kurtarmak için sana bir şey söyleyeceğim... O hafif biri *değil*."

Alphose'un dudaklarında ilk kez bir gülümseme belirdi. Ismena gözlerini kırptırdı, "Komik olan ne?"

"Aynı anda on Cassandra'yı sırtımda taşıyabilirim, Ismena." dedi Alphose, sanki bu çok normal bir şeymiş gibi.

Gözlerini kırptı. Gözlerini kırptı. "Oh."

Bu insanların kendileri gibi insan olmadıklarını sürekli unutuyordu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Tabii ki. Tamam, mantıklı."

"Evet, hadi geri dönelim." Kız kardeşinin odasını işaret etti.

"Tamam." Kız başını salladı ve öncü oldu.

BÖLÜM 16. ARAMIZDAKİ DOSTLUK

Odaya geri dönen Sandra, kapıyı açar açmaz Ismena'nın elini tuttu ve odadan geçti.

Onları odanın karşı tarafına, pencereye doğru götürdü — Alphose'dan uzaklaşarak — ve fısıldadı, "Bu konuda kendini bu kadar kötü hissetmene gerek yok, Mena. Sürekli ondan bahsettiğim için özür dilerim, ikinizin çıktığını bilmiyordum."

Alphose rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. İki kadın ona baktı.

"Ben... şey... dışarıda bekleyeceğim." dedi ve dönüp kapıdan çıktı.

Kapı arkasından kapandığında, iki kadın birbirlerine baktılar. Sandra devam etti, "Demek istediğim..."

"Hayır, Sandy, yapma." Ismena araya girdi, "Bu tamamen bir yanlış anlaşılma.

Alphose ile benim aramda hiçbir şey yok."

Sandra başını salladı, "Bana yalan söylemene gerek yok Mena, sorun değil, anlıyorum..."

"Hayır, yalan söylemiyorum. Ciddiyim. İçtenlikle."

Sandra arkadaşına dikkatle baktı ve onun ciddi olduğunu anladı. Bu onu şaşırttı, "Ama o buraya geldiğinde, ikinizin geri dönmeye başlaması gerektiğini söyledi. Ben de onun evine geri dönmek olduğunu düşündüm. Bu mantıklı çünkü neredeyse bir aydır evinde değilsin. Evin tamamen yıkılmıştı ve..."

"Bekle, bekle, bekle. Biliyor muydun?" Ismena, tamamen şaşkın bir şekilde araya girdi.

"Evin tamamen yıkıldığını mı? Evet, biliyorum. Bir gün seni aramaya gittim ama ev sahibin bana her şeyi anlattı. Bana kendin söylemeni bekliyordum... ama söylemedin." Son sözlerinde hüzün vardı.

Ismena'nın gözlerinde suçluluk belirdi ve başını eğdi. "Çok üzgünüm, Sandy. Son birkaç aydır başımda çok şey vardı... Çok üzgünüm."

Sessizlik çöktü.

"Neler olduğunu bilmiyorum ama her zaman senin için burada olduğumu biliyorsun, değil mi?" Sandra sonunda yumuşak bir sesle konuştu.

Ismena neredeyse ağlayacaktı. Hızla gözlerini kırptırdı ve en iyi arkadaşına sulu bir gülümseme attı. "Evet, biliyorum. Çok teşekkür ederim, Sandy."

Sonra birbirlerine sarıldılar.

"Ve, gerçekten düşündüğün gibi değil." Ismena devam etti, "Gerçek şu ki... Evet, Alphose'u tanıyorum ama aramızda hiçbir şey yok. Çıktığım kişi... Hayır, yattığım kişi..." Düzeltme yaptı, "...onun arkadaşı. O değil."

Bu, Sandra'yı ondan hızla uzaklaştırdı. Arkadaşının gri gözleri fal taşı gibi açıldı, "Gerçekten mi? Onun arkadaşıyla yatıyor musun? O biliyor mu?"

"Evet, biliyor." Ismena kızardı, "Alphose ve ben sadece... şey... arkadaşız. Her neyse, sonuç olarak endişelenecek bir şey yok çünkü Alphose de senden hoşlanıyor ve..."

"Bekle. Gerçekten mi?" Sandra'nın yüzünü aydınlatan parlak bir gülümseme, "Gerçekten mi?"

Ismena da ona gülümsedi. "Evet, gerçekten. Ama şimdi önemli olan bu değil. Önemli olan..." Arkadaşının ellerini tuttu, "... Sandy?"

"Mmh?" diye coşkulu bir cevap geldi.

Sandy'nin ellerini sıktı, "Bunca zamandır benimle birlikte olduğun yere gitmek ister misin?"

"Evet. Evet, evet, gideceğim." Hiç tereddüt etmedi. Hiçbir şey. Gözleri sadece güvenle doluydu.

Bu Ismena'yı duygulandırdı ve başını salladı, "Ama Sandy, oranın nerede olduğunu bile bilmiyorsun."

"Umurumda değil. Önemli olan senin orada olman, 'orası' neresi olursa olsun, benimle birlikte oraya gitmen ve daha fazla zaman geçirmemiz."

"Ama Sandy, işin ne olacak?"

"Her zaman ara verebilirim. Remy, o köpek, benim çok geciktiğimi biliyor." Sonra sırttı.

Ismena da patronuna yapılan atıf üzerine gülümsedi. "Evet, doğru. Oh, Sandy, benimle geleceğin için çok mutluyum..."

Kapı açıldı ve Alphose tekrar içeri girdi. "Fazla vaktimiz kalmadı, Ismena. Artık gitmeliyiz."

Ismena tekrar tekrar başını salladı, "Tamam, tamam."

Alphose Cassandra'ya bakmaya izin verdi, "Peki ya o?" "O..." Ismena başladı.

Ama Sandra elini kaldırarak sözünü kesti, "O da geliyor."

Gözleri birbirine kilitlendi.

Bir an için Sandra, etraflarındaki dünyanın durduğunu yemin edebilirdi. Alphose'un yüzü ifadesizdi, ama gözlerinin bağlantısını kesmedi.

Ismena boğazını temizledi, bu da onların nihayet birbirlerinden gözlerini ayırmalarına neden oldu.

Tam o sırada kapı açıldı ve babası içeri girdi. Alphose'u görünce aniden durdu.

"Oh, misafirimiz mi var?" Alfred, Changeling erkeğiyle yüz yüze geldiğinde tereddüt etti.

"Evet, var baba. Bu benim arkadaşım Alphose." Ismena öne çıktı ve gülümseyerek tanıtıldı. "Biz... şey... o benim iş arkadaşım da."

Alphose saygıyla başını eğdi. "İyi günler, efendim."

"İyi günler, evlat. Nasılsın..." diye başladı ama Ismena aniden babasının kollarını tutup onu kenara çekti.

"Baba, artık gitmem gerek. Alphose gelip bana... şey... işte bana ihtiyaç olduğunu söyledi. Patronum beni istiyor, bu yüzden daha fazla kalamayacağım..."

"Sorun değil, kızım." Alfred, sesindeki rahatlamayı gizlemeye çalışarak cevap verdi. Bu yerin kızı için ne kadar güvensiz olduğunu çok iyi biliyordu. "Anlıyorum."

"Oh?" Ismena şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Onun reddedeceğini düşünmüştü, onu biraz daha ikna etmeye hazırlanmıştı ama o onunla aynı fikirdeydi. "Anladığın için mutluyum baba."

O da onu kucakladı. O da babasına sarıldı ve vücudunun sıcaklığını hissetmeye izin verdi. Çocukluğundan beri, kendi babasını kaybettikten sonra, ona böyle bir baba verdiği için Tanrı'ya şükretmeyi bir gün bile unutmamıştı.

"Seni çok seviyorum baba," diye fısıldadı.

Alfred'in gözleri anında doldu.

O piç Simon ile yüzleşmesinden ve geçmişin yaralarının yeniden açılmasından sonra, Ismena'nın ağzından çıkan bu güzel sözleri duymak onu rahatlatmıştı.

"Ben de seni seviyorum, çocuğum." Gözyaşlarını silerek cevap verdi. "Seni çok seviyorum. Hem de çok. Seni, anneni ve kız kardeşini korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Biliyorum baba. Biliyorum." Ondan uzaklaşarak sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Alfred kızının alnını öptü. "Kendine iyi bak."

"Öyle yapacağım." diye cevapladı ve ondan uzaklaştı. Uyuyan Valentina'ya doğru yürüdü, eğildi ve alnına öptü.

"Seni çok seviyorum Tina. Lütfen, iyi ol." diye fısıldadı. Onun başında bir süre daha kaldı.

"Eğer gideceksen, şimdi gitmeni öneririm tatlım," dedi babası arkadan. "Annen geri dönmeden önce. O zaman gitmen daha zor olacak."

"

Ismena babasının ne kadar haklı olduğunu biliyordu, bu yüzden başını salladı ve küçük kız kardeşinden uzaklaştı.

O, Sandra ve Alphose birlikte hastane odasından çıktılar.

BÖLÜM 17. İNANMAZLIK VE MESAJ.

Akşamın erken saatleriydi ve neredeyse Naturiah'a varmışlardı. Bindığı özel taksi, changelinglerin Kamuflej Bölgeleri olarak adlandırdıkları devasa arazilere yaklaşıyordu.

Kamuflej Bölgeleri, Naturiah sınırlarına uzanan ormanın derinliklerine giden yollar. Ancak, bu yaramaz ve yanıltıcı yollardaki tüm kamuflejler nedeniyle, sadece changelingler ormanda yolunu biliyor.

Oklahoma'dan buraya kadar olan yolculuk boyunca, Ismena en iyi arkadaşıyla hayatının en güzel anlarını yaşıyordu. Alphose, bu kadar çok gülüp eğlenen kadınlar görmemişti.

Kitaptaki her küçük şeyi, gereksiz her şeyi konuşuyorlardı, ama yine de tüm bu şeyleri tartışırken en mutlu oldukları anlardı. Onların mahremiyetine saygı duyduğu için onları dinlemekten vazgeçmek zorunda kalsa da, onların... sevimli olduklarını kabul etmek zorundaydı.

Ama yine de endişeleri vardı.

Kassandra'ya sınırları ve Vahşi Ormanı geçmesi için kimliğini nasıl açıklayacağı konusundaki küçük sorun dışında, Alfa Kral'a, onun bilgisi ve izni olmadan kadını kendi dünyasına geri götürdüğünü nasıl açıklayacağı konusunda büyük bir sorun vardı.

Ismena ve Eline'in istediklerini yapmayı kabul etmişti çünkü bunun birkaç saat süreceğini ve herhangi bir drama ya da sorun çıkmayacağını düşünmüştü. Sonra geri dönecekler ve hiçbir şey olmamış gibi davranacaklardı, ama artık durum böyle olmayacaktı, çünkü Kassandra vardı.

Kassandra'nın Naturiah'ta olmasının nedenini ve nasıl olduğunu açıklamak için Wolfaraine'e tüm gerçeği anlatmak zorundaydı. Bunu hiç de istemiyordu.

"Jamie, o aptal, yine de o makaleyi yayınladı." Kassandra, histerik kahkahalar arasında duyurdu. Ismena ile birlikte taksinin arkasında oturuyordu.

Ismena neredeyse nefes nefese kalmıştı. "Olamaz! Aman Tanrım, onca şeyden sonra mı?"

"Her şeyden sonra!" Kassandra da aynı fikirdeydi.

Kadınlar bir kez daha kahkaha patlaması yaşarken, Alphose Kassandra'nın kahkahasını izlememek için kendini zor tuttu. Kulağına o kadar hoş geliyordu ki, dönüp izlemek için can atıyordu.

Bunu yapmamak için kendini zorladı, bu da puma'yı somurtmaya itti.

Ismena'nın kahkahası uzadı, bu da onu Alfa Kral'ın kadını daha önce hiç bu kadar mutlu görmediğini itiraf etmeye zorladı. Ve kendi kadını

—

Dur, Alphose. Onun senin kadın olup olmadığını kesin olarak bilmiyorsun. Bu hatırlatma göğsünü sıkıştırdı.

Ya onun kadını değilse?

Pençeleri uzadı. Derin bir nefes alarak kendini sakinleştirmeye zorladı. Tüm bunların köküne inmeye kararlıydı. Hayatında ilk kez, o ve pumu aynı kadına ilgi duyuyorlardı. Bu sıradan bir durum değildi ve bu yüzden umudunu kaybetmemesi gerekiyordu.

Son yola geldiler ve Alphose onlara inmelerini söyledi. Taksi şoförüne parasını ödedi ve şoförün tamamen uzaklaşmasını bekledi. Sonra dönüp Ismena'ya rehberlik etmesini istedi.

Ismena arkadaşına döndü, "Buradan bir süre yürümemiz gerekecek. Ne dersin, Sandy?"

"Yürümek çok hoşuma gider." dedi Sandra, esneyerek. "Neredeyse bütün gün oturduk, yürümek iyi bir fikir. Bunun uzun bir yolculuk olduğunu itiraf etmeliyim. Artık hangi bölgede olduğumuzu bile bilmiyorum,

tabii hala bu ülkedeyseniz. Sonuçta, trenlere binmeden önce uçağa bindik."

Ismena arkadaşıyla birlikte gülümseyerek yürüdü. "Hayır, artık Amerika'ya ABD'den çok uzağız."

"Anladım." Başını sallayarak etrafına baktı. "Burası dünyanın hangi bölgesi?"

Ismena, Alphose'a bir bakış attıktan sonra arkadaşına döndü. "Bu bir sürpriz."

"Uh-huh." diye cevapladı ve yürümeye devam etti, "Seyahat etmeyi sevdiğimi biliyorsun. Gazeteci olmadan önce bile seyahat etmeyi hep sevmişimdir."

"Biliyorum. Kesinlikle biliyorum." Ismena yürürken elini tuttu. "İşe yeni başladığın günleri hatırlıyor musun? Gittiğin her yeni ülke hakkında bana ayrıntılı bilgi verirdin ve..."

Alphose, çevrelerine daha fazla odaklanmak için onları dinlemeyi bıraktı. Onlar yürürken, sessizce arkalarından takip etti ve tehditleri, tuzakları ve davetsiz misafirleri kontrol etmek için keskinleşmiş duyularını açtı.

Sandra, onların yolun kenarından uzaklaşıp ormana doğru ilerlediklerini ve ormanın derinliklerine girdiklerini fark etse de, bu konuda hiçbir şey söylemedi. Sadece en iyi arkadaşıyla daha fazla sohbet etti.

Uzun bir yürüyüşün ardından kızlar neredeyse nefes nefese kalmıştı. Ve işte o zaman, onun geleceğini bildiği soru geldi.

"Neden ormanda dolaşıyoruz? Ve neden daireler çizerek dolaşıyoruz?" Sandra en iyi arkadaşına merakla sordu, "Bu çam ağacını ve portakal ağacını daha önce geçtiğimden eminim. Aslında, üç kez geçtiğimizden eminim."

"Daireler çizmiyoruz, bebeğim." Ismena onu teselli etti.

"Bekle, önce nefesimi toparlamam lazım." Yürümekten vazgeçti, ellerini dizlerine dayayarak eğildi. Derin ve ağır nefesler aldı. "Sanırım bundan sonra birkaç kilo vereceğim."

"Sınırdan neredeyse geldik." Alphose uzun zamandır ilk kez konuştu. O da durdu, "Zamanı geldi, Ismena."

Ismena'nın kalbi hızla attı. Gergindi ve bunu belli ediyordu.

"Zamanı mı? Ne zamanı?" Sandra ikisine de bakarak sordu. "Sana kim olduğumu söyleme zamanı." Alphose başladı. "Ben bir Changel'im..."

"Hayır, ben kendim yapacağım." Ismena, nefesini toparlamaya çalışırken boğuk bir sesle sözünü kesti. "Bugünden yarına kadar konuşursan, hiçbir şey anlam ifade etmeyecek."

"Tamam." Alphose, onun liderliği ele almasından çok memnundu.

"Ne? Anlamıyorum." Sandra, Alphose'a bakarak sordu. "Sandy?"

"Mmh?" En iyi arkadaşına döndü.

Ismena nasıl başlayacağını bilmiyordu. Buraya gelirken bu konuyu çok düşünmüştü, ama yine de bir sonuca varamamıştı. Ama yine de bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu.

"Şimdi sana söyleyeceğim şey seni korkutabilir, ama bana güvenmeni istiyorum." diye başladı.

Sandra'nın gözlerinde ilk kez korku belirdi. "Ne... Ne oluyor, Mena?"

"Korkacak bir şey yok, lütfen bana güven, tamam mı?" Arkadaşını sakinleştirmek için acele etti.

"T-Tamam." Sandra hala ikna olmuş görünmüyordu.

"Güzel. Okumayı sevdiğin romanları hatırlıyor musun? Erkeklerin kurt adama, vampire ve benzeri şeylere dönüştüğü romanları?"

"Paranormal kitaplarımı mı kastediyorsun? Onları nasıl unutabilirim ki? Şu anda çantamda iki tane var." Bir an durdu, "Ama bunun ne alakası var?"

Ismena sinirli bir şekilde saçını kaşıdı. Kahretsin, bunu başka türlü söyleyemem.

"Ya sana bunların gerçek olduğunu söylersem?" diye patladı. "Gerçek mi? Vampirlerimi mi kastediyorsun?"

"Hayır, vampirleri değil. Kurtadamları kastediyorum. Hani, her türlü hayvana dönüşen, devasa penisleri, keskin duyuları ve Nil Nehri'nin bile onlara yetişemeyeceği kadar uzun cinsel iştahları olanlar?"

"Öyle mi?" Sandra'nın yüzündeki korku kayboldu, yerine eğlence geldi. "Onların var olduğunu mu düşünüyorsun? Sen mi?"

"Ben mi? Evet, bence varlar." Ismena cevapladı.

Sandra gülmekten kendini alamadı. "Vay canına. Bu gerçekten benim en iyi arkadaşım mı konuşuyor? Sekizinci sınıftan beri bu konuyu konuşuyoruz ve sen onların var olduğuna hiç inanmadın! Hiç!" Bir kez daha güldü, "Evren en iyi arkadaşıma ne yaptı acaba, çünkü bu o değil."

Ismena kızardı, başını ovuşturdu ve mırıldandı, "Ben hala aynı kişiyim. Onlar var."

Sandra, dört adım ötedeki hoşlandığı erkeğe karşı mükemmel bir hanımefendi olmayı tamamen unutarak, gülmekten iki büklüm oldu.

"Gülmeyi keser misin?" diye bağırdı Ismena, utanmış ve aptal hissederek.

Bu, Sandra'yı daha da güldürdü. Nefes nefese kalana kadar güldü ve güldü.

Sonra, kendini kontrol altına alabildiğinde, devam etti. "Söylesene Mena, neden birdenbire ormanın ortasında bu önemli konuşmayı yapıyoruz? Çünkü inan bana, bu tür bir konuşmayı evde yapmak isterim, böylece sana hak ettiğin kahkahayı atabilirim."

"Şey..." Ismena boğazını temizledi, "Gerçek şu ki Alphose bir changeling. Bu yüzden sana bunu anlattım. O bir dağ aslanı."

Sandra yine kahkahalarla gülmeye başladı. Bu seferki sonsuza kadar sürdü.

"Düşüp kafanı bir şeye çarpmış olmalısın, zavallı Mena." Sonunda dedi. Alphose'a dönerek ekledi, "Onu sarıp hastaneye götürüp kafasını kontrol ettirmemiz gerekmez mi?"

"O doğru söylüyor, Cassandra." Alphose cevapladı.

Sandra tekrar gülmeye başladı.

Ismena ve Alphose çaresizce birbirlerine baktılar. Bu kadınla hiçbir yere varamıyorlardı.

"Tamam, tamam, tamam," Ellerini önüne kaldırdı, avuç içleri dışarıya dönük, "Tamam, mantıksız davranmak istemiyorum, diyelim ki haklısın. Sen bir changeling'sin, değil mi?"

"Evet, öyleyim." Alphose pes ederek cevap verdi. "Sen bir dağ aslanısın, değil mi?"

"Evet, öyleyim."

"Görmek istiyorum." Gözleri eğlenceyle parlayarak ilan etti. "Hayvanını görmeme izin ver."

En iyi arkadaşı ve Alphose yine o bakışlardan birini paylaştılar. Bu sefer Ismena da ona o geniş gözlü bakışlardan birini yöneltti ve başını salladı, "Hayatta olmaz, ne istediğini bilmiyorsun. Onun dönüşmesi imkansız..."

"Ben yaparım." Alphose sözünü kesti. Ismena'ya ekledi, "Bu, onun evinden çıkıp Vahşi Orman'dan zamanında geçmemiz için en kolay yol."

"Ne!? Hayır, o bayılacak!" Ismena ona doğru fırladı.

"Hayır, bayılmayacak." Sandra, dudaklarını daha da gererek eğlenerek söyledi, "Senden daha cesurum, canım. Hepimizin burada şaka yaptığı gerçeği bir yana, o gerçek bir puma olsaydı bile - ve sana hatırlatayım, o değil - yine de bayılmayacağım." Gururlu, kendini beğenmiş bir sesle ilan etti.

"Bu düşünceyi aklında tut," dedi Alphose. Sonra, yer değiştirdi.

Bir an önce, adam 1,93 metrelik boyuyla dimdik duruyor, boyun eğmiş ve temkinli görünüyordu.

Bir sonraki anda, onun yerine kocaman, gri bir puma duruyordu. 2 metre boyundaki dağ aslanı dik ve gururlu duruyordu... Yeşil gözleri Cassandra'ya odaklanmıştı.

Dr. Beloca endişeliydi. Ve endişelenmekten nefret ediyordu.

Gün neredeyse bitmek üzereydi ve adamlarından hiç haber almamıştı. Adam'ın ekibi, onun için 6 Numarayı yakalamak için gönderdiği ekip, Simon'ın ekibi, Başarılı'yı geri getirmek için gönderdiği ekip.

Bu onu çok rahatsız etti. Hâlâ laboratuvarı geç saatlere kadar çalışıyordu. İhtiyacı olan su miktarını ölçtü ve test tüpüne döktü.

Tam o sırada kapı çalındı. Kapı hemen açıldı ve adı Jakel olduğunu hatırladığı genç bir bilim adamı içeriye koştu.

"Doktor, Adeladin Bey telefonda. Sizinle hemen görüşmek istiyor." Kurt Avcıları'nın lideri mi?

Dr. Beloca yaptığı her şeyi bırakıp laboratuvarı çıkıp ofisine koştu. Telefonu kulağına götürdü.

"Beloca konuşuyor."

Kurt Avcıları'nın liderinin ona söylediği şey, gözlerini kocaman açmasına neden oldu. Telefonu bıraktı, laboratuvar önlüğünü çıkardı, araba anahtarlarını aldı ve bacakları yanıyormuş gibi tesisden aceleyle çıktı.

Dr. Beloca hastaneye vardığında, Adeladin'in gelmesini söylediği odaya götürüldü. Hâlâ inanamıyordu.

Böyle bir şeyin olması imkansızdı. 6 Numara, onu yakalamak için gönderdiği tüm adamları öldürmüştü ve Adam'a bir mesaj bırakmış olamazdı. Lanet olası Adeladin onunla dalga geçiyor olmalıydı.

Ama bu bir şaka değildi.

Odaya girip Adam'ı gördüğünde, bunun şaka olmadığını anladı.

Adam, hayatta kalmasını sağlamak için baştan ayağa makinelere bağlıydı. Kolları yoktu, yerine kat kat bandajlar sarılmıştı. Adam

neredeyse tanınmaz haldeydi.

Adam yaklaştığında, Adam'ın gözleri açıldı. "Doktor..."

"Adam. Konuşma, bu sadece işleri daha da zorlaştırır..."

"O, tüm adamları öldürdü. O... çok güçlü. Çok güçlü..." Adam yutkundu, "Sana iletmem için bir mesaj bıraktı."

Dr. Beloca konuşacak kelime bulamadı. Görevi başarısız mı olmuştu?

Adam onun gözlerine baktı ve ağzını açtı, "Git ve arkadaşlarına... beni ve halkımı uzak durmalarını söyle. Onlara bir gün hepsinin peşine düşeceğimi ve hepsini yok edeceğimi söyle."

Beloca'nın kolları titredi. Uzun zamandır ilk kez, korku ciğerlerini doldurdu.

Adam derin bir nefes aldı, "Bunlar... onun... sözleriydi."

"O... çok... güçlüydü. Çok... güçlüydü." Aniden, monitörleri çıldırdı. Yüksek sesle ve düzensiz bir şekilde bip sesi çıkarmaya başladılar.

"O ölüyor! Doktoru çağırın!!" Adeladin dışarı çıktı ve hemşireleri çağırdı.

Ama çok geçti.

"Geri çekilin... Doktor Beloca... o size gelmeden önce." Adam'ın gözlerini kapatıp başını sola eğmeden önce söylediği son sözlerdi.

Elektrokardiyogram monitöründe uzun süreli bir bip sesi duyuldu, Beloca çizgilerin düzleştiğini izledi. O öldü.

O anda Beloca'nın içinde korku, yaşayan, nefes alan bir varlık gibiydi.

Yüzden fazla avcı ve Rhodium silahları ve oklarıyla 6 Numarayı yakalama görevi başarısız mı olmuştu?

Öyleyse, Simon Başarılı ile geri dönerse, deney için 6 Numara olmayacak mıydı?

Kendine tekrar sormadan edemedi.

BÖLÜM 18. ONU ÖZLÜYORUM. ONU ÖZLÜYORUM.

Sandra bayıldı.

Alphose bir puma haline dönüştüğünde, gözleri geriye devrildi ve Ismena ona ulaşamadan yere düştü.

Ismena arkadaşını suçlayamadı bile. Kocaman, gri dağ aslanına bakınca, o da bu durumda bayılırdı. O durumda bayılmıştı.

Bu anı dudaklarını titretti. Gözleri birkaç metre ötedeki puma'ya doğru yükseldi. "Peki, erkek formuna geri dönebilirsin. Gördüğün gibi, o baygın durumda." Bu sözleri gergin bir şekilde söyledi.

Bu şekil değiştirenleri hayvan formunda ilk kez görmüyordu, ama yine de onu çok gerginleştiriyorlardı.

Puma, uzun boylu, iri yarı bir adama dönüştü. Alphose, Sandra'nın yanına yaklaşarak onu dikkatle izledi.

"Ona bu düşünceyi aklında tutmasını tavsiye ettim." dedi, kesin bir şey söylemeden.

Ismena burun kıvırdı, "Evet, tabii. Sanki o düşünceyi aklında tutmak zavallı kalbini kurtarmaya yetmiş gibi. Bir adamın dev bir aslana dönüşmesini izlemek pek de kolay değil."

Dudakları seğirdi. "Bunu görebilecek cesareti olduğunu söyledi." Ismena'nın dudakları seğirdi. "Bunu yapamayacağını biliyordum."

"Peki, gitmemiz gerek." Sonra eğilip Sandra'yı kollarının arasına aldı. Onun kadınsı kokusu burnunu okşadı, zevkten inlememek için kendini zor tuttu.

Lanet olsun. Kadın potansiyel bir eşin kokusuna sahip olmayabilir, ama harika kokuyor.

Onu kucağına aldıktan sonra, yarı dönüşüm geçirdi; bir ayak boyunda uzadı, irileşti ve vücudunun neredeyse her yeri tüylerle kaplandı.

"Atla," sesi daha kalınlaşmış, Ismena'ya sırtını döndü.

İşte başlıyoruz. Ismena, kolları omuzlarına ulaşmadan önce ona bir ağaç gibi tırmandı. Kollarını ona doladı ve sıkıca tutundu.

"Sandy'nin bu yolculuğu kaçıracağı çok yazık, hepsi onun inatçılığı yüzünden." Kendi kendine mırıldandı.

"İyi misin?" diye homurdandı, başını biraz çevirip ona bir bakış attı.

"Oh, evet." Daha iyi oturmak için, onun yumuşak kürklerine daha yakın bastırdı. Onun sırtında olmak, Wolfaraine'i daha da özlemesine neden oldu. Onun yarı dönüşüm halindeyken iki kez onu sırtında taşımasının ne kadar harika bir his olduğunu hatırlamadan edemedi.

Tanrım, onu çok özlüyor. Dokunuşunu, her zaman kaşlarını çatmış yüzünü, derin sesini, vücudunun üzerinde hissettiği dokunuşunu... İçinde.

Alphose derin bir nefes aldı ve aniden durdu. Bu ani hareket — ya da hareketsizlik — Ismena'yı düşüncelerinden kopardı.

"Şimdi Alfa Kral'ı düşünme, Ismena." Yumuşak bir şekilde inledi, sesi daha da derinleşti, "Kokunu alabiliyorum ve bu, arkadaşından ellerimi uzak tutmama hiç yardımcı olmuyor."

"Oh...!" Ismena'nın yanakları kızardı, "Ö-Özür dilerim." Kahretsin. Lanet olası changelingler ve büyük burunları.

"Anlıyorum." Tek cevabı buydu. "Ş-

Şimdi gidebilirsin..."

Alphose başını salladı.

Sonra, koşarak uzaklaştı.

NEW YORK ŞEHİRİ.

Bir hafta sonra.

"Belgeleri imzaladım, Bay Throne." Yatch's Farmland'ın CEO'su, masanın üzerinden birkaç belgeyi uzatarak duyurdu.

Wolfaraine Daminor Throne masanın üzerinden uzanarak belgeleri aldı. Ardından gelen sessizlikte, o da belgeleri imzaladı.

"Tekliflerimizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz, Bay Dior. Bizimle iş yaptığınıza pişman olmayacaksınız." Wolfaraine, belgeleri yanında oturan Degar'a uzatarak söyledi.

"Pişman olmayacağımı biliyorum, Bay Throne." Wolfaraine'in yaptığı gibi o da sandalyesinden kalktı. "Sizin gibi büyük bir şirketin neden bu arazileri istediğini hala anlamıyorum, ama yine de," omuz silkti ve gülümsedi, "Teklif bizim için harika, bu yüzden..."

Wolfaraine gülümsemedi, ama yaşlı adamın uzattığı eli kıbarca sıktı. El sıkıştılar, daha samimi bir şekilde konuştular, sonra Wolfaraine ayrılacağını söyledi.

İki ekip de birbirlerine saygıyla selam verdiler. Sonra Wolfaraine kapıya doğru döndü ve oradan çıktı, adamları da onu takip etti.

Yürürken bacağı zonkluyordu. Ve bir haftadır geliştirdiği derin topallama olmadan konferans salonundan çıkmaya çalışıyordu, bu da ağrıyı daha da kötüleştiriyordu. Attığı her adımda, sol bacağına sıcak bir kılıç saplanmış gibi hissediyordu, bu da ısrarla yaralarını kesiyordu. O kadar kötüydü.

Hafta boyunca ağrı mantıksız bir düzeye yükseldi. O kadar kötüydü ki Wolfaraine, enfeksiyon kaptığından neredeyse emindi.

Leopar Alfa zaten onun için çok endişelendiği için, Degar'dan bunu iyi saklamaya özen gösterdi. Geçen hafta boyunca, iş planlarını unutmak pahasına bile olsa, bacağına tedavi ettirmek için Naturiah'a dönmeleri için ısrar etti.

Leopar Alfa, yaranın enfekte olduğu konusunda en ufak bir şüpheye kapılırsa çılgına dönecekti. Ve bunun da haklı nedenleri vardı.

Rodyum yarası kötü bir şeydir. Enfekte olmuş bir rodyum yarası ise son derece kötü bir şeydir.

Konferans odasının dışında, ağrı onu etkiledi ve neredeyse ayağı kayıyordu. Degar anında arkasına geldi ama ona dokunmadan yaptı.

"Yardıma ihtiyacınız var mı, Alfa Kral?" Degar, liderini çok iyi tanıdığı ve onun için önce sormasının ne kadar önemli olduğunu bildiğı için endişeyle sordu.

"Hayır, ben iyiyim Degar." Yürümeye devam etti, ama bu sefer ağrı o kadar şiddetliydi ki topallamaya başladı.

Degar da bunu fark etti. Hiçbir şey yapamayan Degar, Alfa Kral'ı takip etti ve takımın geri kalanı da onun peşinden gitti.

"Alfa Cronus?" Wolfaraine seslendi.

Kurtadam Alfa, Degar'ın arkasından çıktı. "Evet, Alfa Kral?"

"Yatch'in Çiftliği ile olan işlerimizi bitirebilirsin. Oklahoma şubesindeki Alfa Josiah'a göre her şey yolunda gidiyor. Yani şimdilik insan dünyasıyla olan işim bitti."

Cronus kendini yetersiz hissetti. "Sizi buraya kadar sürüklediğim için özür dilerim..." "Önemli değil. Böyle durumlar olduğunda "Wolfhunters'ın saldırısı için gerçekten üzgünüm. Lanet olasıcalar."

"Wolfhunters'ın saldırısı için gerçekten üzgünüm. Lanet olası piçler." Gözleri bir anlığına sol bacağına kayarken mırıldandı, "Hepsini öldürdüğünü duyduğuma çok sevindim."

"Yine de, o malikaneye geri döner dönmez nasıl saldırı yapabildiklerini anlamıyorum." Alfa Degar konuşmaya katıldı, düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak, "Alfa Kral bir hafta boyunca otelde kaldı, ama evine döner dönmez saldırdılar. Bunu şüpheli buluyorum."

Cronus'un avuçlarında ter damlaları belirdi. Rahatsızlığını gizlemek için çok çaba sarf etmek zorunda kaldı. "Bunu hiç de şüpheli bulmuyorum. O canavarlar

canavarlar bizi, kurt klanlarını avladıkları düşünülürse, bu şekilde saldırmaları şaşırtıcı değil."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Degar ona tamamen şüpheyile sordu.

"Evet. Alfa Kralı istiyorlar, her zaman istediler. Her gün onun evinin önünde kamp kurup saldırı ve yakalama fırsatı bekleseler bile şaşırmam. Bir haftadır insan dünyasındalar, bunu öğrenmeleri kaçınılmazdı."

Degar, Yatch'ın şirketinden ayrılırken bunu düşündü. Cronus ise çok huzursuzdu ve bu duygudan büyük ölçüde nefret ediyordu.

Tesisle ilgili planlarının ne kadar kötü bir şekilde başarısız olduğunu duyduğundan beri, bir gece bile rahat uyuyamamıştı. Bir erkeğin nasıl bu kadar güçlü ve yakalanması zor olabileceğine dair öfke çoğu zaman onu kaplıyordu. Bu düşünce onu öfkeliendirmeye devam ediyordu.

"Kurtunun öfkesini hissedebiliyorum, Cronus." Wolfaraine'in derin sesi havayı doldurdu, "Neden öfkeliisin?"

Cronus neredeyse nefes almayı kesti.

Soru o kadar beklenmedikti ki, birkaç saniye boyunca aklına hiçbir şey gelmedi. Bir an için, önünde yürüyen, bir kralın zarafetiyle yürüyen, topallamasına rağmen, aslında ne kadar güçlü olduğunu unutmuştu.

Hızlıca düşündü, kendini ele vermeden bu soruya nasıl cevap verebileceğini. "Özür dilerim, Alfa Kral. Aylardır seks yapmadım, bu gerginlik sonunda bana ve diğer yarıma da yansımaya başladı." Yalan söyledi.

Wolfaraine durdu ve ona döndü, "Bir ay, bir changeling için cinsel yakınlık yaşamadan geçmesi için uzun bir süre, aylarca geçmesi ise daha da uzun."

"Özür dilerim. O kadar meşguldüm ki, bu konuyla ilgilenemedim." Başını eğdi, düşüncelerini ve duygularını daha iyi bastırmaya çalıştı. Bir an için, kendisinden tartışmasız daha güçlü olan tek erkeğin yakınında olduğunu unutma hatasına düştü.

Wolfaraine arkasını döndü ve yürümeye devam etti. "Bunu halletmeye çalış, Cronus. Bir changeling erkeğinin bu kadar uzun süre cinsel ilişkiden uzak kalmasının ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsun, bir kurt adam changeling'den bahsetmiyorum bile."

"Öyle yapacağım, Alfa Kral."

Çok sonra, Wolfaraine, Alfa Degar'ın sürdüğü arabasının yanına oturduğunda, başını geriye yasladı ve yaralı bacağının ağrısının kendisini sarmasına izin verdi.

"Degar?" Yorgunluktan inledi. Son birkaç gündür iyi uyuyamıyordu, bu sefer kabusları yüzünden değil, yaralı bacağının ağrısı yüzünden.

"Alfa Kral?"

"Adamlara özel jeti hazırlamalarını söyle. Naturiah'a geri dönüyoruz."

"Gerçekten mi? Uzun yolculuktan önce biraz dinlenmek isteyebileceğini düşünmüştüm
yolculuktan önce biraz dinlenmek isteyebileceğini düşünmü

"Hayır, buna ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey eve gitmek." Bacağını iyileştirmek dışında da pek çok nedeni vardı.

Ismena. Bunca zaman onu aklından uzak tutmaya çalışmak zor olmuştu. Kadın, onun zihninde yaşıyor ve nefes alıyordu, bu da onu çok rahatsız ediyordu.

Onu bir günde düşündüğü kadar çok düşünmemesi gerekiyordu. Onun kahkahasını ve neşesini özlememesi gerekiyordu. Onun sesini, varlığını bu kadar özlememesi gerekiyordu.

Peki ya vücudu?

Onun vücuduna takıntılı olduğunu kendine itiraf edecek kadar olgun. Onu bu kadar çok düşünmemeliydi.

O vücuda yapmak istediği her şeyin canlı görüntüleri, kafasında bu kadar çok yer almamalı. Onu bu kadar sert bir şekilde becermek istememeli, onun ruhuna yerleşmiş durumda. Sonsuza kadar onun içinde yaşamayı düşünmemeli.

O. Kurt değil. O.

Onu bu kadar çok düşünmemeli. Ona tepki vermemeli.
Onu arzulamamalı.

Kendi çıkarları için sadece seks yapmaya karar verdiklerinde değil. Asla bir eş almayı veya çocuk sahibi olmayı planlamadığı halde.

Peki, tüm bunlar ne anlama geliyor? Onunla her zaman, her şekilde birlikte olma ihtiyacı, arzusu?

Derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı.

Bu sadece seks, diye içinden söyledi.

Şehvet. Bu duygular ne kadar yoğun ve takıntılı olursa olsun, bunlar sadece şehvet ve zamanla geçecekler. Onu cinsel olarak doyurduğunda şehveti tatmin olacak ve duyguları da azalacak.

O zaman, dünyasında her şey yeniden yoluna girecek. O zaman, ayrılma zamanı geldiğinde onu bırakabilecekti.

Bu sadece şehvet, bu yüzden onunla daha fazla seks yapmak

bunu iyileştirecektir. Öyle olmak zorunda. "Alfa Kral?"

Degar'ın sesi düşüncelerini böldü. "Mmh?"

"Az önce adamlarla telefonda konuştum. Naturiah'a dönüş yolculuğumuz için jeti hazırlıyorlar."

"Tamam. Teşekkürler, Degar."

Lanet olsun, Naturiah'ta onu tekrar göreceği düşüncesiyle kalbinin çarpması bile iyi bir şey değil. Kahretsin.

BÖLÜM 19. KALBİN YATTIĞI OKYANUS...

"Eline, öğleden önce işten döneceğini söyledi, böylece hepimiz birlikte dışarı çıkıp temiz hava alabileceğiz." Sandra, en iyi arkadaşına, huzursuzca odada dolaşırken hatırlattı.

"İçeride kalmaktan bıktım, dışarı çıkmak istiyorum lan," diye söylendi Ismena.

"Yani, dışarı çıktığında, on iki yaşında bir çocuk olan büyük bir puma tarafından kovalandığın o 'dışarı' mı?" Eline, arkadaşını alaycı bir şekilde sordu.

Ismena volta atmayı bırakıp arkadaşına sert bir bakış attı. "Sen ve Eline konuşmuşsunuz galiba?"

Sandra sırtıttı, "Bir kız ne yapmalı? Son birkaç gündür büyük, huysuz kışını evin içinde sürüyorsun, seninle mantıklı bir konuşma yapmak çok zor."

Buna bir şey diyemeyen Ismena dudaklarını büzdü ve volta atmaya devam etti. Huysuz olduğunu içten içe kabul etti ve bunun tek nedeni Wolfaraine'i çok özlemesi olduğunu biliyordu.

İki hafta ve iki gün olmuştu. Onu çok özliyordu, o kadar çok ki günlük işlerini yapmak bile zorlaşmıştı. Onunla ilgili düşünceler her an onunla birlikteydi. Rüyalarında bile.

Tanrım, onu çok özliyordu. Vücudu, uyuşturucu bağımlısının uyuşturucuyu özlediği gibi onu özliyordu. Durum o kadar kötüydü.

"Eline, Tanrı onu korusun, bana iyi arkadaşlık etti." Sandra romanının yeni bir sayfasını çevirerek devam etti, "O olmasaydı, bu yabancı ülkede, huysuz en iyi arkadaşımın başka kimsem olmadan ne yapardım?"

Ismena burun kıvırdı, "Buraya geldiğinden beri tüm Naturiah'ı keşfetmeyi hayatının misyonu haline getiren bir kadın söylüyor bunu. Benden daha fazla arkadaş edindi, oysa ben buraya ondan önce geldim."

Sandra kulaklarından kulaklarına kadar gülümsedi, "Bir kız ne yapmalı? Bu insanlar beni çok seviyor ve onlarla kaynaşmak çok kolay. Tanrım, bu kadar zamandır GERÇEKTEN var olduklarına ve benim bunu bilmediğime hala inanmak zor. Hiçbir ipucu bile yoktu. Sadece bebeklerim..." Romanını kaldırdı, "...umudumu canlı tutmak için."

Hafta boyunca Sandra, Eline evde boşuna somurturken, Naturiah'ın güzel yerlerini keşfetti. Naturiah halkı insanları pek sevmese de, Sandra, puma şekil değiştirenlerle eşleşmiş iki insan kadını olan Normah ve Kara ile iyi arkadaş olmayı başardı.

Ismena, insan dünyasından döndükleri günden beri Alphose'u görmemiş olmasına rağmen, en iyi arkadaşının buraya uyum sağlamasından ne kadar memnun olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Alphose onları Eline'in evine bırakmış ve bilinçsiz haldeki Sandra'yı yatağa yatırıp gitmişti.

Eline'in Sandra'ya karşı bu kadar anlayışlı olması da onu şaşırtmıştı. Açıkçası, Eline'in Alphose ile olan ilişkisi nedeniyle aralarında bir tür sorun çıkmasını bekliyordu, ama böyle bir sorun olmadı. Aksine, Sandra'nın işlerini kolaylaştırdı, hatta onu Naturiah'ı gezdirdi.

Sandy'nin sorduğu her soruyu, en iyi arkadaşının çok soru sorduğu halde, sinirlenmeden cevapladı.

"En azından volta atmayı keser misin? Konsantre olamıyorum...!" Sandra, en iyi arkadaşına bakarak sızlandı.

Ismena, en yakın sandalyeye doğru yürüdü ve üzerine oturdu.

"Güzel. Tanrım. Eğer seni iyi tanıımıyorsam, çocuğun savaşa gitti ve onu çok özölüyorsun diye düşünürdüm. Ama seni iyi tanıyorum, bu yüzden tüm bu huysuzluğun nereden geldiğini anlamıyorum."

Ismena duyulmayacak kadar alçak sesle mırıldandı. Sandra'ya cevap vermedi. "Ama dur biraz. Merakımdan soruyorum, günün o saatlerinde "Ismena, "Bu sabah da öyle miydi?" diye sordu.

Ismena başka yere baktı. Nalaila'yı ziyarete gidip, uyuyan kurda kitap okudu. Sonra Wolfaraine'in yatak odasına çıkıp, onun kokusuna kendini kaptırdı.

Yatak odasında ona en yakın hissediyordu ve neredeyse onun varlığını hissedebiliyordu. Neredeyse.

Bu yüzden Nalaila'yı ziyaret ettikten sonra o yatak odasına çıkmaya her zaman karşı koyamıyordu. Tabii ki tüm bunları Sandra'ya asla söylemeyecekti.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?" Sandra hoşnutsuzlukla sordu.

"Söyleyecek bir şey yok." diye homurdandı. "Peki, bugün özel olarak gideceğimiz bir yer var mı?"

"Dün gece bu kadar huysuz olmasaydın, ormanda piknik yapacağımızı duyardın."

"Ormana mı? Neden oraya gidelim ki?"

"Hiç ormanda kamp yaptın mı? Doğa ile iç içe olmak çok eğlenceli ve güzel." Sandra okumayı bırakıp ona bir bakış attı. "Ayrıca, bu senin listende var, değil mi? *'Ormanda kamp yapmak'*, listende var!"

"Listem mi?" Ismena o anda listesini tekrar hatırladı. Kalp hastalığını öğrendiğinde yaptığı listeyi. En yakın arkadaşının da bilmediği bir durumu. "Ah... O liste."

"Evet, O liste. Tanrım, Ismena, işten ilk kez gerçek bir mola verdiğinde eğlenmek ve keyif almak için yaptığın listeyi nasıl unutabilirsin?" Tsk tsk tsk, "Tanrım, ne kadar aptalsın."

Ismena kollarını kavuşturdu, gözleri parladı, "Kendini çok üstün hissediyorsun, değil mi? Bir hafta önce Naturiah'ın Kamuflej Bölgesi'nde olanları hatırlıyorsun, değil mi? Benden daha cesur olduğunu söylediğin kısmı ve asla bayılmayacağına yemin ettiğin kısmı hatırlıyor musun?"

"Neden şimdi bunu hatırlıyorsun? O bir hafta önceydi, Tanrı aşkına." Sandra'nın yanakları kızardı.

Ismena kahkahayı bastı. Bir hafta geçmişti ama en iyi arkadaşını o olayla ilgili olarak gülmekten vazgeçmemişti. Sandra'yı sonsuza kadar alay etmek için bunu kullanıyordu ve bunu yapmaktan ne kadar da zevk alıyordu.

"Ismena'dan daha cesur olan bayan, Alphose hayvan formuna dönüştükten sonra senin büyük, kıllı cesaretine ne oldu diye merak edip duruyordum." Bir kahkaha daha patladı. Sonra, "Dur tahmin edeyim, lanet olası şeyler ortadan kayboldu, değil mi?"

Sandra ellerini havaya kaldırdı, "O anda şaka yapmadığımızı nereden bilebilirdim? Onun aslana dönüşeceğini nereden bilebilirdim? Hem de sadece bir aslan değil, kocaman bir aslan!?"

"Uh-huh, yani korkakça bir yol seçip bilincine veda ettin, ha? Çok cesur ve cesurcaksın." Çok güldüğü için gözleri yaşarmaya başlamıştı.

"Sen, Ismena Cranes, bu durumdan çok keyif alıyorsun, değil mi?" Sandra şüpheyle gözlerini kısarak, "Söylesene Mena, benim haklı olduğumu ve changelinglerin gerçekten var olduğunu öğrendiğinde nasıl tepki verdin?"

Ismena bu soruya cevap vermeyi hiç düşünmüyordu. "İnan bana, cesur ve cesur olduğumu övünmedim ve kesinlikle bayılmadım."

Sandra yüksek sesle nefes verdi, "Tanrım, bunu bana asla unutturmayacaksın, değil mi?"

"Asla."

"Cadı." Kitabını açarak, huysuzca okumaya devam etti.

Tam o sırada kapı açıldı ve Eline eve girdi. Sandra'nın huysuz, Ismena'nın ise keyifli halini gören Eline, eğlenerek başını salladı.

"Dur tahmin edeyim, yine seninle dalga geçmeye başladı, değil mi Sandra?"

"Öyle. Mena çok sinir bozucu olabiliyor." Dudaklarını büzerek mırıldandı.

Ismena daha da çok güldü.

Hâlâ gülerek Eline'e döndü, "Eline, Sandy'ye sana toplarını göstermesini söyle. İki tane kocaman topu var."

"Öyle mi?" Eline gerçekten şok olmuştu, "Sadece erkeklerin... onlardan olduğunu sanıyordum?" Sandra'ya şaşkın bir bakış attı.

"Hayır, Sandy'nin de var. Kocaman, kıllı olanlardan. Ama en çok ihtiyaç duyulduğunda onu hayal kırıklığına uğrattıyorlar!" Gülerek bitirdi, çok eğleniyordu.

Sandra yanındaki yastığı aldı ve en iyi arkadaşına fırlattı.

Ismena kaçarak daha da çok güldü. "En azından, bu topu mükemmel bir şekilde kaçacak kadar cesaretim var."

"Aman Tanrım...!" Sandra yüzünü kapattı.

Eline, bunların hepsinin Ismena'nın ona öğretme yöntemi olduğunu anlayarak, zavallı Sandra'nın yardımına koştu. "Tamam, bayanlar, ormana kamp yapmaya gidelim. Ben hazırım. Başka kim var?"

Eline sorusunu bitirmeden Sandra çoktan yatak odasına koşmuştu. "Beş dakika içinde gelirim."

En iyi arkadaşının alaylarından kurtulduğu için minnettardı.

Alfa Degar, Wolfaraine'in yatak odasının kapısını açtı, geri çekildi ve Alfa Kral'ın önce geçmesini sabırla bekledi.

Wolfaraine dikkatlice yatak odasına girdi. Derin bir nefes aldı ve yatak odasının tanıdık atmosferinin tüm vücudunu sarmasına izin verdi.

İki haftadan fazla bir süre insan dünyasında kaldıktan sonra, kendi dünyasına, evine, yatak odasına geri dönmek çok iyi geldi. Uzun ve yorucu bir yolculuk olmuştu.

"Konsey dönüşünüzü öğrendi. Toplantı Salonunda sizi karşılamak için bekliyorlar." Degar ona haber verdi. "Kurt Avcılarının saldırısını duydular, bu yüzden sizin için endişeleniyorlar..."

Tam o sırada kapı açıldı ve Alphose yatak odasına girdi. Aniden durdu, gözleri Wolfaraine'in her yerini telaşla süzdü. Saldırı ve dönüşünü duyunca buraya koşarak gelmişti.

Alfa Kralı'nın hayatta ve nispeten zarar görmemiş olduğunu görünce, farkında olmadan tuttuğu derin nefesini bıraktı.

"Tahmin edeyim, sen de saldırıyı duydun, Alphose," dedi Wolfaraine, sırtını dönüp kıyafetlerini çıkarmadan önce.

Alphose başını eğdi, "Hoş geldin, Alfa Kral. Evet, duydum."

Wolfaraine başka bir şey söylemeyince, Alphose daha fazla dayanamadı, "Nasılsın?"

"İyiyim."

"Hayır, iyi değil." Degar, endişeyle yüzünü kaplayan bir ifadeyle onun sözlerine karşı çıktı, "Sol bacağına iki adet rodyum mermi isabet etti. Bu bir hafta önceydi. Ve hala tedavi edilmedi."

O sırada Wolfaraine yatağına doğru yürüdü, elini başına götürerek insan dünyasında alışılmadık rengindeki saçlarını örtmek için takmak zorunda kaldığı rahatsız edici siyah peruğu çıkardı. Alphose, onun zarif hareketlerindeki farklılığı fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Aman Tanrım." Alphose kapıya döndü, "Harhan'ı çağırayım..."

"Zahmet etme." Gözlerini kapattı ve kadının kokusu burnunu doldurdu. Kadın son zamanlarda yatak odasına girmişti. Sadece kokusu bile onu deliye çeviriyordu. "Ismena'yı kendim bulmayı planlıyorum."

Degar başını yana eğdi, "Oh? Ama konsey..."

"Bekleyebilirler." Alphose ve Wolfaraine aynı anda söylediler. İki adam birbirlerine baktılar.

Degar da başını salladı. "Ben de sana katılıyorum. Alfa Kral, konseyi görmekten çok eşini görmeye ihtiyaç duyuyor."

Wolfaraine, erkeğin Ismena'ya yaptığı atıf hakkında bir şey söylemeye tenezzül etmedi. "O nasıl?" Alphose'a yöneldi, sormadan duramadı.

"O iyi, Alfa Kral." Alphose, eve döner dönmez Wolfaraine'e Naturiah'ın yeni insan ziyaretçisini nasıl anlatacağını bütün hafta boyunca planladı. Ancak durumunu görünce, bunu şimdilik ertelemek karar verdi.

"Onu senin için getireceğim." Degar çoktan kapıya doğru yola çıkmıştı.

"Hayır. Ben ona gideceğim." Uzun süredir insan havası soluduktan sonra

Naturiah'ın temiz havasına ihtiyacı vardı.

Ayrıca, ona gitme ihtiyacı da vardı.

Alphose ve Degar endişeli ve şaşkın bakışlar değiştirdiler. Wolfaraine kesinlikle yorgun ve stresli görünüyordu, ama yine de kadını bulmak için içinden gelen bir dürtüyle hareket ediyordu.

Bu dürtü sadece eşleşmiş insanlar tarafından hissedilirdi, ama o hala onunla eşleşmemişti.

"Nasıl isterseniz, Alfa Kral." İki erkek aynı anda cevap verdi.

"Konseyle konuşacağım," diye bitirdi Alphose.

"Bu kamp hiç eğlenceli değil. Ismena yine huysuzluk yaparken hiç eğlenceli değil!" Sandra yüksek sesle şikayet etti. "Tanrım, ağlamak istiyorum."

Ismena arkadaşına aldırış etmedi. Etraflarını çevreleyen güzel ağaçlara bakarak, Wolfaraine'e dair düşüncelere daldı. Tanrım, ona çok aşık, diye itiraf etti kendi kendine.

"Hadi Sandra. Plaja gidelim." Eline önerdi.

Sandra'nın somurtkan hali anında kayboldu. "Yakınlarda plaj mı var?"

"Evet. Ben sana kurt adam klanı ve leopar klanı hakkında bilgi verirken sahilde yürüyüş yapabiliriz. Bugün sana onlardan bahsedeceğime söz vermiştim."

Sandra kamp çadırından atladı. "Yaşasın!!! Hadi gidelim, hadi gidelim." En iyi arkadaşına sert bir bakış atarak, "Sonunda biraz eğlence" diye ekledi.

Eline, Sandra uzaklaşana kadar bekledi, sonra arkadaşına döndü, "Yakında geri dönecek. Dayan, sevgili arkadaşım, yakında geri dönecek."

Yumuşak sesli sözler Ismena'yı kendi düşüncelerinden çıkardı. Rahatsız bir şekilde boğazını temizledi, "N-ne demek istediğini hiç anlamadım."

Eline sadece gülümsedi, "Ben senin cahil insan arkadaşın değilim, Ismena. Alfa Kral'a ne kadar özlem duyduğunu neredeyse koklayabiliyorum, arzun o kadar güçlü ki benim puma'mı bile etkiliyor."

Kahretsin. Tabii ki.

Yenilgiyi kabul ederek başını eğdi, "Onu çok özlüyorum, Eline."

"Biliyorum. O senin eşin, Ismena. Elbette, zihnin ve bedenini onu özlememeyi asla kabul etmeyecek. Seni tamamen anlıyorum, bu yüzden endişelenmene gerek yok diyorum, çünkü o yakında geri dönecek."

Eline ayağa kalktı ve arkadaşının sırtını okşadı. "Mümkün olduğunda gelip bize sahilde katılabilirsin. Seni bekliyor olacağız." Bunun üzerine ayağa kalktı ve Sandra'nın yürüdüğü yolu takip etti.

Yalnız kalan Ismena, ağaçlara bakarak serin akşam esintisinin kendisini sarmasına izin verdi.

Doğada, çevresinde ve anılarında kaybolmuş olarak orada ne kadar kaldığını bilmiyordu. Sonra, sanki biri üzerinde yürüyormuş gibi yaprakların hışırdadığını duydu.

Sandra ve Eline geri mi dönmüştü?

Ayağa kalkıp çadırdan çıktı ve önüne baktı. Nefesi kesildi. Etrafındaki dünya durdu.

Wolfaraine?

Onu o kadar çok mu özlemişti ki, onunla ilgili halüsinasyonlar görmeye başlamıştı? "Merhaba, Ismena." Omurgasından aşağıya titreme omurgasından aşağıya doğru.

BÖLÜM 20. YANAN TUTKU Cehennemi.

Ismena'nın kalbi durdu, takıldı ve göğsünden kaçtı. Bu bir rüya mı?

Gözlerini sertçe kırttı. Gözlerini tekrar açtığında kalbi göğsünde çarpıyordu, birkaç kilometre uzakta duran adamın ortadan kaybolmasını bekliyordu.

Adam ortadan kaybolmadı. "W-Wolfaraine...?" Nefes nefese, belirsiz bir şekilde seslendi.

"Hayalet görmüş gibi görünüyorsun, Ismena." Gözleri tembelce vücudunu süzerken, yavaşça konuştu.

Aralarında üç yüz fitlik bir mesafe olmasına rağmen, gözlerinin vücudunu taramasının etkisini hala hissediyordu. Karnı titredi, kalp atışları hızlandı ve meme uçları sertleşti, bu da ona onun gerçek olduğunu her şeyden daha fazla gösterdi. Geri dönmüştü.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Senin dilinin tutulacağını hiç düşünmemiştim. Beni o kadar mı özledin?" Memnuniyet onu sardı.

Sonra, aralarındaki mesafeyi kapatmaya başladı. O anda Ismena, onun asil adımlarındaki hafif değişikliği fark etti.

"Aman Tanrım, yaralanmışsın...!" diye haykırdı.

O cevap veremedi, ona doğru koşmaya başladı. Wolfaraine cevap vermeyi bıraktı, bunun yerine ortada buluşana kadar ona doğru yürümeye devam etti.

Ismena kendini onun kollarına atmak için dayanılmaz bir istek duydu; kalbi genişledi ve onun dönüşüyle mutlulukla doldu, ama aynı zamanda zihni, onun muhtemelen aldığı görünmeyen yaraları ve yüzünde yazılı olan bariz yorgunluğu kaydetti.

Bu yüzden, onu sıkıca kucaklamakla yetindi.

"Buradasın, buradasın..." diye tekrar tekrar fısıldadı, son birkaç haftadır derinlere gömmeye çalıştığı tüm duygular bir anda yüzeye çıktı. Derin bir nefes aldı, onun kokusunu ciğerlerine çekti.

O anda Wolfaraine tüm gardını indirdi. Kollarını onun sırtına dolayarak, onu sıkıca kucakladı ve ayaklarını yerden kaldırdı.

"Seni çok özledim, Ismena." diye itiraf etti yumuşak bir sesle.

"Seni çok özledim! Çok, çok özledim...!" Ismena'nın gözleri yaşlarla doldu, ama gözyaşlarının akmaması için gözlerini kırttı. Tanrım, bu adamı çok özlemişti.

Onun kollarında, kendini en güvende hissediyordu. En korunaklı. Onun kollarında, bir kadının bir erkeği hissedebileceği en sahiplenici şekilde onu hissediyordu.

Kurt, heyecan ve saf şehvetle onun içinde kükrüyordu. Uzun bir süre sonra eşini kucaklamak, Wolfaraine'in de çok iyi anladığı gibi, onun diğer yarısını çığına çeviriyordu. Her zamanki gibi, dağ aslanı sessizdi.

Sonunda, onu ayakları üzerine indirdi. Ondan uzaklaşıp ona daha yakından bakmak için geri adım atmaya başladı, ama sol bacağı şiddetle itiraz etti.

O anda dengesini kaybetti ve onu hala kollarında tutarken düştü. Pençelerinden daha keskin refleksleriyle, düşüşlerini yavaşlatmak için elini uzattı ve Ismena'nın yere çarpıp kendini incitmesini engelledi.

Böylece, bir koluyla onu kendine sıkıca tutarken, diğer koluyla ormanın düşen yapraklarına tutunarak, Ismena sırt üstü düştü ve o da onun üzerine çöktü.

Bu, onun kalan tüm gücünü tüketti, inledi ve ağırlığının bir kısmını onun üzerine verdi.

O kadar ağırdı ki Ismena nefes alamıyordu, ama bunlar Ismena'nın sorunu değildi çünkü onun hakkında boğazına korku veren başka şeyler fark etmişti. Onunla kesinlikle bir sorun vardı.

"Wolfaraine? İyi görünmüyorsun..." diye fısıldadı, kollarını ona daha sıkı sararak.

Sessizlik. Sonra, "Zehirlendim, Ismena. Ve enfeksiyon kapmış."

Bu sözler, boğuk bir sesle söylenmiş olsalar da, onu hareketsiz bıraktı. "Z-Zehirlenmiş mi!?" Kollarını ondan ayırarak, omzunu tuttu ve hafifçe itti, "Zehirlenmiş mi!? Enfekte mi!? Tanrım, bu çok kötü! Nasıl oldu...!?"

Ellerinin hafif itmesiyle, gücünü topladı ve üst vücudu artık ona yaslanmayacak şekilde kendini yukarı çekti. Bulanıklaşmaya başlayan gözleriyle ona baktı.

"Bir hafta önce. İnsanlar dünyasında saldırıya uğradım. Mermiler zehirle kaplıydı. İki tane yedim." İtiraf etti.

Ismena'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, paniği ve endişesi tüm vücudunu sardı, özellikle de onun tamamen bitkin ve acı içinde olduğunu görünce.

Onun hayatı için duyduğu korkunun kokusu o kadar yoğunlu ki, neredeyse boğulacak gibiydi. Bir koluyla yere ağırlığını verirken, diğer kolunu kaldırdı ve okşayarak kızın yanağına dokundu.

Kafasını salladı, "Ölmüyorum, Ismena." Eh, bu kısım yalan olabilir, "İyi olacağım..." Yine de onu teselli etti.

Kız onun altında kıvranmaya başladı. "Ne yapıyorsun?" diye ekledi adam yumuşak bir sesle. Kahretsin, gözleri gittikçe bulanıklaşıyordu. Gözlerini kuvvetlice kıptı.

"Külotum. Onu çıkarmam lazım. Artık değişenleri çok iyi tanıyorum. Senin için ne yapabileceğimi biliyorum." Diye fısıldadı, ateşli bir şekilde. Yanakları kızardı ama gözleri onun gözlerine kararlı bir şekilde baktı, "Beni al. Burada. Şimdi."

Vücudu, fısıldanan sözlere anında tepki verdi. Penisini iç çamaşırında canlandı, serbest kalmak için çabaladı.

Onun hayatını kurtarmak için çaresizliği, göğsünün her yerine sıcaklık yayılmasına neden oldu. "Ismena..."

"Lütfen. Hiç iyi görünmüyorsun ve senin ölmene izin vermeyeceğim, beni duyuyor musun?" Hala onun altında kıvranarak, şiddetle fısıldadı.

Elini beline koydu ve nazıkçe hareketlerini durdurdu. "Bu teklifi kabul ederdim, Ena. Aslında, buraya gelmemin bir nedeni de buydu ama şimdi," durakladı, "bunu yapacak kadar enerjim olduğunu sanmıyorum ..."

"Ben yaparım!" diye araya girdi, çaresizce. "Ben devralırım, sana yardım ederim. Önce külotumu çıkarayım, çok zaman kaybediyoruz!"

Adam başını salladı, "Boşalmak üzereyken senden uzaklaşacak kadar enerjim olduğunu sanmıyorum." Yumuşak ve yorgun bir ses tonuyla sözlerini bitirdi, "Senin hayatını bu şekilde tehlikeye atmayacağım."

"Oh..." O anda puma ile yaşadığı krizi hatırladı. Dudaklarını ısırdı, gözlerinde kararsızlık belirdi, "Puma."

"Evet." Bu bir soru değildi ama yine de cevap verdi. "Şu anda çok zayıfım, Ismena. Diğer yarım ile irade savaşına girersem, kaybederim. Seni bu şekilde riske atmayacağım."

Buraya onunla tekrar seks yapmak niyetiyle gelmişti. Yaralarını iyileştirmek için ama şimdi onunla karşı karşıya kaldığında, onun istekliliği ve fırsat karşısında, riskleri düşünmeden edemedi.

Puma kontrolü ele geçirirse olabilecek sonuçlar. Wolfaraine o anda, onun hayatını bu şekilde riske atmaya istekli olmadığını fark etti.

O anda, altında yatan, hayatını kurtarmak için her türlü fedakarlığı yapmaya hazır olan bu küçük kadına ne kadar derinden bağlandığını fark etti.

Ismena'nın kafası çalışıyordu; hızlı, yoğun ve çaresizce. Bir düşünce aklına geldi...

"Ağzım. Ağzımı kullanacağım. Bunu daha önce de yaptım; ağzımla sana zevk verdim ve mükemmel sonuç verdi." Umutla önerdi.

Bunu düşündü, "Bu iyi olur, Ismena. Ama bu durumda, oral seks çok az işe yarar..."

"O zaman seks yapalım ve en sonunda, sen... şey, bilirsin, o an geldiğinde yer değiştirelim." Yüzü kızarmıştı ama kararlıydı.

"Ena..."

Kollarını boynuna doladı, başını yerden hafifçe kaldırdı ve onu açgözlülükle öptü. Dilini dudaklarında gezdirerek, onun tadına yeniden alıştı, alt dudağını ağzına çekip, hayatı buna bağlıymış gibi emdi.

Wolfaraine, içindeki her türlü arzuyu alevlendiren bu beklenmedik harekete inledi. Dudaklarının tadı, içki gibi başına vurdu.

Kendini tutamayan Wolfaraine, elini kalçalarına koydu ve parmakları boynunu kavrayana kadar yukarı doğru okşadı. Onu kendine çekip açgözlülükle öptü.

Dili dudaklarına girdi ve öpücüğü derinleştirdi. Tanrılar'ın şarap kadehinden nektar içen bir adam gibi, dudaklarından içti. Dilleri kesişti ve birleşti. Dudaklarının her köşesini tattı ve dilini emdi.

Ismena, onun duyularına yaptığı saldırı karşısında boğuk inlemeler çıkardı. Onun derin öpücükleri nefesini kesti ve onu o kadar ateşledi ki, külotuna damladı.

"Siktir," diye homurdandı ağzına, ona teslim olurken. Onun uyarılmasının kokusu etraflarındaki havayı kapladı, ta ki onu yaşayıp soluyana kadar.

Kısıtlamaları toza dönüştü, boynunu bıraktı — başı altlarındaki yapraklara düştü ve o da öpüşmeyi bozmadan onu takip etti. Eli vücutlarının arasına girdi, elbisesini kaldırdı ve bir hamlede külotunun kumaşını yırttı, onu kendisi için çıplak bıraktı.

Ismena onun için hevesle bacaklarını ayırdı, dizlerini kaldırdı ve ayaklarını onun iki yanına koydu.

"Evet, seni içimde istiyorum." Onun ağzına cesaret verici bir şekilde fısıldadı. Elleri titreyerek onun uzun cüppesini kaldırdı, aralarına uzandı ve pantolonunu bir arada tutan ipi çözdü.

Adam, ereksiyonu serbest kalana kadar pantolonunu aşağı çekmesine yardım etti. Adam o kadar sert ve tamamen ereksiyon halindeydi ki, Ismena elini onun üzerinde gezdirirken penisini çevreleyen damarları hissedebiliyordu. Adam o kadar hazırdı ki, Ismena bacaklarının arasında bir okyanus oluşturduğundan emin olduğu anda, ön sıvısını yaladı.

"Siktir," diye homurdandı yine onun okşamalarına, dudaklarını onunkilerden ayırarak.

Mavi ve kehribar rengi gözleri ona yoğun bir şekilde baktı. Sonra gözlerini kapattı ve başını kadının boynuna yasladı. Kalçalarını kaldırdı, kadının girişini bulana kadar onun mahrem yerlerini araştırdı ve kadının içine derinlemesine girdi.

Ne halt yiyorsun sen...!

Ismena nefesini tuttu, gözlerini sımsıkı kapattı ve dudaklarından kaçmak üzere olan acı dolu sesi durdurmak için dudaklarını sertçe ısırđı. Acıdı. Tabii ki onu ilk kez aldığı zamanki gibi değildi, ama ona yakındı.

Her zaman böyle mi olacaktı? Onun için ne kadar hazırlıklı olursa olsun, onun büyüklüğü yüzünden onu vücuduna almak her zaman acı verecek miydi?

"İyi misin?" Onun altında ne kadar gergin olduğunu fark edince sordu. Bulanık gözleri yüzünden yüz hatlarını seçemiyordu.

Onun rahatsızlığını kokusundan anlayabilirdi, ancak keskinleşmiş duyularının her zamanki kadar keskin çalışmaması, ölümcül yaralarının onu ne kadar kötü etkilediğini gösteriyordu.

"Tabii ki iyiyim." Vücudunu zorla gevşetmeye çalıştı ve parmaklarını onun yumuşak gümüş-altın rengi saçlarına gömdü.

Ama o kıpırdamadı, bunun yerine dudakları onun dudaklarını buldu ve birleştirdi. Öpücük yavaş başladı ama hızla bir cehenneme dönüştü; boğazından inlemeler kopardı ve içini yakmaya başladı. Acı sanki hiç olmamış gibi kayboldu, ama yine de o kıpırdamadı.

Onu o kadar uzun süre öptü ki, Ismena onun öpücüklerinden sanki uyuşturulmuş gibi hissetti. Eğer o yakında harekete geçmezse, ölecekti. Bu yüzden, onun altında hareket etmeye başladı, her geçen saniye artan içinden gelen yanıcı acıyı dindirmek için ona çok ihtiyacı vardı.

O küçük kalça hareketleri, vücudunun daha fazlasına hazır olduğunu gösteren işaretti ve o da onun içinde hareket etmeye başladı.

Ritim yavaştı, Wolfaraine onu sert ve hızlı bir şekilde becermek için içindeki dürtüyü bastırdı, bunun yerine onu saran hissi tatmak için dürtüsünü kucakladı. Uzun bir süre sonra vücudunun onunkiyile bu kadar samimi olması hissi.

Onu öperken, kollarında görünür şekilde titremesine neden olan bir ritim yaratıyordu. Ağzına inleyerek, kalçaları yavaşça onun hareketlerine uyum sağladı.

"Tanrım, bu çok iyi geliyor." Onun fısıltısı, ağzının içinde nefes nefese bir iniltiydi, kolları onu daha yakın tutmak için sıkıca ona sarıldı.

O geri çekildi, onun içine derinlemesine girdi ve aniden durdu.

Ağzını onunkinden ayırdı ve başını keskin bir şekilde kaldırdı.

Ismena ona ne olduğunu sormak üzereydi ama o ondan önce konuştu.

"Yaklaşma, Eline." Normalden daha derin bir sesle inledi.

Sandra ile yürüyüşten dönüp Ismena'ya katılmak için gelen Eline, ormanın diğer tarafında çok tanıdık bir emir sesini duyunca aniden durdu.

ormanın diğer tarafından, çok tanıdık bir emir sesiyle aniden durdu.

"Alfa Kral!?" Sadece onun dönüşüne değil, aynı zamanda ormanda olduğuna dair netliğe de şaşırarak nefesini tuttu.

"Yanında kim varsa bu vahşi doğadan çıkar." Eline'in arkadaşının garip kokusunu anlayamadı, bu yüzden bunu rodyum yarasının nedeni olarak değerlendirdi. "Yaklaşmayın."

"Elbette, Alfa Kral. Özür dilerim... şey... rahatsızlık verdiğim için." Yanakları kızaran Eline, şaşkın Sandra'ya döndü ve onu ormandan çıkarmaya başladı.

Sandra az önce olanları anlamamıştı ve aniden hedeflerinden uzaklaşmaya başlamaları kafasını daha da karıştırıyordu.

"Ama nereye gidiyoruz? Mena'yı almamız gerekiyordu." Sandra itiraz etti ve ayaklarını yere vurarak direndi, ama Eline daha güçlüydü. Puma changeling'in omuzlarına koyduğu eller, ne kadar direnirse dirensin onu hareket ettiriyordu.

"Mena eve dönüş yolunu biliyor, Sandra. Mümkün olduğunda eve dönecektir." Son cümleyi fısıltıyla ekleyerek, insanı ormandan uzaklaştırmaya çalıştı.

Sandra çok şaşkın ve kafası karışık olduğu için konuyu daha fazla zorlayamadı. Neler olduğunu hiç anlamıyordu.

"Bekle, neler oluyor?" Sandra'ya sordu, en iyi arkadaşı için endişelenmeye başlamıştı. "Bak, neler olduğunu söylemezsen bu ormandan bir adım daha atmayacağım! Ya öyle olacak ya da geri dönüp en iyi arkadaşımı alacağız!"

Tehditlerini desteklemek için Sandra yürümeyi bıraktı ve yere oturdu. İnatla kollarını kavuşturdu, "Benim zayıf olmadığımı biliyorsun, değil mi? Ayrıca çok da ağırım. Sen..."

Cümlesini bitiremeden, kızarmış yüzlü, çaresiz görünen Eline belinden eğildi, onu bir çuval patates gibi kaldırdı ve omuzlarına attı.

Eline, tekmeleyip bağırarak Sandra'yı ormandan dışarı taşıdı.

BÖLÜM 21. ORMAN, ONUN ÇEVRESİNDE.

Wolfaraine, Eline'in aceleci ayak seslerinin uzaklaştığını duyunca eğildi ve Ismena'yı tekrar öpmeye başladı. Parmaklarını kolundan, göğüslerinden, karnından aşağı doğru gezdirdi.

Onun hareketleri hızlandı, Ismena'nın inlemeleri de öyle. Ismena onun altında ateşli hissediyordu, vücudunun her yerinde onun kalçalarının her sert hareketini hissediyordu.

Büyük bir el kıcına yerleşti, okşadı ve bastırdı, sonra kıcını yukarı kaldırarak içindeki her bir itişine karşılık verdi.

Vücudunun ağırlığıyla onu orada sabitledi. Giysilerin hışırtısı, hızlı nefes alıp vermelerinin sesi rüzgârın sesi ve kuşların cıvıltılarıyla karışıyordu. Derinin deriye çarpması.

Vücudu şiddetle onun vücuduna girdi, ağzı sert ve ısrarcı bir şekilde onun aralanmış dudaklarına yapıştı, zevk sarmalının gazla tutuşan alevler gibi yükseldiğini hissetti.

"Wolfe..." Dudaklarını onunkilerden ayırdı ve çığlık attı. Vücudunda bir titreme geçti.

Ağzı tekrar onun ağzını buldu, açıldı ve onu ısırdı, ritim ise onun kalçalarını ateşli bir tutkuyla kendisinininkine doğru kıvırdı. O, onun vuruşlarına karşılık vermek için kendini kaldırırken tırnakları onun omuzlarına batıyordu, ağzı ateşli bir şekilde onun öpücüklerini arıyordu. Kahretsin, uzun süre dayanamayacak.

O kadar güçlüydü ki, o kadar büyüktü ki, onu vücudunun içinde hissetti, onu doldurdu, onu gerdi, patlayacağını düşündü!

"Dayanamayacağım, Ena." Uyarıyordu, başını kaldırıp itişlerini açılı hale getirerek, onun içindeki o hassas noktaya bir vuruş yaptı ve bu, onun

Ena, onunla birlikte inleyerek, onunla birlikte inleyerek, onunla birlikte inleyerek, onunla birlikte inleyerek

Başını kaldırdı ve gözlerinin içine baktı, "Seni istiyorum. Çok. Fazla."

Her kelimeyi, içindeki sert bir darbelerle vurguladı, her dalış bir öncekinden daha derin ve daha sert, "Çok. Lanet. Çok."

Yüzünü göğsüne gömdü ve kollarında milyonlarca parçaya ayrılırken çığlık attı. Tırnakları omuzlarına batmış, gözleri yaşlarla dolmuş ve uylukları onun içinde uyandırdığı duygularla titriyordu.

O, acımasızca ona devam etti, sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen orgazmını uzatarak. Kız tekrar tekrar titredi, eli onun omuzlarını sıkıca kavradı.

Adamın eli ikisinin arasına girerek kadının sertleşmiş, hassaslaşmış klitorisini buldu ve onu acımasızca okşamaya başladı, bu da kadını başka bir orgazma itti. Zaten yaşadığı coşkuyla birleşince, Ismena ölecekmiş gibi hissetti.

"Oh, lütfen! Oh, lütfen! Wolfe, lütfen...!" Yalvarıyor, çığlık atıyor ve akılsızca titriyordu, onu bu kadar yüksek bir noktaya çıkardığı bu heyecandan inmenin bir yolunu arıyordu. Çok yüksek, Ismena, her türlü uyuşturucu ile uyutulsa bile daha yükseğe çıkamayacağından emindi.

"Buradayım. Seni tutuyorum." Yüzündeki gözyaşlarını öptü, onu zaten çok heyecanlandığı için boynuna hiç dokunmadı. Kadın ona çok duyarlıydı, sanki canlı bir çıplak telmiş gibi ona tepki veriyor, her türlü elektrik sinyali ve tepki gönderiyordu. Bu çok bağımlılık yapıcıydı.

Omurgasından kendi boşalmasının titremesi başladığında, vuruşlarını tamamen yavaşlattı ve onun yüklü, hassas vücudunu yüksekte nazikçe okşadı. Titreyerek onunla birlikte dünyaya geri dönerken, yüksek, dizginlenemeyen bir sesle hıçkırdı.

"Lanet olsun, çok güzelsin." diye homurdandı, sesi o kadar derindi ki, insan sesi neredeyse tanınmaz hale gelmişti. Kurtluğu yüzeye çok yakındı, eşinin görüntüsünün ve dokunuşunun tadını çıkarıyordu.

Gözleri açıldı ve ona sersemlemiş bir şekilde baktı.

"Hoş geldin." Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve alaycı bir şekilde konuştu.

"Merhaba," Yanakları kızardı. Kalbinin bir köşesinde, onun gülümsediği ve onu alay ettiği bu alışılmadık görüntüyü sakladı. Onun gülümsemesini görmek her zaman güzeldi, ama ne yazık ki, bu çok nadir bir şeydi.

Adam kadının burnunu öptü ve yavaşça hareket etmeye devam etti. Kadın yorgun bir şekilde iç geçirdi, ama kendini tamamen adama teslim etti.

"Unutmayalım ki, boşaldığımda senin içinde olmamalıyım, Ena. Bu yüzden, bunu yapmadan önce senin tamamen bana katılmanı bekledim." Eli kalçasını okşadı, kışını sıktı ve sonra tekrar kalçasına geri döndü.

Onun düşünceli davranışı, onun kalbini sızlattı. Hayatı boyunca, çok fazla erkek tanımamış olsa da, daha özverili bir sevgili tanımamıştı. Ama yine de.

Nefes almaktan daha çok ona yakın olma ihtiyacı duyan Ismena, körü körüne dudaklarını aradı ve bulduğunda onu çok derin bir öpücükle yakaladı.

Birkaç dakika önce kesilen boşalması hemen geri geldi, bu sefer omurgasındaki karıncalanma öncekinden daha güçlüydü. Durdu ve yuvarlandı, onu da yanına götürdü.

Ismena kendini onun üstünde buldu. Öpüşmeyi kesip onun üstüne çıktı. Kontrolü ele geçirip hızı kontrol etmeye çalıştı, ama kendi boşalmasıyla vücudu tamamen sıvılaşmıştı, bu yüzden bunu yapmak zordu.

Wolfaraine onun mücadelesini gördü, bu yüzden iki eliyle kalçalarını tuttu ve altından itmeye başladı. Açlığı arttıkça, vuruşları da arttı, ta ki onu güçlü vuruşlarla neredeyse dövmeye başlayana kadar.

"Şimdi, Ismena, şimdi!" Derin bir sesle aniden emretti.

O anda, onun bitkin hali kayboldu ve yıldırım hızıyla ondan sıçradı. Bunu yaparken, onun yeşil parıldayan gözlerini gördü.

Bir saniye sonra, vücudundan aşağı kayıyordu; ağzını genişçe açtı ve boğazının arkasına değene kadar onun penisini yuttu.

Boğazından boğuk bir homurtu çıktı ve sonsuz fişkırımlarla ağzının içine boşaldı. O kadar heyecanlıydı ki, her yeri ateş gibiydi. Hisler o kadar yoğundu ki, güçlü bacakları seğirdi.

O boşalırken, o kadının başını kendine doğru çekti ve kadın onu tamamen yutana kadar onu yuttu. Kalplerinin hızla atması ve düzensiz nefes alıp vermelerinin sesi, ormandaki kuşların cıvıltıları arasında yüksek sesle duyuluyordu.

Sonunda, elini omzuna koydu ve yüzü ona çok yaklaşıp kadar onu öne doğru çekti, sonra burnuna bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim, Ismena."

Gözlerini kapattı ve öpücüğü karnına kadar hissetti. Yakınlıklarının ardından, vücudu yine tuhaf hissediyordu. Tahrik olmuş, ona aç.

Vücudu, yorgun olsa bile onunla daha fazla cinsel yakınlık arzuladığında artık bu onu şaşırtmıyordu. O bir bağımlılık haline geliyordu.

Bu onu çok korkutuyordu ama bunun ne olduğunu biliyordu. Ateşli, takıntılı bir bağımlılık.

Alfa Kral'ın konsey toplantısı için gelmesi beklendiği düşünülürse, gereğinden fazla uzun süre öyle uzandılar.

Nefes alıp verişinin hala düzensiz olduğunu ve gözlerinin hala kapalı olduğunu fark etti. Fiziksel olarak, bir sorunu yok gibi görünüyordu, ama Ismena'ya bir şeyler ters geliyordu.

"İyi misin?" diye endişeyle sordu.

Eline'in evine döndüklerinde, Sandra'yı kanepenin üzerine bıraktı, geri çekildi, kollarını kavuşturdu ve onu bir vaka çalışmasıymış gibi inceledi.

Sandra bir çocuk gibi somurtuyordu. Eline'e öfkeyle baktı, "Bir an için senin insan olmadığımı unuttum. Beni öyle taşımak zorunda mıydın?"

"Bizi zor durumda bırakmak istedin, Sandra." Eline cevapladı, "Bir dahaki sefere, lütfen özellikle dışarıdayken söylediğim her şeyi yapmaya çalış. Burası Naturiah. Halkımız çoğu zaman iyi, dost canlısı ve barışçıl olsa da

bazılarımız insanları pek sevmez. Bu da senin için tehlike yaratır."

Derin bir nefes aldı ve devam etti, "Sen benim sorumluluğumdasın, dışarıdayken beni dinlemeye çalışmanı istiyorum. Bana güvenmeye çalış. Koşmamız gerektiğini söylersem, hemen koşmaya başla. Sorularını sonra sorarsın. Anladın mı?"

Sandra bir haftadır Naturiah'taydı ve bu süre zarfında bu insanlar hakkında pek çok şey öğrenmişti. Ismena'dan, Eline'in Sentinel olarak bilinen puma klanının seçkin askerlerinden biri olduğunu öğrenmişti.

Eline onlara karşı her zaman tatlı ve nazikti, bu yüzden onu sert bir askerle ilişkilendirmekte her zaman zorlanmıştı, ama şimdi, o emir veren ses tonuyla onu kolayca öyle görebiliyordu.

"Anladın mı, Sandra?" Eline tekrarladı.

"Tamam, anladım." Kabul etti.

Eline gözle görülür şekilde rahatladı. O da başını salladıktan sonra en yakın sandalyeye gidip oturdu.

"Peki, bunu hallettiğimize göre, orada ne oldu?" Sandra düşündü, "Sakın bana Mena'nın vahşi bir hayvan tarafından saldırıya uğradığını ve senin tek verdiğin emrin koşmamız olduğunu söyleme! En iyi arkadaşım ne olacak?" Gözlerinde panikle nefes nefese kaldı.

Eline'in dudaklarında bir gülümseme belirdi, "Hayır, en iyi arkadaşın vahşi bir hayvan tarafından saldırıya uğramadı." Bir saniye düşündükten sonra ekledi, "Aslında o da vahşi bir hayvan, ama senin düşündüğün gibi değil."

Bu Sandra'yı rahatlatmadı, aksine paniğini daha da artırdı. "Ne!?"

Eline doğruldu, "Tamam, dinle. Dinliyor musun?"

Sandra defalarca başını salladı.

"Ismena gayet iyi. Eşinin yanında. Güvende."

"Eşi mi? Yani, yüzüğünü çaldığı ve bunun karşılığında onu Naturiah'a getirip yüzük bulunana kadar onu esir tutup koruduğu adam mı? Sonsuza kadar birlikte olacağı kaderindeki erkek mi? Bu toprağın en korkulan ve en güçlü lideri olan adam mı?"

"Hafızan çok iyi. Evet, o adam. Bu toprağın Alfa Kralı." Eline başını sallayarak cevap verdi.

"Ama o insan dünyasına iş gezisine çıktı ve iki haftadır orada."

"O şimdi geri döndü. O, ormanda onunla birlikteydi."

"Bunu nereden biliyorsun? Ismena ile buluşmaya giderken kimseyi görmedik, böyle bir şeyi kendi başına varsayamazsın." Sandra şüpheyle kaşlarını kaldırdı.

"Bana konuştu. Bazı klanların, bağırmadan veya onlara yaklaşmadan başkalarıyla iletişim kurma yeteneği olduğunu sana anlatmıştım, değil mi?"

Sandra bunu hatırladı, "Oh, evet, söylemiştin. Bir changeling daha güçlü olduğunda, çoğu kişinin yapabileceğinden daha uzak mesafelerden bile biriyle iletişim kurabileceğini söylemiştin."

"Aynen öyle. Alfa Kral bizim geldiğimizi kokladı. Bu yüzden bize yaklaşmamamızı emretti."

"Vay canına," Gözleri fal taşı gibi açıldı, "Demek öyle oldu! Bekle, o hep böyle mi? En iyi arkadaşımınla birlikteyken insanları uzaklaştırıyor mu? Ona kötü bir şey yapmadığından emin misin? Onu dövüyor falan mı?"

"Oh, kesinlikle ona vuruyor, tamam mı." Eline gülümsedi. Sandra'nın yüzündeki dehşet ifadesini görünce, hemen ekledi, "Ama senin düşündüğün şekilde değil. Elleriyle değil, tamam mı."

Her zaman yaramaz olan Sandra, çabucak anladı. Gözleri anında büyüdü, "Oh... aman...! Bunu en başından söylemeliydin."

"Daha önce de söylediğim gibi, önce emri yerine getir, sonra soru sor."

"Şimdi tamamen anladım." Sandra yüksek sesle güldü, "Oh, Mena, o vahşi köpek. Açık alanda, ormanda mı? Onun içinde böyle bir şey olduğunu hiç bilmiyordum."

"Biz kısmen hayvanız, Sandra. Vahşiliği seviyoruz ve ormanda kendimizi en rahat hissediyoruz. Bu yüzden, diğer yarımızın şekline bürünerek koşmak, bir changeling için en keyifli ve önemli şeydir." Eline eğlenerek burnunu çekti, "Daha önce böyle bir özelliği olmasa bile, artık bir changeling'in eşi olduğu için kesinlikle böyle olacak."

Sandra şimdi sırtıyordu, "Mena, o yaramaz sıçan. Bu gece geri dönmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Ona bir kulak dolusu laf edeceğim."

"Benim tahminim, bu gece eve dönmeyeceği yönünde." Eline ciddi bir ifadeyle konuştu.

"Ah, Mena, o kötü kedi."

Eline, karşısındaki sırtan kadını izledi ve Sandra'yı sevdiğine karar verdi. Bu insan kadını, Ismena kadar neşeli ve inatçıydı.

Alphose ona onun eşi olabileceğini söylediğinde şüpheleri vardı ve Sandra'yı da kabul etmesini istediğinde kalbi acımişti. O kadının onun eşi olduğuna dair hala şüpheleri vardı çünkü kadında onun kokusu hiç yoktu, ama kalbi artık bu konuda acıyıyordu.

Alphose, klanlarının Alfa lideri olabilir, ama çok küçükken beri onun en iyi arkadaşıydı. Hayatı boyunca eşini nasıl aradığını çok iyi bildiği için, onun eş bulmasına sevinecekti. Umutları yüksek, Sandra'nın eşi olduğuna inanıyor. Ama ya değilse? Onun incinmesini görmek Eline'i öldürecek.

Ama Sandra onun eşi değilse, neden puma insan kadına bu kadar tepki gösteriyor?

Bu çok şaşırtıcıydı.

O da, onun gibi, umut etmeye çalışıyordu.

"Söylediklerimi duydun mu? Neye bu kadar dalmışsın?" Sandra'nın sesi düşüncelerini böldü.

"Oh, önemli değil. Ne dedin?" diye sordu onun yerine.

Sandra gözlerini devirdi, ama devam etti: "En iyi arkadaşımı kendine ait ilan eden adamı görmek için sabırsızlandığımı söyledim. O senin liderin ve

her şey olabilir, ama yine de en iyi arkadaşımı incitmemesi ve onun kalbini kırmaması konusunda onu uyarmam gerekiyor. Karşılaştığımızda bunu yüzüne karşı söyleyeceğim."

Eline ilk kez yüksek sesle güldü.

"Komik olan ne?" Sandra, puma nöbetçisine gözlerini kısarak baktı.

"Ona bu sözleri söyleyemeyeceksin, sevgili insan dostum." Eline gerçekçi bir şekilde, "Onun karşısına çıktığında bacakların korkudan titremeye başlayacak. Ve eğer sana tüm dikkatini verirse, ya külotuna işeyeceksin ya da bayılacaksın."

Sandra onu eliyle uzaklaştırdı. "Tatlım, beni çok hafife alıyorsun. Ben cesur biriyim, bayan. Mena'dan daha cesurum. O onunla yatabiliyorsa, inan bana, ben de onun huzurunda durup onunla baş başa konuşabilirim."

Eline kendini tutamadı. Yine kahkahaya boğuldu.

BÖLÜM 22. KONSEYİN ENDİŞESİ.

Ismena, nefes alıp verişinin hala düzensiz olduğunu ve gözlerinin hala kapalı olduğunu fark etti. Fiziksel olarak, bir sorunu yok gibi görünüyordu, ama ona bir şeyler ters geliyordu.

"İyi misin?" diye endişeyle sordu.

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi, bu da onun hissettiği şeyi daha da yoğunlaştırdı. Kolunun üzerindeki yastıklardan kalktı ve ona dikkatle baktı.

"Zehirli yaralar mı?" Gözleri pantolonla örtülü bacağına kaydı.

"Evet," diye itiraf etti, "İki kurşun yarası kendiliğinden iyileşmeye çalışıyor, ama derin ve enfekte olmuş yaralar olduğu için bu zor oluyor." Bir duraklama, "Cilt yenilenme girişiminde her seferinde çok acıyor. Çok fena."

"Aman Tanrım. Bu, iyileşmeyeceği anlamına mı geliyor?" Onun acı çektiğini fark etmek onu hüznle doldurdu.

Ormana adım attığından beri ilk kez, birkaç mil uzaktaki nehrin kokusunu aldı. Güçlendirilmiş duyuları geri geliyordu ve gözleri de daha net görmeye başlamıştı.

"İyileşecek. Sadece normalden daha yavaş ve daha acı verici olacak." Sonunda sakın bir sesle cevap verdi ve yerden kalktı. Sesinde, bacağından tüm vücuduna yayılan dayanılmaz acıdan hiç bahsetmedi.

"Öyle mi?" O da onunla birlikte ayağa kalktı, yerden yırtık külotunu aldı ve elbisesinin cebine koydu. Ona dönerek dudaklarını ısırdı, "O zaman, biz... şey... yine mi yapacağız?"

"Evet," diye cevapladı, kadını zor durumda bırakmamak için. "Ama önce, toplantı salonuna gitmeliyim çünkü konsey toplanmış ve Nalaila'yı görmem gerekiyor," gözlerinde acı parladı, "İki hafta oldu, o... benim yokluğumu hissetmiş olmalı."

Ismena, kardeşi onun yokluğunda hiç çığlık atıp kendini parçalamaya kalkışmadığını ona kanıtlamak için can atıyordu, ama dudaklarını sıkıca ısırarak bu sözleri yuttu. Hayır, ona söyleyemezdi. Nalaila'yı ziyaret edip onunla vakit geçirdiğini bilmemeliydi.

"Ama sonra," diye devam etti, acıyı gözlerinden silerek, "Bütün gece benim olacaksın."

Bu sözlerin taşıdığı vaat, Ismena'nın omurgasında bir titreme yarattı. Sadece bu düşünce bile vücudunu onun için titretmeye yetiyordu. Tanrım, ona karşı çok kötüydü.

"Şu anda kokunu alabiliyorum, biliyor musun? Tanrı aşkına, kafamı nasıl karıştırıyorsun böyle." Diye küfretti, keskin bir nefes alarak.

Yanakları kızardı. Boğazını temizledi ve ondan uzaklaştı. "Lanet olası burnun..."

Gülümseme yine dudaklarına yayıldı. Aralarındaki mesafeyi kapattı, ağzını kulağına yaklaştırdı ve fısıldadı, "İki hafta önce ayrılmadan önce sana verdiğim sözü hatırlıyor musun?"

İmkansız gibi, yanakları daha da kızardı. Elbette hatırlıyordu. Onun da hatırlayacağını hiç düşünmemişti.

"Sana, insan dünyasından döndükten sonra, seni yeterince doyurup bırakmadan önce üç şeyi kaybedeceğini söylemiştim." Kulağına baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadı ve saçına yapışan otları çıkararak oyun oynadı.

"Sesin, bilincin ve yürüme yeteneğin." Devam etti, "Bu, sana amını o kadar sert yalayacağım ki sesini kaybedene kadar bana çığlık atacaksın dedikten hemen sonraydı. Ve tüm özünü içip seni kurutana kadar durmayacağım."

Dudaklarından bir inilti süzüldü. İçinde daha da ıslaklaştı, kalbi göğsünde güm güm atıyordu ve karnı takla attı. Tanrım, az önce kafasına yerleştirdiği görüntü!

"Sen de istiyorsun. Kokunun dışında, bunu gözlerinde de görebiliyorum." Gözlerini onun gözlerinde arayarak mırıldandı.

Ismena utanç içinde yüzünü onun göğsüne gömdü ve başını salladı. "

Ismena." He drawled, reveling in her shyness and utangaçlığını. Onu kirli sözler ve müstehcenliklerle utandırmayı sevdiğini keşfetti ve gelecekte daha fazlasını yapmayı planlıyor. "Sözlere ihtiyacım var, bebeğim."

"E-Evet, hatırlıyorum. Ve evet, ben de istiyorum." Başı dönerek mırıldandı.

Ona ilk kez "bebeğim" dedi. Bu, onun durumuna hiç yardımcı *olmuyordu*. İçinde bu adam için bir karmaşa vardı.

Elini çenesinin altına koydu ve onu kaldırdı, böylece utangaç kahverengi gözlerine bakabilirdi. "Güzel. O kelimeleri görmek istiyorum. Her birini. Bu gece. Bütün gece."

O titredi, "Ama sen yaralısın."

"Aynen öyle. İyileşmem için çok zaman var." Dudakları seğirdi.

"Umarım arada biraz uyumama izin verirsin." diye mırıldandı. "Hayır, uyumak yok." Kafasını kulağına yaklaştırdı, "O zaman, ben o yatak odasına dönmeden önce biraz uyumaya çalış." biraz uyumaya çalış."

Bir saat sonra, Wolfaraine Toplantı Salonundan gelen mırıldanmaları ve sesleri duyabiliyordu. O salona girdiğinde, hepsi kesildi.

Sessizlik havayı doldurdu, o kadar yoğun ki neredeyse kokusu alınabiliyordu. Masasının başına geçmek için yürürken, etrafına bakındı ve konseyinin yüzlerini gördü. Endişe, gerginlik ve onun için kaygı ile doluydu.

Hepsi sandalyelerinden kalktı ve başlarını eğerek Alfa Kral'a saygılarını gösterdi.

O da başını eğerek selamladıktan sonra tahtımsı koltuğuna oturdu. Her zamanki gibi, onun yerleşmesini bekledikten sonra

kendi koltuklarına oturdular.

Alfa Alphose ve Alfa Degar birbirlerine rahatlamış bir bakış attılar. Neredeyse üç saat önce Naturiah'a dönen erkek ile şu anda burada bulunan erkek arasındaki gözle görülür farkı fark ettiler.

Rengi düzelmiş, saraya girdiğinde topallaması azalmış ve daha güçlü görünüyordu.

Bu arada, Wolfaraine'nin dikkati konseyin geri kalanında idi. Havadaki gerginliği azaltmanın tek yolunun onlara olan biten her şeyi anlatmak olduğunu çok iyi biliyordu. Bu yüzden, ayrıntılara girerek, insan dünyasında olan biten her şeyi, Wolfhunters'ın saldırısı ve Yatch's Farmland ile imzaladıkları yeni anlaşma hakkında her şeyi anlattı.

On iki kişilik konsey, imzaladıkları yeni anlaşma konusunda pek endişeli değildi.

"Bu ne cüret! O beyinsiz, işe yaramaz insanlar! Bu ne cüretle sana böyle saldırırlar?" Baş Muhafız Rodarh, masaya yumruğunu vurarak öfkeyle bağırdı. Filin mavi-gri gözleri, normalde kahverengi olan gözlerinin yerini almıştı.

"Canavarlar! Hepsi de!" Jaguar klanının alfa'sı Alpha Zane de öfkeliydi.

"Bize hayvan diyorlar, ama onlar şeytandan bile daha kötüler! Alfa Kral'a kendi evinde saldırmaya nasıl cüret ederler!" Fare Alfa Ratinus, öfkeyle dişlerini göstererek ekledi.

"Keşke bazıları yakalanmış olsaydı da onları zindanımda bağlayıp günlerce etlerini yiyebilseydim!" Başka bir alfa öfkeyle bağırdı.

Ve bir başkası. Ve bir başkası.

Konsey gürültüye boğuldu. Konseyin diğer tüm üyeleri, Alphose dahil, öfkelerini göstermek için her türlü kelimeyi kullandılar. Onunla birlikte seyahatte olan Alfa Degar ve Adanel hariç.

Her zaman daha az konuşan kurt adam klanının konsey temsilcisi tek kelime etmedi, ama yüzü öfkesini yansıtıyordu.

"Sakin olun, millet." Wolfaraine araya girerek, sonunda halkını sakinleştirmeye çalıştı. Sözlü öfkelerinden daha çok, hayvanlarının öfkesini hissedebiliyordu

ve bu, her şeyden çok onu yatıştırdı.

Tüm klanların farklılıkları olsa da - ve ara sıra birbirleriyle anlaşmazlığa düşseler de - bir araya geldiklerinde aralarında hala iyi bir birlik, barış ve beraberlik olduğunu bilmek onu yatıştırdı.

Herkese iyi olduğunu ve Kurt Avcıları'nın herhangi bir zarar vermediğini, bu yüzden öfkelerini bırakmaları gerektiğini söyledi. Tabii ki, sol bacağındaki rodyum yaralarına atıfta bulunarak, gerçekten zarar olduğunu iddia ettiler.

"Sadece bu da değil, yaralar tedavi edilmediği için enfeksiyon kapmış, bu da durumu daha da kötüleştiriyor," dedi Adanel ilk kez konuşarak.

Bu kez Alfa Degar da dahil olmak üzere, şok olmuş bir dizi nefes sesi ortalığı doldurdu.

Enfeksiyondan haberi yoktu. Hiçbirinin haberi yoktu.

Ortamda yine gürültü yükseldi ve hepsi yeniden öfkelenmeye başladı.

Wolfaraine, Adanel'e sessizce ve şaşkınlık duymadan, ama aynı zamanda ihtiyatla baktı.

Elbette, erkek enfeksiyonu fark edecekti çünkü Adanel de onun gibi bir kurt adamdı. O, dağ aslanı formunda değil, kurt formunda Wolfhunters ile savaşmıştı, bu yüzden Adanel onun kurtundan enfeksiyonun kokusunu alabilmişti. Eğer dağ aslanı formunda onlarla savaşmış olsaydı, Adanel enfeksiyonu fark etmeyebilirdi, ama Alphose fark ederdi.

Yeniden konseyi sakinleştirmeye çalışarak onları yatıştırmaya başladı. Ancak bu sefer işler daha zordu, çünkü onu neredeyse hiç dinlemiyorlardı.

"Mahkemede ne işin var, Alfa Kral? Burada olmamalısın. Eşinin yanında olmalı, iyileşip tekrar sağlığına kavuşmaya çalışmalısın." Piton Alfa ve tüm yılanların Alfa'sı sert bir sesle konuştu.

"Alfa Morose'a katılıyorum, Alfa Kral. Burada değil, eşinin yanında olmalısın." Baş Nöbetçi Rodarh da ona destek oldu: "Hepsi bizim hatamızdı, seyahatten döndükten sonra senden haber almak için acele etmemeliydik."

Hepsi başlarını salladı.

"Seni görev ve sağlık arasında seçim yapmaya zorladık ve bu yanlıştı. Kabul edilemez. Senin en iyi sağlıkta olmanı istiyoruz, Alfa Kral." Alfa Zane ekledi.

Hepsi tekrar başlarını salladı.

Wolfaraine bir şey söylemek istedi, ama her denemesi boşunaydı. Ağzını açmadan, başka bir Alfa, onu mahkemeye çağırarak ona kötölük yaptıklarını söylemeye başlamıştı.

"Eşinin şıfalı kollarında olmalı ve onun verebileceği kadar çok sevgi almalısın." Alfa Morose tekrar konuştu.

"Bütün bunlar Rodarh'ın suçu." Fare Alfa Ratinus söze başladı. Baş Muhafız Rodarh nefesini tutarak, "Bu nasıl benim suçum olabilir ki?" diye sordu.

"Alfa Kral insan dünyasından döndüğünde bir toplantı yapmayı öneren sendin." Kaplan changelinglerin lideri Alfa Asisy de söz aldı.

Baş Nöbetçi Rodarh, inanamayan bir şekilde ağzını açtı. "Ama bu hepimizin birlikte verdiği bir karardı!"

"Sen ve kim?" Konseyin neredeyse tüm üyeleri aynı anda sordu.

Fil klanının konsey temsilcisi, onların inkârlarına şaşkınlıkla tepki gösterdi.

"Utanmalısın, Baş Nöbetçi Rodarh. Utanmalısın." Ratinus, büyük bir hayal kırıklığıyla başını sallayarak dedi.

"Demek bu mahkemede işler böyle yürüyecek? Hepimiz birlikte bir şey yapıyoruz ve siz de suçu bana atıyorsunuz!" Zavallı fil Alpha'nın kulaklarının arkası çoktan kızarmıştı. "Alpha Kral'ın özel yüzüğünü çalan suçluyu nasıl öldüreceğimizi planladığımızda da aynen böyle olmuştu, onun eşinin yaptığını bilmeden!"

"Oh, bize hatırlatma bile, Rodarh. Hepimizi neredeyse öldürtecek çok kötü ve utanmaz bir karar verdin." Alfa Zane başını salladı.

Baş Muhafız Rodarh dönüp ona sert bir bakış attı.

"Ve Şimdi yine aynı Şeyi yapıyor. İyileşmesi gereken Alpha Kralı mahkemeye çıkartıyor. Utanmalısın, Rodarh." Ratinus ekledi.

"Seni sıçan pii..." Rodarh, sıçan Alfa'ya sert bir bakış atarak başladı.

"Bayanlar," Alfa Morose araya girdi, "Hepiniz sakın olun." Hepsi ona, kendilerine yaptığı atıf nedeniyle sert bir bakış attı.

Buna karşılık, piton Alpha onlara tısladı. "Yeter artık," diye Wolfaraine sonunda konuştu.

Hepsi derin bir nefes aldıktan sonra tekrar ona döndüler ve dikkatlerini ona verdiler.

"Dinleyin, bu mahkemeye nasıl geldiğimiz veya bunun kimin suı olduğu önemli değil. nemli olan, zaten burada olduğumuz, bu yüzden toplantıya devam edebiliriz. Ben yokken burada olanların tam olarak ne olduğunu bilmek istiyorum..."

"Sözünüzü kestiğim için çok özür dilerim, Alfa Kral." Alfa Alphose araya girdi: "Başka hiçbir koŐulda bunu yapmazdım, ama bu çok ciddi bir durum. Bu toplantı artık devam edemez. Sağlığınız bizim için çok daha önemli."

"Evet, Alfa Kral," diye ekledi Degar, "Bu seyahate sizinle birlikte çıktığım için suçluyum. Rodyum tehlikeli ve zehirli olabilir, ama olayın hemen ardından tedavi edilseydi, sizin gibi bir erkeğe hiçbir zararı olmazdı. Ama damarlarınızda zehirle bir hafta geçmek zorunda kaldınız."

"Başka bir erkek bu durumdan sağ çıkamazdı." Adanel gerçekçi bir Şekilde belirtti.

"Evet," diye ciddiyetle yanıtladı Degar, "Şimdi geri döndüğüne göre, toplantı yerine tedavine odaklanmalıyız. Bu toplantı daha sonraki bir tarihte yapılmak zorunda."

Bunu söyledikten sonra, hepsi ayağa kalktı ve toplantıyı bitirmenin bilinen bir iŐareti olarak ona başlarını eğdiler.

O bir kelime bile söylemeden, Alfa Degar ve Alfa Alphose dışında tüm konsey yeleri Toplantı Salonu'ndan kayboldu.

Salonun dışında, Baş Nöbetçi Rodarh, Ratinus'a bağıırıyordu. Toplantı Salonundan uzaklaştıkça sesleri giderek azaldı.

Wolfaraine etrafına bakındı, derin bir nefes aldı ve merak etti. Az önce ne oldu?

BÖLÜM 23. KARANLIKTAKİ Fısıltılar.

Yıldızlar, gece gökyüzünde sonsuza kadar uzanıyordu; bazıları doğum taşı mavisi rengindeyken, bazıları kutup beyazı rengindeydi, bazıları ise parıldayan yıldızlar gibi görünüyordu ve hareket halindeyseniz, bazılarının hareket eden yıldızlar olduğunu, gökyüzünde titreyip parıldadığını düşünebilirdiniz.

Soluk hilal, gece gökyüzünde gümüş bir pençe gibi parlıyordu ve çinko-gümüş küresi ile geceyi aydınlatıyordu. Güzel bir geceydi.

Naturiah sokaklarında, kurtadamlar, pumalar, kaplanlar, leoparlar, filler, jaguarlar vb. gibi çoğu üst düzey changelingler, vahşi doğanın ve gecenin güzelliğinin tadını çıkarmak için hayvan şekillerine büründüler. Bazıları savaş çemberleri oluşturdu, bazıları ormanda koştu, bazı çiftler hayvan şekillerinde yürüyüşe çıktı ve çocukları da hayvan şekillerinde oynuyordu.

Kule'nin koridorundaki devasa pencerelerden gecenin ışığı yarı saydam bir şekilde içeri sızıyordu ve koridoru aydınlatarak, ses çıkarmadan yürüyen üç devasa erkeğin siluetlerini, kavisli merdivene giden koridora doğru aydınlatıyordu.

Merdivenlerden inerken, koridorun sonuna doğru kararlı bir şekilde yürümeye devam ettiler. Havada duyulan tek ses, uzaktaki bir köpeğin yüksek havlaması ve büyük kalenin kapılarının dışındaki bir pumanın kükremesiydi.

Kapıya vardıklarında, sağdaki erkek öne çıktı ve anahtarı soktu. Kilitlerin açılma sesi ve kapıdan zincirlerin çekilme sesi, Kule'nin sessizliğini bozdu.

"Kapı açık, Alfa Kral," dedi Degar alçak sesle.

Wolfaraine kapıdan içeri girdi, Alphose ise onun arkasında yürüyordu. Nalaila'yı tutsak eden metal çubuklardan birkaç adım uzakta durdu ve yan yatmış, sırtı onlara dönük, nefes alıp verişinden anlaşıldığı kadarıyla huzur içinde uyuyan beyaz kurdu dik dik izledi.

"Onun benim yokluğumu fark etmediğinden emin misin?" Wolfaraine sonunda Alphose'a seslendi.

Diğer bir deyişle, Alphose, insan dünyasında geçirdiği süre boyunca Nalaila'nın çılgına dönmediğinden gerçekten emin miydi?

Alphose başını salladı, "Hayır, fark etmedi. Senin yokluğunda kuleyi koruyan tüm nöbetçilere de sordum, emin olmak için. Hiçbir sorun çıkarmadı."

Alphose'un ses tonunda herhangi bir kafa karışıklığı varsa da, bu Alfa Kral ve Degar'ın yüzlerindeki ifadeyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Buna inanmak çok zordu. Beyaz kurt, Naturiah'tan birkaç gün uzaklaştığında çılgına dönerdi. Naturiah'tan iki haftadır uzaktaydı.

Wolfaraine onun uyumasını izledi. Her ne kadar kafa karıştırıcı ve şaşırtıcı olsa da, bu durum ona da rahatlama sağladı.

"Neden derin nefes alıyorsun Alphose? On saniye içinde dördüncü kez bunu duyuyorum." Wolfaraine ona bir bakış attı, "Olağandışı bir koku mu alıyorsun?"

Alphose gerçekten de olağandışı bir koku alıyordu. Alfa Kral'ın kokusu bu odadaydı. Çok hafif bir kokuydu, puma Alfa olmasaydı fark edemezdi.

Ve bunun, az önce oradan geçtiği için olmadığından neredeyse emindi, çünkü o kokuyu ilk kez o kapıdan geçtiklerinde almıştı.

Neler oluyor? Wolfaraine iki haftadır dışarıdaydı, kokusu buradan ayrıldıktan birkaç gün sonra buradan kaybolmuş olmalıydı, öyleyse neden kokusu buradaydı? Tabii, Ismena hariç.

Hayır, bu doğru olamaz, diye düşündü inanamadan.

"Alphose?"

Alfa Kral'ın sesi onu geri getirdi. Kafasını salladı ve "Hayır, bir sorun yok" diye cevap verdi.

Ismena'nın burada olması imkansızdı, çünkü Nalaila'nın insanlardan ne kadar nefret ettiğini biliyordu ve bir insan onun alanına girseydi, beyaz dişi kurdun öfkesini duymuş olurlardı.

Ayrıca, buraya gelmiş olsaydı, Alfa Kral bu odaya girdiklerinde onun varlığını ilk koklayan kişi olurdu.

Alphose, belki de yanılmıştı, diye düşündü. "En son ne zaman yemek yedi?" diye sordu Wolfaraine.

"İki gün önce. O zamandan beri uyuyor." Alphose cevapladı.

"Aşçıya yarın onun için yemek hazırlamasını söyle. Uyanmazsa, onu uyandırıp beslemeliler. Bu kadar uzun süre aç kalmasına izin verilmemeli."

"Evet, Alfa Kral, öyle yapacağım."

Kapıyı kilitleyip uzaklaşırken, Alphose Cassandra'yı Wolfaraine'e şimdi anlatmalı mı diye düşündü.

Ancak, Alfa Kral'ın hafif topallayarak yürüdüğünü görünce bunu yapmaktan vazgeçti. Buna ek olarak, eşiyle birlikte insan dünyasına yaptığı yolculuğu ona anlatma konusundaki çekingenliği de vardı.

Hayır, yarın ona her şeyi anlatacaktı.

Wolfaraine yatak odasının kapısını açtı ve içeri girdi. Nalaila'nın odasını ziyaret ettikten sonra göğsü sanki metal bir kaya yüklenmiş gibi ağırlaşmıştı ve sol bacağı zonklamaya başlamıştı.

Kızın kokusu odanın her yerindeydi ama kız ortalıkta yoktu. İlk başta, kızın yatak odasında olmadığını düşünmüştü ama sonra duşun çalıştığını duydu.

Birdenbire sakinleşti ve kurt içinden tembelce yayıldı, saf zevkle homurdandı. Kendini daha iyi hissetti.

Sonra, onun varlığına karşı beklenmedik tepkisiyle sertleşti. Bu onu rahatsız etti, çünkü ona böyle tepki vermemeliydi.

Kendine hakim ol, Wofaraine. İkiniz de bunun sadece seks olacağı konusunda anlaşmıştınız. Yüzüğü bulup Naturiah'a geri götürdükten sonra onu bırakman gerektiğini de unutma. Bir eş istemiyorsun. Çocuk sahibi olmayı göze alamazsın. Unutma.

Geniş odanın içine doğru ilerleyerek, akşam kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Bu sırada, banyoda Ismena sırtına su akıtıyordu. İnsan dünyasında alıştığı duş başlıklarından daha çok onun banyosundaki duş başlığını sevmesi şaşırtıcıydı. Modern olmayabilir, ama altın rengi duş başlığı, yatak odasındaki diğer her şey gibi eski moda ve pahalı olduğunu haykırıyordu.

Uyumaya çalışmıştı, ama vücudu çok sıcaktı ve uykuya dalmasına izin vermiyordu. Bu yüzden duşun yardımcı olacağını düşünmüştü. Suyu da soğuk ayarlamıştı.

Ancak, su vücuduna dökülürken, Ismena bunun pek yardımcı olmayacağını fark etmeye başladı. Bu, onun heyecanını hiç yatıştırmıyordu.

İçini çekti ve başını duvarın soğuk, ıslak fayansına dayadı. Benim neyim var böyle?

Aç ve tahrik olmuş bir halde, onun yatağında rahatsız bir şekilde dönüp dururken, kendine defalarca sorduğu bir soruydu bu. Tanrım, bir erkeğe cinsel olarak bağımlı olmak ona hiç yakışmıyordu.

Sanki her dokunduğunda durum daha da kötüleşiyordu. Bundan daha kötüsü olabilir mi?

Ismena bundan çok şüpheliydi. Adam iş gezisine çıktığında onu çok özlemişti, gecenin karanlığında ona açlık duymuştu ama hiç bu kadar kötü olmamıştı. Sanki adamın varlığı, bağımlılığının ateşini körükleyen bir yakıt gibiydi.

Belki de bugün, kendini tatmin etmenin onu kurtaracağı günlerden biridir. Adam hala toplantıdaydı, bu yüzden bir kızın yapması gerekeni yapması gerekiyordu.

Yanağını maun fayanslara dayayan Ismena, sırtından aşağı akan suyun akışını hissederken gözlerini kapattı ve parmaklarının klitorisini bulmasına izin verdi. Daha rahat ulaşabilmek için bacaklarını biraz açtı.

Kendini okşarken, zihni Wolfaraine'in görüntüsüyle doldu. Onun klitorisini okşadığını, güçlü ellerini göğüslerinin her yerine gezdirdiğini hayal etti. Zevk onu doldururken yüksek sesle inledi.

Tanrım, çok acıyor.

Elinin avuç içini klitorisine bastırdı, onun elini hayal ederek. Sonra, daha fazla baskı uyguladı ve bu, vücudunu keskin bir zevk dalgası sardı ve o çığlık attı.

"Ay Tanrıçası adına," diye derin ve tanıdık bir ses homurdandı.

Ismena'nın gözleri birden açıldı, elini çok hızlı bir şekilde çekti ve göğsündeki diğer eli de durdu. Wolfaraine'in kapının yanında kollarını kavuşturmuş durduğunu görünce utanç onu sardı.

O, muhteşem vücuduyla tamamen çıplaktı ve Ismena, gözlerini onun teninde açgözlülükle gezdirmekten kendini alamadı. Banyoya girdiğinde ışıkları kapatmıştı, ama banyo pencerelerinden giren ışıklar sayesinde onu net bir şekilde görebiliyordu.

Altı-sekiz

sırt kaslarından, ağaç gövdesi gibi kaslı kollarına ve güçlü uyluklarına kadar. Göğsündeki güzel, yumuşak tüyler, parmaklarını onları okşamak için kaşındırıyordu. Ve penisi.

Sert, gururlu ve tamamen dik bir şekilde onun önünde duruyordu, tıpkı yüzünde okunaksız ama yoğun bir bakışla onu izleyen sahibi gibi. Onun penisine dikkatle bakmaya başladığında ağzı sulandı. Hayatında hiç bu kadar yakışıklı bir erkek görmemişti.

"Ne zamandır orada duruyorsun?" Sonunda sordu, sonunda kendini soracak hale getirdi.

"Bir süredir." Gözleri, onun bakışlarıyla daha da sertleşen sivri uçlu meme uçları olan yuvarlak göğüslerine takılmıştı. "Yeterince uzun süredir." diye ekledi, sesi alçak ve derindi.

"Oh..." Arzu ve utançtan başını eğmekten kendini alamadı. Onu görmüştü... her şeyi izlemişti.

İçindeki şehvetin acısı daha da arttı ve vücudunun bu şaşırtıcı tepkisine dudaklarını ısırıldı.

Aralarında sessizlik hakim oldu. Uzaklarda bir kurt uludu.

Ona doğru yürümeye başladı, gözleri onun eğik yüzüne yoğun bir şekilde bakıyordu. Duşa girdi, uzanıp duşu kapattı.

Onun arkasına geçti ve kulağına fısıldadı, "Kendine dokunduğunda ne düşünüyordun?"

"Seni," Vücudunda bir titreme geçti, "Seni düşünüyordum. Senin içimde olmanı... Bana dokunmanı..." diye fısıldayarak itiraf etti.

Boğazından bir hırıltı çıktı. Erkek ve kurt bunu çok sevdi. "Sık sık kendine dokunur musun? Bunu yaptığın her seferinde beni mi düşünürsün?"

Utançtan nefesi kesildi, "Wolfaraine..." diye itiraz etti. "Söyle bana, Ena."

Yumuşak bir sesle konuştu, ama sesinde bir emir vardı.

"Evet," diye itiraf etti, "Her zamankinden daha fazla yaptım ve o zamanlar hep seni düşündüm. Neyim var bilmiyorum, Wolfe."

Wolfaraine, onda neyin yanlış olduğunu birkaç şey düşünebiliyordu. Eşiyle seks yapmak, özellikle de eşinin kendisi gibi bir erkek olması durumunda, vücudunu eşinin ihtiyaçlarını karşılayabilecek şekilde uyandırmış olabilirdi. Ya da vücudunun açlığını besleyen şey çiftleşme ateşi olabilirdi.

Eğer çiftleşme ateşi ise, çiftleşme ritüeli gerçekleştirilene kadar daha da kötüleşecektir. Eğer bu ikisi değilse, vücudunun onun penisine bağımlı hale gelmeye başladığı için verdiği doğal bir tepki olabilir.

Bu nedenlerden biri olabilir. Ya da ikisi. Ya da hepsi.

Fark etmez, onun kadına olan açlığı da aynı derecede yüksekti, özellikle de banyoya girip kadının kendini okşadığını gördüğünden beri. Kadının yüzü saf zevkin bir yansımasıydı. Adam zar zor dayanıyordu.

Parmaklarını omuzlarında gezdirdi, elinin olduğu göğüslerini kasten kaçındı. Islak saçlarını

ve onu vücudunun sağ tarafına doğru çekerek sol boynunu tamamen ortaya çıkardı.

Kadın, ona daha iyi erişim sağlamak için boynunu eğdi ve boynunda onun sıcak nefesini hissedince gözlerini kapattı.

"Seni izlemek istiyorum," dedi o kadar alçak bir sesle ki, mırıldanır gibi bir titreşimdi.

"Beni izlemek mi?" diye fısıldadı.

"Senin kendini okşamanı izlemek istiyorum." Boynuna bir öpücük kondurdu. "Wolfaraine...!" Şaşkın ve utanmış bir şekilde nefesini tuttu.

Onu kendine doğru çevirdi ve bir adım geri attı. Başını salladı ve geniş göğsünü kollarını kavuşturarak, "Senin kendini tatmin ederken inlemene ve beni düşünmene bakmak çok seksiydim. Şimdi de bunu benim için yapmanı izlemek istiyorum."

"Ama ben yapamam..."

"Yapabilirsin." O, baştan çıkarıcı bir şekilde, "Benim için kendine dokun, Ismena," dedi.

Sanki doğaüstü Seks Tanrısı'ndan zorlayıcı bir emir almış gibi, Ismena kendini otomatik olarak ona teslim ederken buldu. O kadar tahrik olmuştu ki, onun fazla bir şey yapmasına gerek kalmadan orgazm olacağını biliyordu.

Yüzü kızarmış, titreli eli kendi kendine karnına doğru hareket etti ve bir an orada durdu. Sonra aşağıya doğru hareket etmeye başladı... aşağıya... aşağıya... Gözlerini kapattı.

"Hayır. Bana bakmanı istiyorum."

Gözleri birden açıldı ve onun sert, keskin hatlı, şeytan gibi yakışıklı ama asla gülümsemeyen yüzüne odaklandı. Yüzü okunamaz kalmıştı, ama mavi gözlerindeki yoğun bakış, bastırılmış arzuyu haykırıyordu.

Parmakları ıslak, şişmiş klitorisini bulduğunda, dudaklarından kaçan iniltiyi tutamadı.

Tıpkı onun istediği gibi, kız kendini okşarken gözleri hep onun gözlerindeydi, parmakları yumruğunu bastırıp hareket ettirirken,

Yavaş tempoda yarattığı ritimle kendini okşarken, parmakları o noktayı bastırıp hareket ettiriyordu. Onun bunu yapmasını izlemesi, aynı anda hem yasak hem de erotik bir his uyandırıyor ve bu, onun zevkini daha da artırıyor.

Duygular daha da şiddetlendiğinde, gözleri bulanıklaşmaya başladı ve hızı arttı. Tanrım, artık termitten daha sıcak yanıyordu, rahatlamaya ihtiyacı vardı!

Vücudu yaptığı şeye daha fazla kapıldıkça, kedicik gibi yumuşak miyavlamalar boğazından tekrar tekrar çıkıyordu. Uylukları titriyordu.

Çıkardığı sesler çok tahrik ediciydi. Wolfaraine o kadar heyecanlanmıştı ki, artık hiçbir şey yapmadan izleyemiyordu. Bu yüzden harekete geçti.

Gözleri o kadar bulanıktı ki, onun arkasında hareket ettiğini görmedi. Elini onun elinin üzerine koyup hareketini durdurduğunda nefesini tuttu, ama bu sefer elini onun elinin üzerine koyup, onun elini kontrol ederek, ona rehberlik ederek harekete devam etti.

"Sana kendini doğru şekilde tatmin etmeyi öğreteyim," diye kulağına inledi.

"Tanrım..." diye haykırdı, zevk tüm vücudunu kaplarken.

Ismena, bulutların üzerinde yürüyormuş gibi hissetti. Dizleri titreyerek geriye yaslandı ve ona yaslandı. Ereksiyonu kalçasının üzerine bastırırken inledi, diğer eli yükseldi ve boynuna dolandı.

Diğer eliyle arkasına uzanıp duşu açtı, ama suyu 'düşük' seviyede tuttu, böylece su üzerlerine yağmur gibi değil, damla damla düşecekti.

"İşte böyle yaparsın," dedi adamın sesi titreyerek, sırtında ürpermeler yaratarak.

Elinin ritmini değiştirerek başladı. Parmaklarıyla onun parmaklarını yönlendirerek, sertleşmiş, şişmiş düğmesini sertçe masaj yaptı, daha fazla baskı uyguladı - onu orgazma ulaştırmaya yetmeyecek, ama vücuduna başka bir titreşim dalgası gönderecek kadar.

Sonra, parmaklarını vajinasının dış dudaklarına, ardından iç kısmına yönlendirdi. Onun çığlıkları yoğunlaşana kadar onları bastırıp masaj yaptı. Onun sıvısı parmaklarını kapladı, suyla birlikte damladı.

"Wolfe," diye nefes nefese, gözlerini sıkıştırıp dudaklarını sertçe ısırdı. "Ben... ben... ben..."

O eğilip dişlerini boynunun hassas kısmına geçirdiğinde, inleyerek sözünü kesti. Diğer eli göğsünü buldu ve sertçe kavradı.

Elini daha aşağıya doğru yönlendirdi ve ritmik bir şekilde açıklığını daireler çizerek okşadı.

Cildinin her yerinde tanıdık bir karıncalanma hissetti. Bacakları titremeye başladı. Sonra, kendi parmaklarını onun sıkı küçük vücudunun içine gömdü.

Ismena ateşli bir şekilde çığlık attı, onunla geçirdiği bu anın daha uzun sürmesi için orgazmını geciktirmek için elinden geleni yaptı, ama hisler bir tsunami gibi sürekli olarak ona geliyordu.

Adam, kadının içindeki parmaklarının hareketlerini kontrol etti, sert ve hızlı bir şekilde içeri girip çıkarak, zaten düzensiz olan nefes alıp verişinin hızını artırdı ve kadının ne kadar yakın olduğunu gösterdi.

Sonra, parmağının üçte birini daha içine ekledi ve aynı anda, klitorisine dayanan avucuna baskı uyguladı ve ayrıca meme ucunu sertçe çekti.

Bacakları titredi ve patladı.

Onun kollarında, kapılardaki changeling muhafızlarının dinlemeye çalışmadan bile duyacakları kadar yüksek bir çığlık atarak parçalandığını tarif edecek başka bir kelime yoktu, ama o umursamadı.

Vücudunu saran titremeler o kadar şiddetliydi ki, onun vücudunu da salladı.

Onun ağırlığını tutarak, kendi parmaklarıyla sert ve hızlı bir şekilde onu sikmeye devam etti, ritmi kontrol ederek durmasını veya parmaklarını çekmesini engelledi.

Onun meme uçlarıyla oynadı, çekip çimdikledi, zevkin ötesinde bir his uyandırmak için yeterli basınç uyguladı ve neredeyse acı sınırına ulaştı. Beklediği gibi, bu onun boşalmasını geciktirdi.

"Wolfe, Wolfe, Wolfe," diye hıçkırdı, erimiş lav hissinin durmak bilmeyen dalgalarının zirvesindeyken, yavaş yavaş onu tekrar dünyaya geri getirmeye başlayana kadar.

Wolfe. Wolfaraine açlık içinde sıkı bir glmsemi attı.

Onu böyle çağıran tek kişi oydu ve şimdi onun dudaklarından bunu duymak her zamankinden çok daha seksi geliyordu.

Ismena sonunda sakinleřiپ gözlerini kapattığında ve vücudu sıvılaşınca, Wolfe duşu kapattı ve kulağına fısıldadı: "Ismena, kendini böyle okşarsın ve bir erkek de seni böyle okşar."

Sonra onu kollarının arasına aldı. Nefesi zorlanıyordu, ama onunki de yle. Onu banyodan çıkarırken, onu ne kadar çok istediğini gösteren ellerinin titremesi belliydi.

Wolfe.

Gecenin sonuna kadar, onun yatakta o ismi tekrar tekrar söylemesini sağlayacaktı.

"Ismena?"

"Mmh?"

"Sana fırsat verdiğimde uyumalıydın." Banyo kapısını kapatıp onu yatak odasına taşırken vurguladı.

BÖLÜM 24. BÜTÜN GECE: SENİNLE, SENİN İÇİNDE, SENİN ETRAFINDA.

Yatak odası pencereden giren ışıkla aydınlanıyordu. Uzaklarda bir kuş şarkı söylüyor, bir kurt uluyor ve cırcır böcekleri cırlıyordu.

Çıplak Wolfaraine, çıplak Ismena'yı yatağa bıraktı ve onunla birlikte yatağa uzandı. İkisi de sıırıslılandı ama o bunu umursamadı.

Ağız onun ağızını buldu ve onu derin bir şekilde öptü. Onu arzuladığı kadar acil ve ilkel bir şekilde. Dilini onun ağızına soktu, uzun saniyeler boyunca onun dilini yaladı ve emdi.

Sonra öpüşmeyi bıraktı ve onun sersemlemiş gözlerine baktı, "Bu geceye sana oral seks yaparak başlamak istedim. Ama sonra seni banyoda öyle buldum ve çıldırdım."

O inledi, yanakları kızardı.

"Şimdi, sadece seni sikmek istiyorum. Bütün gece seni sikmek istiyorum." Sonra, sıkı vajinasına derinlemesine girdi.

Ismena gözleri kapalı, ağızına nefesini verdi ve onun penetrasyonunun yakıcı hissini üzerinde hissetmesine izin verdi. Parmakları, onun acil bir şekilde içinden çıkıp tekrar derinlerine girerken, onun vahşi omuzlarını okşadı.

Elleri göğüslerine gitti ve sertçe sıktı. Onun içinde birkaç kez dalış yaparken, parmakları meme uçlarını okşayarak göğüslerini esir aldı.

Ismena hafifçe iç geçirdi, kalçalarını hafifçe hareket ettirerek onun hareketlerine karşılık verdi. Adam tüm uzunluğunu ona vermiyordu, ama yine de onun içindeyken dayanılmaz bir dolgunluk hissediyordu.

Gözleri, ıslak ve vücuduna yapışmış olan göğsündeki çekici saç kütlmesine takıldı. Başını kaldırıp ona bir öpücük kondurmaktan kendini alamadı.

Adamın vücudu arzuyla gerildi. Onun üzerine yükseldi, ellerini tuttu, kendi ellerinin arasına aldı ve Ismena'nın uzun sürmeyeceğini bildiği yavaş bir tempoda hareket etmeye başladı. Adamın alnındaki damarlar, onun kontrolünü ne kadar zorladığının bir göstergesiydi.

Zihinsel olarak, bundan sonra olacıklara kendini hazırladı. Vücudu hala banyoda yaşadığı orgazmın etkisindeydi ve onun her vuruşu onu titretmeye yetiyordu.

O kadar büyüktü ki, her aşağı doğru hareketiyle onu sınırlarına kadar gerdi. O iç geçirdi ve boynuna tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu.

Adam homurdandı ve hızını artırdı. Kızın iki elini tek eliyle tutup başının üstüne doğru itti. Hareketleriyle çarşaf kıvrıldı, yüzü arzuyla doldu.

"Bacaklarını bana dolayın ve kendinizi hazırlayın." diye uyardı.

Hızla bacaklarını beline doladı ve yarı kapalı gözlerle ona baktı.

Adam kalçalarını hareket ettirerek içindeki uzunluğunun açısını değiştirdi. Sonra üzerine çöktü, küçük bedenini kendi bedeniyle örttü ve tüm gücüyle kadının bedenine dalmaya başladı.

"Aman Tanrım," diye bağırdı, içinde açıklayamadığı hisler patladığında. Yakıcı, yoğun, zevkli. Tüketen.

Vücudu, onun itişlerinin gücüyle titriyordu. Wolfaraine, onun ıslak, sıkı vajinasına her itişinde cenneti tattı. O güzel, seksi dudaklardan çıkan her sese bayılıyordu.

İçeri girip çıkarken, zevk onu doldurdu. Seksin kokusu havada yükseldi, yoğun ve onları çevreleyen.

her itişinde havayı doldurdu. Onu sarmalaması çok iyi geliyordu.

Yine de, daha fazlasını istiyordu. Bu yüzden, daha fazlasını aldı.

Elini tutan elini daha da sıkılaştırarak, hızını daha da artırdı ve kadının vücuduna sertçe girip çıktı.

Her itişte çığlık attı. Her vuruşunda kesilen ve yeniden başlayan keskin çığlıklar. Onları bastırmaya çalıştı ama başaramadı, boğazından koparak çıktılar. Gözleri yaşardı ve vücudu titremeye başladı.

Adam, kadının rahminde, ruhunda yerini alıyordu. Kadın, adamın rahminde olduğunu hissedebiliyordu, ruhunu ele geçirmesi sadece an meselesiydi.

Zevk ve acı arasındaki sınır bulanıklaşmıştı ve Ismena artık ne hissettiğini anlayamıyordu. Zevk denemeyecek kadar yoğun ve acı denemeyecek kadar heyecan vericiydi. İkisi birden. Ve onu tükettiler.

"Oh evet," diye inledi, ardından bir dizi düşük inilti geldi.

Bulutların üzerindeydi. O kadar ona kapılmıştı ki, bedeninin kısıtlamaları olmadan onu sikti. Diğer yarısı üzerindeki kontrolünü korumak için dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Odaklanmasını kaybetmeyi göze alamazdı, yoksa dağ aslanı bu hatadan yararlanırdı.

Bu kararlılıkla, zihnini demir gibi bir kontrol altında tutarken, penisi onun derinliklerine daldı ve kafası zevkle doldu.

Kadın orgazm oldu.

Ismena için bu beklenmedik ve habersiz bir şeydi. Bu his, zevkini volkanik bir güçle parçaladı ve onu yoğun bir acı çeken bir çocuk gibi kıvranıp ağlamasına neden oldu. Ancak bu zevk o kadar aşırıydı ki, neredeyse acıya dönüşüyordu.

Ismena onu itti ve tırmaladı, bu da onun zevkini daha da artırdı ve o da kadının içine girip çıkmaya devam etti.

Lanet olsun, içindeki kurt onun tarafından tırmalanmayı çok seviyordu, onun orgazmı bu noktada onun orgazmını tetikleyecekti. Kollarında çözülüşü

ve onu o kadar sıkı sıkıyordu ki yıldızlar gördü. Omurgasından gelen karıncalanma hissiyle, testislerine yayılan tutku iğneleriyle mücadele etti.

Onlarla savaştı ama bu bir tsunamiyi durdurmaya çalışmak gibiydi. Başarılı olabilmesinin tek yolu hareketlerinin ritmini yavaşlatmaktı. Ama ondan o kadar çok zevk alıyordu ki, bunu yapmaya kendini ikna edemedi.

[illegible]

"Siktir!" O kadar hızlı bir şekilde içinden çıkıp uzaklaştı ki, yaralı bacağına olması gerekenden daha fazla baskı uyguladı ve bu da vücudunun her yerine dalgalar halinde acı yaydı, ama boşaldığı için bunu neredeyse hiç fark etmedi.

İsmena'nın kadar yoğundu, vücudunu parçalayıp her yerine yayılırken, odanın diğer tarafındaki gardırobun rayına tutunup, sert fişkırmalarla boşalırken elleriyle kendini okşadı.

Her sperm fıskırmasında, onu saran zevkten inledi.

Yatakta, Ismena yarı kapalı gözlerle onu izledi, beyni onun vücuduna yaptığı her şeyden dolayı uyuşmuş gibiydi. O içinden çıktığında ve koruyucu vücudu aniden onunkinden ayrıldığında kendini boş hissetti. Ama aynı zamanda rahatlamış da hissetti. O neredeyse onu öldürmüştü.

Adamın kendi orgazmını yaşarken kendini okşamasını izlerken, bu güzel adamın onun ölümüne neden olacağı sonucuna vardı. Kalbi değil. Adam.

Adamın onu bıraktığı şekilde uzandı; ayakları yatağın üzerinde, topukları yatağa gömülmüş, dizleri havada ve birbirinden uzak. Baş o kadar dönüyordu ki, adamın onunla işinin bittiğini umdu ve dua etti.

Ama bitmemişti.

Gözlerindeki bakış, onun vücudundan istediğini almayı henüz bitirmediğini söylüyordu. Hala kaya gibi sert, güçlü penisi, onun

onun vücudunun tadını çıkarmayı bitirmediğini söylüyordu. Ve kararlı bir şekilde dönüp ona doğru yürümeye başlaması, onunla daha yeni başladığını gösteriyordu.

"Oh, Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım," Adam ona yaklaşırken, yorgunluktan başını tekrar tekrar salladı.

Wolfaraine yatağa tırmandı ve baygın, terli bedeninin üzerinde durdu. Uzun saçları başının etrafına dağılmıştı, bir tanrıça gibi görünüyordu.

Elleri, son orgazmının titremeleriyle hala sallanan zayıf uyluklarına gitti ve onları genişçe ayırarak arasına yerleşti.

Küçük, parlak, pembe amcığına ve onun gibi iri bir erkeği yeni almış olduğu için hafifçe genişlemiş deliğine baktı ve onu görmekle sikini taş gibi sertleştirdi. Hiç bu kadar seksi bir şey görmemişti.

Başparmağını ve işaret parmağını labiyalarının etrafına yerleştirerek, dudaklarını daha da ayırdı ve bu da ona açıklığını daha net bir şekilde görmesini sağladı. Penisinin başını oraya yerleştirdi ve yavaşça içine itti. Gözleri, vücudunun onu sıkı kılıfına kabul etmesini yoğun bir şekilde izledi.

"Siktir," diye gözlerini kapattı ve tekrar kadının vücudunu

almaya başladı. Ve gerçekten de, ilki sadece başlangıçtı.

Onu yorulmak bilmeden sikti, onu bir orgazmdan diğerine koşturdu. Tıpkı ilk geceleri gibiydi, sadece daha fazlası. Çok daha fazlası.

Gece ilerledikçe pozisyon değiştirdi, en çok istediği pozisyon olan köpek stili dışında, onu alabileceği her pozisyonda aldı.

Keşke onu o pozisyonda alabilseydi. Bunu çok istiyordu. Ama yapamadı.

Bunun yerine, her misyoner pozisyonunu denedi — bacakları, onun asla olumlu bulmayacağı pozisyonlara bile bükülürken, o onu üstüne aldı. Gecenin bir saatinde, onu kovboy kız pozisyonuna aldı; yorgun bacaklarını üstüne yerleştirip, altından güçlü vuruşlarla onu aldı.

Tıpkı onun söz verdiği gibi, Ismena gece boyunca defalarca onun adını haykırdı, sesi çatlak ve kısık hale geldi.

Tıpkı söz verdiği gibi, bir orgazm sırasında, boynunun hassas noktasını yalayarak onu daha da tahrik ettiğinde, kadının adını defalarca haykırmasını sağladı. Kadın o anda patladığında, gözlerinin arkasında yıldızlar parladı.

Gece daha da derinleşti ve uzadı. Ismena dinlenmek, uyumak, merhamet diledi. Ama o acımasızdı, üçünü de ona vermedi. Ona verdiği tek şey orgazmdı, kendi zevkini alırken.

Kaç kez orgazm olduğunu saymayı bıraktı. Kaç kez ondan uzaklaşıp onu serbest bıraktığını ve bu gece onu yaratıcısına geri göndermek için yenilenmiş bir güç ve kararlılıkla geri döndüğünü saymayı bıraktı.

Ismena, bu güçlü changeling liderinin bu gece onu öldürmek niyetinde olduğundan emindi.

Gözlerinin kaç kez yeşile döndüğünü ve kaç kez pumasını üstünlük savaşında kullandığını saymayı bırakmıştı.

Bir ara, pumanın kazanmasını bile ummuştu, çünkü bu onun için yine aynı anlama geliyordu: ölüm. Onu nefret eden dağ aslanının elinde mi, yoksa ruhunu bedeninden çıkarmak isteyen bir erkek ve kurt adamın elinde mi ölecekti, ne fark ederdi ki?

Ama o zamanlar da, o, öfkeli pumasını yenmiş ve bastırmayı başarmıştı. Onun için tekrar yatağa dönmüştü. Ve tekrar. Ve tekrar.

"Wolfe..." Sabahın erken saatlerinde boğuk bir sesle son bir kez yalvardı.

O yan yatıyordu ve Wolfe arkadan ona giriyordu, eli onun bacağına sıkıca tutarak bacağına yukarıda tutuyordu. Kendi sesi bile kulağına çok uzak geliyordu.

"Bebeğim," o sınırlarına ulaştı. Wolfaraine bunu biliyor.

Onunla saatlerce süren bu yoğun yakınlığa nasıl dayandığını anlamıyordu, ama bunun için çok minnettardı.

Onun eşi güçlü bir dişi. Bir insanın bu şekilde ona denk olabileceğini hiç düşünmemişti — en güçlü changeling dişileri bile ona bu şekilde denk olamamıştı.

Ama o, bir insan, onun eşi, ona çok yaklaşmıştı.

Yorgunluğun sınırına geldiğini hissedebiliyordu. Tabii ki, onun gibi bir erkek bu sınırları saatlerce, hatta günlerce açmadan geçebilir. Eğer isterse, ama mesele bu değildi. Mesele, o bu sınırlara gelene kadar her adımda onunla birlikte olmasıydı.

"Wolfe..." Tekrar nefes aldı, gözleri o kadar ağırdı ki, zar zor açık tutabiliyordu. Yanağını yatağa dayadı ve gözlerini kapattı. Ismena, bayılmak üzere olduğundan neredeyse emindi.

O, yanağına bir öpücük kondurarak, onun içini derinden okşadı, "Ben yanındayım, Ena. Ben yanındayım, bebeğim."

Bu sözler, onu dünyadaki her şeyden, kendisi hariç, güvende hissettirdi.

Ritmik hareketlerle içinde girip çıkarken, boynuna bir öpücük kondurdu. Karşısındaki pencereye attığı bir bakış, saatin sabahın çok erken saatleri olduğunu doğruladı.

O gece ona çok şey vermişti ve o, onun verdiği çok daha fazlasını almıştı. Bütün gece, saatlerce onun içindeydi. Yine de, ondan doyamıyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın - ve o gece çok uğraşmıştı - ondan doyamıyordu.

Onu sıkıca kollarına aldı ve yorgunluğa yenik düşüp onun uyumasını sağlamadan önce, bu gece onunla, onun içinde geçirdiği son anların tadını çıkarmaya devam etti.

Ondan aldığı her şeye rağmen, hala çok daha fazlasını istiyordu. Onun insan vücudunun verebileceğinden çok daha fazlasını. Onun için farklı bir tür bağımlılık bu. Daha iyi bilmesaydı, onun kendisini bylediğini sylardı. Ama biliyor.

Bu kadın, dünyadaki en uyumlu eşi. Daha önce herhangi bir şüphesi varsa, bu gece rzgr gibi uçup gitmişti. O, onun ruh eşi.

Omurgasında tanídık bir karıncalanma hissetti, ama onu yanında götürmek istediği için yavaşladı. Onu kollarında parçalanmasını izlemeyi seviyordu.

kollarında parçalanmasını izlemeyi seviyordu.

"Ben yapmadan önce seni son bir kez daha orgazm etmek istiyorum." Kulağına homurdandı.

Ismena yorgun bir şekilde inledi, "Ne...? Hayır, hayır. Lütfen Wolfe, yeterince tatmin oldum."

Hayatta bir kadının orgazmdan bıkabileceğini hiç düşünmemişti, ama bıkmıştı. Bu gece, gerçekten bıkmıştı.

Onun neden olduğu bir başka yoğun orgazmı daha kaldırabileceğini sanmıyordu.

"Bu gecenin başında, o kadar çok boşalmak istiyordun ki, banyoda kendini tatmin etmeye başladın. Şimdi, sana o boşalmayı vermek istiyorum..."

"Hayır," Ismena başını salladı, gözleri ona yalvarıyordu. "Hayır, bana fazlasıyla verdin. Lütfen Wolfe, yeterince tatmin oldum. Daha fazlasını istemiyorum... Daha fazlasını kaldıramam...!"

"Son bir kez, bebeğim." Terli yanağına bir kez daha nazıkçe öpücük kondurdu. "Benim için son bir kez, sonra uyumana izin vereceğim."

"Lütfen, Wolfe, lütfen...!" Çığlıklarından dolayı sesi çatlamış, kısık ve zayıftı.

Sonra onun üzerine eğildi ve dudaklarını derin, tutkulu bir öpücükle kapladı. Ismena, onun onu dinlemeyeceğini bilerek acınacak bir şekilde inledi.

Artık onun vücudu hakkında her şeyi biliyordu. Onu çıldırtmak için nereye dokunması gerektiğini, zevkini uzatmayı, içinde bir ateş yakmayı ve onu söndürmenin çeşitli yollarını biliyordu.

Wolfaraine, aynı hızda itmeye devam ederek, vücutlarının arasına uzandı ve klitorisine oynamaya başladı.

Vücudu tamamen bitkin düşmüştü, hemen tepki vermedi ama sorun değildi. O, onun klitorisini dokunmaya devam etti, çok nazık olmayan ama çok da hızlı olmayan hareketleriyle ritim tutarak hafifçe onunla oynadı.

Onu okşamaya devam etti, klitorisini okşadı ve dudaklarının her köşesini bir süre tatmaya devam etti, sonra öpüşmeyi bıraktı. Sonra çenesini öptü ve öpücüğü boynuna, sağ tarafına ve sonra...

"Tanrım," ne yaptığını anladığında endişeyle inledi. "Lütfen bekle..."

Adam, kadının sol boynundaki hassas cildi dilini gezdirdi.

Vücudu sarsılarak uyandı ve hastanede defibrilatörle zorla uyandırılan bir hasta gibi canlandı.

"Aferin kızım," diye övdü, vücudunun ona verdiği tepkiyi takdir ederek. O noktayı tekrar yaladı, bir kez. İki kez. Üç kez.

Kız, onun kollarında titremeye başladı. Sevilen bir kedi yavrusu gibi ağzından yumuşak inlemeler dökülüyordu. Adam, itişini artırmadı ama klitorisini okşayan elindeki basıncı artırdı.

O noktaya dişlerini geçirdi ve sonra ısırdı. Derisini parçalamayacak kadar hafif, ama birkaç gün kalacak kadar iz bırakacak kadar.

O, odasının duvarlarını yırtan yüksek tiz bir çığlık atarak şiddetle boşaldı, vücudu onun altında çırpınırken, sayısız kez bulutların arasında süzüldü.

O anda kendi içgüdülerine teslim oldu ve her zamanki gibi ondan uzaklaştı. Boşaldığında, dönüşme dürtüsünü bastırabilene kadar inatçı puma ile bir savaşa girdi.

Artık gerçekten bitkin düşmüştü. Yatağa geri döndüğünde, Ismena'nın son titremeleri vücudundan ayrılırken nefes nefese ve titreyerek yattığını gördü.

Gözlerinin kapanıp bilincini kaybettiğini izledi.

Bir kadını bayılana kadar becermesi ilk kez olmuyordu, ama bunun onun için gerçekten önemli olması ilk kez oluyordu.

Eğildi ve ellerini kullanarak onu inceledi. İçinde uzanmış ve memnuniyetle mırıldanan kurdu da eşine uzandı.

Sonra kurt hoş bir şekilde kükredi ve kadının iyi olacağını ona doğruladı.

Bir süre, orada durup onun uyumasını izledi. O çok güzeldi. Tamamen, tarif edilemez derecede güzeldi.

Birkaç dakika sonra, temizlendi ve geceliğini giydi. Onu yorganla güzelce örttü, sonra yatağı ona bıraktı.

Sonra, yatağın yanında durup onun uyuyan halini izledi.

Bir ay önce, biri ona bir insanın kollarında teselli bulacağını, bir insanın vücuduyla seks yapmaktan zevk alacağını ve sadece seksten değil, insandan da zevk alacağını söyleseydi, o kişiye öfkeyle saldırıp onu paramparça ederdi.

Onun gibi bir erkek için, bu sözlerden daha saçma bir şey olamazdı. Ama yine de, işte buradaydı.

Başlangıçta, gökler ve ay tanrıçası onu eş olarak belirlediklerinde, ona acımasız ve iğrenç bir şaka yaptıklarını düşünmüştü. O, insan barında tanıştığı küçük, sarhoş bir insandı.

Ama yanılmıştı. Orada yaşayanlar, onun türünü iyi tanıyor gibi görünüyordu, sonunda kabul etti.

Gözleri yine onun vücuduna takıldı. Kim bu kadar küçük kolların bu kadar çok şey verebileceğini düşünürdü ki?

Uzun zamandır ilk kez, başka biriyle aynı yatakta uyumanın nasıl bir his olacağını merak etti. Onunla. Çocukluğundan beri kimseyle aynı yatakta uyumamıştı — Nalaila altı yaşındayken fırtına yüzünden odasında uyumaya korkmaya başladığından beri.

Cinsel olarak birlikte olduğu kadınlarla aynı yatakta hiç yatmamıştı çünkü bu tür bir yakınlığı onlarla paylaşmak istemiyordu. Hiç böyle bir istek duymamıştı. Ta ki şimdiye kadar.

Sonra döndü ve kapıya yöneldi.

Ama yine de, bir süredir dağ aslanı formunda uyanıyor olması nedeniyle pes edemezdi.

Kapıda, dışarı çıkmadan önce ona son bir kez baktı ve sessizce kapıyı kapattı.

Bu kadar küçük kolların bu kadar çok şey verebileceğini kim düşünürdü? Bu soru zihninde tekrarlandı.

Her adımında sol bacağına artık hiç acı hissetmediğini fark etmişti. En ufak bir seğirme bile yoktu. Hiçbir şey.

BÖLÜM 25. ...NADİR, HARİKA BİR RUHU HALİ.

Alphose nihayet Kule'ye gidip Alfa Kralı'nı kontrol etmeye karar verdiğinde öğleden sonra geç saatlerdi.

Bu kararı vermeden önce, gitmek ya da gitmemek konusunda kendi içinde bir tartışma yaşamıştı. Wolfaraine'in iyileşmesi için çok zaman gerekiyordu, bu yüzden eşiyle baş başa vakit geçirmesi gerekiyordu.

Ama aynı zamanda, Naturiah'daki insandan ona bahsetmeden ne kadar uzun süre kalırsa, kendi başına öğrendiğinde o kadar büyük bir sorun çıkacağını da biliyor. Bu yüzden bu kararı aldı.

Kule kapılarında, görev başındaki changelingler, puma Alfa'yı başlarını eğerek selamladılar ve o da giriş kapısına doğru yöneldi.

Seks kokusu üçüncü basamaktan itibaren burnunu rahatsız etmeye başladı ve kapıya her adım attığında daha da güçlendi. Bu yüzden Alphose, bir şeyi bölmek istemediği için kapıda tereddüt etti. Ismena'ya acıyarak ve hayranlıkla baktı.

Zavallı küçük kadın. Enfekte olmuş rodyum yaraları erken iyileşecekse, çok fazla fedakarlık yapması gerekecekti. Ve kokusundan anlaşıldığı kadarıyla, çok fazla fedakarlık yapıyordu.

"Günaydın, Alfa Alphose. Alfa Kralı mı arıyorsun?"

Alphose, arkasından gelen hizmetçinin sesine döndü, "Sana da günaydın, Mirian. Bu sabah çok iyi görünüyorsun."

Yaşlı kadının yüzünde tatlı bir gülümseme yayıldı. "Çok teşekkür ederim, ama yaşlı bir kadını övüyorsunuz, Lordum."

"Altmış yaş, hayatın zirvesidir Mirian." Alphose, genç changeling kadınların "çekici" olarak nitelendirdiği ve bayıldıkları bir gülümsemeyle yaşlı kadına baktı. "Evet, Alfa Kral'ı arıyorum. Kapısı kilitli, bu yüzden kapıyı çalmak konusunda tereddüt ettim. Onları rahatsız etmek istemem."

"Oh hayır, onları rahatsız edemezsiniz. Şu anda o odada sadece Leydim var, hala şekerleme yapıyor. Zavallı kadın sabahtan beri uyanmadı." Endişe yüzünde bir an parladı, sonra kayboldu. "Alfa Kral çalışma odasında. Çalışıyor."

"Öyle mi?" Bunu düşündü, "Tamam, çalışma odasına gideceğim. Teşekkürler, Mirian."

"Rica ederim, Lordum."

Cinsel çekiciliğin baştan çıkarıcı kokusu onu rahatsız etmeye başlamıştı, bu yüzden Alphose, kendisi de arzulamaya başlamaması için hemen oradan ayrıldı.

Çalışma odasının devasa kapısında durdu ve bir kez kapıyı

çaldı. "Girin." tanıdık derin ses geldi.

İçeri girdiğinde, gözleri otomatik olarak Wolfaraine'i buldu. Wolfaraine, en iyi taştan oyulmuş gibi görünen, aynı derecede büyük altın bir masanın arkasında, taht gibi büyük bir sandalyede oturuyordu.

Alfa Kral'ın gözleri masanın üzerinde duran bir kağıda odaklanmıştı, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. Yüzündeki kaşlarını çatmış haliyle bile, Alphose onun bu sabah gözle görülür şekilde rahat ve dinç göründüğünü fark etti. Bu iyiye işaretti.

"Günaydın, Alfa Kral. Umarım iyi bir gece uykusu çekmişsinizdir?" Gözleri bacaklarına kaydı — ya da devasa masa görüşünü engellemeseydi bacaklarının olması gereken yere.

"Günaydın, Alphose. Bir gecenin sunabileceği en iyi şeyi yaşadım. Umarım sen de öyle olmuştur?" Arkadaşına bir bakış attı.

"Evet." Hayır, değildi. Gecesi huzursuz geçmişti çünkü rüyaları Cassandra ve onunla yaşadığı samimi anlarla doluydu. Uyandığında oldukça tahrik olmuştu.

Sonunda Wolfaraine kağıtları kaldırdı. Dikleşti ve Alphose'a tüm dikkatini verdi. "Puma klanı nasıl?"

"Her şey yolunda. Velez'in eşi sen yokken doğum yaptı. Kutlama yapıyorlar."

"Onu tebrik ederim," Valez, Alpha'nın muhafızlarından biridir, "Bu harika bir haber."

"Gerçekten öyle. Küçük çocuk güçlü ses tellerine sahip. Ağlayabiliyor." Alphose, gururla açıkladı.

"Onlara daha sonra hediyelerimi göndereceğim." Wolfaraine'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Çocuk istemiyor, ama halkı çoğaldığında her zaman mutlu oluyor, çünkü daha fazla çocuk Naturiah için daha fazla yaşam anlamına geliyor ve ayrıca halkı çocukları seviyor ve onlara bayılıyor. Bir çocuğun doğmasından mutlu oluyor ve hatta hediyeler de gönderiyor. Ama hiç ziyaret etmiyor.

"Valez bunu duyunca mutluluktan kendinden geçecektir."

Bundan sonra Alphose boğazını temizledi ve koltuğunda rahatsız bir şekilde oturdu.

Wolfaraine bunu gördü ve kaşlarını kaldırarak bir şeyler olduğunu anladı. Hiçbir şey söylemedi, bu da Alphose'u daha da tedirgin etti.

Yine boğazını temizledi ve "Eşimi buldum" diye patladı.

Açıkçası, bu Wolfaraine'in beklediği haber değildi. Yüzündeki kaşlarını çatma kaybıldı ve gözleri büyüdü, "Tanrım, bu harika bir haber!"

"Öyle, değil mi?" Alphose gergin bir kahkaha attı.

Ama Alfa Kral çok mutluydu ve bu yüzünden belliydi. Alphose'un hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Bu, yüzünü tamamen değiştirdi; yaşını birkaç yıl geriye götürdü, onu genç ve çarpıcı bir şekilde yakışıklı gösterdi.

Alphose, şaşkınlıktan tek kelime bile edemedi. Wolfaraine'in daha önce hiç böyle gülümsediğini görmemişti.

Wolfaraine ayağa kalktı — Alphose de otomatik olarak onunla birlikte ayağa kalktı — masanın etrafından dolaştı ve iyi arkadaşını kucakladı. "Senin adına mutluyum, Alphose."

Onun tepkisi Alphose için her şeydi. Puma lideri, gözlerinin arkasında yanmaya başlayan yaşlara şaşırdı ama hızla gözlerini kırıştıtararak onları geri çekti. "Teşekkürler, Wolfaraine. Ben de kendim için mutluyum."

"Olmalısın da. Bunu ne kadar uzun zamandır istediğini biliyorum." Alfa Kral geri çekildi ve iyi arkadaşı Sentinel ve Alfa'yı dikkatle inceledi... "Ama pek mutlu görünmüyorsun."

"Bir sorun mu var?" Wolfaraine sormaya devam etti, "Seni reddetti mi? Hangi klandan? Eğer ciddi bir sorun varsa, senin adına klan lideriyle konuşurum."

"Hayır, hayır, öyle bir şey yok. Aslında, o henüz benim eşim olduğunu bilmiyor. O hiçbir klandan değil çünkü o bir insan." Wolfaraine'in gözlerine bakarak sözlerini bitirdi.

Wolfaraine şaşkınlıkla gözlerini kırptı, "Senin benim gibi insanlara karşı nefret duymadığını biliyorum, bu yüzden bunun nasıl bir sorun olduğunu anlamıyorum. Ismena ile tanışmadan önce bile, halkımın insan eşlerini her zaman kabul ettim. Bir insan senin diğer yarın, ruh eşin ise, onların türünü ne kadar sevmesem de buna karışmam. Bunun yerine, farklılıklarımı bir kenara bırakıp halkımın insan eşlerini kucaklarım."

"Sanırım bunu hep biliyordum." Bunu hep biliyordu, ama yine de onun ağzından duymak harika bir duyguydu.

Bir adım geri çekildi ve onu dikkatle inceledi. "Sorun tam olarak nedir, Alphose? Burada söylemediğin daha fazla şey var."

"Onun benim olduğundan emin değilim. Onun benim eşim olduğundan emin değilim." Sonunda itiraf etti.

Alfa Kral'ın kafası karışmıştı, "Anlamıyorum."

"Puma, benim gibi ona deli oluyor. Hatta daha da kötüsü. Puma ona sahip olmak istiyor, ben ondan ayrıldığımdan beri neredeyse hiç rahat vermiyor. Koşmayı, avlanmayı ve hatta dövüş oyunları oynamayı denedim ama işe yaramıyor. Ben... puma... onu istiyoruz."

"Öyleyse git onu al. Onun senin eşin olduğu çok açık. Hayvan, eşin olmadığı sürece asla karışmaz. Bunu benden daha iyi biliyorsun. Hayatın boyunca eşleri ve çiftleşmeyi coşkuyla takip ettin."

"Biliyorum, Alfa Kral, biliyorum. Bu benim tek umudum." Derin bir nefes aldı ve Kralına dönerek, "Onda koku yok, hiçbir koku yok. Potansiyel bir eşin kokusu yok ve ona birkaç kez dokundum ama benim kokum da yok. Hiç yok. Sadece kendine özgü, kadınsı kokusu var."

Sonrasında sessizlik çöktü. Ağır bir sessizlikti. Gergin bir sessizlik.

Wolfaraine koltuğuna geri döndü ve oturdu. "Oh. Bu bir sorun."

Wolfaraine sonunda itiraf etti.

"Evet." Alphose onu takip etti ve ikisini ayıran büyük masanın hemen önündeki sandalyeye oturdu.

"O halde, onu Naturiah'a getirip onunla biraz zaman geçirmelisin. Biraz daha zaman tanıyın."

"Onu buraya getirdim." İtiraf etti. "Öyle mi?"

"Evet, Alfa Kral." Alphose bu engeli aşmanın bir yolunu göremiyordu, bu yüzden gerçeği söylemeye karar verdi. "Gerçek şu ki, siz yokken Ismena'nın küçük kız kardeşi ciddi bir sorun yaşadı ve acil servise kaldırıldı. Eline ağlayan Ismena'yı bana getirdi ve onu kız kardeşinin yanına götürmem için yalvarmaya başladı. Onu vazgeçirmeye çalıştım ama işe yaramadı. Bu yüzden onu götürmeyi kabul ettim."

Wolfaraine'nin kaşları yükseldi, yüzündeki yüzü bir okun okunamayan ifade ifadeyi okunamayan

Aceleyle devam etti: "Hastanede sadece birkaç saat kaldık ve orada eşimi tanıştım. Meğer o, Ismena'nın en iyi arkadaşıymış, adı Cassandra. O da hastaneye gelmişti. Eşine durumu açıkladıktan sonra, Cassandra'yı Naturiah'a bizimle gelmesi için ikna etti. Bütün bunlar bir hafta önceydi."

Sessizlik.

Yankılanan, yüksek bir sessizlik.

"Benim iznim olmadan Ismena'yı insan dünyasına mı götürdün? Yüzük hala kayıpken oranın onun için ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi bilirken?" diye sordu sakın bir sesle.

Alphose, o sakın sesi pek çok kez duymuştu ve özellikle böyle durumlarda ne kadar sahte olduğunu biliyordu. Wolfaraine öfkeliydi.

Koltuktan kalkıp başını eğdi. "Özür dilerim, Alfa Kral. Hatamı kabul ediyorum ve bunun için istediğiniz cezayı kabul edeceğim."

"Saldırı oldu mu?"

Puma Alfa tereddüt etti, "Evet. Kurt avcıları hastaneye geldi. Hepsini öldürdüm ama liderleri kayboldu. Bütün bu olayda garip bir şeyler vardı..."

Kaşları yine kalktı. Hiçbir şey söylemedi.

"Biz hastaneye vardığımızdan otuz dakika geçmeden, onlar çoktan oradaydı. Genellikle, bizim dünyalarına girdiğimizi fark etmeleri zaman alır ve fark ettiklerinde de gelmeleri zaman alır." Düşünerek başını yana eğdi, "Sanki biz vardığımızda onlar da oradaymış gibiydiler. Ama o bölgede onların gelmesini gerektirecek başka bir changeling yoktu - ben de kontrol ettim - yani sadece biz vardık."

Aralarında yine bir sessizlik çöktü. Bu seferki, ilkinden daha uzun ve daha sağır ediciydi. Bu, Alphose'u daha da rahatsız etti.

"Her neyse, hepsini öldürdüm, ama liderini bulamadım. Valentina'nın iyi olacağını doğruladıktan sonra, eşin Kassandra'yı aldı ve dönüş yolculuğuna başladık. Orada üç saatten fazla kalmadık." Diye bitirdi.

Sessizlik.

Alfa Kral uzun süre tek kelime etmedi. Çok uzun süre. "Lütfen bir şey söyle." Alphose sonunda söylemek zorunda kaldı.

Sonunda, yüzündeki kaşlarını çatma hali kayboldu, başını kaldırdı, "Bunu daha sonra konuşuruz, Alphose. Şimdi, Naturiah'a gelen en yeni ziyaretçimizi görmek istiyorum. Git ve onu getir."

Oh? Alphose iki kez gözlerini kırptı.

Bu, beklediği şey değildi.

Wolfaraine hala çok kızgınsa da, sesinden bunu belli etmiyordu. Alphose bunu kendi lehine bir artı olarak değerlendirdi. "Bunu yapacağım, Alfa Kral."

"Onun gerçekten senin eşin olup olmadığını anlamak için onu inceleyeceğim ve pumu da davet edeceğim."

Alphose, sonucundan korkmasına rağmen, bunu da umuyordu. "Çok teşekkür ederim, Alfa Kral."

"Güzel. Git ve onu getir." Sonra, Alphose çalışma odasına girdiğinde düşürdüğü kağıt parçasını alıp onu gönderdi.

Alphose kapıya doğru yürüdü, bir şey hatırladı ve durdu. Arkasını döndü, "Bacağın nasıl iyileşiyor?" diye sordu endişeyle.

Alfa Kral, Ismena'yı insan dünyasına götürmekten bahsederken yüzünde beliren sert hatlar kayboldu.

"İyileşti. Tamamen." Sorulan bacağına bakarken çok rahat görünüyordu. Gözlerinde bir parıltı belirdi... sanki 'iyileşme sürecini' hatırlıyormuş gibi.

"Gerçekten mi?" Alphose'un gözleri büyüdü,

"Hepsi mi?" "Hepsi."

"Vay canına!" Alphose yüzünü buruşturdu, "Ismena nasıl? O iyi mi?"

Wolfaraine kaşlarını kaldırdı, elindeki belgeyi düşürdü, kollarını kavuşturdu ve rahat bir şekilde sandalyesine yaslandı. "Ciddi misin?"

Puma Alfa rahatsız bir şekilde kıpırdadı, "O bir insan, Majesteleri. Ona karşı nazik davranmalısınız."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi, "Ismena güçlüdür, Alphose." Sesinde gurur mu var? "Senin ve Mirian'ın düşündüğünün aksine, onu öldürmedim. O hayatta ve iyi."

"Elbette, o çok güçlü bir kadın, özellikle de sana karşı koyduğu için... ve bunu cinsel anlamda söylemiyorum. Bu tartışılmaz bir gerçek."

Wolfaraine gözlerini kısarak, "Bununla tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey." Alfa Kral, birlikte olmak için zor ve korkutucu bir erkektir ve halkı onu çok sevse de, onu uzaktan sevmeyi tercih ediyorlar. Ismena onu yakından sevmek konusunda harika bir iş çıkarıyor gibi görünüyor ve Alphose bunun için ona minnettar.

Wolfaraine, hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez, harika bir ruh haliyle bir gün geçiriyordu. Bu türden bir şey ilk kez oluyordu. Alphose, bunun için Ismena'ya sonsuza kadar minnettar kalacaktı.

Hayatta mutlu olmayı hak eden bir erkek varsa, o da Alfa Kral'dır. Onu onarılamaz şekilde yaralayan, tarifsiz zorluklar yaşamış bir erkek.

"Bu kadar konsantre olarak ne düşünüyorsun?"

Alphose'un sesi, Alphose'u kendi düşüncelerinden kopardı. "Ciddi bir şey değil. Sadece yaraların bir gecede tamamen iyileştiği için mutluyum."

"Tüm duyularımın tekrar mükemmel bir şekilde çalışması, acı veya enfekte bir yara tarafından körelmemesi çok iyi. Biliyorsun, dün pek koku alamıyordum ve uzakları da duyamıyordum." "O kadar kötüydü." diye itiraf etti.

Alphose, birdenbire önceki gece Nalaila'nın odasında algıladığı Alfa Kral'ın çok zayıf kokusunu hatırladı.

Wolfaraine bunu söyleyince, acaba o koku gerçekten oradaydı da Alfa Kral, yaralanması nedeniyle keskinleşen duyuları körelmiş olduğu için onu algılayamamış mıydı diye merak etti.

Ismena, bunun ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi bilmesine rağmen gerçekten Nalaila'nın odasında mıydı? Bunu düşünürken kaşlarını çatı.

Ismena demişken...

Bu kez Alphose kaşlarını çattı, "Ismena'nın hayatta ve 'iyi' olduğunu söyledin ama Mirian'a göre, o dün gecedan beri uyuyor."

"Öyle. Ne olmuş yani?"

Alphose gözlerini kısarak, "Akşamın erken saatleri, Alfa Kral." dedi.

Aniden, Wolfaraine masasındaki o belgeye hak ettiğinden daha fazla ilgi göstermeye başladı. "Burada ne demek istediğini anlamıyorum, Alphose."

"Oh evet, anlıyorsun." Liderlerinin burnunun köprüsünün hafifçe kırmızıya döndüğüne yemin edebilirdi. Alphose sırtı, "Ona karşı nazik olmalısın. Güven bana, kendi eşini, seks konusunda kötü şöhretli büyük iştahınla öldürmek istemezsin."

Wolfaraine düşünceli bir şekilde çenesindeki sakalını ovuşturdu.

Alphose'un dediği gibi, onun seks için büyük iştahı bu durumda sorun bile değildi. Evet, her changeling gibi onun da seks için büyük bir iştahı vardı, ama çoğu changeling'in aksine, 'gerekli' değilse bu eylemden kaçınabilirdi. Bir kadınla neredeyse hiçbir şey yapmadan tamamen rahat olabilirdi.

Hayır, onun büyük seks iştahı burada sorun değildi, ama ona olan büyük iştahı. Ismena'ya olan iştahı. Asıl sorun buydu.

"Keşke hepsi cinsel iştahımdan kaynaklansa." Diye homurdandı.

"Ha? Ne dedin?" Alphose, "puma kulakları" ile dinlemediği için doğru duymamıştı.

Wolfaraine sadece başını salladı, "Bugünlük bu kadar şaka yeter. Git ve bana eşini getir Alphose. Sanırım artık birbirimizle tanışmamızın zamanı geldi."

Alphose kapıdan çıkarken gülümsüyordu. Ancak kapı arkasından kapandığında gülümsemesi yavaşça kayboldu.

Eğer birisi eşini tanıyabilirse, o da Naturiah'ın Alfa Kralıdır. Yakında, Cassandra'nın eşi olup olmadığını öğrenecektir.

Karnı korkudan düğülenmişti.

BÖLÜM 26. ÇAĞRI

"Tamam, bu kadar yeter. O kuleye kendim gidip liderinizle yüzleşeceğim. Artık buna dayanamıyorum. O'nun cevaplaması gereken çok şey var, tamam mı!" Sandra eski kanepeden kalktı ve kanepenin karşısındaki duvarda asılı duran duvar saatine keskin bir bakış attı.

Eline sadece gülümsüyordu. Sandra sabahtan beri böyleydi. "Akşam yemeği hazırlamak istiyorum. Ne yemek istersin?"

"Söylediklerimin yarısını bile dinlemiyorsun, değil mi?" Sandra yeni arkadaşına sert bir bakış attı, "Dün akşamdan beri en iyi arkadaşımı görmedim! Onun için çok endişeleniyorum."

"Ismena'nın iyi olduğunu ve istediği zaman eve döneceğini sana defalarca söyledim."

"Ben öyle düşünmüyorum. Ya Alfa Kral en iyi arkadaşımı öldürmüş ve cesedini dünyadan saklamak için bir yere saklamışsa?" Ellerini beline koydu, çenesini kaldırdı, "O zaman ne yapacaksın?"

"Alfa Kral'ın kendi kadını öldüreceği gibi kötü düşüncelere seni neyin sevk ediyor?" diye sordu Eline inanamayan bir ifadeyle.

"En iyi arkadaşımı gördün mü? O minik, ufak tefek bir kadın. Eğer Alfa Kralın Alphose kadar iriyse ve cinsel iştahı, önceki gece duyduğum söylentilerin ima ettiği kadar büyükse, o zaman en iyi arkadaşım için endişelenmem için her türlü nedenim var!" Bir duraklama, "Ayrıca o cougar kadınlar bize onun da yaralandığını söylediler. Zavallı küçük arkadaşımı yutması için bir neden daha."

Dün gece çok güzeldi, Eline onu Naturiah'ın kalbine götürmüş ve geceyi eğlenmek için dışarı çıkan diğerleriyle takılmıştı.

"Cep telefonu da burada, yani ona ulaşmanın da bir yolu yok. Lanet olası kız! Ona o kadar aşık olmuştu ki, tüm sağduyusunu kaybetmişti. Bütün gün dışarıda kalmış ve beni endişelendirmemek için bana tek bir kelime bile etmemişti!" En iyi arkadaşına küfretti.

"Ismena'nın savunması olarak, senin endişelenmeni hiç beklemediğinden eminim. Özellikle de boşuna endişelendiğin için."

Sandra onu neredeyse dinlemiyordu. Kafasını sallayarak şaşkın bir şekilde, "Lanet olsun, hayal kırıklığına uğradım. Kitaplarımdaki gibi değildi bu." dedi.

"Kitapların mı? Benim türümle ilgili hikayeler anlattığını söylediğin, okuduğun kitapları mı kastediyorsun?"

"Evet. Onlar paranormal aşk romanları. En sevdiğim türden aşk romanları." Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve bir an için amacını unutmuş gibi göründü.

"O kitaplarda ne yazdığını bilmiyorum, ama orada yazarlar gerçek değil. Gerçeklik budur."

"Gerçeklik berbat bir şey! En iyi arkadaşımı görmek ve onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmek istiyorum! Ya beni onun evine götürürsün ya da oraya kendim giderim!" diye ilan etti.

Eline eğlenerek başını salladı. "Beni bu işe karıştıramazsın. Tek başına gidebilirsin, ben burada seni bekleyeceğim."

"Ah, korkak. Ondan çok korkuyorsun!"

"Öyle, ayrıca Ismena'nın iyi olduğunu biliyorum. O yüzden senin meselenle uğraşmak istemiyorum."

"Neden ondan bu kadar korkuyorsun ki? O da senin ve benim gibi etten ve kemikten. Ayrıca, en iyi arkadaşım çıkıyor." Sandra alaycı bir şekilde, "Mena, aramızda tanıdığım en korkak kişidir, yani eğer senin dediğin gibi bu erkekle birlikteyse, o zaman zararsızdır. Sen de biraz cesaretlenmelisin, Eline."

Eline, kendini tutamayıp güldü.

"Ah, seni naif insan. Ne dediğini bilmiyorsun..." Aniden durakladı ve kapıya baktı. "Alfam geldi."

"Alfan mı...?" Tam o sırada kapı çalındı.

Eline gidip kapıyı açtı. Alphose'a gülümsedi, "İyi akşamlar."

"Sana da iyi akşamlar." O da sıcak gülümsemesine karşılık olarak omzuna sevgiyle bir el attı. Sonra, çok heyecanlı olan Sandra'ya bakışlarını yöneltti.

Sandra, ne diyeceğini bilemeyerek ona baktı. Onun varlığı, Sandra'nın dilini adeta bağlamıştı. Eline'in evine bıraktığından beri, onu ilk kez tekrar görüyordu. Eline bunun böyle olmadığını söylemesine rağmen, sanki onu kaçınıyormuş gibi görünüyordu.

"Kassandra," diye mırıldandı, ona yaklaşarak.

Sandra istemeden titredi.

Hiçbir zaman, birinin dudaklarından kendi adını duymak bu kadar seksi olacağını düşünmemişti. Sorun adı değil, onun adını söyleme şekliydi. Gözleri onu tekrar içine çekti ve karnı kıpır kıpır oldu.

"Vay canına, Sandra ilk kez sözsüz kalmış gibi görünüyor. Daha sık gelmelisin, Alpha." Eline, ikisine biraz mahremiyet sağlamak için mutfığa girerken burnunu çektirdi.

Sandra onu zar zor duydu. Lanet olsun, adam daha da yakışıklı olmuştu. Hiçbir erkeğin bu kadar yakışıklı olmasına izin verilmemeliydi, asla! Bu federal bir suç olmalıydı.

"Nasılsın?" Alphose sonunda alçak sesle sordu.

Eline'in evine adım attığı ilk anda içinde çılgına dönen cougar'ı kontrol altında tutmak için elinden geleni yapıyordu. Kassandra'nın yaydığı eşsiz, kadınsı koku da işini kolaylaştırmıyordu.

"İ-İyiyim. İ-iyiyim." Boğazını temizledi. "Sen nasılsın?" "Ben de iyiyim."

Yalan söyledi.

Hayır, hiç de iyi değildi. Naturiah'a ayak bastığından beri onu hayal ediyor, onu özliyordu. Evlerinde geçireceği birkaç günün, onda potansiyel eşinin kokusunu ortaya çıkaracağını umduğu için mesafesini korumuştı. Ama öyle olmadı.

Aralarında sessizlik hakim oldu. Açıkça, gözünün önündeki her santimini içine çekti. O çok güzeldi, diye düşündü. Ayak bileklerine kadar uzanan, vücuduna bolca oturan ve çekici kıvrımlarını gizleyen sade, yeşil, uzun bir elbise giymişti.

Ama yine de, onu o elbiseyle görmekten hoşlanıyordu çünkü o, halkının giydiği bir kıyafetti. Onu, değişkenlerin dünyasında, değişkenlerin kıyafetleriyle görmekten hoşlanıyordu.

"Peki, seni buraya ne getirdi?" Eline'in sesi, birbirlerine açıkça bakarak kurdukları bağı kopardı. Ayrıldılar ve ona baktılar.

"Kassandra'yı kaleye götürmek için geldim." Gözleri söz konusu kadına geri döndü.

"Beni götürmek için mi...?" Sandra şaşkın bir şekilde sordu.

"Alfa Kral onu çağırdı mı?" Eline şaşkınlıkla nefesini tuttu.

"Evet," dedi Eline'e, "Merak etme, ona her şeyi açıkladım." Aralarında bir bakış alışverişi oldu.

Eline anladığını belirten bir şekilde başını salladı.

"Ona neyi açıkladın? Neden beni görmek istiyor?" Sandra ise hiçbir şey anlamamıştı.

"Naturiah'ta yeni bir insan olduğunu biliyor, bu yüzden seninle tanışmak istiyor." Sandra henüz bu bilgiye sahip olmadığı için onun eş olduğu kısmını hariç tuttu. Bundan emin olana kadar ona söylememesinin daha iyi olacağını düşünüyordu.

"Öyle mi?" Sandra bir an düşündü, "Tamam, sorun yok. Her şey yolunda gitti, ben de onu görmek istiyordum."

"Öyle mi? Neden?" Alphose şaşkınlıkla sordu.

"Oh, sorma bile. Kadın çok saçma." Eline burun kıvrarak cevap verdi, "Ismena'ya karşı niyetini öğrenmek için Alfa Kral ile yüzleşmek istiyor."

"Eline, Kral'ın önünde korkudan titreyip sallanacağımı düşünüyor." Sandra alaycı bir şekilde, "Ne kadar saçma." dedi.

"Sarsılmayacak mısın?" Alphose şaşkıındı ve bunu belli ediyordu.

"Tabii ki yapmayacağım. Oklahoma'da çok yetenekli bir gazeteciyim. Daha önce tek başıma uyuşturucu kartelleri, silahlı soyguncular ve seri katilleri araştırdım, sadece haberlerimi yapmak için. Bunlar çok tehlikeli insanlar, biliyorsun. Onlarla başa çıkabiliyorsam, Alfa Kralın önünde korkusuzca durabilir ve onunla konuşabilirim." dedi.

"Bu makul görünüyor." Alphose başını salladı. Onun işinin doğası ve bunun getirdiği tehlikelerden duyduğu hoşnutsuzluğu içine attı.

O ve puma, onun kendini tehlikeye atması fikrinden hiç hoşlanmıyorlardı. "Hazırlan, kaleye gidelim."

"Ben de kesinlikle hazırlanacağım. Bunu hayatta kaçırmam, Alfa." Eline gülümsedi ve yatak odasına doğru yöneldi.

BÖLÜM 27. UYANMA.

Ismena en az yirmi dakikadır uyanıktı, ama yataktan kalkamıyordu. Oturmayı başarmıştı, ama hepsi o kadardı.

Dün gece bayıldığını düşünmek bile!

Vücudunun ağrması ve kramp girmesi onu hiç şaşırtmamıştı, zaten bunu bekliyordu. Ama bu beklenti vücudundaki ağırları hafifletmeye hiç yardımcı olmuyordu. Bacaklarını bile hareket ettiremiyordu!

"Kendimi kocaman bir çürük gibi hissediyorum," diye mırıldandı. Sonra sesi kısık ve çatlak çıkınca sefil bir şekilde inledi.

Tanrım, sesini kaybetmişti.

Gözlerini kapattı, dağınık saçlarını eliyle düzeltti. Ormanda kulağına fısıldarken, onu bilinçsiz, sesini ve yürüme yeteneğini kaybetmesini planladığını söylerken gerçekten şaka yapmıyordu.

"Tanrım, Tanrım, Tanrım..." Başını tekrar tekrar salladı.

"Uyandın mı?" Kapıdan tanıdık bir ses geldi.

Ismena yaşlı hizmetçiye baktı ve ona gülümsedi, "Günaydın, Mirian." Sonra, tüm perdeler kapalı olduğu için dışarıyı göremeyen, aristokratların tarihi odaları gibi yatak odasına bakındı. "Bekle, sabah oldu, değil mi?"

"Sesin gitmiş! Ah, zavallı şey. Hayır, hanımefendi, akşam oldu. Bütün gün uyudun." Yatak odasını geçip masaya doğru yürüdü ve geldiğinde yanında getirdiği düzgünce katlanmış çarşafları masanın üzerine bıraktı.

"Bütün gün mü?" Ismena dehşetle nefesini tuttu.

"Evet," Yaşlı kadın konuşurken tüm perdeleri açmaya devam etti, "Ama bu harika bir şey, hanımefendi. Bir hanımefendi mümkün olduğunca çok dinlenmeye ihtiyaç duyar."

"Peki ya Wolfe?"

"Wolfe mı?" Mirian bir an için kafası karıştı. "Ah, Alfa Kralı mı demek istiyorsunuz? Bütün gün çalışma odasında kaldı. Hepimizi yönettiği için çok meşgul bir erkek olduğunu biliyorsunuz. Siz uyurken de zaman zaman buraya gelip sizi kontrol etti."

"Öyle mi?" Uzun bir uykudan sonra biraz sersemlemiş olabilir, ama zihni açıkça uyanıktı ve dün gece olanları tekrar tekrar düşünüyordu. Yanakları hoş bir şekilde ısındı.

Onun da seni neredeyse yaratıcına geri göndereceğini unutma. Kafası ona bunu hatırlattı.

Mirian gelip yatağın kenarına oturdu. "Şu tırmalama izlerine ve boynundaki ısıruk izine bak...! Ah, zavallı şey."

Ismena garip bir şekilde gülümsedi ve boynunu saçlarıyla kapattı.

Yaşlı kadın onu teselli etmek için elini okşadı. "Merak etme canım. O morluklar ve ağrıyan kaslar için merhemim var. Suyuna karıştıracağım. Banyodan sonra kendini çok daha iyi hissedeceksin."

"Çok teşekkür ederim, Mirian." Ismena bunu içtenlikle söylüyordu, kadın onun kurtarıcısıydı.

"Biliyor musun, önceki gece bu kulenin alt katındaki odamda uyuyordum ve sana çok acıdım, canım. Oh, kulak misafiri olmadım, inan bana, Kral bunun için kafamı uçurur. Ama birkaç kez konuşmalarınızı duydum."

Ismena utangaç bir şekilde başını eğdi.

Mirian başını salladı, "Önemli değil, canım. Kralı suçlayamazsın, biliyorsun. Sen onun eşi sensin. Ve ikiniz de henüz eşleşmemişken, bu açlık çok güçlü ve bazen çok kontrol edilemez olabilir."

Ismena bilmek istiyordu, "Bu, çiftin eşleştikten sonra... ortadan kalkacağı anlamına mı geliyor?"

"Hayır, canım. Asla geçmez. Asla." Gülümsedi, "Ama düzenlenir. Şimdi, doğa ve eşleşme feromonları ikinizi de yapılması gerekeni yapmaya zorluyor, ama eşleşme ritüeli tamamlandığında, bu ikisi tatmin olur ve birkaç adım geri çekilir. Birbirinize olan sevginiz ve eşleşme ritüelinde hayat arkadaşları olarak oluşturduğunuz bağ devam eder."

"Sevgilim, Odin ve ben kırk yılı aşkın süredir eşleşmiş durumdayız ve aramızdaki ateş hala yanıyor. Birbirimize yakınlaşmak için kurtadamları yoğun bir cinsel arzu ateşiyle aydınlatan dolunay gecesine ihtiyacımız yok çünkü aşkımız, bağımız çok güçlü."

Ismena, kocası hakkında konuşurken gözlerinden parlayan ışığı kıskanıyordu. Kocasına olan sevgisi çok açıktı.

"Başlangıçta da böyleydi." Anılarını gülümseyerek anlatmaya devam etti. "Birbirimizden ellerimizi alamıyorduk. Ben, eşini erken bulan şanslı changelinglerden biriydim. Odin ve ben, ben on yedi, o yirmi dört yaşındayken birbirimizi bulduk. Doğru olanı yapmak için benim on sekiz yaşına gelmemi beklemek zorunda kaldık."

"Genellikle çiftleşme ateşi on sekiz yaşında başlar ama benimki on yedi yaşında başladı. Birbirimizden ellerimizi çekmek zordu, ne demek istediğimi anlayabilirsin. On sekizinci yaş günümünden bir ay önce, gizlice yakınlaşmaya başladık." Yanakları kızardı, "Tabii ki, çiftleşme ritüeli olmadan aramızdaki her cinsel yakınlaşma ile açlık daha da kötüleşiyor ve erkekler için bu daha da zor. Bu yüzden, Odin bana dokunmaya başladığında, duramadı."

"Yani o... şey... Wolfe gibi miydi?" Ismena, bunu yaşayan tek kişinin kendisi olmadığını öğrenince bir şekilde kendini daha iyi hissetti.

"Yaklaşık öyle. Alfa Kral, Alfa Kral'dır, bu yüzden senin için durumun farklı olmalı... çok daha kötü. Sonuçta, o doyumsuzluğuyla ünlüdür —çoğu Alfa'mız öyledir." Gülümsedi, "Ama demek istediğim, ne yaşadığını anlıyorum çünkü ben de aynı şeyi yaşadım. Sana çok acıyorum canım, çünkü sen bizim gibi değilsin. Neden henüz seninle çiftleşmediğini bilmiyorum." Şaşırtıcı bir tonla sözlerini bitirdi.

Ama Ismena biliyor. Bu hatırlatma kalbini sıkıştırdı.

Yaşlı kadın, onunla Alfa Kral arasında asla bir eşleşme ritüeli olmayacağını bilmiyor. Bu acı vericiydi.

Beklenmedik acıyı uzaklaştırdı. Başlama bile, Ismena. Onunla bu fiziksel ilişkiye girdiğinde neye bulaştığını biliyordun.

Mirian devam etti, "Tanrı biliyor ki, onun eşleştiğini ve mutlu olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum. O kadar çok şey yaşadı ki! O kadar çok...!" Boğazı düğümlendi, konuşmayı bırakıp derin bir nefes alıp kendini tekrar kontrol altına almak zorunda kaldı.

Bunu başardığını düşündüğünde, Ismena'ya küçük bir gülümseme attı, "Her neyse, sana yardım etmek istiyorum."

"Yardım etmek mi?" diye sordu Ismena merakla.

Mirian, Ismena'nın elini tekrar kendi eline aldı. "Alfa Kral sözünün eri bir adamdır. Asla sözünü tutmaz ve verdiği söz altın değerindedir. Bu sizin için bir avantaj, leydim. Maratona hazır olmadığınız zamanlarda, onunla yapabileceğiniz rauntlar üzerinde anlaşılabirsiniz. En azından, çiftleşme ritüeli gerçekleştirilene ve sıcaklık düzenlenene kadar."

"İki tur yapmak istiyorsan, her şeyden önce onun bunu kabul etmesini ve söz vermesini sağla. Eminim işe yarayacaktır." Mirian kendinden emin bir şekilde fısıldadı.

Ismena hiçbir şey söylemedi, ama bunu düşünmeye başladı.

Mirian ayağa kalktı ve sıcak bir gülümsemeyle, "Sen bunu aklında tut ve biraz düşünürken, ben senin şifalı banyonu hazırlayayım. Alfa Kral'ın bu tavsiyeyi verdiğimi bilmemesi gerekiyor, çünkü bunu öğrenirse kafamı koparır. Ama elimde değildi. Biz kadınlar birbirimize destek olmalı ve birbirimize yardım etmeliyiz."

"Çok teşekkür ederim Mirian," dedi Ismena içtenlikle. Tavsiyeden çok, kadının onu bu kadar sevdiği ve kendi hayatı hakkında ona güvenip anlattığı için mutluydu.

"Rica ederim, hanımefendi." Yaşlı kadın saygıyla başını eğdi. "Şimdi, o çarşafı değiştirmem gerekiyor, bu yüzden, kalkıp o sandalyelerden birine oturabilirsiniz, minnettar olurum."

"Aslında tuvalete gitmek istiyordum ama... şey... kalkamıyorum." Diye patladı, yüzü kızardı. Tanrım, bu çok utanç verici!

"Kalkamıyorsunuz... Oh, oh, tabii ki." Mirian'ın yüzündeki şaşkınlık kayboldu. "Özür dilerim, bunu düşünmeyi unutmuşum. Size yardım edeyim."

Ismena başını bir yere gömmek ve dünyanın yok olmasını dilemek istedi. Boğazını temizledi, "Tamam... Teşekkür ederim."

Mirian onun utançını gördü ve ona sıcak bir gülümsemeyle baktı, sonra yanına gidip onu yataktan kaldırdı.

"Şifacıya, boğaz ağrın için de bir şeyler hazırlatacağım."

Kassandra, Alfa Kral'ın çalışma odasının devasa kapısının önünde Alphose ve Eline'in arasında duruyordu. Alphose bir kez kapıyı çaldı.

"Girin."

Sandra'nın aklına ilk gelen düşünce, kapının arkasındaki sesin güçlü olduğu idi. Zengin, pahalı bir şarap kadar derin.

Alphose kapıyı ardına kadar açtı, içeri girdi ve ona ve Eline'e girmeleri için yer açmak için geri çekildi. Eline ondan önce içeri girdi, o da hemen arkasından girdi.

"İyi akşamlar, Alfa Kral." Eline çalışma odasına girer girmez selamlamak için başını eğdi.

"Sana da çok iyi akşamlar, Eline." Ses cevap verdi. Sandra otomatik olarak o sesin geldiği yöne döndü ve...

Neredeyse donakaldı. Arkasında kapının kapandığını duydu ve önündeki adama baktığında, bacaklarını bir santim bile hareket ettiremedi.

Bir adam mı? Hayır, bu bir adam değil.

Hâlâ Oklahoma'da olsaydı, bu dünyanın varlığından habersiz olsaydı ve bu devasa taht gibi sandalyenin arkasında oturan bu adam gibi bir erkekle karşılaşsaydı, onun insan olmadığını anında anlardı.

Bir insan böyle görünmez. Asla.

Saçının sıra dışı rengi onu ele veriyordu. Soluk sarı altın ve kar beyazı gümüş rengi mi? Kimde böyle saçlar olabilir ki?

Ve sonra, yüzü...

Sandra bir kez yuttu. İki kez.

Bu kadar korkutucu görünmeseydi onu yakışıklı bulurdu. Onu o kadar korkutmuştu ki, başını yere eğdi, yüzüne yeterince uzun süre bakıp özelliklerini tanımlayacak kadar uzun süre bakamadı.

Sanki canavar gibi bir yüzü vardı da ondan değil. Hayır, onu bu kadar korkutucu yapan, çoğunlukla etrafını saran anlaşılmaz bir güç ve otorite havasıydı.

"Sen, hakkında çok şey duyduğum insan olmalısın." Sesi gürledi.

Sonra tahtından kalktı.

Sandra birdenbire tüm bu telaşın nedenini anladı. Birdenbire, önceki gece herkesin neden onun adını korku ve saygıyla fısıldadığını anladı. Güçlü Eline'nin bile ondan neden korktuğunu anladı.

"Korkunu koklayabiliyorum, Kassandra." Alphose kulağına fısıldadığında biraz irkildi, o kadar dalgındı ki onun geri gelip önüne dikildiğini fark etmemişti.

Ona baktı ve sıkıca yuttu. Gözleri, gülmemek için elinden gelen her şeyi yapan Eline'i buldu.

Alphose'a tekrar baktı ve yine yutkundu.

"Kokuyu alabiliyorum ve bu odadaki herkes de alıyor. Kendine hakim ol. Sana zarar vermeyecek." Alphose en nazik ses tonuyla konuştu.

"Tamam, tamam." Yine de onun kıyafetlerini tuttu ve arkasına saklandı.

Naturiah'ın Alfa Kralı'nın neredeyse hiç ses çıkarmadan onlara doğru yaklaştığını duydu. Sonra durdu.

"Puma Alfa'nın dediği gibi, sana zarar vermeyeceğim, Cassandra." Derin sesi büyük odada yankılandı. Nazikti, ama Alphose'un sesinin ona verdiği sakinleştirici etki yoktu.

Hayır, tam tersi bir etkisi vardı. Alphose'un gömleğini sıkıca kavradı ve sanki onun sırtında kaybolmak istercesine ona daha da yaklaştı.

"Ondan uzaklaş, Alphose. Onu daha yakından incelemem gerekiyor." Bir duraklama, "Onun arkasından çık ve önümde dur, Cassandra."

Bu emir üzerine Sandra, son derece utanç verici bir şey yaptı.

Külotuna işedi.

BÖLÜM 28. NATURIAH'IN ALFA KRALI İLE TANIŞMA.

Tanrım, lütfen, bu sadece benim hayal gücüm olsun! Sandra kendine yalvardı.

Korkudan kaynaklanan bir hayal olsun, çünkü külotuma işlemem mümkün değil!

Ama sonra, Eline'in şaşkın kahkahasının sesini duydu, sonra da sanki kendi kendine kaçmış gibi aniden kesildi.

Sonra, dehşete korku da eklendi.

Yunan tanrıları adına, gerçekten yapmıştı!

Gerçekten de, Naturiah'ın Alfa Kralı'nın önünde dururken külotuna işlemişti.

Ve en kötüsü, onların bunu biliyor olması. Bu değişkenler kesinlikle biliyor olmalı. Alphose!

Sandra arkadan ona baktı. Eğer biliyorsa, bunu kesinlikle belli etmiyordu ve bunun için ona sonsuza kadar minnettar kalacaktı.

Wolfaraine kadının korkusunun kokusunu alabiliyordu. Kadın altına işlemişti.

O pek şaşırmamıştı. Birinin onun huzurunda korkudan böyle tepki vermesi ilk ya da otuzuncu kez değildi. Daha kötüsünü de görmüştü.

Kadının korkusu havada o kadar yoğundu ki, bir an için, kadının vücudundan alabildiği tek koku buydu. Diğer yarıları, yırtıcı doğaları nedeniyle

bu kokuyu o kadar çok seviyorlardı ki, bütün gün ona kükreyip tırmalayan puma, ormanda koştuktan sonra bile, bir kedi gibi mırıldanıyordu.

Ancak erkek, kadının korkularını hafifletmek için ondan birkaç adım geri çekildi. Hiç şaşırmamıştı — hem değişkenlerden hem de insanlardan böyle bir tepki uyandırdığını çok iyi biliyordu.

"Korkularını koklayabiliyorum, dişi. Tamam, sana biraz alan vereceğim. Alfa Alphose, korkunu hafifletmek için seni korumaya devam edebilir." Sonunda açıkladı, masasının arkasına geri dönerek sandalyesine oturdu.

Sandra, onun boğazına geri oturduğunu gösteren en ufak bir ses duyana kadar nefesini tuttuğunun farkında değildi. Boğazını temizledi, "Çok teşekkür ederim, Alfa Kral."

Tanrım, külotuna işemişti.

Doğu'nun şeytanı, bu adamdan korktuğu için külotuna işemişti!

"Çok özür dilerim...!" Utançtan yerin dibine girmek istediği için sözünü kesti. Hayatının bu öngörülemeyen aşamasında seve seve çamurla bir bütün olacaktı.

"Sorun yok, canım. Paniklediğini ve kendini suçladığını neredeyse duyabiliyorum. Kendini öldürme, daha kötüsünü de gördük." Alphose ona cesaret vermek için fısıldadı.

Nedense, bu sözler onu daha da utandırdı. Sırtına daha yakınlaştı, alnını beline daha derin bastırdı. Bu ikilem olmasaydı, onun ne kadar güzel koktuğuna hayran kalırdı.

"Bu Kassandra, Alfa Kral. Sana bahsettiğim kadın." Alphose yüksek sesle konuştu.

"Kassandra." Wolfaraine, dudaklarından çıkan ismi tadarak, "Ne güzel bir isim. Tanıştığımıza memnun oldum, Kassandra. Ben Wolfaraine Daminor Throne, Naturiah'ın Alfa Kralı."

Sandra, isminin bile güç yaydığını düşündü. Derin sesi o kadar etkileyiciydi ki, Alphose'un arkasından biraz çıkıp

uzaktan onun önünde durmak için.

Eline'in onu selamlama şeklini hatırlayarak, başını eğdi ve belinden eğildi. "O-onur benim için büyük bir zevk. S-sizin hakkınızda b-çok güzel şeyler duydum."

"Sevindim. Naturiah'a hoş geldiniz. Burada kalışınız nasıl geçiyor?" "G-Gerçekten çok iyi, E-Ekselansları." *Ekselansları mı!? Gerçekten mi, Cassandra, gerçekten mi!?* İçinden bir ses ciyakladı.

Oh, kes sesini, Ses.

Tabii ki, karar verecek olan sensin. Ölüm Dağı Adamının karşısında duran sen değilsin.

"Eline, umarım onu şehirde gezdirip halkımız hakkında her şeyi anlatmışsındır?"

"Evet, yaptım, Alfa Kral." Eline başını eğdi.

"Güzel." Sandra'ya dönerek, "Ismena'nın en yakın insan arkadaşı olduğunu duydum?" dedi.

"E-E-Evet, öyleyim." On yıldan fazla süredir en iyi arkadaş olduklarını söylemekten kendini alıkoymak için dudaklarını ısırды. Hayır, ne kadar az konuşursa, o kadar az hata yapardı.

"Ismena dünden beri benimle birlikte burada. Umarım onun nerede olduğunu veya nasıl olduğunu merak etmemişsindir?"

"Hayır, hayır, hayır," diye hemen reddetti ve başını defalarca salladı, "Tabii ki hayır, Alfa Kral. M-Mena seninle birlikte, yani emin ellerde."

Zihinsel olarak, en iyi arkadaşına bu şekilde yalan söylediği için özür diledi. Ismena şu anda bu kulenin gizli bir yerinde bağlı ve ağzı tıkanmış olsa bile, bunu bilmek istemezdi. Bu adam onu o kadar çok korkutuyordu.

Kahretsin, bu kuleden uzaklara kaçmaktan başka bir şey istemiyordu, en azından duş alıp yeni bir külot giymek istiyordu.

Sanki onun zihinsel isteğini duymuş gibi, Alfa Kral onu görmekten vazgeçtiğini açıkladı ve bu, onu çok korkuttu. Tabii, bunlar tam olarak onun sözleri değildi

tam olarak onun sözleri değildi ama ona göre anlamı aynıydı.

"Beni görmek için nazik davrandığınız için teşekkür ederim." Sandra tekrar eğildi ve Naturiah'ı ziyaret eden herkesin Kral'ın huzurunda durup onun tarafından karşılanması gerekip gerekmediğini merak etti.

Kahretsin, ziyaretçileri olmamasına şaşmamalı. En iyi arkadaşı Ismena, hayatında tanıdığı en cesur kadın olmuştu.

"Umarım yakında tekrar görüşürüz." Yumuşak bir sesle ekledi.

Eline bunu bir işaret olarak algıladı ve öne çıkarak onu nazıkçe kapının yönüne doğru yönlendirdi.

Sandra minnetle onu takip etti. Bu insanlarla ilgili cesaretini çoktan kaybetmişti. Bu cesaretin cehennemde yağmur kadar işe yaramadığı açıktı. Ona hiçbir faydası yoktu.

Dışarı çıkarken, Alphose'un onlarla birlikte çıkmadığını fark etti.

İki kadın ayrıldıktan sonra sessizlik çöktü.

Alphose, hissettiği kadar umutlu ve korkunç görünmemeye çalışarak orada duruyordu. Wolfariane'nin Kassandra ile karşılaşması boyunca yüzünün okunaksız kalması ve şu anda çok sessiz olması, ona hiç yardımcı olmuyordu.

"Lütfen bir şey söyle." Alphose, sessizliğe daha fazla dayanamayarak sonunda ısrar etti.

"Benden çok korkmuştu." İlk sözü buydu.

Alphose derin bir nefes aldı. Eğri bir gülümsemeyle, "Biliyorum, ben de kokusunu aldım. Şaşırtıcı bir şekilde, puma o anda çok sessizdi. Muhtemelen ona zarar vermeyeceğini bildiği içindir." dedi.

Başını salladı ve koltuğundan kalktı. Pencereye doğru yürüdü, kollarını kavuşturdu ve dışarıya baktı.

Akşam güneşi yere uzun gölgeler düşürüyordu. Gökyüzü batan güneşin ateşiyle alev alev yanıyordu.

"Garipti. Onda potansiyel bir eşin kokusunu alamadım, senin kokunu da alamadım. Sadece onun kadınsı kokusunu aldım." O da kafası karışmış gibiydi, "Pumaya, insanı öldürme ve yok etme içgüdüsünü bastırmaya çalışırken yüzeye çıkmasına izin verdim, ama yine de onda onların kokusunu alamadım."

"Sen de mi?" Alphose ondan daha şaşkındı. Wolfaraine, diğer değişkenler bunu yapamasa veya şüphe duysa bile her zaman anlayabilirdi. Her zaman.

Bir kez başını salladı.

Bu onay, Alphose'un tüm umutlarını yok etti. "Bu, onun benim eşim olmadığı anlamına geliyor. Ya da herhangi bir changeling'in eşi değil."

Wolfaraine bu sözlerin ardındaki acıyı duydu. Silah sesi kadar yüksek bir acıydı.

"Anlamı budur." Yine de dürüstçe cevap verdi.

Aralarında yine sessizlik hakim olurken, Alphose ona doğru yürüdü ve pencerenin yanında yanında durdu. Acı çekiyordu ve bu duyguyu gizlemeye çalışmıyordu.

"Pumana dair kısmı hariç, Alphose." Wolfaraine yüksek sesle merak etti.

"Ne demek istiyorsun, Alfa Kral?" Alphose kederli bir şekilde düşündü.

"O buradayken sadece ona odaklanmadım. Sana da odaklandım ve cougar'ının onun varlığında hissettiği her duyguyu hissettim. Onun için duyduğu açlık. Onun varlığından duyduğu zevk. Onu yalamak ihtiyacı. Onu tutmak ihtiyacı. Onu işaretlemek ihtiyacı." Bir süre durdu, "Cougar'ının onunla çiftleşmek ve onu sonsuza kadar senin yapmak istediğini hissettim, Alphose."

Wolfaraine ona döndü, "Senden gelen duyguları anlayabilirim ve bunları şehvet, çekicilik ya da hatta zihnini onun senin eşin olabileceğine ikna etmiş olabilecek, eş bulma ihtiyacın olarak görmezden gelebilirim. Ama bu duygular senin puma'ndan da geliyordu. Bu da tüm bunları daha da garip hale getiriyor."

"Peki, ne yapmamı öneriyorsun?" diye sordu, alnında biriken inatçı ağrıyla ovuşturarak.

"Şimdilik onu Naturiah'ta tutmanı öneririm. Bir süreliğine cinsel yakınlıktan kaçınmanı tavsiye ederim. Onunla biraz daha zaman geçir, birkaç hafta bekle. Kim bilir? Belki bir şeyler değişir."

Ismena akşam yemeğini yemişti. Annesi, babası ve Valentina ile konuştuğu telefon görüşmesini yeni bitirmişti.

Kız kardeşi birkaç gün önce hastaneden taburcu olmuştu ve Ismena, kız kardeşinin harika bir iyileşme sürecinden geçtiği ve sesinin de güçlendiği için mutluydu. Kapı açıldığında ve Wolfaraine yatak odasına girdiğinde hala gülümsüyordu.

Onu gördüğü anda kalbi hızla çarpmaya başladı, durdu ve göğsünde takla attı. Sık sık giydiği uzun, aristokratik cüppesiyle, yiyip bitirmek isteyeceğin kadar yakışıklı görünüyordu.

"Uyanmışsın." Soğuk bir ses tonuyla konuştu ve arkasından kapıyı kapattı.

"Evet," önceki gece yüzünde gördüğü o gülümsemenin izini aradı ama bulamadı. En azından kaşlarını çatmadığını düşünerek kendini teselli etti.

"Sevindim. Bir şey yedin mi?"

"Evet. Az önce ziyafet denebilecek kadar çeşitli yiyecekler yedim. Mirian getirdi." diye cevapladı boğuk bir sesle.

"Mirian seni öldürdüğümü sandı. Bütün gün kendini kaybetmiş bir halde, uyanmanı bekledi." Yatağa yaklaşp yanına oturdu. Mavi gözleri dikkatle yüzünü inceledi. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim. Şey, biraz ağrım ve morluklarım var, ama Mirian'ın benim için hazırladığı banyodan sonra kendimi daha iyi hissediyorum. Suyun içindeki bitkilerin ne olduğunu bilmiyorum, ama ona sonsuza kadar minnettar kalacağım." Gevezelik etmemeye çalışıyordu, ama başarısız oluyordu. Gergindi ve bu belli oluyordu.

Adam, Ismena'nın hayat çizgisi gibi sıkıca tuttuğu yorganı tutan elini aldı ve Ismena yorganı bırakana kadar nazikçe çekti. "Benim yanımda gergin olmana gerek yok, Ismena."

"Sanırım elimde değil. Gergin olmamaya çalışıyorum." Gözleri, onun elindeki elinde durdu. Elini biraz sıktı ve kalbi hızla çarptı.

"Dün gece çok güzeldi, Ismena. Bana böyle bir gece yaşattığın için teşekkür ederim. Ama aynı zamanda, sana karşı çok kaba davrandığım için özür dilemek istiyorum." Bir süre durakladı. "Senin yanında kontrolümü kaybedip, daha az medeni davranma eğilimim var. Ben..."

ken sessizlikte, Ismena onun kendini ifade etmekte zorlandığını anladı. Boğazına takılmış gibi görünen o kelimeleri söylemesini diledi, ama onun onları yutmasını izledi.

Boğazını temizledi ve ortamı yumuşatmak için, "Bu sefer özür dilemene gerek yok demem, çünkü özür dilenmesi gereken benim. Bana bir bak, yataktan kalkamıyorum ve baykuş gibi ses çıkarıyorum."

Glmsemedi ama gözleri parladı, "Kulağıma hala seksi geliyorsun. Tavus kuşu gibi gıdaklasan bile, sesin yine de seksi gelir."

Yanakları kızardı. Kahretsin, onun yanında bir okul kızı gibi kızarmayı bırakmalıydı.

"Bunu sadece beni teselli etmek için söylüyorsun. Sesim, koroda şarkı söylemeye çalışan şeytan gibi ve hepsi senin suçun," diye mırıldandı. Sonra elini kaldırıp göğsünü ovuşturdu, "Kalp hastalığım için bu tedavi yöntemini ciddi olarak yeniden düşünmeye başlıyorum."

"Neden? Kalbin ağrıyor mu?" diye sordu, aniden ciddileşerek. Sesinde endişe duyduğunu yemin edebilirdi.

"Hayır, ağrımıyor, ki bu çok garip. Beni bu kadar zorladığın için, şimdiye kadar bir kriz bekliyordum." Kullandığı kelimeleri hatırlayınca kızardı, "Bu szmde herhangi bir kelime oyunu yapma niyetim yok!"

Wolfaraine eğlenerek gülümsedi. "Yaptığımız seks bu açıdan zarar vermekten çok fayda sağlıyor. Seni ne kadar zorlasam da..."

"Wolfe...!" Diye haykırdı, elini onun elinden çekip, farkında olmadan kızarmamaya çalışmak için yanağına koydu.

O, onun adını söyleme şeklini seviyordu. Boğuk, kısık sesiyle bile kulağa seksi geliyordu.

"Alphose bugün çalışma odamda en iyi arkadaşını bana tanıttı." Konuyu değiştirerek ona haber verdi.

"Gerçekten mi?" Ismena'nın gözleri büyüdü, "Sandra bugün buraya mı geldi? Beni aradı mı?"

"Evet, buraya geldi. Seni sormadı, ama sanırım benden çok korktuğu için. Kaçmak istediğini neredeyse hissedebiliyordum. İlginç bir kadın."

Ismena kaşlarını kaldırdı, şeytani ve aynı zamanda eğlenceli bir ifadeyle, "Gerçekten çok korkmuş, ha? Kahretsin, onu kızdırmak için sabırsızlanıyorum! Bayıldı mı?"

Wolfaraine, en iyi arkadaşının bayılmaktan daha kötüsünü yaptığını ona söylemeyi düşündü, ama genç kızın gururunu incitmemek için vazgeçti. "Hayır, bayılmadı."

"Kahretsin, bayılsaydı çok daha iyi olurdu." Dudaklarını büzdü. "Neyse, önemli değil. Yine de onunla dalga geçeceğim. Sandra, koca, kıllı testisleriyle, kendisi gibi taze ve kanlı bir erkeğin önünde bu kadar korkuyor."

"Öyle mi? Biz ilk tanıştığımızda sen de aynı derecede korkmuştun." dedi Wolfaraine.

"O bunu bilmiyor," diye sinsi sinsi gülümsedi. Gerçek şu ki, hala ondan korkuyordu, ama başlangıçtaki kadar değil. Artık onu tanımıştı ve bu, ona karşı duyduğu korkuların bir kısmını ortadan kaldırmıştı.

Ayrıca, eskisi kadar kaşlarını çatmıyordu, en azından onun önünde. Son zamanlarda değil.

O, güzel yüzündeki heyecanı izledi, bu büyüleyiciydi.

Onun ona bakışları, onu daha da neşelandiriyordu, ama aynı zamanda utangaç hissettiriyordu.

Sonra ayağa kalktı, "Gece çok güzel, Ismena. Seni yürüyüşe davet etmek istiyorum."

Aylarca Naturiah'ta kaldıktan ve dün gecedan sonra, bu sözler ona "hadi çıkalım" gibi geldi.

"Seninle yürüyüşe çıkmayı çok isterim, ama... uh..." Boğazını temizledi, "...ama uyluklarım ağrıyor ve ağaısı da çok acıyor. Sanırım

bu yatak şimdiye kadarki en rahat yatak."

O, tek eliyle onu nazikçe kaldırdı ve çok yavaşça, onu sırtına oturttarak piggyback pozisyonuna getirdi. "Binmek ister misin?"

Kız şok olmuştu ve bunu belli ediyordu. Arkasında hareketsiz kalmıştı. Wolfaraine onu sırtında taşımak istiyor!

"Artık nefes almıyorsun. Neden? Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır, o değil. Şey..." Sesi kesildi, kalbi göğsünde hızla atıyordu, "Ama yaralı bacağın ne olacak?"

"Dün gece onu mükemmel bir şekilde iyileştirdin." O inledi.

Karnında kelebekler uçuştı ve başı da dönmeye başladı. Aniden,

Ismena bu günün hiç bitmemesini diledi.

Kollarını onun boynuna, bacaklarını da beline doladı. "Beni gezdir, lütfen."

BÖLÜM 29. İKİLEM.

Gece çok güzeldi. Alfa Kral, onu güçlü sırtına bağlayarak Kuleden çıktığında.

Ismena, özellikle gece havası sıcak tenini okşarken, kendini en mutlu ve en güvende hissetti.

Kuleyi koruyan nöbetçiler, o yanlarından geçerken kronolojik sırayla başlarını eğdiler. Devasa kapılardan çıktıktan sonra, orman yoluna girdi.

Ismena, ormana giden yolda gördükleri changelinglerin sayısına şaşırdı, ama sonra neden şaşırdığını merak etti.

Burası changelinglerin dünyası. Bu insanlar yarı hayvanlar ve yollardan çok ormanı seviyorlar. Bu çok ilginç.

Wolfaraine her zaman sessizliği seven biri olmuştur, bütün gün tek kelime etmeden durabilir.

Ama Ismena onun konuşmasını duymak istiyordu. Onun sesini duymayı seviyordu.

"Gece çok güzel, sence de öyle değil mi?" diye sordu, sohbeti başlatarak.

"Evet, öyle. Tıpkı önceki gece gibi." Gökyüzüne baktı, "Dün gece dışarıda birçok insanımı duydum. Onlar güzel geceleri severler çünkü koşup oynamak için harika bir zamandır."

Dün geceye yaptığı atıf, içini ısıttı. Seks yapmak istiyorum anlamında değil, birlikte geçirdiğimiz samimi anları hatırlamayı seviyorum anlamında. Sanırım, vücudu önceki gecedен hala tatmin olmuştu.

"Naturiah'ı seviyorum," diye iç geçirdi, "İnsanların sadeliğini ve dürüstlüğünü seviyorum. Bu insanlar arasındaki sevgi hayranlık uyandırıcı. Burada benim dünyamdaki suçları ve iğrenç suçluları neredeyse hiç göremezsin."

Wolfaraine onun bunu söylemesini çok seviyordu. "İnsanlar birbirlerinden nefret ederler. İnsanlar birbirlerini kıskanırlar da. Bu suçların çoğunun kökü budur. Bizim de suçlarımız var, ama insanlarınkilerin yarısı kadar bile değil."

"Evet, haklısın. Aylardır buradayım, ama bu civarda suç işlendiğini duymadım. Tabii, o gece beni puma klanının kulübesinden çıkarırken bize saldıran çılgın changelingler hariç."

"Vahşiler. Değişkenler, zihinlerini ve içgüdülerini artık kontrol edemediklerinde Vahşilere dönüşürler. Masum değişkenleri öldürürler ve evleri yıkarlar, bu yüzden biz de onları öldürürüz." Bir grup kadının yanından geçti, kadınlar selam vermek için başlarını eğdiler. O da selamlarını kabul etmek için başını eğdi.

Ismena, yumuşak saçlarıyla oynadı ve yanlarından geçen changelingler ona baktığında göz teması kurmaktan kaçındı. Alfa Kralı onu ormanda sırtında taşıyordu. Onların bu konuda ne düşündüklerini görmek istemiyordu.

"Bana Nalaila'nın Vahşi Olan'a dönüşmek üzere olduğu için kilitli ve zincirlenmiş olduğunu söylemiştin..." Aniden sözünü kesti ve dudaklarını sertçe ısırды. Tanrım, bunu söylememeliydi!

Biraz gerginleşmişti. Birkaç saniye boyunca, etraflarında sadece cırcır böcekleri ve kuşlar 'konuşuyordu'.

"Bunun için çok üzgünüm." diye fısıldadı, özür dilercesine.

"Önemli değil, Ismena. Kız kardeşim, hakkında konuşulmaması gereken iğrenç bir yaratık değil." Derin bir nefes aldı. "Nalaila hiç kimseyi öldürmedi, yoksa çoktan öldürülmüş olurdu. Ama insanlara zarar verdi. Onun birini öldürmesinin an meselesi olduğunu biliyorduk, bu yüzden babam onu kilitledi. O zamandan beri orada."

Ismena, Nalaila'yı düşünerek üzüldü. O ve kız kardeşinin yaşadıklarını düşünmek ona çok acı verdi.

"Uzun zamandır yürüyüşe ve koşuya çıkarılmayı bekliyor. İki yıl oldu. Vahşi olduğu için onu dışarı çıkarabilecek tek kişi benim, ama benimle çıkmayı reddediyor." Reddedilmenin acısını gizlemeye çalışarak sakin bir şekilde konuştu. "Isırır, tırmalar ve ulur, ama dışarı çıkmaz."

"Belki de gün ışığı, vahşi doğa ve gecenin temiz havası olmadan orada daha fazla kalırsa öleceğini bildiği içindir." diye devam etti. "Nalaila ölmek istiyor. Bunu yıllardır biliyorum."

"Bunu duyduğuma çok üzıldüm." Gözyaşlarını tutmak için gözlerini kırpma zorunda kaldı. O da acı çekiyordu, ona tüm bunları anlatırken ne kadar soğukkanlı görünse de.

"Onu bırakamam. Ondan vazgeçemem. Ben bunu biliyorum, o da biliyor. Bu yüzden daha fazla sorunumuz var. Bir gün onu tekrar dışarı çıkarmayı başaracağım." Bu, onun kendisini ısırması, tırmalaması ve parçalaması anlamına gelse bile, içinden yemin etti.

Sonra, ortamı neşelendirmek için Ismena yıldızlar ve ay hakkında konuşmaya başladı. Bu işe yaradı, çünkü o da gökyüzünde parlayan ilk parlak yıldızların tarihini anlatmaya başladı.

Ismena dikkatle ve tamamen rahatlamış bir şekilde dinledi. Değişkenler doğayı çok severler ve onunla birlikte, Ismena da doğayı ne kadar sevdiğini fark etmişti.

Birkaç changeling'in bulunduğu bir yere vardılar ve Ismena, birkaç erkeğin de kadınlarını sırtında taşıdığını gördü. Naturiah'ta bunun o kadar da garip olmadığını görünce, bu konuda utangaç olmaktan vazgeçti. Bunun yerine, kollarıyla onu daha sıkı sardı.

Onunla yaptığı yürüyüş unutulmazdı.

Birkaç saat sonra kuleye geri döndüler ve kız uykulu hissediyordu, o da onu yatağa yatırdı ve dudaklarından uzun uzun öptü.

Ondan sonra cinsel bir şey yapmaya çalışmadı. Bunun yerine, masasının arkasındaki altın taht koltuğuna yürüdü ve bazı kağıtları düzenlemeye başladı.

Ismena ona Naturiah hakkında birkaç soru daha sordu ve o, onu rahatsız ettiği için kızmadan, nazıkçe cevapladı.

Sonunda uyku galip geldiğinde, Ismena yüzünde bir gülümsemeyeyle uykuya daldı.

Bu geceyi asla unutmayacaktı.

SONRAKİ İKİ HAFTA BOYUNCA

Ancak, sonraki günlerde, iyi ruh hali bozuldu ve yüzünde neşe izi kalmadı.

Her zamanki gibi; taştan yapılmış, ağır kaş çatma çizgileriyle kaplı bir yüz.

Bu bakış, Ismena dahil herkesi korkutuyordu, her ne kadar birbirlerini pek görmeseler de.

Hem Naturiah ile ilgili görevleriyle hem de Naturiah dışındaki NAALC işleriyle meşguldü.

Bunun dışında, Ismena onun da kendisinden kaçındığına dair bir önseziye kapıldı.

Gece boyunca onun yanında uyumadığında bu hissi daha da güçlendi. Ona cinsel yaklaşımda bulunmuyordu. Bunun nedeni, üç gün önceki cinsel taleplerinden hala kurtulamamış olması olabilir, ama geceleri de yanında uyumaması onu rahatsız ediyordu. Bunun yerine, başka bir yatak odasında uyuyordu.

Sonra, ertesi gün, Marian onun yanındaki yatak odasını düzenledi ve ona buranın onun yatak odası olduğunu sıcak bir şekilde bildirdi. Ona o odaya taşınmasına da yardım etti.

Onunla aynı odada uyumasını bile istemediği için ondan bu kadar kaçtığını düşünmek üzücüydü.

Bu düşünce günlerce onu üzse de, her gün Sandra ve Eline ile telefonda konuşmak bir şekilde moralini düzeltmeyi başardı.

Sandra, Naturiah klanlarını gezdiği deneyimlerinin özetini anlatmaya devam ederken, o heyecanla dinliyordu. Sandra hikayeleri o kadar ilginç hale getiriyordu ki, onun bir gazeteci olmasına hiç şaşırmamıştı.

Elbette, Sandra'dan Wolfe ile ilk karşılaşmasının nasıl geçtiğini, başka bir deyişle onu gördüğünde nasıl tepki verdiğini merak ediyordu. Ancak en yakın arkadaşı bu konuyu hep kaçınıyordu, bu da onun merakını daha da artırıyordu.

Eline'e birkaç kez sormuştu, ama puma kadın her zaman cevap vermeden gülüyordu. Garipti, ama endişelenmiyordu. Ismena, Eline'in evine döndüğünde ilk öğreneceği şeyin bu olacağına karar verdi.

Sandra ve Eline ile konuşmadığı zamanlarda, gününü büyük kulenin dışını gezerek geçiriyordu — hem devasa kompleksin içinde hem de kapıların dışında.

Bu onun için çok heyecan vericiydi. Çiçek bahçesi, çeşme yolları ve Kulenin arkasındaki büyük çiftlik gibi gerçekten güzel yerler bulmayı başardı. Günleri hiç sıkıcı geçmiyordu, bu da durumuyla başa çıkmasına yardımcı oluyordu.

Dördüncü gün, ailesiyle saatlerce telefonda konuştu. Valentina'nın saatlerce süren sesini duymak, her zamanki huysuz ve sevimli genç kız halini görmek ona yepyeni bir mutluluk verdi.

Babasıyla da konuştu. Ismena, babasının gösterdiği kadar endişeli olmadığını hissetti. Bu onu endişelendirdi.

Ona defalarca güvende ve iyi olduğunu söylemek zorunda kaldı.

Ancak annesiyle konuşmak onu rahatlatmıştı, çünkü annesi Valentina'nın ne kadar iyileştiğini görmekten çok mutluydu. Onlarla telefonda geçirdiği saatler onu rahatlatmış ve kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

Ancak bu his gece yarısı buharlaşmıştı. Gece yarısından sonra uyanırken, Wolfaraine'in neredeyse hiç ses çıkarmadan koridorda yürüdüğünü duydu.

Kapısının önünde tereddüt etti.

Kocaman yorganın altında kıvrılmış halde yatan Ismena, içinden onun yatak odasına girmesini diledi.

Parmakları yorganı sıkıca kavradı. Nefesini tuttu. Bekledi.

Ama onun kapısının önünden geçerken ayak seslerini duydu. Kapısının açılıp kapanma sesini duydu.

Sonra sessizlik.

Sabahın erken saatlerinde uykuya dalana kadar gözyaşlarıyla mücadele etti.

İki gün sonra, Ismena artık yeterince katlanmıştı. Adamın yatak odasında onu çılgın bir hayvan gibi yiyip bitirmesinden bu yana dokuz gün geçmişti, karanlıkta kalıp şımarık bir prenses gibi beklemekten bıkmıştı.

Eğer ondan sıkılmışsa, en azından yüzüne karşı bunu söyleme nezaketini göstermeliydi!

Kule'de onu beklerken bütün gün öfkeli ve çılgına dönmüştü. Adam şafak vakti gitmişti. Bütün gün onu görmek için gözlerini dört açmıştı.

Ama o geri dönmedi. Bunun yerine, ertesi gün Kule'ye Alphose geldi.

Onu köşeye sıkıştırdı ve Wolfaraine'i sordu.

"O jaguar klanında. Jaguar Alfa için yeni bir malikane inşa ediyoruz, aylardır devam ediyor. Eskisi yanıp kül oldu. Alfa Kral yarın geri dönecek."

"Tamam, teşekkürler." Ayrılmak için döndü ve durdu.

"Alphose?"

O da dönüp ona baktı.

"Ona ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu, sesinden üzüntüsünü gizlemeye çalışarak, "Ona bir şey oluyor ve sen onun en yakın arkadaşısın. Senin de fark etmiş olman gerektiğini biliyorum."

Neyse ki, puma Alfa, onun ne demek istediğini anlamamış gibi davranmaya çalışmadı.

Derin bir nefes aldı ve ona baktı. "Evet, bir şeyler oluyor. Ama bu senin yüzünden değil. Senin yüzünden karamsar değil, Ismena, hepsi Nalaila yüzünden." İtiraf etti.

"Nalaila mı?"

"Yürüyüşe çıkmayı reddetti. Alfa Kral, kurtun kendi isteğiyle zindan odasından çıkması için elinden geleni yapıyor, ama kurt çıkmıyor." Gözlerinde hüznün yansıyor.

"Neden onu zorla dışarı çıkaramıyor?" diye sordu, kafası karışmış bir şekilde. Wolfaraine'i tanıyan biri olarak, küçük kız kardeşi için her şeyi yapacağını biliyordu, bu onu kafesinden zorla çıkarıp, bolca temiz hava aldıktan sonra tekrar kafese geri koymak anlamına gelse bile.

"Birkaç hafta önce, bunun bir seçenek olmadığını söyledim, ama şu anda işlerin gidişatına bakılırsa, buradaki son seçenek bu gibi görünüyor. Onu iradesine karşı yürüyüşe çıkarmak, Alfa Kral'ı öldürür." Alphose üzüntüyle başını salladı, "On sekiz yıl önce olanlardan sonra, ona tekrar bir şeyleri zorla yaptırmak onu öldürür. Hayatta kalması için gerekli olan şeyleri bile."

Ismena aniden anladı. Elbette, onu yürüyüşe zorlamak istemezdi. Olanlardan sonra olmazdı.

"Teşekkürler, Alphose."

Başını eğdi, sonra dönüp uzaklaştı.

"Kaşlarını çatmış zırhlı kara şövalye"nin dönüşünün kendisiyle ve insan dünyasından döndükten sonra yaşadıkları cinsel yakınlıkla hiçbir ilgisi olmadığı için rahatlamış olsa da, günün geri kalanında yine de büyük bir hüznün içindeydi.

Ertesi gün, Ismena kötü haberi aldı.

Vahşi Psikopat yine saldırmıştı. Bu sefer Fil Klanı'nı vurmuş, bütün bir aileyi yok etmiş ve klanı yıkıma uğratmıştı. Sadece klan değil, bütün Naturiah.

Bu nedenle, yarın gece Fil Klanı'nda tüm Naturiah'ın Alfalarının katılacağı bir toplantı yapılacak.

Wolfaraine günlük işleri için kuleden ayrıldıktan sonra, sessizce Nalaila'nın zindan odasına indi.

Barikatların dışında durarak, arkasında uyuyan kurdu izledi. Hafta boyunca birkaç kez ziyaret etmişti ve her seferinde Wolfaraine'in de ziyarete gelip onu bulacağından endişelenmişti, ama neyse ki Wolfaraine, kız kardeşini ziyaret ettiğini hala bilmiyordu. Tanrıya şükür!

Belki de artık ona çok benzediği için, kız kardeşinin odasında son ziyaretinden kalma kendi kokusunu aldığını dşnmşti. Ayrıca, kız kardeşinin insanlardan ne kadar nefret ettiğini ona söylediği için, onun buraya gelmek kadar aptalca bir şey yapacağını asla düşünmezdi. Öyle olsa bile.

Ismena derin bir nefes aldı ve beyaz kurtun beyaz kürkünün ritmik olarak inip kalkışını izledi. Sebep ne olursa olsun, onun fark edilmediği için çok şükür.

Her zamanki gibi bir saatini, kurtun duyabileceği şekilde yüksek sesle kitap okuyarak geçirdi ve hatta uyuyan kurda, sanki sohbet ediyorlarmış gibi gününü anlattı.

Sonra, kalkıp gitmek için ayağa kalktığında, derin düşüncelere daldı.

Bir aydan fazladır buraya geliyordu. Birçok kez ziyaret etmişti. Bazen sesli konuşuyordu ve gününü anlatırken bir iki kez yüksek sesle güldüğünü bile hatırlıyordu.

Ve tüm bu sayısız seferlerde kurt uyuyordu. Nalaila uyuyordu.

Yoksa uyumuyor muydu?

O anda bir karar verdi. Hayatına mal olabilecek bir karar, ama artık bunu gerçekleştirmesi gerektiğini biliyordu.

Yarın gece, Wolfaraine fil klanına gittikten sonra... Nalaila'yı uyandıracaktı.

Ona, iyileşmek için o zindan odasından çıkması için yalvarması gerekiyordu.

BÖLÜM 30. TAHT: İŞKENCE GÖREN KURT.

Ismena gününü kurtadam klanında dolaşarak, eşinin ait olduğu klanı tanımaya çalışarak geçirdi.

Diğer tüm klanlar gibi, kurtadam klanı da aynı derecede güzel ve barışçıldı. İnsanlar da nazikti. İlk kez buraya geldiğinde çoğunun olduğu kadar alingan değillerdi artık.

Hayır, onu daha çok kabul etmeye başlamışlardı ve bu onu çok mutlu ediyordu. Koruması Sentinel Noah'a bunun özel bir nedeni olup olmadığını sordu.

"İnsanlar, Alfa Kralımızın insan dünyasından döndüğünde ne kadar yaralı olduğunu duydular, ama o çok hızlı iyileşti. Bence bununla bir ilgisi var." Kurt changeling omuz silkti, "Seni daha iyi kabul etmeye başladılar çünkü insan olmana rağmen Alfa Kral ile ne kadar uyumlu olduğunu görmeye başladılar. Onun kokusuna çok benziyorsun, bunu da görmezden gelmek zor."

"En önemlisi, Alfa Kral seni kabul etmiş gibi görünüyor. O nereye giderse, biz de onu takip ederiz." Omuzlarını tekrar silkiyordu.

Ismena'nın dudaklarında minnettar bir gülümseme belirdi. "Çok teşekkür ederim, Sentinel Noah."

"Rica ederim, hanımefendi." Başını eğdi.

Klanın içinden geçmeye devam ederken, yaşlı ve genç daha fazla kurt adam onu selamladı. Bazıları, onun kokusunun kralın kokusuna ne kadar benzediğini, bundan çok etkilenmiş bir şekilde belirttiler. O, bu iyi niyetli sözleri birer iltifat olarak kabul etti.

Çocuklar etrafına toplandılar. Naturiah'ta çocuklarla, kendi dünyasında geçirdiği tüm hayatından daha fazla zaman geçirdi ve onların ne kadar sevimli ruhları olduğunu fark etmeye başladı.

Günün büyük bir bölümünde onu çevrelediler ve insan dünyası hakkında hikayeler anlatmasını istediler. O da kasabada dolaşırken onlara birbiri ardına hikayeler anlattı.

Sonunda Kule'ye geri döndüğünde akşam geç olmuştu. Kapılardan geçip girişin ağır kapılarından içeri girerken muhafızlar ona başlarını eğdiler.

Şu anda etrafında pek çok sorun olmasına rağmen, insanların onu kabul etmeye başlamasından dolayı mutluydu. Terlemiş ve banyo yapmaya hazır olan Ismena, kıyafetlerini çıkardı.

Havluyu alıp kendini sardı ve banyoya yöneldi. Ismena, duş başlığını açtığı anda, ondan su akmadığını görünce çok şaşırdı.

"Oh? Su bitti mi?" diye mırıldandı, vanayı kapatıp tekrar açtı, tekrar ve tekrar. Su gelmiyordu.

Kapatıp balkona çıktı ve elini sallayarak kapıdaki nöbetçi muhafızlardan birinin dikkatini çekti.

"Lütfen Marian'ı odama çağır." Nöbetçinin sesini duyduğunu bildiği için bağırırmaya gerek görmedi.

Başını salladı. Nöbetçi, onun duyamadığı birkaç kelime söyledi.

Sonra başını ona doğru kaldırdı ve tekrar başını salladı, mesajını ilettiğini belirtmek için.

"Teşekkür ederim."

Başını eğdi.

Yatak odasına geri dönerek, Marian'ı sabırla bekledi. Uzun süre beklemedi.

Kapı açıldı ve yaşlı kadın yatak odasına koştu. "Buradayım, hanımefendi. Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Duş almak istedim ama su gelmiyor."

"Öyle mi? Çok üzıldüm, hanımefendi. Bu, iki kuyudaki su bittiğinde olur. Muhafızlara su doldurtacağım. Birkaç saat içinde duşlar tekrar çalışır hale gelecektir."

"Tamam, teşekkürler Mirian."

"Rica ederim, hanımefendi. Peki ne yapmayı düşünüyorsunuz? Size güzel bir banyo hazırlamamı mı istersiniz, yoksa hala duş almak mı istiyorsunuz?" Yaşlı kadın düşünceli bir şekilde başını yana eğdi, "İkincisi olması gerekiyorsa, kralın odasındaki duşu kullanmanızı öneririm."

Ismena gerçekten çok cazip geldi. "Şey, bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum..."

"Onun mahremiyetini ihlal etmekten veya izni olmadan odasına girmekten endişe ediyorsanız, endişelenecek bir şey yok, Leydim. Alfa Kralı Reptile klanına gitti, birkaç saat dönmeyecek."

"Sanırım onun banyosunu kullanacağım." diye karar verdi. Bir haftadır aralarında süren gerginlik nedeniyle, onun daveti olmadan odasında yakalanmak istemiyordu. Bu yüzden, hızlı davranacaktı.

Duşunu bitirip yatak odasına girdiğinde, nefesini tuttu.

Wolfaraine yatakta oturmuş, ellerini başının arkasına koymuştu. Derin düşüncelere dalmış gibiydi.

Onu görünce karnında kelebekler uçuştı ve kalbi hızla çarpmaya başladı; bunun nedeni onu yatak odasında yakalamış olması değildi. Aralarındaki mesafe, bu adamı daha da çok arzulamasına neden oluyordu.

Şimdi ona bakarken, hafta boyunca aralarında oluşan görünmez bariyer işkence gibi geliyordu.

Eğer onun varlığının farkındaysa ya da onun şaşkın sesini duyduysa, bunu hiç belli etmedi.

Boğazını temizledi, "Ehm, burada olduğum için özür dilerim. Su bitti, bu yüzden bunu kullanmak zorunda kaldım."

Açıkça heyecanlıydı ve bu belliydi, ama adam ona bakmıyordu. "Sorun değil, Ismena."

Sözleri alçak sesle mırıldandı, onu duymakta zorlandı.
Ama sesi yorgun geliyordu.

Onu iyice inceleyince, yüzündeki yorgunluk izlerini fark etti. Duruşu da "Uzak dur!" diye bağılıyor olabilir, ama onda savunmasız bir yan vardı.

Ismena rahatsız bir şekilde bir ayağından diğerine ağırlığını verdi. Onu rahatlatmaktan başka bir şey istemiyordu, ama yapamıyordu. Onun etrafındaki görünmez duvarları nasıl aşacağını bilmiyordu. Adam ona izin vermezdi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Lütfen evet de. Lütfen kalmamı iste. Lütfen bana bak. Lütfen evet de.

"Hayır." Kararlı. Tavizsiz. Kesin.

Kalbi parçalandı.

Bunu iyi sakladı. "Tamam. Ben... şey... ben gideyim."

Onun yanından geçip kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtığı anda, onun sesi onu durdurdu.

"Öldürülen aileyle ilgili toplantı için Fil Klanına gidiyorum. Sabah döneceğim. Eğer..." Beş saniye durakladı. "Eğer zindandaki kurt gece gürültü çıkarırsa, nöbetçilerden birini beni almaya gönder."

"Öyle yapacağım." Acı çekiyordu, özellikle kız kardeşi için, ve bunu tek başına yapıyordu. Onu hayatına sokmuyordu.

Ismena, onun kendi türünü nefret ettiği kadar onu da nefret etmeye başladığını merak etti.

Bu düşünce ağzında acı bir tat bıraktı. Kalbinde. Kapıdan geçip arkasında kapıyı kapattı.

Saatler sonra, Ismena geceliğiyle Nalaila'nın yatak odasına giden uzun koridordan geçti.

Yapmak üzere olduğu şey yüzünden kalbi güm güm atıyordu. Ama yine de, riske girmeden davranmak artık duruma yardımcı olmuyordu, Nalaila'ya da yardımcı olmuyordu.

Ateşle yanan bir aplikten geçerken, onu duvardan söküp eline aldı ve meşale olarak kullandı. Kapıda, kapıyı açıp içeri girmeden önce onu tekrar duvara taktı.

Gözleri, kendini korumak için kıvrılmış ve yatak odasına hapseden kalın barikatların arkasında huzurla uyuyan kurdu gördü. Birkaç dakika orada durdu ve sessizliğin kendisini sarmalamasına izin verdi.

Sonra, konuşmaya başladı:

"Seni burada ziyaret ettiğimde her zaman uzak durmaya çalıştığım bir konu var, sevgili dostum Nalaila, bu gece konuşacağım konu da bu." Korkuyu bastırmak için elinden geleni yaparak yüksek sesle konuştu. Gerginliği.

"Biliyorsun, onunla ilk tanıştığımnda, beni çok korkutmuştu." Gergin bir kahkaha, "Bu etkiyi yarattığı tek kadın ben değilim, bilmeni isterim. Erkekler ve kadınlar ondan korkuyorlar ve bunun için her türlü nedenleri var. Kardeşin çok güçlü bir adam. Ve gülümsemiyor, biliyor musun?"

"Gülümsemez. Yüzündeki kırışıklıklar saçlarına kadar uzanıyor, o kadar sıkı tutuyor yüzünü. Biliyorsun, ilk tanıştığımızda, bazı erkekler beni umumi tuvalette tecavüz etmek istediler. Övünmek için söylemiyorum ama ben güzel bir kadını, tatlım. Bir kulüpteydik ve o adamlar beni istediklerine karar verdiler."

Lanet olsun, aptal Ismena. Bu hanımefendi tecavüz hikayesi duymak istemiyor, seni aptal. Lanet olası gerginlik!

Hızlıca geçeceğim, diye karar verdi.

"Her neyse, sarhoştum ama onlara birkaç dişlerini dökmeye kararlıydım. Beni alt ettiler ama kardeşin tam zamanında içeri girdi. Onları saniyeler içinde dövdü." Bu anı hatırlayınca dudaklarına bir gülümseme kondu. "Bir insan olan beni kurtardığı için kendinden nefret ediyordu. Ama yine de yaptı. Yerde altın bir yüzük gördüm ve onu, bana tecavüz edenlerin olduğunu düşünerek çaldım ama meğer senin kardeşine aitmiş."

Pencereye doğru yürüdü ve gece gökyüzüne baktı, "Meğer onun özel yüzüğüymüş. Ben bilmiyordum ve onu rehin verdim. Onun yüzüğü olduğunu öğrendiğimde kaçtım. Beni dünyanın dört bir yanında kovaladı, yakaladı ve buraya getirdi. Sadece yüzük yüzünden değil, onun eşi olduğum için."

"Eş" kelimesini söylemek acı veriyor. Çok acı veriyor.

"Onu burada çok iyi tanıdım. Harika bir erkek. Aynı zamanda üzgün ve yalnız bir erkek. On sekiz yıl önce başına gelenler yüzünden benim türümü derinden nefret ediyor." Bir duraklama, "...sevgili kız kardeşine olanlar yüzünden. Bu olay her gün onunla yaşıyor. Sürekli senden bahsediyor. En güçlü erkekler arasında olmasına rağmen, sevgili kız kardeşinden bahsederken her zaman gözyaşlarına boğulacak gibi görünüyor."

Gözleri hareket eden bir yıldızı takip ederken, gözleri yaşlarla dolsa da hafifçe gülümsedi. "Her şey için kendini suçluyor. Seni kaçırdıklarında seni koruyamadığı için kendini suçluyor. Laboratuvarında olan korkunç şeylerden seni koruyamadığı için de kendini suçluyor. Her gece. Her gün."

"Geceleri iyi uyuyamıyor. Sorunlu bir erkek. Bazen, diğer yarısını bastırmak için çok mücadele etmek zorunda kalıyor, çünkü o yarısı kontrol mücadelesini kazanırsa vahşileşeceğini biliyor. Alfalar endişeli. Yeterince mücadele etmediğini düşünüyorlar, çünkü yeterince mücadele edecek şevki yok."

Gözyaşlarını tutmak için gözlerini kuvvetlice kırpı. "Sen kurtun içinde sıkışıp sefalet içinde yaşarken, kendisinin iyi bir hayat sürmeye hakkı olmadığını düşünüyor. Sana yaptıkları için her gün pişmanlık duyuyor, Nalaila."

"Asla bir eş almayacağına yemin etti. Asla çocuk sahibi olmayacağına. Asla mutlu olmayacağına. Bunları hak etmediğini düşünüyor." diye hıçkırdı. "Ve her geçen gün daha da kötüleşiyor. Buradan çıkıp temiz havaya çıkmayı reddettiğin her seferinde, onu çok incitiyorsun."

Pencereden uzaklaşarak, kafesin önüne geri döndü. Kurt kıpırdamamıştı. Nefesi değişmemişti. Gözleri açılmamıştı. Hiçbir şey.

Ama durmadı.

Gözlerinden yaşlar akarken fısıldadı, "Lütfen ölme, Nalaila. Kardeşin yerine ölümü seçme. İnsan şekline bürünmek zorunda değilsin. Eğer o coşku... o irade... içinde yoksa, zorlamana gerek yok. Ama lütfen ölme. On sekiz yıl dayandın... şimdi pes etme."

Hiçbir hareket yoktu.

Ama kurtun kapalı gözünden bir damla gözyaşı düştü.

Ismena'yı büyük bir umut duygusu sardı. Duyabiliyor! Onu duyabiliyor!

Aman Tanrım, beni duyabiliyor!!!

"Onu henüz affedemiyorsan, anlıyorum," diye devam etti, "Ben anlıyorum, o da anlıyor. Ama lütfen, ölme. O bunu asla atlatamaz. Gecenin karanlığına çık; temiz hava al, ormanda koş ve ağaçlara tırman. Sen güçlüsün, bunu yapabileceğini biliyorum. Benim türümden nefret ettiğini biliyorum. Anlıyorum. Ben de benim türümden, sizin türünüze... sana yaptıkları için nefret ediyorum."

Beyaz kurdun gözlerinden bir damla daha yaş düştü.

"Seni her zaman burada ziyaret edeceğim. Sen benim arkadaşımsın ve seni seviyorum... benden nefret etsen bile. Her şeyi anlıyorum. Ama bizden vazgeçme. Kardeşinden vazgeçme." Gözlerindeki yaşları sildi, "Kendinden vazgeçme, Nalaila Sierandelina Throne."

Sonra sessizlik çöktü. Ölü sessizlik. Bir saniye geçti...

Sonra iki saniye.

Üç...

Altı saniye...

On saniye...

Sonra, beyaz kurt gözlerini açtı.

BÖLÜM 31. KAOSUN GÖLGESİNDE.

KARIŞIK, KAOSLU BİR ZİHNİN İÇİNDE.

Yine o ses.

Buraya gelmeye başladığından beri beklediği o yatıştırıcı, huzurlu ses.

Ne kadar zaman geçti? Zaman nasıl işliyor?

Bilmiyordu. Asla gece ya da gündüz olmayan karanlık bir odada saklanmış olan O, zamanın nasıl işlediğini bilmiyordu.

Ama o ses onu yatıştırıyordu. Geçmişte çoğu zaman, o sesin söylediklerini dinlemiyordu, sadece sesi dinliyordu.

Sadece sesin yatıştırıcı olduğu için değil, aynı zamanda sesin çok şaka yaptığı için de. Önemli haberler vermez, sadece her şey hakkında durmadan konuşur.

İlk kez kendine özgü insan kokusunu geçip o sesi dinlediğinde, onu hemen tanıdı.

Laboratuvardaki kız.

O'dur.

Adını bilmiyor, ama aynı kız olduğunu biliyor. Aynı ses.

Bu kaotik zihin asla unutmaz.

O ses, uzun zaman önce kardeşinin kafesinin önünde oturup ona hikayeler anlatırdı. O cehennemde. Hep dinlerlerdi. Sadece kardeşi değil... hepsi.

O ses çok yatıştırıcıydı. Çok melek gibiydi... melekler varsa tabii.

Hala öyle.

Bu gece, o ses onu içine çeken bir hikayeyle geldi. Hikaye bu kaotik zihni incitti.

Bu kaotik zihni kanatan hikaye.

Nalaila gözlerini açtığında, Ismena birkaç saniye nefes almayı kesti. Hızla, net görebilmek için gözlerindeki yaşları sildi.

Kurt vücudunu düzeltti ve tüm boyunu dikleştirdi. Bir pençesini diğerinin önüne koydu, sonra bir diğerinin önüne, sonra bir diğerinin önüne, ta ki onları ayıran parmaklıkların en önüne gelene kadar.

Ismena nefesini tuttu. Aklına gelen ilk düşünce şuydu: O kehribar rengi gözler onun gözlerine çok benziyor. Wolfaraine'nin gözlerine.

Bir an için ne bekleyeceğini bilemedi. Ne olacağını.

İnsan olduğu için ona öfkeyle kükreyecek miydi?

Parmaklıkları kırıp onu canlı canlı yiyecek miydi?

Ama Ismena kaçmadı. Kendini kaçmamaya zorladı.

Bunun yerine, sadece durup dikkatle baktı.

Sessizce, birbirlerini izlediler.

Wolfaraine ve Alfalar, Vahşi Psikopat'ın saldırdığı bölgeyi saatlerce araştırdılar.

Aramalarını genişleterek tüm bölgeyi taradılar. Ama yine de hiçbir şey bulamadılar, bir koku bile. Kurbanların cesetlerini ve katilin suçunu işlerken dokunmuş olabileceği eşyalarını kokladılar. Yine de hiçbir şey bulamadılar.

Bu sinir bozucuydu. Dayanılmazdı. İşkence gibiydi.

Sonunda, aramadan hiçbir sonuç alamayacakları kesinleştiğinde, Wolfaraine arama çalışmalarını sonlandırma emri verdi.

Onlar da öyle yaptılar.

Daha sonra, Alphalar cesetleri dışarı çıkarıp gömdüler.

Gece yarısını çok geçmişti ki, Elephant Alpha'nın malikanesine geri döndüler. Hepsi bulabildikleri koltuklara oturdular. Bazıları yere oturdu, bazıları ise masaya oturdu.

Sadece bir kişinin değil, altı kişilik bir ailenin acımasızca öldürülmüş olduğu bir durumda kimse rahatlık aramıyordu. Yasla dolu bir sessizlik vardı ve kimse bu sessizliği bozmaya çalışmıyordu.

Kule'nin Toplantı Salonu'nda bir araya geldiklerinde olduğu gibi, kimse şaka yapmaya çalışmıyordu.

Baş Nöbetçi Rodarh, ateş çukuruna doğru ağır adımlarla yürüdü ve ısınmaları için ateş yaktı.

"Yarın bu soruşturmaya devam edeceğiz." Wolfaraine sonunda, "Herkes biraz dirlensin. Dinlenmeden duyularımız körelirse bu davaya bir faydamız olmaz." dedi.

Bunu söyledikten sonra, onların yanından geçerek balkona açılan diğer kapıya doğru yürüdü. Dışarıda, arkasından kapıyı kapattı. Ellerini korkuluğa dayayarak, karanlıkta hiçbir şeyi görmeden dışarıya baktı.

Başı zonkluyordu, son birkaç gündür de zonkluyordu. Ama şimdi daha da kötüleşmişti. O kadar yorgundu ki, bunu kemiklerinde hissedebiliyordu.

Ancak, uyuyamayacak kadar huzursuzdu. O cesetleri gördükten sonra kalbi öfkeyle dolmuştu. Acı içindeydi.

Aklında o kadar çok şey vardı ki, uzanıp gözlerini kapattığında huzurlu bir uykuya dalabileceğinden şüphe duyuyordu. Bundan çok şüpheliydi.

"Sen de uyumaya çalışmalısın, Alfa Kral. Kral Kurt'un huzursuzluğunu neredeyse hissedebiliyorum." Adanel'in derin, tanıdık sesi arkasından geldi.

Wolfaraine dönmedi. "Eskiden duyularımı daha iyi koruyabiliyordum."

"İyi dinlendiğinde. Yedi gün uyumadan ya da koşmadan ve eşinin cinsel dokunuşundan daha uzun süre mahrum kaldığında değil."

Kurt onu incitmek istemiyor gibi görünüyordu, diye düşündü

Ismena. Bu, umudunu artırdı. Cesaretini yükseltti.

Bir adım öne çıktı, kurda yaklaştı ve hareketlerini izledi. Kurt agresif bir tepki vermedi. Bu bir artı.

Bir adım daha ileri. Ve bir adım daha. Ve bir adım daha.

Ismena parmaklıkların önünde durdu. şimdi, onu yakalayabilecek mesafede. Hızlı refleksleriyle onu yakalayıp boynunu kırabilir.

Sonra, merhabaaa... Ölüm.

Ama kurt bunu yapmadı. Sadece camısı, kehribar rengi gözleriyle onu izledi.

"Merhaba. Ben Ismena. Uyuyorsan uyandırdıysam özür dilerim." Boğazını temizledi, "Sen, bu kadar yaklaştığım ilk kurtsun. şey, kardeşin de var ama o gece bana çok kızgındı. Vahşi Olanlar'la savaştıktan sonra, eve giderken onun öfkeli kürk sırtında bindim."

Kahretsin, bu konuşmak için en kötü zaman. Ama yine de, ne zaman gergin olsa, konuşkan kraliçe tacını takmış gibi olurdu.

"Lütfen beni suçlama. Gergin olduğumda çok konuşurum, biliyorsun." Gergin bir kakhaha attı. "Benden ve benim türümden nefret ediyorsun. Aslında burada olmam aptalca ama denemek zorundaydım. Korkmuş olsam da, ve senin bunu bildiğini biliyorum. Kokumu alabilirsin, ama kendimi tutamıyorum. Yani, bu şeyin içinden bana ulaşıp beni parçalayabilirsin."

Ne diyorsun sen, Ismena?

Kollarını uzattı, avuç içleri dışarıya doğru, "Bunu yapman gerektiğini söylemiyorum, tamam mı? Sadece senin yapabileceğini bildiğini bildiğimi biliyorum." Endişeyle dudaklarını yaladı, "Her neyse, bunu yapman gerektiğini söylemiyorum. Dünyaya kızgın olduğunu anlıyorum ve..."

Kurt başını biraz eğip göz hizasına gelene kadar indirdi, sonra durdu. Ismena ağzını kapattı.

Sanki ona kafasını okşaması için sunuyormuş gibi...

Ismena tereddütle elini kaldırdı ve kurdun kafasını okşadı. Kurt geri çekilmedi.

"Aman Tanrım..." diye fısıldadı. Gözleri yeniden yaşlarla doldu.

Kurt okşanmak istiyordu.

O da öyle yaptı. Elini kurtun başındaki yumuşak tüylerin üzerinden geçirdi, ona çekinerek dokundu.

"Lütfen daha uzun yaşamak için savaş, Nalaila. Lütfen." Yine fısıldadı.

Kurtun gözlerinden bir damla daha gözyaşı düştüğünü gördü ve bu Ismena'nın kalbini parçaladı. Keşke bu kadar korkmasaydı, sorumlu Sentinel'den bu parmaklıkların anahtarını çalacak, bu kapıyı açacak ve bu kurdu kendisi dışarı çıkaracaktı.

Ama o korkuyordu ve aptal da değildi. Birçok şey ters gidebilirdi. O cesur biriydi, intihara meyilli değildi.

Saatler sonra, Ismena yorganın altında yatarak uyumaya çalışıyordu.

Gözlerini kapalı tutarken gülümsüyordu, uykunun sevgi dolu kollarına sarılmasını bekliyordu.

Bu gece ona bir dönüm noktası gibi gelmişti. Nalaila'ya ulaşmıştı. Çok mutluydu. İçinde önemli bir şey başarmış gibi coşkulu bir his vardı. Ve başarmıştı da.

Nalaila'yı insan formuna geri döndürmeyi başaramamış olabilir, kurtun dışarı çıkma konusundaki fikrini değiştirmeyi başaramamış olabilir, ama en azından kurda ulaşabilmişti.

Kurt, kafasını okşamasına izin vermişti. Onu dinlemişti. Onu duymuştu.

Korkduğu gibi üzerine atlayıp onu yutmamıştı. Evet, bu bir başarıydı! Hem de büyük bir başarı!

"Aferin, Ismena." Gözlerini tekrar kapatırken kendini övdü.

Wolfaraine, Adanel'in tüm bunları nasıl bildiğini sormaya bile tenezzül etmedi. Erkek, kurtadam klanının baş muhafızıydı.

Bugün ona bir şey olursa, Cronus kadar güçlü bir kurt adam olarak kurt adam klanının liderliğini devralacak kadar yeteneklidir.

Ama yine de, liderlik Cronus'a geçecekti çünkü o daha yaşlıydı. Adanel daha güçlü olsa bile.

"Burada ne yapıyorsun?" Wolfaraine sordu.

"Temiz hava almam gerekiyordu." Omuz silkti, "Orada olmak zor."

"Rodarh ve Onaries için kötü bir durum." Adanel, sessizliği bozarak inledi, "Rodarh baş Sentinel ve Onaries bazı işleri halletmek için insan dünyasına gittiğinden beri aylardır klanı yönetiyor. Halkını yüzüstü bıraktığını hissediyor olmalı... özellikle de bu onun gözetiminde olduğu için."

Wolfaraine bunu hissediyordu. Bu, onun herkesten daha iyi anladığı bir yükü. "Alfa Onaries haberi duyar duymaz bugün Naturiah'a geri döndü. Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum."

"Filler için zor bir dönem. Ama onlar güçlü. Bunu atlatacaklar." Adanel soğukkanlı bir sesle cevap verdi.

Sessizlik çöktü. Gerginlik havayı doldurdu.

"Bunu hiç atlatabildin mi? Olanları hiç unutabildin mi?" Wolfaraine ona bir bakış attı.

Adam hafifçe gerildi. Başka biri bu tepkiyi fark etmezdi, ama Wolfaraine sıradan biri değildi.

Bu sorunun ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyordu.

"Hayır." Sonunda sakın bir cevap geldi, "Hayır, hiç atlatamadım. Ama çok uğraşıyorum." Başını salladı, "Kolay değil."

"Değil." Eski acılar yeniden su yüzüne çıktı. Kurtadam nöbetçinin acısını da hissetti.

Adanel, Naturiah'ta onun acılarını kişisel düzeyde anlayabilen tek kişiydi.

On sekiz yıl önce birlikte cehennemdeydiler. İki de kendileri için değerli olan bir şeyi kaybetmişti. Ve hepsinden kendisi sorumluydu.

O cehennem çukurunda Nalaila ve Pouty'yi kaybetmişti. Halkını da kaybetmişti. Adanel eşini kaybetmişti.

Wolfaraine ona döndü, "Olanlar için üzgünüm."

Erkek derin bir nefes aldı. Dudakları, acısını gizlemek için küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Senin suçun değildi. Suçlu olan insanlar. Biz kendimizi uyuşturmadık. Kendimizi eşleştirmedik."

"İnsanlar senin en güçlüsü olduğunu ve liderimiz olduğunu biliyorlardı, bu yüzden seni mevcut tüm dişilerle eşleştirdiler. O cehennem çukurundaki her bir dişi... eşim dahil." Boğazını sıkıca yuttu.

"Üzgünüm." Tekrar tekrar yumuşak bir sesle söyledi.

Son on sekiz yıldır bu suçluluk duygusunu diğerlerinin arasında taşımıştı. Adanel, genç bir delikanlı olduğundan beri hep az konuşan, sakın ve çekingen biriydi. Ama o gün laboratuvarı neredeyse çıldırıyordu.

Başka bir erkek eşini tecavüz ederken duyduğu o acı çığlıkları. O sefalet dolu kükremeler, o acı dolu çığlıklar.

On sekiz yıldır Wolfaraine'in aklından çıkmamışlardı.

"Aimee ve ben şanssızdık." Wolfaraine'in dikkatini tekrar şimdiki zamana çekerek, neşeyle, dedi. "İki hafta önce birbirimizi bulduk, ama kaçırıldık. Bu, benim aptallığım yüzünden oldu. Aimee'nin ölümü benim hatamdı, Alfa Kral. Başkasının değil."

Omuz silkti. "Aimee seninle eşleştirildiği için ölmedi. Beş gün sonra, ona enjekte edilen ilaçlar yüzünden öldü. O barbarca enjeksiyonlara dayanamayan kurtadamlardan biriydi." Üzgün gözleri, sanki kan görmeyi bekliyormuş gibi ellerine baktı. "Onun ölümünden seni hiç suçlamadım. Hepsi benim hatamdı."

"Senin hatan değildi. Dediğin gibi, ne yazık ki o esir alınmıştı. Olanlar için kendini suçlama. Eşinin seni asla suçlamayacağını biliyorum."

"Bunu öğrenmeyi çok isterdim ama o öldü, değil mi? Asla bilemeyeceğiz." Adanel başını salladı. "Bu benim taşımam gereken bir yük. Yalnız. Her zaman yalnız. Hayatımın geri kalanında."

Gitmek için döndü ve durdu. "Sen pek öyle görmüyorsun, ama ben Nalaila'nın o cehennemden kurtulmasını bir lütuf olarak görüyorum. Evet, kurtun içinde hapsolmuş durumda, ama hayatta. Ve hayat olduğu sürece umut da vardır."

Adanel ayrıldıktan çok sonra, Wolfaraine dışarıda kalarak karanlığa bakmaya devam etti. Acı dolu geçmişinin ve kasvetli geleceğinin gölgelerine bakmaya devam etti.

BÖLÜM 32. GÖRÜNMEYEN ŞEYTANLAR. KARŞILAMA KOLLARI.

Ismena, tüm evrendeki en güvenli battaniyeyle korunuyormuş gibi hissediyordu.

Bu hisle uyandı, ama bu güvenli bir battaniye değildi, daha fazlasıydı. Arkadan güçlü, tanıdık kollar onu sardı ve sıkı bir kucaklamayla onu sardı.

"Wolfe...?" Uykulu bir şekilde
fısıldadı. Bu gerçek mi yoksa sadece
bir rüya mı?

Tanrım, bunun gerçek olması için kollarımı sunakta bir tepside sunarım.

"Seni böyle tutmama izin ver. Sadece bir anlığına..." diye inledi, burnunu onun boynuna gömerek.

Sesi yeterince gerçek geliyordu. Boynuna değen sıcak nefesi yeterince gerçek geliyordu.

Gözleri, tam önündeki duvar saatine takıldı, saat sabahın dördüydü. Dışarısı da hala karanlıktı.

Son birkaç haftadır aralarında olan her şeyi düşünmeye çalıştı, ama kafası çalışmıyordu.

Kalbi onu çok özliyordu.

"Sadece bir anlığına..." Ondan uzaklaşmadan tekrar mırıldandı.

Ismena başını salladı. Adamın onu arkadan mükemmel bir şekilde kucaklayabilmesi için pozisyonunu ayarladı. Adam, iri cüssesiyle onu adeta yutuyordu. Bu his cennetten bir parça gibiydi.

Bütün gece üşümüştü, ama şimdi sıcak hissediyordu. Bütün hafta boyunca çok ağır hissettiği kalbi birdenbire tüy kadar hafiflemişti. Bu anın tadını çıkarmak için gözlerini sıkıca kapattı.

Kimse kıpırdamadı. Kimse konuşmadı.

Uzun süre öyle kaldılar.

Onu göremiyordu, bu yüzden diğer duyularını kullanarak onunla ilgili diğer ayrıntıları algıladı. Hâlâ giyinikti, botları bile hâlâ ayağındaydı.

Demek Elephant Klanından dönüyordu. İlk durağı onun odasıydı.

Neler oluyor? O nasıl dayanıyor?

Ona sormak istediği o kadar çok soru vardı ki. Ama, özellikle de bu kadar hassas bir anda, sorması doğru mu bilemiyordu.

Onu çok rahatlatmak istiyordu, ama ona nasıl ulaşacağını bilmiyordu.

Bu yüzden onu kollarında tutmaya karar verdi.

O, onu iyi bir şekilde sardı, vücuduna sıcaklık yayıldığını hissetti. Yine de, onun vücudunda kaybolmak istercesine ona daha yakın olmak için kıvrıldı.

Onun dolgun kalçasının sürekli hafifçe sallanmasıyla, vücudu değişmeye başladı. Onu kalçasında hissetti.

Vücudu, bir çubuk kadar sertleşene kadar değişti ve onu şiddetle dürtmeye başladı. Kolları onu sıkıca sardı. "Oh, lanet olsun. Bunun için özür dilerim..."

"Özür dileyecek bir şey yok. Hiçbir şey." Onu keserek fısıldadı.

Onun kollarından iki hafta uzak kaldıktan sonra aniden ona sarılınca, vücudu her yerinden ısınmaya başladı. Uyuşturucu bağımlısı gibi hissediyordu, temizlenmeye çalışırken en sevdiği uyuşturucuyla karşı karşıya kalmıştı.

Adam birkaç saniye sessiz kaldı. Avucuyla kadının yumuşak kolunu hafifçe okşadı.

Ismena ona onu alması için yalvarmak üzereyken, o ilk önce pes etti.

"Yapabilir miyim...? Lütfen, izin ver, Ena..." Sesi gürledi, "Sadece bu seferlik... Sadece bu seferlik... Lütfen..."

Ses tonundaki bir şey, içindeki bir şeyi kırdı. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. Gözleri yaşlarla doldu.

"Sorun yok, sorun yok. Şşş..." Başını biraz eğdi ve koluna bir öpücük kondurdu, "İhtiyacın olanı al... Benden ihtiyacın olanı al..."

"Kendini tutma. Tereddüt etme..." Koluna bir öpücük daha kondurdu, "Ben yanıdayım."

Konuşmasını bitirene kadar, kollarından biri ondan kurtuldu ve pantolonunu çıkarmaya başladı. Kemerini çözüp külotunun düğmelerini açarken hareketleri aceleciydi. Külotunu aşağı indirip ereksiyonunu serbest bırakırken kolu titriyordu.

Sonra, geceliğini yukarı çekti, bacağına kaldırdı ve kendi kalçasının üzerine geçirmek için geriye doğru hareket ettirdi. Sonra, dantelli külotunu yana kaydırıp ve içine daldı.

İkisi birlikte inlediler. Kız dirseğiyle kendini destekledi, eliyle başını tuttu, sonra başını hafifçe çevirerek ona dudaklarını sundu.

Adam bunu kabul etti. Dudakları, kadına tekrar tekrar girerken, kadının dudaklarını adeta yuttu. Hareketleri yavaş başladı, ama hızla arttı. Diğer zamanlardan farklı olarak, kadına ona alışması için zaman vermedi.

Bunun yerine, sert vuruşlarla onu ele geçirdi, insan vücudunun ona karşı gösterdiği her direnci aşmaya kararlıydı. Şişmiş penisin uzunluğu, ona her kısa ama sert vuruşunda biraz daha içine girdi.

"Oooohhh... Wolfe, Tanrım...!" diye haykırdı ve dudaklarını onunkilerden ayırdı.

İnanılmaz derecede dolu ve rahatsız hissediyordu, ama bu duyguların altında küçük zevk parçacıkları yatıyordu. Ve onu tamamen içine almayı henüz bitirmemişti. O da ona her şeyi vermeyi kararlaştırmıştı.

Kolunu düzelterek başını yatağa dayadı ve ağzından nefes aldı.

O, tekrar ona girerken zevkten düşük bir homurtu çıkardı. Eli, kalçasını kaldırırken bacağına yukarıda tutmak için uyluklarının arkasına yerleşti.

Sanki kaybolacağından korkuyormuş gibi onu sıkıca kendine çekti.

Ismena, sonunda tüm uzunluğunu içine gömdüğünde çığlık attı, onu rahminde hissedebiliyordu. Gözyaşları gözlerini yakıyordu, ama onları uzak tutmak için hızla gözlerini kırıyordu.

Her vuruş, sanki rahmini ezip geçiyormuş gibi hissettiriyordu. Acı vardı, ama aynı zamanda onu destekleyen aynı miktarda zevk de vardı. Bu onun için çok zordu, ama ona tutundu.

Acı veriyordu ama yine de her vuruşuna karşılık vermek için ona doğru itti. Kalçası onunla birlikte hareket ediyordu. Titrek eli onun kalçasına yaslandı, onu kendine daha yakın itti, hareketlerini teşvik etti.

Alınlarından ter damlıyordu. Onu bir hayvan gibi aldı. Ona o kadar sert girdi ki, vücudu titredi. Her vuruşta çığlık attı, onu teşvik etmek için "evet! evet!" diye nefes nefese bağırdı.

Onun vuruşları, yeterince sert olursa içindeki şeytanların kendisinden uzaklaşacağını, kendisinden uzaklaşacağını bekleyen bir adam gibi çok sertti. Bir noktada dişlerini sıkmak zorunda kaldı, yoksa onun itişlerinin gücüyle dişlerini birbirine sıkıştırarak dişlerini incitme riski vardı.

Aniden, orgazmı tüm gücüyle geldi. Beklenmedikti ve onun vuruşları kadar sertti.

Ismena, yıldızlara doğru şiddetle düşerken uzun bir çığlık attı. Yükseklerde süzüldü, hisler dalga dalga vücudunu sardı. Vücudu onun penisini sıkıca kavradı, onu ölümcül bir kavrayışla tuttu.

"Lanet olsun..." O anda boşalmamak için dişlerini sıktı. Zevk çok fazlaydı. Onun hissi cennetten gelmişti. Yatakta hıçkırarak ağladı, yaprak gibi titriyordu.

Elini, dudakları öpüşecek mesafeye gelene kadar başını hareket ettirdi, sonra eliyle ona uzandı ve ağlamalarını yuttu. Dilini onun sıcak ağzına daldırdı, ulaşabildiği her yeri yaladı ve emdi.

Diğer eli klitorisine indi, kalçalarının ve dilinin hareketleriyle uyumlu olarak onu ovmaya başladı. O, kadının orgazmını uzatırken, kadın ağzına boğuk sesler çıkardı.

Kızın amının sikinde dalgalanmasıyla artık dayanamayacak hale geldiğinde, sonunda ondan uzaklaştı ve doruğa ulaşmasına izin verdi.

Ismena, en kötü soğuk algınlığından ölen biri gibi yatakta nefes nefese, titreyerek ve seğirerek yatıyordu. Nefesi titriyordu. Ondan ayrıldığı anda soğuk ve boş hissetti.

Onu odanın uzak ucunda, kapıya doğru, arkasında duydu. Kendini okşarken çıkardığı düşük sesli inlemeleri.

O, orgazm olurken onu kollarında tutabilmesi için her şeyi verirdi. O, kollarında boşalması için her şeyi verirdi. Ondan uzaklaşmaması için.

Ama bu mümkün değildi. Ve şimdi, odasından çıkacaktı. Zaten kapıya yakındı, onu tekrar kollarında tutmadan gidecekti.

Soğuk hissediyordu. Gözleri yine yaşlarla doldu ve bu sefer, onları tutmak için elinden geleni yapsa da, gözyaşları akmaya başladı. Kendini bir fahişe gibi hissediyordu.

Kalbi acıyordu. Vücudu üşüyordu. Tanrım, çok üşüyordu!

Sonra, kolları onu arkadan sardı. Bu sefer, boxer şortu dışında çıplaktı.

"Wolfe..." Gözyaşları içinde fısıldadı, sesinde umut vardı.

"Buradayım. Tam buradayım," dedi ve onu kollarının arasına daha da sıkıca sarıldı, tıpkı odasına ilk girdiğinde yaptığı gibi.

Kalbindeki ağırlık buharlaştı. Vücudu aniden tekrar ısınmaya başladı. Ona bir can simidi gibi sarıldı.

"Uykuya dalana kadar benimle burada kalır mısınız?" diye sordu, savunmasız bir çocuk gibi.

"Evet," diye mırıldandı saçlarına.

"Uyurken beni kucaklayacak mısın? Benimle burada uyuyacak mısın...?"

Sessizlik çöktü.

"Yapamam, Ena." Sonunda çok alçak bir sesle söyledi.

Onun cevabı onu incitmedi. Onun kollarında çok mutlu ve tatmin olmuştu, başka bir şey hissedemezdi.

Adım adım. Onun gibi sorunlu bir adamla, ancak adım adım ilerlenebilir.

Kızın uykuya dalması uzun sürmedi.

O uykuya daldıktan sonra, uzun bir süre onu kucakladı, sonra ondan ayrıldı, kalktı ve odasından çıktı.

Doktor Beloca rahatça oturmuş, birkaç metre ötesinde yatakta uyuyan fahişeyi izliyordu.

O uyanık, uyuyamıyorken, lanet fahişe onun ödediği pahalı otelin lüksünün tadını çıkarıyordu. Sigara içerken ona tiksintiyle baktı.

Kahretsin, daha önce sigarayı bırakmıştı ve birkaç ay bile dayanabilmişti. Ama böyle zamanlarda sigara içmekten kendini alamıyordu.

Lanet olası hayvanlar. Onlardan ne kadar nefret ediyordu.

Liderleri, yarı ölü halde olan son savaşçısını ona bir mesajla birlikte geri göndereli bir ay olmuştu.

Planları, bir anda suya düşmüştü. Planın işe yarayacağından çok emindi. Avcıların, deneyler için en az bir kurt adam yakalayacağından çok emindi, ama bunun yerine hepsi, tek bir laboratuvar faresi bile yakalayamadan öldüler.

En kötüsü, en iyi avcı olan Simon'ın ölmüş olması ve Yüzüğü kaybetmiş olmasıydı. Onun değerli yüzüğü, bu hayvanları bulmayı çok kolaylaştırıyordu!

Simon öldü ve yüzük kayboldu, Başarılı'yı bulmak zor olacak. Ve Simon'ın sahip olduğu tüm bilgileri almayı hiç umursamamıştı. Lanet olsun!

O lanet hayvan Cronus da telefonlarına cevap vermeyi kesmişti. Piç kurusu, hain olarak yakalanmaktan çok korkuyor, ne zaman bir şey olsa ilk kaçan hep o oluyor.

Yüzüğünün yüksek sesli çınlaması onu ürküttü ve düşüncelerinden zorla kopardı. Sabahın bu saatinde onu aramaya cesaret eden kim olabilir ki?

Adeladin mi?

"Umarım buna değer." diye tersledi ve telefonu kulağına götürdü.

"Sabahın bu saatinde huysuzluk yapmak için çok erken, sence de öyle değil mi?" Wolfhunters'ın liderinin sinir bozucu derecede tanıdık sesi geldi.

"Havamda değilim, Adeladin. Bu aramanın sebebi ne?"

"Sen her zaman kaba bir pislik oldun. Bir tuğgeneralı hiç saygı duymuyorsun." Adeladin hırladı.

"Bu yüzden mi aradınız? Eğer sebebi buysa, telefonu kapatacağım ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok, General." Son kelimeyi alaycı bir şekilde vurguladı.

"Kahretsin, gerçekten kötü bir ruh halindesin."

"Tabii ki öyleyim, neden olmasın ki?

laboratuvar deneylerini gerçekleştiremeyen korkaklarla çalışıyor! Hayır, hepsi oraya gidip öldürülüyor! Omurgaları bile yok! Testisleri o kadar küçük ki, neredeyse yok denecek kadar!"

Fahişe bu patlamaya tepki gösterdi, çıplak kıcını biraz salladıktan sonra tekrar uykuya daldı.

"O hayvanların DNA'ları bozuk olduğu için bu kadar güçlü olmaları kimsenin suçu değil! Sen mi konuşuyorsun? Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış bir fare gibi laboratuvarında saklanıyorsun! Savaş alanına çık ve saniyeler içinde öl!" General öfkeyle homurdandı, "Ölen yoldaşlarıma biraz saygı göster, seni aptal! En azından onlar o hayvanlarla yüz yüze geldiler! Tanıdığım başka birinin aksine!"

Bu onu rahatsız etti. Bu sözler Beloca'yı son derece sinirlendirdi çünkü içinde acı bir gerçeklik payı vardı.

"Neden beni aradın?" Dişlerini öfkeyle sıkarak sözleri ağzından çıkardı.

"Bu hayvanları yakalamaya yardımcı olacak harika bir haber vermek istedim. Ama görünüşe göre çabalarım burada takdir edilmiyor, o yüzden ben..."

"Mümkün olduğunca çabuk oraya geleceğim." Dr. Beloca telefonu kapattı.

BÖLÜM 33. KÖTÜ PLANLAR VE BIÇAK GİBİ OLASILIK.

"Umarım buna değer, Adeladin." Dr. Beloca, generalin ofisinin kapısından girerken böyle dedi.

General Adeladin kol saatine baktı, "4 saatten fazla oldu, daha erken geleceğini sanıyordum."

"Eğer sizin arka bahçenizden gelseydim gelirdim. Ama gelmedim. Önemli olan şu anda burada olmam." En yakın koltuğa, General'in masasının hemen önüne oturdu ve bacak bacak üstüne attı.

"Orospu çocuğu." Bir an durdu, "Simon'dan haber aldın mı?" "Hayır, ama öldüğünü tahmin ediyorum." Düz bir yüzle cevap verdi.

"Ben de öyle düşündüm. Kız hakkında sana verdiği son makul bilgi neydi?"

"O kadar dinlemedim, sadece sonuç almak için çaresizdim." Dr. Beloca itiraf etti.

"Adamlarımdan topladığım bilgilere göre, o hastanede Başarılı'nın çocuğunu almaya gitmişlerdi, değil mi?" Cevap beklemeden devam etti, "Bu, kızın o hastanede olduğu anlamına gelebilir. Bence o gün o hastanede olan tüm hastaların kayıtlarını talep etmeliyiz."

"Sonuçları aldığımızda, veri analizi yapıp bu hastaların her birini eski laboratuvar farenizin kayıtlarıyla eşleştireceğiz, 6 numara, değil mi?" General başını sallayarak devam etti, "Eşleşen olursa, çocuğun o olduğunu anlarız ve ailenin bilgilerini takip ederiz."

Dr. Beloca, generalin söylediklerinde bir mantık görmeye başlamıştı. Neden bunu düşünmemiştii?

"Aslında bu harika bir fikir. Eminim birkaç bağlantımı kullanırsam, oradaki bir doktordan tüm bu bilgileri bana göndermesini sağlayabilirim."

"Güzel. Aslında sizi buraya çağırmamın asıl nedeni buydu." Adeladin masadaki kalemle oynarken ziyaretçisini dikkatle izledi. "Özel Operasyonlar'da Anaconda adında bir adam vardı. Çok iyiydi. O zamanlar aynı anda dört beş ölümcül askeri alt edebiliyordu. Kurbanlarını acımasızca öldürüyordu."

"Kan içme arzusu onu ele geçirdi ve asi oldu. Kendi adamlarından on beşi öldürdü."

"Lanet olsun."

"Evet. Aranıyor ilan edildi. Sonra da yeryüzünden kayboldu." Bir süre durakladı, sözlerinin etkisini bekledi. "Uzun zamandır Anaconda'yı arıyordum. Onun iyi bir Kurt Avcısı olacağını düşündüm. En iyisi."

"Eğer bu adam dediğin gibi biriye, kurt avcılığına katılmak isteyeceğini düşünmek çok büyük bir hayal olur." Doktor burun kıvrırdı.

"İşte mesele de bu. Çünkü iki gece önce, sonunda benim için çalışmayı kabul etti." Adeladin kendini beğenmiş bir şekilde duyurdu.

Beloca buna bayılıyordu. Hem de çok.

"Anaconda, daha iyi bir dünya için bu göreve büyük katkı sağlayacak. O bizim tarafımızda olduğu sürece, 6 Numarayı tekrar yakalayabileceğiz. Geriye kalan tek şey doğru silahları bulmak."

"Bu adam, bu Anaconda, ona burada neyle uğraştığımızı anlattın mı?" Beloca kaşlarını kaldırdı, "Bu insanların insan değil, çok güçlü hayvanlar olduğunu biliyor mu?"

"Evet, biliyor." Adeladin gülümsedi, "Onlarla başa çıkabilir. Tüm bunlar için en iyi adım, silahlarımızı yükseltmek."

"Geçen sefer bunu yaptığımı biliyorsun, yoksa unuttun mu? Rodyum kullandık! Bu, onların zayıf olduğu bir metal element. Onlarla mermi

mermi yaptık. Mermi!" diye vurguladı, changelinglere olan öfkesi yüzünden okunuyordu. "Ama ne oldu? O hayvan adamlarımızın hepsini öldürdü!"

"Sakin ol, doktor. Bu sefer daha fazla mermi yapacağız. Rodyum dışında başka zayıflıkları da olabilir, onları bulacağız. Şu anki planımız, onlara gerçek zarar verebilecek bir şey bulmak ve onu rodyumla karıştırarak bir formül oluşturmak. Sonuçta silahlar yapabiliriz; oklar, silahlar, mızraklar vb. Enjekte edilebilir ilaçlar da yapabilirsin. Buna tam hazırlıklı olmak denir, Beloca."

Beloca bu fikri gerçekten çok sevdi. Çok hoşuna gitti. Uzun zamandır ilk kez dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Adeladin de gülümsedi. "Tamamen hazırlıklı saldırdığında ne olur biliyor musun? Savaşı kazanırsın."

Pencereden aniden parlak bir ışık girdi ve Ismena'nın kapalı gözlerini aydınlattı.

Uyanarak gözlerini açtı, ancak ışık gözlerini kamaştırdıncı hemen tekrar kapattı. Gözlerini tekrar aralayıp oturdu ve vücudunu gevşekçe gerdi.

"Bakın, sonunda kim uyanmış! Günaydın, hanımefendi." Mirian'ın neşeli sesi odayı doldurdu.

Ismena, yarı kapalı gözlerle yaşlı kadına baktı. "Günaydın, Mirian."

"Işık uykulu gözlerin için çok mu parlak? Özür dilerim, hanımefendi." Hızla perdeleri kapattı.

Ismena başını salladı ve gözlerini tamamen açtı. Etrafına bakındı. "Saat kaç?"

"Öğlen oldu, hanımefendi. Alfa Kral, o lanet seri katilin peşini bırakmamak için Filler Klanı'na geri döndü bile."

Onun adı geçince, dün gecenin anıları aklına dolmuştu.

Gerçek miydi? Yoksa sadece bir rüya mı? Ya da daha kötüsü, hayal gücünün bir ürünü mü?

Ama görüntüler bir rüya için fazla canlıydı. Geceliğini kaldırdı ve onun onu çok sert tuttuğu yerlerde kalçalarında hafif bir kızarıklık gördü.

Yanakları gülümsemeyle genişledi. Hayır, bu bir rüya değildi. Gerçekte, tamam. Yataktan kalktı ve duş almaya hazırlandı. Hareket ederken vücudunun bazı yerlerinde hissettiği inkar edilemez ağrı ve karıncalanma, gülümsemesini daha da genişletti.

Onun ne kadar savunmasız olduğunu, muhtemelen ne kadar acı çektiğini hatırlamak, onun iyi ruh halini bozdu. Keşke onunla konuşsa, diye hayıflanıyordu. Biriyle konuşması gerekiyordu.

Neşelen, Ismena. Dün gece Nalaila ile yaşadığın özel anıları hatırla.

Bu, ruh halini yeniden neşelendirdi.

Duş alırken şarkı söyledi. Çok mutluydu, şarkıyı yanlış söylemesi ve sesinin çok ağırlı olması umurunda değildi.

"Bugün birisi çok iyi bir ruh halinde olmalı. O kadar mutlu ki, sesiyle bu büyük kulenin duvarlarını sallıyor!" Mirian yatak odasından eğlenceli bir şekilde bağırdı.

"Kesinlikle öyle!" diye bağırdı Ismena.

"Bunu duyduğuma sevindim, hanımefendi." Ve gerçekten de sevindi. Son birkaç gün buradaki hava kasvetli ve hüzünlüydü, Mirian bu değişikliği görmekten çok mutlu oldu.

Banyoda Ismena şarkı söylemeye devam etti ve mutlu bir şekilde kalça dansı yaptı.

Şimdi tek yapması gereken, Wolfaraine'in kız kardeşini bir an önce tekrar yürüyüşe çıkarmaya ikna etmenin bir yolunu bulmaktır.

Bu biraz zor olacak çünkü Alphose ile ikinci kez karşılaştığında, Wolfaraine'in Nalaila'ya daha fazla zaman tanımak istediği için 'haftalarca' tekrar denemeyebileceğini söylemişti. O zaman Nalaila'nın fikrini değiştireceğini umuyor.

Ismena, Nalaila'nın tekrar denerse onunla çıkacağını umuyordu ve ne kadar erken olursa o kadar iyi olacaktı.

Sadece onu şüphelendirmeden, mümkün olduğunca çabuk tekrar denemeye ikna etmenin bir yolunu bulması gerekiyordu.

"Peki, Ayeia orbası hakkında ne düşünüyorsun?" Alphose yüzünde bir gülümsemeyle sordu.

"Bu kadar seveceğimi beklemiyordum," diye itiraf etti Sandra, o çorbanın son tadını almak için bilinçsizce dilini emerek.

"Sana söylemiştim, seveceksin," dedi cougar Alpha kendini beğenmiş bir şekilde.

"Söyledin." Parmaklarını onun parmaklarına kenetledi. O gülümsedi ve elini sıkıca tuttu.

Naturiah'ta en popüler ama pahalı çorba olan en iyi Ayeia çorbasını satan Cougar Klanı'nın popüler bir lokantasından çıkıyorlardı.

Sandra mutluydu ve bu yüzünden belliydi. Mutluluğunun az önce yediği yemekten kaynaklandığını düşünebilirsiniz, ama bu doğru değildi. Yanında yürüyen erkek, mutluluğunun sebebiydi.

Son birkaç haftadır, birbirlerine yakınlaşmışlardı. Sanki ona kur yapıyormuş gibiydi. Birlikte zaman geçiriyorlardı ve bu her şeyi harika kılıyordu.

Son iki hafta içinde, Alphose'u ne kadar sevdiğini fark etmişti. O, ona arkadaş olmak istediğini söylemişti. Onunla vakit geçirmeyi sevdiği için kabul etmişti.

"Peki, beni götüreceğini söylediğin mağara ne olacak?" diye heyecanla sordu.

"Cliffin Mağarası mı?" Sanki bir şey arıyormuş gibi gökyüzüne baktı. "O başka bir zaman olur. Elephant Klanı'ndaki diğer Alfalar'a katılmam gerekiyor."

"Doğru, bana ondan bahsetmiştin."

Birlikte, onları ayıracak T kavşağına kadar yürüdüler. Dönüp birbirlerine baktılar.

"Sanırım burada vedalaşacağız." Alphose, onun güzel kahverengi gözlerine bakarak dedi.

"Evet. Bir dahaki sefere kadar..." Dudaklarını yalayarak nefes aldı.

Alphose, o dudakları kendi dudaklarıyla öpmek ve ona dudaklarının yalanmasının nasıl bir his olduğunu göstermek dışında hiçbir şey istemiyordu. Her zamanki gibi, duygularını bastırdı ve geri adım attı.

"Bir dahaki sefere." diye tekrarladı.

Kız öne doğru eğildi ve onu yanağından öptü, sonra bir sonraki yönüne doğru dönüp yola çıktı.

Alphose onun uzaklaşmasını izledi. Puma, onun tarafından öpülmenin zevkini yaşayarak uzandı. Daha fazlasını istiyorlardı, ama Alphose dürtülerini bastırmakta iyiydi.

Bir saat sonra, buluşmayı kararlaştırdıkları Fil Klanı'nın ormanına vardı. Diğer Alfalarla selamlaştıktan sonra Alfa Kral'ın nerede olduğunu sordu ve onlar da ona söylediler.

Wolfaraine'i aramaya gitti.

Yirmi dakika sonra Wolfaraine'in avlandığı ormana vardı. "Alfa Kral," kayısı ağacının tepesinde duran Wolfaraine'i görünce başını eğdi. "Geciktiğim için özür dilerim."

Wolfaraine tek bir akıcı hareketle ağaçtan atladı. Ellerini zarifçe arkasında kavuşturarak, puma Alfa'yı süzdü.

"Kassandra ile işler nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İyi gidiyor. Sanırım..." Alphose bunun yerine, "Arama nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Hiçbir şey bulunamadı." Sesi kesik kesikti, sinirliydi.

Alphose, dün orada olan yorgunluk izlerini aradı, ama neyse ki artık yoklardı. Wolfaraine de rahat görünüyordu,

Alphose, "Bu sabah erkenden eve gidip iyi bir uyku çektiğine sevindim.

"Bu sabah erken eve gidip iyi bir uyku çektiğine sevindim. Sadece birkaç saatlik bir uyku olsa da, sana iyi gelmiş." Alphose itiraf etti.

Muhtemelen yatmadan önce Ismena'nın kollarından geçtiği içindi. Ama Wolfaraine bunu Alphose'a söylemeye niyetli değildi.

Sadece birkaç saatlik bir uykuydu ama diğer gecelerden farklı olarak huzurlu bir uykuydu. Ismena.

Onun narin kollarında olduğu anların hatıraları kafasını doldururken kalbi kıpır kıpırdı.

"Beni rahatsız eden bir şey var, Alfa Kral." Alphose yumuşak bir sesle söyledi.

Anıları ait oldukları yere itti, "Nedir o?" "İnsan dünyasındayken, avcılar

Ismena'ya 'The Başarı lı'. Başarılı'yı geri götürme emri aldıklarını söylediler." Hâlâ bunu düşünüyor gibi kaşlarını çatı.

Wolfaraine durakladı, "Bu ne anlama geliyor?" Kaşları çatıldı.

"Hiçbir fikrim yok, Alfa Kral. Ama adam ona tam olarak böyle seslendi."

Wolfaraine yürümeye devam etti. Ormanda sessizce yürürken bu konuyu düşünüyor gibiydi.

"Bir daha benim iznim olmadan onu bu dünyadan çıkarma, Alphose. İlk seferinde fazla bir şey söylemememin sebebi, senin olmandı." Dedi, "Ismena'yı birine emanet edecek olsam, o kişi sen olurdun... ve çok az sayıda başka kişi. Ama bunun bir daha olmasını istemiyorum. Benim iznim olmadan olmaz."

"Anlaşıldı. Bunun için gerçekten özür dilerim, Alfa

Kral." "Anlıyorum."

"Nalaila ne durumda? Onunla işler nasıl gidiyor?" Alphose dikkatlice sordu.

Nalaila, Wolfaraine'in önünde konuşabileceğin en hassas konudur, onunla ne kadar yakın olduğunu düşünürsen düşün.

Kollarını sırtında zarifçe kavuşturarak yürümeye başladı. Alphose onunla aynı adımlarla yürümeye başladı.

"Fikrini değiştirmedim, Alphose. Bir ay sonra ona tekrar soracağım. Kim bilir, belki kabul eder."

Ama o buna inanmıyor, diye düşündü Alphose. Sesinde açıkça belli oluyordu. "Bunu duyduğuma üzıldüm."

"Kassandra ile işler nasıl gidiyor, Alphose? Konuyu geçiştirmeyi bırak."

Puma Alfa derin bir nefes aldı ve pes etti, "Senin tavsiyen üzerine onunla çok zaman geçiriyorum, Alfa Kral. Her gün, onun yanında pumu kontrol etmek daha da zorlaşıyor. Onu kendimize istiyoruz. Onu çok fazla istiyoruz. Ama..."

Wolfaraine onu aceleye getirmedim, aralarında sessizliğin yerleşmesine izin verdi.

Puma Alfa'nın ihtiyacı olduğunu bildiği tüm zamanı ona ayırdı.

"Ama kokusu değişmedi." Sesinden acı duyduğunu gizleyemeden itiraf etti.

"Alphose,"

"Anlamıyorum. Onunla o kadar zaman geçirdim. Eğer benim olsaydı, her fiziksel temastan sonra kokumu alırdı, ne kadar zayıf olursa olsun." Başını salladı, "Anlamıyorum."

"Bunu duyduğuma üzıldüm." Wolfaraine içtenlikle söyledi.

Havada küçük bir kuş yavrusunun cıvıltısı kalmıştı. Ardından uzaktan bir filin trompet sesi geldi.

"Belki de tüm bunları seni en çok korkutan yönden bakmaya başlamanın zamanı gelmiştir." Wolfaraine sonunda inledi.

"Anlamıyorum, Alfa Kral." Ama korku onu sardı. Göğsü aniden ağırlaştı. Kalbinin kan pompalandığını neredeyse duyabiliyordu.

Wolfaraine yürümeyi bıraktı.

Başını ona doğru çevirdi, "Anlıyorsun, Alphose. Onun senin diğer yarını çekmesinin ama senin kokunu almamasının en olası bir nedeni var. Sen de bunu düşünüyorsun, tıpkı daha önce düşündüğün gibi."

"Bunu daha önce de düşündün ama çok korkuyorsun, çünkü bu gerçek olabilir." Wolfaraine yumuşak bir sesle sözlerini bitirdi.

Alphose de yürümeyi bıraktı.

Sonra, yenilgiyi kabul ederek başını eğdi. "Evet. Ne demek istediğini anlıyorum... Cassandra'nın benim eşim değil, ikiz kardeşim Josiah'ın eşi olabileceği düşüncesi."

BÖLÜM 34. AŞIKLARIN YÜRÜYÜŞÜ. VE KÖTÜ BİR HİSSİYAT.

Wolfaraine gece yarısı yorgun ve uyumaya hazır bir şekilde Kule'ye geri döndü.

Nalaila'yı kontrol etmek için zindana gitti, kız yine uyuyordu. Böylesine uzun ve yorucu bir günün ardından, yatmadan önce sadece Kurt'un yüzünü görmek istiyordu.

"Keşke seni yürüyüşe çıkarmama izin versen, Nalaila..." Yorgunluktan homurdandı.

Bu günlerde, o yokken de daha iyi görünüyordu. Eskiden, Kule'den uzun süre uzak kaldığında krizler geçirirdi. Bunun, onun pes etmesinden mi yoksa tamamen başka bir şeyden mi kaynaklandığını bilmiyordu.

Kurt'u uyandırmadan, sessizce zindan odasından çıktı. Yatak odasına giden uzun koridorda, önünden gelen yumuşak sesler duymaya başladı.

İnlemeler. Hıçkırıklar. Korku dolu seslerdi.

Ismena'nın yatak odasından geliyorlardı.

Sessizce kapıyı açtı ve içeri girdi. Ses çıkarmadan.

Ismena yatakta kıvranıyor, vücudu bükülüyordu. Nefes nefeseydi, başını bir yandan diğer yana sallıyordu. Tek kelime etmiyordu... sadece sesler çıkarıyordu. Güzel yüzü sanki acı çekiyormuş gibi buruşmuştu.

Kabus görüyordu.

Ona yaklaştı, eğildi ve koluna dokundu, "Ismena... Uyan,"

"Hayır...!" Kolunu, sanki dokunuşu onu yakıyormuş gibi sertçe çekip uzaklaştırdı. Henüz uyanmamıştı.

Yatağa oturarak, tekrar koluna dokundu, "Uyan, Ismena. Sadece kabus görüyorsun."

Kız, kolunu çekip ondan uzaklaşmak için o kadar hızlı bir hareket yaptı ki, neredeyse yatağın diğer tarafına düşecekti. O daha hızlıydı.

Çok keskin bir hareketle ona doğru atladı ve onu yakaladı. O zaman çığlık atmaya başladı. Onu sıkıca tuttu, sakinleşene kadar kıvranan vücudunu tuttu. Kollarında tekrar uykuya daldı.

Ismena hareket etmeyi bıraktığında, Wolfaraine ona baktı ve onun kollarında derin bir uykuya daldığını gördü. Onu nazıkçe yatağa yatırdı ve üzerini örttü.

Sonra geri çekildi, kollarını kavuşturdu ve sadece onun uyumasını izledi. Son birkaç hafta onun için kolay geçmemişti, onu çok özlemişti.

Hayatında üzüntüyle dolu olmayan tek şey oydu. Her şeyi kolaylaştıran tek şey.

Aniden, onu ilk kez aldığı geceyi hatırladı. Yüzünde bu gecekiyle aynı ifade vardı.

Onu uykusunda bile bu kadar korkutan kabus ne olabilirdi?

Ismena sabah çok geç uyandı. Biraz baş ağrısı vardı. Başını rahatlatacak ve ruhunu sakinleştirecek bitkilerden vermek için şifacı Harhan'ı arayacağına karar verdi.

Banyoya giderken başını avuçlarıyla tutuyordu. Kahretsin, yine o kabuslardan birini görmüştü. Asla hatırlamadığı, ama hala omurgasında hissettiği o dehşet verici kabuslardan.

Wolfaraine'i yatak odasında görmesi de bir rüya mıydı? Gerçekten yatak odasına gelmiş miydi yoksa sadece bir rüya mıydı?

Birkaç dakika sonra, kendini tazelemişti. Ismena, kahvaltıyı odasına çağırmalı mıydı, yoksa yemek odasına gidip kahvaltı mı yapmalıydı?

Normal bir günde, Wolfaraine'i görmek umuduyla yemek salonuna giderdi. Uykuda kalmış olduğunu görünce, onun önemli bir iş için Kule'den ayrılmış olabileceğini biliyordu, ama yine de yemek salonunda yemek yemeye karar verdi.

Ismena yemek odasına girdiğinde, Wolfaraine'i her zamanki yerinde kahvaltı yaparken görünce çok şaşırdı. Kalbi göğsünde çarpmaya başladı ve hızla atmaya başladı.

Birkaç saniye orada durup onun yemek yemesini izledi. Son birkaç haftadır onu sadece birkaç kez görmüştü, şimdi onu görmek çok güzeldi. Gözleri onu açgözlülükle izlerken, kalbi hızla atmayı bırakması için yalvarıyordu.

Sonra Wolfaraine başını kaldırdı ve gözleri buluştu. Aralarında bir elektriklenme oldu ve Ismena omurgasında bir ürperti hissetti. Bacaklarını zorlayarak ona doğru adımlar attı ve onun tam karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Günaydın Wolfe. Bugün işe gitmiş olacağını sanıyordum." Marian'a gülümseyerek, kahvaltı istemesini ima eden bir hareketle ona doğru yürürken yumuşak bir sesle konuştu.

Mirian'a ne istediğini söyledi.

Kadın başını eğdi, döndü ve Wolfaraine'e selam verdi, sonra dönüp mutfağa doğru yürüdü.

"Günaydın, Ismena. Yeni askerleri Sentinel olarak eğitmek için eğitim alanına gitmem gerekiyor." En yakın mendili kullanarak ağzını sildi. "Ama uyanmanı bekledim."

"Ha?" Kalbi bir an durdu. Yanlış bir şey mi yapmıştı?

Neredeyse yanlış bir şey yapmadığından emindi. Aslında yapmıştı, ama yakalanmamıştı.

Kahretsin, Nalaila'yı ziyaret ettiğini mi öğrendi?

Çatalını bıraktı, sandalyesine yaslandı ve sadece ona baktı. O kadar uzun süre baktı ki, Ismena sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdadı. Okunamaz yüzü işleri hiç de kolaylaştırmıyordu.

Sonra yüzündeki maske düştü, "Uyanmanı bekledim, çünkü seni çok özledim." Sonunda itiraf etti.

Ismena, bir kız öğrenci gibi sevimli bir şekilde kızardı. Gerginliği kayboldu ve içi kıpır kıpır oldu.

"Oh..." Dilini tutan adam, onu her zaman bu kadar kolayca etkiliyordu.

"Bence daha iyi bir 'Günaydın' yeterli olur. Gel ve beni öp, Ismena." Yumuşak bir sesle emretti ve sandalyesini yemek masasından geri çekip uzaklaştırdı.

Bu sözler o kadar beklenmedikti ki, birkaç saniye boyunca beyni boşaldı ve sözleri yorumlayamadı.

Ama anladığında gözleri büyüdü ve kalbi gözlerinden fırladı. Emir beklenmedik olabilir, ama o bunu çok sevdi.

Ayağa kalktı — bacaklarının hafifçe titremesi önemli miydi? — ve koltuğundan çıktı. Yavaşça, onun hemen önüne gelene kadar ona yaklaştı.

O, ona bakıyordu, mavi gözleri kahverengi gözlerini tutuyordu. Elini onun sakallı yanaklarına koydu, başını eğdi ve yumuşak dudaklarına sıkıca öptü.

Onun devralmasını bekledi, ama o yapmadı. Geriye yaslanarak, gözlerinin içine baktı. Artık orada biraz ateş vardı, önceden olduğu gibi... sadece boşluk yoktu.

Böylece, eğilip onu tekrar öptü. Bu sefer öpücüğü uzattı. Gözlerini kapattı ve onun alt dudağını ağzına aldı. Tadı, kahvaltısını yansıtan nane ve somon güveç gibiydi. Dilini onun ağzına sokarak öpücüğü derinleştirdi ve boğazından inleyen bir ses çıkardı.

Sonra, homurdanarak kollarını beline doladı. Onu kucağına çekti, bacakları onun iki yanına yayıldı ve öpücüğü ele geçirdi.

Kollarını ona dolayarak, dudaklarını yalarken onu kendine yapışana kadar kendine çekti.

Marian, Ismena'nın yemeğini getirirken olanları gördü. Anında durdu, gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra dönüp sessizce yemek odasından çıktı.

Yaşlı kadının yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı, konuşma mesafesindeki tüm hizmetçileri yemek odasından uzaklaştırdı.

Yemek odasında, Wolfaraine sonunda öpüşmeyi bitirdiğinde Ismena'nın nefesi düzenliydi. Gözleri arzu ile doluydu. "Ismena, 'Günaydın' böyle denir."

"Oh..." Kendi kulağına bozuk plak gibi geliyordu. Daha da kötüsü, külotu ıslanmıştı ve bacakları titriyordu.

Hâlâ belinde duran elleri, giysilerin katmanlarından bile çok sıcak geliyordu. Kendini tekrar kontrol altına almak için gözlerini sıkıca kapattı.

"Kulenin arkasında yürüyüşe çıkmaya ne dersin?"

Ismena daha iyi bir şey yapmak istediğini biliyordu, ama yine de başını salladı. Son günlerde olan biten her şey yüzünden onu görmek için neredeyse hiç zamanı yoktu. Onunla birlikte olduğu sürece, nerede olursa olsun mutlu olacaktı.

"Bu hoşuma gider," diye kabul etti ve onun kollarından kurtuldu. Daha önce düzgün görünen gümüş-altın rengi saçları, onu öperken parmaklarını saçlarına doladığı için dağınık görünüyordu.

Elini kaldırıp düz saçlarını okşarken, onun vücudundan uzaklaşırken yanakları hoş bir şekilde ısındı. O da aynı şeyi onun saçlarına yaparken, kafa derisi karıncalandı.

"Daha iyi," diye homurdandı adam, gözleri kadının saçlarına dikilmiş halde.

Kalenin arka bahçesi, o kadar taze ve narin görünümlü zarif çiçeklerle süslenmişti ki, tüm çevreyi aydınlatıyorlardı.

ortaçağ filmlerinde görülen lüks kaleler gibi inanılmaz derecede güzel görünmesini sağlıyordu. Ismena burayı tüm kalbiyle seviyordu.

Arka bahçede yürüdüler, bahçeden çıkıp ormana girdiler. Temiz hava tenlerini okşadı, enselerindeki tüyleri diken diken etti. El ele tutuşmak istedi ama onun elleri arkasında kavuşturulmuştu. O da ellerini kavuşturup açtı. Sonunda, ellerini yanlarına indirdi.

"Bugün hava çok güzel, değil mi?" Wolfaraine, aralarında oluşan sessizliği bozarak sordu.

"Evet, öyle." diye onayladı, gözleri farkında olmadan görüş alanındaki her ağacın ayrıntılarını inceliyordu.

"Son birkaç hafta kolay geçmedi. Andras ve ailesinin ölümü..." Wolfaraine başını salladı. "Hepsi dışarıda serbestçe dolaşan bir katil yüzünden. Yakalanmamış bir katil."

Ismena, onun bu konuyu ilk kez konuştuğunu düşündü. Bu ona karışık duygular yaşattı; onun bu konuyu kendisiyle konuşmaya karar vermesinden mutluydu, ama aynı zamanda olanlar yüzünden çok üzgündü.

"Bunun senin için zor olduğunu biliyorum." Üzüntülü bir ses tonuyla empati kurdu.

"Elbette zor. Ben onların Alfa Kralıyım, Ismena. Halkım ölmemeli. Katil yakalanmalı, serbestçe dolaşıp başka kimi öldüreceğini aramamalı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Onu arama çalışmaları nasıl gidiyor?"

"Çıkmaza girdi. İzlerini iyi gizliyor. Bu katil bir Vahşi değil. Hayır, duyuları tam. Bu yüzden izlerini çok iyi gizliyor. Koku yok. İz yok. Hiçbir şey yok."

Sakin bir ses tonuyla konuşuyordu, ama kız onun içinde yankılanan öfkeyi hissedebiliyordu. Mavi gözlerindeki öfke, orman yangını gibiydi.

"Onun yakalanacağını biliyorum." Ismena güçlü bir sesle, "Bir gün, bir hata yapacak ve yakalanacak. Her zaman bir hata yaparlar. Her zaman."

Wolfaraine bunun mümkün olduğunu düşünmüyordu, ama onun sözleri ona biraz rahatlık verdi. "Neden bu kadar eminsin?"

"Öyle işte Wolfaraine. Bu psikopat gibi katiller egoist manyaklardır, yaptıkları budur. Benim dünyamda bunlardan çok var. Profesyonel olduklarını düşünürler, bu yüzden fazla çaba sarf etmeyi bırakırlar. Ve işte o zaman hata yaparlar. Her zaman dikkatsiz olurlar, özellikle de 'profesyonellikleri' konusunda kendini beğenmiş hissetmeye başladıklarında."

Haklıydı. Bu onu gerçekten rahatlattı. "Teşekkürler, Ismena."

O sadece ona gülümsedi. "O yüzden kendini çok fazla hırpalamayı bırak. Onu yakalayacaksın, biliyorum."

Birkaç dakika sessizce yürüdüler, sonra kız sordu: "Nalaila ile işler nasıl gidiyor?"

"Ona biraz zaman tanımaya karar verdim. Henüz dışarı çıkmak istemediği için, ona biraz daha zaman tanımam gerektiğini düşündüm. Kim bilir? Belki birkaç ay sonra fikrini değiştirir." O, biraz hüzünlü bir sesle cevap verdi.

Ismena, şüphe uyandırmadan ona ilerlemelerinden nasıl bahsedeceğini bilmiyordu. "Bence yakında tekrar denemelisin. Bu gece... ya da yarın sabah. Ne zaman olursa. Kim bilir? Fikrini değiştirmiş olabilir."

Gülümsedi. 'Mutlu' bir gülümseme değildi. "Keşke işler öyle yürüsün, Ismena. Onu birkaç gün önce ziyaret ettim. Bu kadar kısa sürede fikrini değiştirmesi için bir mucize gerekir."

"Ama en azından tekrar denemelisin, Wolfaraine. Zor olduğunu biliyorum ama..."

"Hayır." Aniden durdu ve sözünü kesti. "Hayır, bunun ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun. Onu orada görüyorum... Zar zor yaşıyor. Yemek yeme, içme, yaşama isteği yok. Bunun ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun, Ismena."

Sonra yürümeye devam etti. "Kız kardeşimden vazgeçmeyeceğim. Denemeye devam edeceğim. Ama onun zamana ihtiyacı var. Ben..." Durdu. Boğazını temizledi. "Ben... zamana ihtiyacım var."

Bu cümlelerin son kısmı o kadar alçak sesle fısıldanmıştı ki, Ismena onun ne dediğini duymakta zorlandı. Ama duydu.

Ve anladı.

"Oh..." Tanrım, kendini aptal hissetti, "Çok üzgünüm, Wolfie."

Gözleri mavi gökyüzünü ve etraflarını çevreleyen güzel ağaçları seyretti. "Kendi kız kardeşimi, onun isteği dışında zorlayacaksam... o zaman zamana ihtiyacım var. Bununla barışmak için zamana ihtiyacım var. Buna alışmak için zamana ihtiyacım var." Derin bir nefes aldı, "Acının geçeceğini düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Durdu ve onun güçlü elini tuttu, onu sırtından alıp kendi karnının altına doğru çekti.

O sıkıca sıktı, "Öyle düşünme! Kendine böyle zarar verme! Sen ona hiçbir kötülük yapmıyorsun. Sen sadece onun hayatını kurtarmaya çalışıyorsun. Kendi kız kardeşini seven herkes aynı şeyi yapar, bu yüzden kendini suçlamayı bırak."

Onun solgun, narin ellerinde kendi büyük elini gördü.

"Sebepler ne olursa olsun, Ismena, bu, onun iradesine karşı ona bir şey yapacağım gerçeğini değiştirmez. Yine." Sesinde hiçbir duygu olmadan söyledi.

Sonra, elini yavaşça onunkinden çekti ve yürümeye devam etti.

Ismena'nın kalbi ağırlaşmıştı. Tanrım, onu bu kadar suçlamayı bırakması için onu sertçe sarsmak istiyordu. Onu o zindan odasına geri götürüp bugün tekrar denemesini sağlamak için.

Tanrım, ne yapmalıyım?

Alfred Cranes içinden çok kötü bir his geliyordu. Bir şeyler yolunda değildi. Son birkaç haftadır böyle hissediyordu.

Otomobil tamircisinden iş için ihtiyaç duyduğu aletleri almayı yeni bitirmişti. Endişe ve huzursuzlukla dolu bir zihinle atölyesine geri dönüyordu.

Son birkaç haftadır kızı Ismena'yı defalarca aradı ve kızı ona iyi olduğunu, güvende olduğunu söyledi.

Peki, bu his neyin habercisiydi? Merak ediyordu.

Derin bir nefes aldı. Belki de sadece yaşının etkisiydi. Her şey yolundaydı. Sadece paranoyaklaşmıştı.

Buna ikna olarak, kendini tekrar iyi hissetti. Sevgili kızı...

"HEY, DİKKAT ET!!!" Arkasında bir çığlık duyuldu. Ama artık çok geçti. Alfred bunu zamanında duymamıştı.

Arabanın çarpması o kadar şiddetliydi ki, onu yolun karşısına fırlattı... yukarı... yukarı... yukarı... ve sonra kaldırıma çarptı.

Hareket etmeye çalıştı ama yapamadı.

Kulakları çınladı, hiçbir ses duyamıyordu.

Aniden, başı çok dönmeye başladı. Çok dönüyordu. Gözlerini kapattığında, son bir düşünce geldi aklına... Yaşlılıktan değildi.

Sonuçta kötü bir his vardı.

BÖLÜM 35. SANA DOKUNMAKTAN ZEVK ALIYORUM, ISMENA. EVE DÖNÜYOR GİBİ.

"Dün gece kabus gördün, Ismena, gel de bana kabusun ne olduğunu anlat." Wolfaraine, ondan birkaç adım önde durarak dedi.

Ismena derin bir nefes aldı, sonra onunla aynı hızda yürümeye başladı. "Öyle mi?"

"Evet. Dün gece. Ağlıyordun da." Ona bir bakış attı, "Uykunu ne bozuyor?"

"Gerçek şu ki, bilmiyorum Wolfie. Bu kabusları ilk kez görmüyorum." İtiraf etti, "Ne zaman uyandığımı hatırlamıyorum ama çok korkuyorum... Çok korkuyorum. Korku boğucu."

"Hiçbirini hatırlamıyor musun? Hiçbir şeyi?" diye sordu, kafası karışmış bir şekilde. "Hiçbir şeyi. Sanırım bunun, kaybettiğim çocukluğumun anılarıyla bir ilgisi var.

Çocukluğumla ilgili anılarımla ilgisi olmalı. Bir kaza falan geçirmiş olmalıyım..." Omuz silkti, "Her neyse, bu konuda karışık duygularım var. Merak ediyorum, ama aynı zamanda merak etmiyorum. Her neyse, iyi bir şey olmadığına eminim."

"Hayır, iyi değil. Annen sana bundan bahsetmek istememesinin sebebi bu olmalı." O da aynı fikirdeydi. Bir kuş ona doğru uçtu ve omzuna kondu, "Bazı anılar unutulması en iyisidir."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, ona bakarak.

"Bildiğim şey bu."

Ismena bunun laboratuvarlardaki korkunç anıları yüzünden olduğunu biliyor. Ona hak vermek zorunda.

Unutulması en iyisi olan bazı anılar vardır.

Ismena ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, ama uzun bir süre geçtiğini tahmin ediyordu. Umursadığı için değil, sadece onunla vakit geçirmeyi seviyordu.

Onu Active Farm adını verdiği bir çiftliğe götürdü. Çiftliğe bir bakışta, Ismena bu ismin ona çok yakıştığını düşündü. Hayatında hiç bu kadar aktif bir çiftlik görmemişti.

Yirmiyi aşkın "çiftçi" aynı anda, devasa çiftliğin çeşitli bölümlerinde çalışıyordu. Orada her türlü meyve, yiyecek ve ağaç yetiştiriyordu.

"Burası Kurtadam Klanı'nın en büyük çiftliklerinden biri," diye açıkladı Wolfaraine, bir bölümden diğerine geçerken. "Bu mahsullerin çoğu doğrudan pazara gidiyor, bazıları ise yiyecekleri fazla olmayan changelinglerin evlerine götürülüyor."

"Vay canına, burası çok büyük. Çok güzel." Gözleri her şeyi içine çekiyordu, ağzı hayretle hafifçe aralanmıştı.

İşçiler yanlarından geçerken onlara selam verdiler. Ismena, aralarından birkaçının buradaki liderler olduğunu düşündü ve Wolfaraine'e her şeyin nasıl gittiğini anlatmak için yanına geldiler.

Sonra, ona birkaç şey göstermek için onu götürdüler, o da ona birkaç dakika beklemesi gerektiğini söyleyerek ondan ayrıldı. O gittikten sonra, çiftliğin olabildiğince çok bölümünü gezdi.

İki saat sonra çiftlikten çıktılar. Kısa sürede tanıştığı kadın işçilere veda etti.

O, ona döndü ve "Ziyaret etmem gereken bir arkadaşım var. O, bir zamanlar Kule'de bir Sentinel'di. Şimdi hasta." dedi.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Senin türünün çabuk iyileşmesi iyi bir şey, bu yüzden kısa sürede iyileşeceğini biliyorum."

"Bizler çabuk iyileşiriz, ancak bazı rahatsızlıklar, bulaştıktan sonra iyileşmesi zaman alır. Ölümlü bedenimizden daha çok diğer yarımızı etkileyen hastalıklar her zaman iyileşmesi zordur. Hatta bazıları bu yüzden ölür." diye öğüt verdi.

"Gerçekten mi? Bunu bilmiyordum. Bu ne tür bir hastalık olabilir?"

"Bunlardan biri parvovirüs. Ziyaret edeceğimiz adam bu virüse sahip, bu yüzden seni de yanımda götürmem pek iyi bir fikir değil çünkü bu virüs çok bulaşıcı." Düşüncelere dalmış bir şekilde kaşlarını çatı.

Ancak Ismena geride kalmak istemiyor. "Gerçekten seninle gitmek istiyorum. Lütfen beni de götürür müsün? Bir ziyaretle virüsü kapmam, değil mi?"

"Aslında bulaşabilir. Bu virüs o kadar bulaşıcı ki, taşıyıcıyla en ufak bir temasta bile virüse yakalanabilirsin." Yürümekten vazgeçti ve ona doğru döndü. "Kuleye geri dön, Ismena. Döndüğümde görüşürüz."

"Tamam..." Gözlerindeki ışık söndü. "Geri dönmeye başlayayım o zaman."

Wolfaraine, yüzündeki üzgün ifadeyi hiç sevmeydi. Kurt, eşinin üzüntüsünü hissedince hoşnutsuzlukla kükredi ve pençelerini uyarıda olarak çıkardı.

"Sanırım burada vedalaşmalıyız. Bugün için teşekkür ederim. Çok güzeldi." Ona gülümsedi, sonra arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

O uzaklaştıkça, Wolfaraine bundan daha çok nefret etti. Son birkaç haftadır ilk kez kendini daha iyi hissetmiş, rahatlamış ve hatta gülümsemişti. Onunla geçirdiği bu anın bitmesini istemiyordu. Onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordu.

"Bekle," Bu sözler, doğru olup olmadığını düşünmeden ağzından çıkmıştı.

Kız anında durdu, döndü ve ona o kadar umut dolu gözlerle baktı ki, içindeki tüm mantığı kaybetti.

"Bu iyi bir fikir değil..." diye homurdandı.

Bu bir teslimiyetti ve o da bunun farkındaydı. Yanaklarında geniş bir gülümseme belirdi ve gözleri yeniden parladı.

O çarpıcı bir güzelliğe sahipti, o bir anlığına suskun kaldı. Sadece ona bakabilirdi.

Kadın ona doğru koştu, sol kolu ile sol tarafı arasındaki küçük boşluğa kollarını soktu ve kollarını birbirine doladı. "Çok teşekkür ederim"

çok teŖekkür ederim, çok
teŖekkür ederim."

Boğazını temizledi, "Bana yakın dur, Ismena. Oraya vardığımızda, sana gerçekten... dokunacağım, çünkü dediğim gibi, önlem almak tedaviden daha iyidir."

Ismena, enfekte olan orta yaşlı erkek Rado'nun evine varana kadar onun ne demek istediğini anlamadı. Ona bir bakışta, herkes onun hasta olduğunu anlayabilirdi. Yatakta yatıyordu, çok solgun görünüyordu ve sürekli öksürüyordu.

Eşi, kırklı yaşların sonlarında güzel bir kadın, yatağının yanında oturmuş, onun da ateşi yüksek olduğu için alnını soğuk suyla serinletiyordu.

"Geldiğiniz için çok teŖekkür ederim, Alfa Kral." Kadın, Wolfaraine'e sıcak bir gülümsemeyle tekrar söyledi.

"Önemli değil, Mara. Rado bir yıl önce benim Sentinel'imdi. Daha önce gelmeliydim, ama çok meşguldüm." Wolfaraine, şöminenin yanındaki koltuğa oturarak sordu.

Ev küçüktü ama çok temiz ve sıcaktı. Şimdi güzel kokuyor, diye düşündü Ismena, hangi sandalyeye oturacağını ararken.

"Gel, yanıma otur."

Ismena bir an için onu yanlış duyduğundan emin oldu. Ama ona bakışları ve sol uyluğunu zarifçe okşama şekli, duyduğunu duyduğundan emin olmamasını gerektiriyordu. "Ha?"

"Ah canım, eşine olabildiğince yakın oturmalısın." Mara şaşırmadan onu teşvik etti. "Sevgili eşimin hastalığı bulaşıcı, bu yüzden 'engelleme' olmazsa ona yakalanma ihtimalin çok yüksek."

Ismena, engelin kendi eşi Wolfaraine olduğunu düşündü. Buna şaşırmadı. Eğer bir eşin dokunuşu yaraları iyileştirebiliyor ve hatta kalp hastalıklarıyla savaşabiliyorsa

—onun gibi, o zaman bunu da yapabilir.

Ona doğru yürüdü ve dizlerinin üzerine çöktü. Vücudu içten içe ısındı. Güçlü kolları onu sardı, vücuduna yapışana kadar ona yaklaştırdı.

Kalbi deli gibi çarpıyordu ve zevkten inlemeyi zorlukla bastırdı. Tanrım, sonsuza kadar böyle kalabilir ve iyi olabilirdi. Kokusu çok güzeldi.

"Rado şimdi nasıl?" diye sordu, endişesi belliydi.

"Daha iyi, Majesteleri. Ancak iyileşmesi çok yavaş ilerliyor," dedi Mara, sesinde endişe vardı. "Harhan son birkaç yıldır sürekli burada onu tedavi ediyor ve etkili olması gereken şifalı otlar veriyor, ama olması gerektiği kadar hızlı iyileşmiyor."

"Bunun bir virüs olduğunu bilmelisin Mara. Bu sıradan bir hastalık değil, Parvovirüs. Kurt adamı, insanından daha hasta, bu yüzden iyileşmesi zor."

Kadın derin bir nefes aldı ve bezini tekrar suya batırdı. "Biliyorum, Majesteleri, biliyorum. Sadece... çok endişeliyim. Tüm bunlar başladığından beri leoparım huzursuz. Onun kurtunu neredeyse hiç hissedemiyorum ve bu beni çok tedirgin ediyor. Yirmi yıldır birlikte olduğumuzdan beri ilk kez onun kurtunu hissedemiyorum."

"Nasıl hissettiğini anlıyorum. Adams ne durumda?" diye sordu, çiftin tek oğlunu kastederek.

"O, Leopar Klanı'nda babamın yerinde. Büyükbabasını ve büyükannesini ziyarete gitti." Havluyu Rado'nun ateşli alnına koydu ve yüzünün her yerine sürmeye başladı.

"Peki ya senin rolün, Mara? İyi oynuyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Mara kararlı bir şekilde başını salladı. "Evet, oynadım Alfa Kral. Harhan benim için güçlü otlar karıştırdı, bu sayede onunla sevişirken bile hastalığa yakalanmıyorum. Bu yüzden, onun bedenini cinsel olarak doyurmak için elimden geleni yapıyorum." Mutsuz bir şekilde başını salladı. "Kocamın iyileşmesini ve sağlıklı olmasını istiyorum."

"İyileşecek, Mara. O..."

Ismena konuşmayı dinlemeyi bıraktı. Ellerini onun sırtında gezdirdiğinin farkında mıydı? Elini bluzunun altına sokup çıplak sırtını okşadığının farkında mıydı?

Konsantre olamıyordu. Dokunduğu her yerde cildinde sıcak bir ateş izi bırakıyordu. İnsan dünyasında çok tuhaf olacak bir şey, burada gün ışığı kadar normaldi.

Mara, sanki kocası kucağında bir kadın taşımıyor ve güçlü elleriyle giysilerinin altından vücuduna dokunmuyormuş gibi, onunla normal bir şekilde sohbet etmeye devam etti.

Sakın ıslanma! Sakın bundan tahrik olma! Tahrik olduğunu koklayacaklar ve bu çok utanç verici olacak. Sakın, sakın, sakın...!

Onun kendisini böyle tutmasının hissini içlerine çekerken, kafasında bir mantra gibi şarkı söylüyordu.

Mara, Rado'nun hastalığının nasıl başladığını ayrıntılı olarak anlatırken, Wolfaraine kadına tüm dikkatini vermekte zorlanıyordu. Ismena'yı bu şekilde tutmanın çok kötü bir fikir olduğunu bilmeliydi.

Dağ aslanı içinde öfkeyle kükrüyordu, göğsünü mucizevi bir şekilde açıp etraflarına sarılmış insan dişisini tırmalayıp parçalayabileceğini umarak, pençelerini göğsüne saplamak için defalarca ileri atılıyordu.

Oysa kurt adam, içinde tembel bir köpek gibi uzanmış, zevkle homurdanıyor ve pençelerini, eşini okşar gibi göğsünde gezdiriyordu. Kurt ve erkek, kadın bu şekilde onlara sarılmışken kendilerini çok iyi hissediyorlardı.

Kuleye geri döndüklerinde, akşamın erken saatleriydi. Konuşmadan, sessizce merdivenlerden yukarı çıktılar. Ama sanki bir çiftmiş gibi el ele tutuşuyorlardı.

Ancak binanın üçüncü katına vardıklarında Ismena durdu. Gözleri Nalaila'nın odasından çıkan hizmetçilere kaydı. "Onu besledin mi?"

Hizmetçi kız, sorunun Wolfaraine'den değil, ondan gelmesine şaşırdı. "Evet, hanımefendi, az önce besledim."

Ismena da kendini iyi kontrol edemediği için şok olmuştu. Ya Wolfaraine şüphelenirse? Ona bir bakış attı.

Şaşırmışsa da yüzünde belli etmedi, ama neyse ki soruları devraldı.

"Aniya, iyi yedi mi?" diye kıza sordu.

"Evet, yedi, Alfa Kral. Bu kadar çok yiyeceğini beklemiyordum." Kız kapalı kapıya baktı, "Kurt iyi bir ruh halinde olmalı."

Wolfaraine bundan şüphe duyuyordu. O odaya girip ona tekrar yaşaması için ısrar etmekten başka bir şey istemiyordu, ama uzun zamandır ilk kez iyi bir gün geçirmişti. Üzüntü ve suçluluk duygusu birkaç saat daha bekleyebilirdi.

"Tamam, Aniya. Ona iyi bakmaya devam et. Akşam yemeğini vermek için daha sonra aşağı ineceğim. Ama ben burada olmazsam, sen yapabilirsin. Bir şey olursa, beni çağırmaktan çekinme."

"Tamam, Majesteleri."

Merdivenlerden binanın dördüncü katına kadar çıktılar. Yatak odasına vardıklarında, elini hala tutarak odanın önünden geçip gitti.

Ismena, kalbi hızla çarparak, itaatkar bir köpek gibi onu takip etti. Mara'nın evinde onu tutuşu ve dokunuşundan dolayı hala heyecanlıydı. Yatak odasına girdiklerinde, sonunda elini bıraktı ve gardıroba doğru yürüyerek dış giysilerini çıkardı.

"Ben... Şey... Ben gidiyorum." Sessizlik uzun ve garip bir hal aldığı anda, "Bugün için teşekkür ederim. Çok... şey... çok ferahlatıcıydı. Ben..." Döndü ve gitmek üzereydi.

Güçlü bir kol belini sardı ve onu sert vücuduna yapışana kadar geri çekti. Arkasına bakmasına gerek yoktu, üstünün çıplak olduğunu biliyordu.

"Bu gün için ben sana teşekkür etmeliyim, Ismena. Uzun zamandır geçirdiğim en güzel gündü." Dokunuşu cinsel değildi ve sesi gerçekten samimi geliyordu.

O da samimiyetle karşılık verdi ve ona dönerek, "Bunu duyduğuma sevindim. Rado'yu ziyaret ettiğimize de sevindim. Sabah başım ağrıyordu,

ne zaman geçtiğini bilmiyorum. Senin varlığın sayesinde geçti." Fısıldayarak, "Beni kollarında tuttuğun şekilde kollarında tutulmayı çok sevdim." dedi.

Adam kızın yanaklarını avuçladı, "Ben de seni öyle tutmayı çok sevdim. Burada, Naturiah'ta, eşlerimize çok dokunaklı davranırsınız. Seninle çiftleşmemiş olabilirim, Ismena, ama sen hala benim eşimsin. Sana dokunmaktan zevk alıyorum. Eve dönmek gibi."

Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. O anda Ismena, bu erkeğe delicesine aşık olduğunu fark etti. Ona o kadar aşık olmuştu ki, aşık olduğu kadar sert bir şekilde düşmüş olduğu için ayağa kalkmakta zorlanıyordu.

Onu öptü. Onunla çiftleşmeyeceği gerçeğini bastırmaya çalışarak ve onun eşi olduğu gerçeğine umutsuzca tutunarak. O, tüm dünyada onunla birlikte olmaya yazgılı tek kadındı.

Dudakları onun dudaklarını yaladı, alt dudağını tekrar tekrar emdi ve sırtını soğuk duvara dayayana kadar geriye doğru hareket ettirdi. O kadar soğuk olduğunu hissetmedi. Kömür gibi kızışmışken hissetmedi.

Dilini onun ağzına soktu ve homurdandı, homurdanan bir emirle onu emmesini istedi. O da öyle yaptı, dudaklarını onun pembe, kadifemsi diline doladı ve o tekrar homurdanana kadar şehvetle emdi. Sonra, onunla ritmik bir dil dansı yapmaya başladı ve bu onu tekrar tekrar inlemeye zorladı.

Beyninde dönen düşünceler ve vücudunda yanan ateşle ona sıkıca sarıldı. Uyluklarını ayırarak onu kendine yaklaştırdı, ta ki onun kaya gibi sert penisini, kremi ve ihtiyaç duyduğu yerde hissedene kadar.

"Ohhh..." Öne doğru eğildi ve öpücüğü bozdu. Adam kadının çenesini öptü, boynuna kadar öpücük izleri bıraktı...

"M-Meleşim..." Mirian'ın tereddütlü sesi kapının arkasından geldi ve onların sisini delip geçti.

Wolfaraine ona o kadar kapılmıştı ki, kadının geldiğini duymadı, kokusunu almadı. Nasıl duyabilirdi ki? Tek duyduğu Ismena'nın müzikal inlemeleri ve tek kokladığı onun uyarılmasının ahududu kokusuydu.

"Git buradan, Mirian." Kararlı bir şekilde emretti, sonra öpücüklerine devam etmek için geri döndü.

"Korkarım, haberlerim var, Majesteleri. Bekleyemeyecek haberler." Kekeledi.

Wolfaraine biraz uzaklaştı ve kurtunun cinsel arzusunu biraz bastırıp Mirian'a odaklanmasını sağladı. Bunu saniyeler içinde başardığında, Mirian'ın kurtundan yayılan büyük acı ve endişe karşısında donakaldı.

Bir şeyler yolunda değil. Bir şeyler
gerçekten ters gitmiş.

BÖLÜM 36. SONUN BAŞLANGICI.

Ismena'dan uzaklaştı, hızla giysilerini düzelttikten sonra kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

"Ne oldu?" diye sordu, geri adım atarak.

Mirian'ın gözleri kızarmış, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Hanımefendimin telefonu öğleden sonra durmadan çalıyordu, sonunda susana kadar. Döndüğünde cevap vereceğini düşündüm, ama birkaç dakika önce tekrar çaldığında, sizin onunla meşgul olduğunuzu bildiğim için cevap vermeye karar verdim. Arayana, hanımım şu anda müsait olmadığı için biraz sabırlı olmasını söyleyecektim..."

O, burnunu çekerek, "Ama telefonu açtığımda, arayanın annesi olduğu ortaya çıktı. Babası korkunç bir trafik kazası geçirmiş ve..."

"Ve ne oldu?" Ismena'nın minik sesi Wolfaraine'in arkasından geldi. Bir insanın bu kadar kısa sürede sıcakken soğuk hale gelmesinin mümkün olduğunu hiç düşünmemişti, ama vücudu bunu başarmıştı.

Soğuk hissetti. Wolfaraine'in önüne doğru ilerlerken elleri titriyordu. Yutkundu, ama boğazı kurumuştı. "Ne oldu Mirian?" diye tekrarladı boğuk bir sesle.

Karşısında sadece daha fazla gözyaşı vardı.

Wolfaraine onu tuttu ve yüzünü kendisine çevirdi. "Beni dinle, Ismena, beni dinle, bebeğim. Dinliyor musun?"

"E-Evet," ama gözleri yaşlarla dolmuştu. Babası mı? Korkunç bir kazada, babası...!?

"Güzel. İnsan dünyasına yolculuk yapacağız ve hastanede babanı görmeye gideceğiz. Şimdilik kendine hakim olmaya çalış, beni duyuyor musun?"

"Anladım... Gerçekten anladım, ama ben... b-bilmem lazım," tekrar Mirian'a döndü, "Annem onun hakkında ne dedi? O iyi mi? O kadar da kötü değil, değil mi?" Boğazını sıkıca yuttu, "Babam hala hayatta, değil mi?"

"Bilmiyorum, hanımefendi. Bana daha fazla bilgi veremedi cep telefonu kapandı, sanırım şarjı bitti." Kadın gözyaşlarını sildi, "Ama durum çok kötü görünüyordu..."

"Mirian, dur." Wolfaraine yumuşak bir sesle emretti, "Kendine hakim ol. Hastanenin adını söyle. Doğru bir şekilde öğrenebildin mi?"

"Evet, evet," diye cevapladı ve hastanenin adını söylemeye başladı.

Ismena orada durmuş, kaybolmuş gibi bakıyordu. Bilinçsizce, titremeyi önlemek için kollarını kuvvetlice ovuşturdu. Wolfaraine'in onu odadan çıkardığının farkında bile değildi.

"Bu yolculuk için ihtiyacım olan şeyleri hazırla. Ayrıca Alpha Alphose ve Alpha Degar'ı çağır, onlara Vahşi Orman'da benimle buluşmalarını söyle." Mirian'a emretti, Mirian başını eğdi ve emrini yerine getirmek için hızla odadan çıktı.

"Ve Sandra... Ve Sandra..." Gözleri bulanıklaşarak fısıldadı. "Ve Sandra." Mirian'ın duyması için tekrar etti.

Kulenin dışında, yarı kurt formuna dönüştü ve sırtını döndü. Ismena isteksizce üzerine tırmandı ve ona tutundu.

Vahşi Ormana varmadan önce, Ismena sessizce ağlıyordu. Bu ses kurdu tedirgin etti ve şaşırtıcı bir şekilde, puma da çok sessizdi. Agresif bir sessizlik değil, alışılmadık bir sessizlikti.

İnsanlara olan tüm nefretine rağmen, puma onun yaydığı acıdan hoşnut değildi.

Neredeyse bir saat sonra, Vahşi Ormanda vardılar. Orman, Kurtadam Klanından daha çok Puma Klanına yakındı, bu yüzden Alphose ve leopar Alfa, görünürde üzgün görünen Sandra ile birlikte orada bekliyorlardı.

Mirian Alphose'a haber vermiş olmalıydı, Alphose da Sandra'ya haber vermişti.

"Mena... Bebeğim," Sandra onları görür görmez aceleyle yanlarına koştu.

Durdu ve Ismena'nın sırtından inmesine izin verdi. En yakın arkadaşı, o ondan uzaklaşır uzaklaşmaz onu çok rahatlatıcı bir kucaklamaya sardı. Sandra onu teselli ederken, Ismena onun kollarında ağladı.

Wolfaraine ise iki Alfa'yı kenara çekip onlara talimat verdi. "Alphose, bizimle geliyorsun. Kassandra'yı da getir... Ena'nın ona ihtiyacı olduğu çok açık ve eminim ki o da bizimle gelmek istiyor. Degar, ben yokken işleri sen hallet. Adanel'e Kurtadam Klanı'na göz kulak olmasını söyle. O yeterince güçlü ve klanımızı yönetip koruyabilecek kapasitede."

"Mesajınızı ileteceğim ve emrinizi yerine getireceğim, Alfa Kral." dedi Degar, yüzünde endişe izleri belirmişti.

Alphose üzüntüyle başını salladı, "Ay Tanrıçası adına, bu Ismena için çok kötü bir durum. İnsan dünyasının şu anda güvenli olmadığını söylemeye gerek bile yok."

"Umarım çok uzun kalmayız. Umarım babası iyi olur." Wolfaraine arkasına, ona doğru baktı. "Kız kardeşinin apandisit ameliyatı yüzünden korkuya kapılalı henüz bir ay oldu. Şu anda buna ihtiyacı yok."

"Peki ya Kurt Avcıları? İnsan dünyasında olduğunu öğrenirlerse kesinlikle saldıracaklar." Degar bu düşünceden nefret ediyordu ve bu yüzünden belliydi.

"Kadınlar yüzünden olayı olabildiğince gizli tutmaya çalışacağız, ama saldırırlarsa o zaman o köprüyü geçeriz." Alphose gerçekçi bir şekilde konuştu.

Onlar konuşmaya devam ederken, Sandra Ismena'yı sözleriyle teselli ediyor, sırtını okşayarak onu sakinleştiriyor ve babasının sağlık durumunu öğrenene kadar ağlamaması için tüm nedenleri sıralıyordu.

Birkaç dakika sonra Degar vedalaşıp ayrıldı. Her iki Alfa da yarı dönüşüm geçirdi ve iki kadın da sırt üstü pozisyonlarını aldılar.

Sandra, Ismena için o kadar endişeliydi ki, Naturiah'ın Alfa Kralı'na bu kadar yakın olmak ve onun yarı dönüşümde normal boyutunun iki katına çıkmasını izlemek, normal, güneşli bir günde olduğu gibi onu korkudan titretmedi.

Tüm endişesi arkadaşı içindi.

Yol boyunca Ismena annesinin cep telefonunu aramaya çalıştı ama numarası bağlanmıyordu. Sabah hastaneye vardıklarında Ismena endişeden doluydu.

Resepsiyona koştu ve resepsiyonistle konuştu. Hemşire, Ismena onun dikkatini çekmeye çalışmaya başladığından beri başka işlerle meşgul olduğu için ona bakmamıştı.

"Hemen geliyorum hanımefendi, önce bu dosyaları halletmem gerekiyor. Lütfen birkaç dakika bekleyin." Sanki çok sık okuduğu bir şiirmiş gibi, başını kaldırmadan metodik bir şekilde konuştu.

Ismena sabırsızlığını açıklamaya çalışmadan, Wolfaraine arkadan öne çıktı ve tezgaha yaslandı. Kadının çenesini tutup, gözleri karşılaştıkça kadar yukarı doğru kaldırdı.

Hemşirenin gözleri, hayatında gördüğü en ciddi ve korkutucu yüzle karşılaştığında dayanılmaz derecede büyüdü.

"Yaptığın her şeyi bırak ve onunla ilgilen, insan hemşire. Anladın mı?" Sesi sakindi, ama mesajı öyle değildi.

Hemşire iki kez tükürüğünü yuttu.

Gözlerinde açıkça görülebilen korkuyla boğazını temizledi, "T-Tabii ki." Ismena'ya sordu, "L-Lütfen, sizin için ne yapabilirim, hanımefendi?"

Wolfaraine çenesini bıraktı ve geri çekildi. Yüzü ifadesizdi, kollarını kavuşturdu ve sessizce izledi.

"Babam buraya getirildi. Bir kaza geçirdi. Hangi koğuşa götürüldüğünü bilmek istiyorum."

Hemşire, memnun etmek isteyen birinin coşkusuyla bilgilerini istedi. Ismena gerekli tüm bilgileri verdi ve hemşire ona babasının hangi acil serviste ve hangi koğuştta olduğunu söyledi.

Ismena hemşireye teşekkür ettikten sonra Sandra ile birlikte resepsiyondan ayrılıp hemşirenin söylediği yöne doğru aceleyle yürüdüler. Alphose ve Wolfaraine hemşireye bir kez daha baktıktan sonra dönüp bayanları takip ettiler.

Onlar gözden kaybolur kaybolmaz, hemşire iş arkadaşlarından izin aldı ve tuvalete koşarak idrarını yaptı. Neredeyse altına işeyecekti!

Birkaç dakika sonra, Ismena kendisine çok benzeyen ama biraz daha yaşlı bir kadını ve ona da benzeyen bir genci kucaklıyordu.

Annesi ve kız kardeşini aile kucaklaşmasıyla sarıldı, annesi ise kontrolsüz bir şekilde ağlıyordu. Ismena, annesi için güçlü kalmayı seçerek ağlamayı kesti. Annesini teselli etmenin tek yolu buydu.

"Okuldaydım, arabaya çarptığı haberini aldığımnda..." Amelia, kızı ayrıntıları sorduğunda hıçkırarak ağladı. "Şaka telefonu, yanlış numara sandım. Ama bana kocamı tarif ettiler ve doğruydu. Ambulans çağırılmışlardı, ben de hemen hastaneye geldim. Seni defalarca aramaya çalıştım..."

"Çok üzgünüm anne. Cep telefonum yanımda değildi. Duyar duymaz geldim."

"Ama çok geç kaldın Ena..." Valentina, ağlamamak için elinden geleni yaptığı için dudakları titreyerek işaret etti. Ismena gibi o da anneleri için güçlü kalması gerektiğini biliyordu.

Ismena üzüntüyle başını salladı, "Duyar duymaz geldim Tina. Çok uzak bir yerden geliyordum."

"New York mu?" diye sordu küçük bir sesle.

Ismena, arkadaşlarına gözyaşlı bir bakış attıktan sonra başını salladı, "New York."

Kız kardeşi onu tekrar kucakladı ve sıkıca sarıldı. "Şu anda burada olduğun için çok mutluyum."

"Babam nasıl? Bir haber aldınız mı?" Ismena kimseye özel olarak sormadı.

"Ameliyat bütün gece sürdü. Doktor bir saat önce nihayet dışarı çıktı ve bizimle konuştu. Babamın ameliyatının bittiğini, ama onu görmemize izin vermediklerini söyledi." Valentina, hafifçe burnunu çekerek cevap verdi.

"Neden?" Ismena kafası karışmıştı.

"Hala çok kritik bir durumda olduğu gibi bir şey. Birkaç saat sonra onu görebileceğimizi söylediler."

"Tamam, tamam, olur. Sorun yok. Bekleyeceğiz, değil mi?"

Valentina başını salladı. Ismena da başını salladı, sonra ailesini koltuklara yönlendirdi ve hepsi oturdu. Amelia gözyaşlarını sildi ve o sırada Ismena'nın birlikte geldiği insanları fark etti.

"Aman Tanrım. Birkaç kişiyle gelmişsin ve ben farkında bile değildim..." diye özür dileyerek söyledi.

Sandra öne çıktı ve yaşlı kadını kucakladı. Sonra yanına oturup elini tuttu.

Amelia, buraya hiç ait görünmeyen iki adama baktı. Hepsi siyah, cüppe gibi tasarlanmış uzun takımlar giymişlerdi, bu kafa karıştırıcıydı. Ancak giysileri onları iki devasa, kaslı suikastçı gibi gösteriyordu.

Bu tanım onlara çok yakışıyordu. Erkekler için son derece yakışıklıydılar, ama aynı zamanda korkutucu da görünüyorlardı. İçlerinden biri öne çıktı.

"Merhaba hanımefendi. Benim adım Alphose ve kızınızın arkadaşayım. Olanları duyar duymaz buraya geldik." Elini uzattı.

Amelia, kızınıninki kadar narin parmaklarıyla onun ellerine kendi küçük ellerini koydu. "Buraya geldiğiniz için teşekkür ederim. Ben Amelia, Ismena'nın annesiyim."

"Olanlara çok üzüldük."

"Teşekkürler." Amelia, bu adamların kim olduğunu ve tutucu kızının nasıl böyle arkadaşlar edindiğini merak ediyordu.

"Ben Valentina. Onun küçük kız kardeşi." Kız öne çıktı ve cesurca selam verdi. Alphose onun da elini tuttu ve nasıl olduğunu sordu. Kız meraklı gözlerle ona bakarak güzelce cevap verdi.

Sonunda, Wolfaraine'e doğru dönerek eliyle işaret etti. "Bu bizim Alph... uh... bu benim en iyi arkadaşım," diye çabucak düzeltti, "O da Ismena'nın arkadaşı."

Wolfaraine öne çıktı ve kadının elini tuttu. "Ben Wolfaraine Daminor Throne. Kızınızın iyi bir arkadaşımı."

"Sizinde tanıştığıma memnun oldum. Böyle bir durumda tanışmak zorunda kaldığımız için üzgünüm." Amelia hafifçe burnunu çekti. Gözleri, kızının, küçük ellerini saran güçlü ellerin sahibine nasıl baktığını dikkatle izliyordu.

Kızının gözlerinde daha önce hiç böyle bir bakış görmemişti.

"Özür dilemeyin lütfen. Endişelenmeyin, her şey yoluna girecek."

Amelia başını salladı. "Çok teşekkür ederim. Umarım her şey yoluna girer."

"Alphose ve ben doktorla görüşüp son gelişmeleri öğreneceğiz." dedi ve Amelia ona tekrar teşekkür etti.

Aynen öyle yaptılar. Doktorla görüştüler ve doktor onlara durumu açıkladı. Doktor konuşmasını bitirdiğinde, iki adam da çok endişelenmişti.

Ismena'nın babası ciddi omurilik yaralanmaları ve iç organ hasarları geçirmişti. Hayatta kalması çok zor olan çok ölümcül yaralanmalardı ve hayatta kalsa bile, bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı.

"Hâlâ kritik durumda, bir süre burada kalacak ve sıkı gözetim altında tutulacak. Önümüzdeki üç gün en kritik dönem, ancak ailesi bir saat içinde onu görebilir. Çok üzgünüm, Bay Throne." Doktor ona böyle bilgi verdi.

"Teşekkürler doktor. Hastane masraflarını ben halledeceğim. Lütfen, ona ihtiyacı olan en iyi tedaviyi vermek için elinizden geleni yapın."

"Sorun değil, Bay Throne. Ödemeleri yapmak için hemşireyle birlikte gidebilirsiniz."

Wolfaraine ve Alphose, çok gergin olan hemşireyi takip ederek doktorun ofisinden çıkmadan önce el sıkıştılar.

Bir saat sonra, Ismena, Amelia, Valentina ve Sandra, Alfred'in yattığı odanın içindeydiler. Onun başında oturmuşlardı. Vücudu bandajlarla sarılmıştı, hem de çok fazla. Sadece yüzü açık kalmıştı, ama başı da bandajlanmıştı.

"Çok acı çekiyor," diye ağladı Amelia. Doktor onlara sessiz olmalarını sıkı bir şekilde talimat verdiği için yüksek sesle ağlamamaya çalışıyordu.

Ismena ona sarılırken kapı açıldı ve Wolfaraine ile Alphose içeri girdi.

"Biz zaten..." Wolfaraine içeri girerken konuşuyordu, ama aniden durdu. Konuşmayı kesti. Yürümeyi kesti.

Burun delikleri genişledi.

İlkinde yüzü değişti. İkincisinde gözleri değişti — maviden parlak yeşile anında dönüştü.

Üçüncü kez, ağzından bir hırıltı çıktı.

"Wolfaraine...?" Alphose, onda gözle görülür değişiklikleri fark edince hemen aşırı tetikte oldu.

Yeşil gözleri, bandajlarla kaplı, yatakta yatan adama odaklanmıştı. Bir adım öne çıktı ve boğazından bir başka hırıltı çıktı.

"Wolfe...?" Ismena şaşkınlıkla fısıldadı.

Bir adım daha ileri. Pençeleri dışarı çıktı ve dağ aslanının yeşil gözleri parladı.

"Alfa Kral. Lütfen... Dur." Bu hiç de iyiye işaret değil, diye düşündü Alphose. Neler oluyor?

Wolfaraine'in omzuna elini koyarak onu durdurmaya çalıştı. "Lütfen, bunu yapma Alfa Kral."

"Bu o. Onu tanıyorum." Sesi daha derin, kısık... boğuktu. Dağ aslanının sesi. "Bu o. Laboratuvarlardan Doktor Hector."

BÖLÜM 37. KONTROL İÇİN MÜCADELE VE İTİRAFLARIN YÜKSEK SESSİZLİĞİ.

Wolfaraine acı çekiyordu. Beyninin de düşünme yeteneği durmuştu.

Bu koku...

Bu kokuyu her yerde tanırdı.

"O. Laboratuvarlardan Doktor Hector." Kurt çılgındı. Puma deli gibi öfkeliydi. Her iki yarısı da onun içinde savaşıyordu.

Erkeğin içinde hangi formun hakim olacağı konusunda kavga ediyorlardı. Hangi formun dönüşüp erkeğin bedenini ele geçireceği konusunda savaşıyorlardı.

En büyük öfkeye sahip olan kazanıyordu. Puma yüzeye o kadar yakındı ki, öfkesi çok büyüktü. Wolfaraine dönüşmenin eşiğine gelene kadar, erkeğin öfkesi ile karıştı. Çok yakındı...

Alphose, Ismena'nın ailesinden onu korumak için önüne geçti. "Lütfen kendini kontrol et, Alfa Kral. Bunu yapmak istemezsin! Ismena'nın tüm ailesi burada, onlara zarar vereceksin!"

"N-Ne oluyor?" diye sordu Ismena, tereddütle ayağa kalkarak. Annesi ve Valentina şaşkıındı, ama Sandra resmen dehşete kapılmıştı. Tıpkı kendisi gibi.

"Onun nesi var, Alphose?" Ama kendi gözleriyle görebiliyordu. Dağ aslanı serbest kalmak üzereydi.

"O, laboratuvardan gelen doktor. Onu öldüreceğim." Dişlerini gıcırdatarak bir adım daha attı.

"Şekil değiştiremezsin, özellikle de dağ aslanı. Bu odadaki tüm insanları öldüreceksin!"

"Hepsini öldüreceğim." Puma'nın daha derin, öfkeli sesi söyledi. Yeşil gözleri hala Alfred'e sabitlenmişti. "Hepsini öldüreceğim."

"Ne...!?" Ismena'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Hem şaşkın hem de korkmuştu.

"Onun şekil değiştirmesini engellemeliyiz, Ismena! Kendi Cougar'ımla onu sakinleştirmeye çalıştım, ama onun hissettiklerini biraz hissettim ve hiçbir iyi değildi! Tekrar denersem, önce ben şekil değiştirebilirdim, bu hiç iyi olmazdı. Onu durdurmakta zorlanıyorum, başka ne yapabilirim bilmiyorum!"

Alphose'un sesindeki çaresizlik, Ismena'yı uzun zamandır hissetmediği bir korku ve adrenalın patlamasıyla doldurdu.

Ismena öne atıldı, Alphose'un önüne geçti ve kollarını Wolfaraine'in sırtına doladı, kollarını kucaklamasıyla hapsetti. "Lütfen... Wolfe, lütfen."

"Ne yapıyorsun, Ismena!" Alphose, onu kucaklamasından ve bu kontrolsüz Alfa Kral'dan uzaklaştırmaya çalışarak nefes nefese kaldı. "Ona bu kadar yaklaşamazsın, bu dağ aslanı şimdi ele geçirmek üzere! Puma seni öldürecek ve erkek seni kurtaracak kadar duyamayacak! Çık git, hemen!"

"Hayır, beni rahat bırak!" Ismena, kollarını Alphose'un tutuşundan kurtardı. "Şu anda tüm ailem tehlikede, duyuyor musun? Hayatta kalmaya çalışan babam da dahil! Onları koruyacağım ve Wolfaraine'i de koruyacağım, bunun için hayatımı tehlikeye atmam gerekse bile! Duyuyor musun?"

Alphose, onu ikna edemeyeceğini anlayınca geri adım attı. Uzun zamandır bu kadar çaresiz ve umutsuz hissetmemişti.

"N-Ne oluyor...?" Amelia'nın minik sesi onları böldü. Korkmuş genç kızını koruyarak göğsüne sıkıca sarılıyor, Wolfaraine'e dehşet dolu gözlerle bakıyordu.

Sandra, Alphose'un arkasına ve Amelia ile kızının önüne geçene kadar geri çekildi, dehşetle doluydu.

"Wolfe, lütfen... Kendine hakim ol, lütfen." Kollarını onun sırtına daha sıkı sardı.

Küçük, tanıdık olmayan varlığın hafif kısıtlamasına öfkeyle homurdandı. Onu kendinden ve yolundan uzaklaştırmak için ellerini kaldırdı. Onu fırlatmak için.

Ama pençeli ellerini kızın belinin iki yanına koyup onu kavradığında, o vücudun tanıdık olması zihnini alevlendirdi.

Ismena.

Bu hafif farkındalıkla, Wolfaraine kendi içinde bir iç savaş başlattı. Erkek kendini kontrol etmeye ve pumu uzak tutmaya çalışmaya başladı. Bu çok zor bir savaşı.

Ismena, pençeleri derisine batıp kan akıtarken, çığlık atmamak için dudaklarını sertçe ısırды. Acı veriyordu ama ses çıkarmamaya ve ailesini daha fazla korkutmamaya kararlıydı.

"Wolfe," diye fısıldadı yine, sırtını yatıştırıcı hareketlerle okşayarak.

"Ismena..." Boğuk, tiz bir ses.

"Benim. Evet, benim, bebeğim." Pençeleri yine kanlı derisine batarken dişlerini sıktı.

"Kontrol edemiyorum... Ben de acı çekiyorken... Yapamıyorum..." Nefesi gürültülü ve ağırdı. "Sana zarar vermek istemiyorum. Çekil yolumdan. Onu öldürmem gerek."

Kız, kollarıyla onu sıkıca sardı. "Hayır, babamı öldüremezsin. Buna izin vermeyeceğim, anladın mı? Dönüşemezsin, bütün ailemi öldüreceksin!" Gözlerinde yaşlarla bağırdı. "Lütfen kontrol etmek için daha fazla çaba göster! Wolfe, lütfen...!"

Vücudu ona yapışmış olan kız, kurdu sakinleştiriyordu, bu yüzden onu daha yakın tutmak için kollarını sıkıca ona doladı. Onu ezdi ve Ismena zar zor nefes alabiliyordu, ama ona tutundu.

Ona tutunmalıydı. Ailesini kurtarmalıydı!

Onun varlığı kurdu sakinleştirdi, kurdun sadece puma ile savaşmaya başladı. Birkaç dakika sürdü, ama birlikte, diğer yarısını bastırabildiler. Onu sakinleştirebildiler.

Sonunda Wolfaraine, onu saran kollarını yavaşça bıraktı ve gözlerini açtı. Nefes nefeseydi, alnında ter damlaları parlıyordu. Ismena geri çekildi ve arkasını döndü.

Annesi hala kız kardeşini sıkıca tutuyordu, gözlerinde korku vardı. Sandra, Alphose'un kıyafetlerine tutunmuş, korku içinde onun arkasında duruyordu.

Ve babası gözlerini açmıştı. Ne zaman uyanmıştı?

"Baba!" diye haykırdı ve herkesin dikkatini yatağa çekti.

"Baba!!" Valentina annesinden uzaklaşıp babasına doğru koştu. Amelia da döndü ve kocasının yanına gitti.

Ismena da gitmek istiyordu. Çok gitmek istiyordu. Ama az önce olanlar yüzünden Wolfaraine'in yanından ayrılmaya korkuyordu. Ya yine puma şekline dönüşürse?

Olanlar hakkında hâlâ kafası karışık. Babasını başka bir adamla mı karıştırmıştı? Yoksa sadece insanları bir arada görmekten öfkelenmiş miydi?

Ismena, onun o korkunç cehennemde geçirdiği zamanların anılarının aklına geldiğini ve babasını o şeytani doktorlardan biri sanmış olabileceğini düşündü.

Ama babasına bakmaya devam ederken bir şey fark etti. Babası onlara hiç bakmıyordu. Sadece arkasında duran adama bakıyordu.

O ve Wolfaraine birbirlerine bakıyorlardı. Burada neler oluyor?

Babasının gözlerinde, yabancı olduğunu gösteren hiçbir ışıltı yoktu. Bunun yerine, yüzündeki acı ve yorgunluk ifadesinin yanı sıra, boyun eğmiş görünüyordu. Tanıma ve boyun eğme duyguları onu sarmıştı.

"Fazla endişelenmemeliydim," dedi Alfred sonunda, "Kızımın doğru ellerde olduğunu hep biliyordum, ama yine de endişelendim. Senin olacağını bilmeliydim, 6 Numara."

O ismi duyunca, gözleri maviden aniden ateşli kehribar rengine dönüştü ve pençeleri tekrar dışarı çıktı. Sesi alçak ve ölümcül bir tondaydı: "Bana bir daha o isimle hitap edersen seni öldürürüm."

"Özür dilerim... Başka bir adın olduğunu bilmiyordum." Nefes almakta zorlanıyordu, ama Alfred bunun onu konuşmaktan alıkoymayacağına kararlıydı.

konuşmaktan alıkoymayacağına kararlıydı.

"Onun adı Wolfaraine. O bizim büyük liderimiz." Alphose, adamı dikkatle izleyerek hemen cevap verdi.

"Lider... Tabii ki. Wolfaraine..."

"Konuşmamalısın, hayatım, lütfen nefesini sakla. Bu her neyse, bekleyebilir..." Amelia kocasına yalvardı, Wolfaraine'e yalvaran gözlerle baktı.

"Hayır, bekleyemez... Amelia. Bence... yeterince bekledi. Her zaman... bu günün geleceğini biliyordum."

"Anlamıyorum baba," Ismena titrek elleriyle elbisesini sıktı. Korku tüm vücudunu sardı. Panik boğazını yakıyordu.

Alfred'in gözleri Wolfaraine'den ayrılmadı. "İyi büyüdüğüne sevindim. Her şey için özür dilerim. Bu sözlerin asla yeterli olmayacağını biliyorum ama... bunları söylemek için on sekiz yıl bekledim. Her şey için çok üzgünüm. Yaptığım her şey... uzun zamandır uykularımı kaçırıyor. Gerçekten çok üzgünüm."

"Neler oluyor...?" Ismena, babası ile öfkeden titremeye başlayan Wolfaraine arasında bakışlarını gezdirerek sordu. Gözleri yaşlarla doldu. Bu bir kabus olmalıydı.

"Nasıl onun babası olabilirsin?" Sesi soğuk ve tavizsizdi. "Nasıl onun babası olabilirsin?" Bu sefer sesi acı doluydu.

"Çok üzgünüm. Lütfen, tüm bunlar için kızımı nefret etmeyin. Barbar bir babası olması onun suçu değil. Lütfen onu nefret etmeyin, Wolfaraine. Çok şey yaşadı." Alfred'in gözleri yaşlarla doldu.

Ismena hemen ona doğru koştu ve bandajlı başına teselli edici bir şekilde elini koydu. Babasının acı çekmesinden nefret ediyordu. O anda, babasına, ailesine yaşattıkları için Wolfaraine'e öfkeyle baktı.

"Babamı rahat bırak. Ona acı çektirme." Sesi buz gibi soğuktu. O anda, hasta babasına çektiği acılar için ondan nefret ediyordu.

"Hayır, Ismena, lütfen..." Alfred araya girdi, "Onun nefretini ve daha fazlasını hak ediyorum... Her şeyi hak ediyorum."

"Ne yapmış olursan ol, kaza geçirdiğin için sana bunu yapmamalı." diye bağırdı ve ona bir kez daha sert bir bakış attı.

Wolfaraine bu nefreti gördü ve yüzü kapandı. Elleri yanlarında yumruk haline geldi, babasına sert bir bakış attı, "O gün laboratuvarda öldüğünü sanmıştım. Diğerleri gibi küle döndüğünü sanmıştım. Nasıl hala hayatsın?" Dişlerini sıktı, "Dr. Hector, nasıl onun babası olabilirsin?"

"Laboratuvar...?" Ismena donakaldı. Babasına baktı. "Dr. Hector kim? Laboratuvar ne...!?"

"Baban yıllar önce doktordu, Ena," annesi yardımcı olmak için ekledi, kızları kadar kafası karışık bir halde, "Çalıştığı laboratuvar yanıp kül olduğunda işini kaybetti. Bu, Oklahoma'ya taşınmamızdan önceydi."

"Ne!?"

"Ailene gerçeği hiç söylemedin, değil mi?" diye suçladı Wolfaraine. Dişlerini diliyle gezdirdi. "Onlara ne tür bir canavar olduğunu hiç söylemedin mi? Onların 'koca' ve 'baba' dedikleri türden bir canavar olduğunu?"

Alfred yavaşça başını salladı, gözlerinden yaşlar akıyordu. "Hayır, hiç söylemedim. Bu sır... tüm bu yıllar boyunca benimle yaşadı. Ama artık onlara söylemenin zamanı geldiğini düşünüyorum."

Ve öyle de yaptı.

Onlara her şeyi anlattı.

Orada ne yaptıklarını bilmeden laboratuvarlarda çalışmaya başladığını, öğrendiğinde ve ayrılmaya çalıştığında onu öldürmekle tehdit ettiklerini anlattı. Sırlarını örtbas etmek için ayrılan herkesi öldürüyorlardı.

Doktor Angor'un verdiği her emri yerine getirmek zorunda kaldığını anlattı. Kurtadamları nasıl işkence ettiklerini, sürekli uyuşturduklarını ve kadınlarla yatmaya zorladıklarını, böylece kadınlardan birinin hamile kalmasını ve çocuğun

tam bir deney olarak kullanmak için. Onların nasıl büyüdüklerini, nelerden korktuklarını, onları neyin öldürebileceğini, onları nasıl manipüle edebileceklerini ve diğer sırlarını öğrenmek umuduyla.

Alfred, her şeyden ne kadar kötü hissettiğini anlattı, özellikle de changelingler ölmeye başladığında ve Angor daha çaresiz, daha acımasız hale geldiğinde. Angor'un onu Wolfaraine'e iğne yapmaya ve uyuşturulmuş reşit olmayan kız kardeşini yatması için getirmeye nasıl zorladığını anlattı.

Sonra, laboratuvarların yeraltına gizlice girip mahkumlara hikayeler anlatan küçük kızdan, hepsinin kıza dikkatle dinlediğinden ve Angor'un bunu keşfettiğinden bahsetmeye başladı. Canavarın, çocuğu '6 Numara'nın cinsel ilişkiye girmesi için oraya atmaya karar verdiğinden.

Gözlerini kapattı, böylece Ismena'nın nasıl hamile kaldığını, zavallı annesi tek çocuğunu aramanın acısıyla boğulurken onun her gün o laboratuvar da nasıl öldüğünü anlatırken onları görmeyecekti. Artık dayanamayacak hale geldiğinde, changelinglerin kaçmasına yardım etti.

Ismena'yı yolun aşağısına götürüp hastaneye kaldırdığını anlattı. Travmatik deneyimi nedeniyle rahmini kaybettiğini anlattı. O hastanede nasıl öldüğünü ve Wolfaraine'nin kanını enjekte ederek hayatını nasıl kurtardığını itiraf etti. Amelia ile evlendikten sonra isimlerini nasıl değiştirdiklerini ve yeni bir hayat kurmak için Oklahoma'ya taşındıklarını anlattı.

Hiçbir ayrıntıyı atlamadan her şeyi anlattı. Anlatmayı bitirdiğinde, fiziksel ve duygusal olarak bitkin düşmüştü.

"Her şey için çok üzgünüm. Çok, çok üzgünüm. Lütfen beni affedin." Alfred acı bir şekilde ağladı.

BÖLÜM 38. ACILAR. ACI. İŞKENCE.

Alfred itirafını bitirdikten sonra, sonunda başını kaldırıp odanın içindekilere baktı.

Amelia açıkça ağlıyordu. Valentina, kendi gözlerinden de yaşlar akarken annesini teselli etmek için ona sıkıca sarılıyordu. Zavallı kız çok incinmiş görünüyordu... kahramanı olması gereken babası tarafından ihanete uğramış gibi.

"Tanrım. Tanrım. Tanrım..." Ismena'nın annesi ağlamayı kesemiyordu. Hıçkırıklarının sesi onun için yürek parçalayıcıydı. Geçmişin acı hatıraları ve kızının yaşadığı her şey, ıslak, kızarık gözlerinde yansıyor.

Ismena kendini... uyuşmuş hissediyordu.

Öne bakıyordu ama hiçbir şey göremiyordu. Kulakları açıktı ama hiçbir şey duyamıyordu.

Babasının itirafları zihninde tekrar tekrar canlanırken, boş bir porselen gibi orada oturuyordu. Onun sözleri tekrar tekrar ve tekrar tekrar yankılanıyordu.

Sekiz yaşındayken laboratuvarlarda

çalışıyordu. Wolfaraine ile eşleştirilmişti.

Ondan hamile kalmıştı.

Çocuğunu ve rahmini kaybetti.

Öldü ve onun kanıyla dirildi.

Ismena, bir kol onu sardığında, ayağa kaldırdığında ve yavaşça odadan çıkardığında ağladığını fark etmedi. Başka bir kol

diğer omzuna dolanarak ona yol gösterdi.

Gözleri bulanıklaşmıştı ama Alphose ve Sandra'yı tanıyabildi. Kalbi göğsünde sıkışmış gibiydi. Çok ağırdı.

Onu binadan çıkarıp hastanenin bahçesindeki çok sakin bir yere götürdüler. Alphose endişeli bir şekilde ona bakıyordu. Ondan dalgalar halinde yayılan o kadar büyük bir ıstırap vardı ki, onun eşi olmasa da, onun pumasını huzursuz ediyordu.

Boğazından bir hıçkırık
çıktı. Sonra bir tane daha.

Ve bir tane daha.

O ağlarken, gözyaşları sel olurken onu kucakladı. Sandra sırtını ovuşturmaya, sırtını okşamaya devam etti, kendi sesi de ağlamaklı ve titrek olsa da ona cesaret verici sözler söyledi.

Alphose o anda onunla gurur duyuyordu. Durumdan çok üzüldüğü belliydi, ama en iyi arkadaşını teselli etmek için kendi duygularını gizlemeye çalışarak olgun davranmaya çalışıyordu.

Kimse ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Ismena'ya saatler gibi gelmişti. Sonunda Alphose'dan uzaklaştı. Ona uzattığı mendili aldı, teşekkür etti ve burnunu sildi.

"Peki ya Wolfe...?" diye sordu, sesi kısılmıştı. O tüm bunları nasıl karşılıyordu?

Ismena, hayatının gözlerinin önünde değiştiğini hissetti. İki saat içinde, ortaya çıkan sırlar yüzünden hayatı altüst olmuştu. O anda onu parçalayan sırlar.

Tanrım, o tüm bunları nasıl karşılıyor?

"Seni dışarı çıkarmadan çok önce odadan çıktı. Alfred itiraflarını bitirir bitirmez odadan çıktı." Alphose yumuşak bir sesle cevap verdi, "Onu takip etmeye çalıştım, ama yalnız kalmak istediğini söyledi."

"Yalnız mı? Böyle bir zamanda yalnız kalmamalı. Özellikle de..." Ismena üzüntüyle başını salladı. On sekiz yıl önce, onun uyuşturulup kullanıldığı kızın kendisi olduğunu öğrendikten sonra. *Hiç* bahsetmediği küçük kız.

onunla ilgili anıların acısı yüzünden. Kız kardeşi hakkında konuştuktan sonra bile, onun hakkında konuşamamıştı.

"şu anda yalnız kalmamalı, Alphose. Lütfen onu bul ve yanında ol." Gözleri yeniden yaşlarla doldu.

"Gerçekten istiyorum, Ismena. Bunu o kadar çok istiyorum ki, bu duygu beni yakıyor. Kırılma noktasına çok yakındı, bunu hissedebiliyordum. Yine de ona yardım edemedim." Alphose hiç bu kadar çaresiz, bu kadar acı çekmiş görünmemişti. "

"Oh, Tanrım..." Ismena tekrar ağlamaya başladı. Babası için savaşırken ona attığı nefret dolu bakışı hatırladı ve kalbi, göğsünden çıkacakmış gibi acı içindeydi.

Dikişlerinden yırtılan bir sweatshirt gibi, bu acı onu parçalıyordu.

Saatler sonra, Alphose Alfred'in odasına girdi. Odaya girerken Amelia ve Valentina'yı dışarıda gördüğü için hasta adamın odada yalnız olduğunu görünce şaşırmadı.

Alfred gözlerini yavaşça açtı ve üstündeki sade, beyaz tavana baktı. "Kızım nasıl?"

"Kırık." Alphose, kesik kesik bir sesle cevap verdi.

"Bu günün geleceğini bekliyordum. Bu gün geldiğinde, ailemin ellerini tutup, dizlerimin üzerine çöküp onlardan özür dileyebileceğimi umuyordum." Ağır nefes alıp vererek, kederli bir şekilde söyledi.

Nefes almakta zorlanıyor gibi görünüyordu. Alphose'un öfkesi biraz azaldı. "Peki, laboratuvar Ismena'nın, yani Hazel Smith'in hayatta olduğunu ne kadar biliyor? Senin hayatta olduğunu biliyorlar mı?"

"Her iki sorunun cevabı da hayır. Ismena'yı istiyorlar, ama daha çok... onun hamile kaldığı çocuğa takıntılılar. Sonuçta bu yüzden ona Başarılı diyorlar."

"Başarılı. Onlarla kavga ederken bu ismi duyduğumda, bu ismin ne anlama geldiğini hep merak etmişimdir. Çocuk düşük yaptı, bu yüzden Ismena güvende olmalı."

Alfred başını salladı. "Onlar bunu bilmiyorlar. Tina'nın o çocuk olduğunu sanıyorlar."

"Öyle mi?" Alphose şüpheyile sordu. Bugün duyduğu onca şeyden sonra, bunu duysa da şaşırmazdı.

"Hayır. Amelia, her şeyin üzerinden bir yıl geçtikten sonra o çocuğu doğururken neredeyse ölüyordu. Ondan sonra bir daha çocuk yapmaya çalışmadık."

Alphose derin bir nefes aldı. "Ama o canavarlar çocuğun olmadığını bilmiyorlar. Bu yüzden Ismena'yı aramaya devam edecekler."

"Çocuğun olmadığını öğrenseler bile onu aramaya devam edecekler. Onu tekrar laboratuvarlara götürmek isteyecekler, özellikle Beloca. Laboratuvarlarda kullanılan tüm kadınlar arasında hamile kalan tek kadın oydu."

"Tabii ki hamile kaldı. Eşiyle çiftleştirildi, bu yüzden. Onu başka erkeklerle çiftleştirseler bile, onunla uyumlu olmadıkları için onu asla hamile bırakamayacaklar."

"O da var, bir de artık fiziksel olarak çocuk doğuramayacak durumda olması. Zavallı kızım..." Alfred gözlerini kapattı ve bir damla gözyaşı düştü. "Keşke bilselerdi de onu rahat bıraksalar."

Alphose'a baktı. "Bu yüzden Tina'nın ameliyatı sırasında seni gördüğümde rahatladım. Seni bir anda bir değişim... olarak tanıdım. Nasıl olduğunu, nasıl birdenbire senin türünle takılmaya başladığını bilmiyordum, ama kızımın güvende olduğunu bildiğim için mutluydum."

"O gün hastaneye saldıran Kurt Avcıları ekibinin lideri kayboldu. Onu sen öldürdün, değil mi?" Alphose, cevabı zaten bildiği halde sordu.

"Evet. Ailemi korumak zorundaydım." Titreyerek nefes aldı.

"Belki de şimdilik konuşmayı bırakmalısın, nefes almakta zorlanıyor gibisin." Alphose adamı pek umursamıyordu, ama Ismena'yı umursuyordu.

Alfred gülümsedi. Bu 'mutlu' bir gülümseme değildi.

"Hepimiz bunun nasıl biteceğini biliyoruz. Zamanımın dolduğunu biliyorum, bunu kemiklerimde hissedebiliyorum. Keşke aileme daha önce söyleseydim. Belki o zaman onlar..."

ölüm döşeğinde yatarken yatağının başında. Son birkaç saatte sadece doktor ve hemşireler buradaydı... zamanlarını boşa harcıyorlardı."

Burnunu çekerek, gözyaşları yüzünden süzüldü. "Bunu kendim yaptım. Hepsi benim hatamdı."

"İnsan doktorlar zamanlarını boşa harcamıyorlar. Hala bir şansın olduğunu söylediler, o yüzden biraz dinlenmeye çalış." Alphose kapıya doğru döndü, çıkmaya hazırdı ki adamın sonraki sözleri onu olduğu yerde tuttu.

"Bir yüzük var. Tina'yı hastaneye kadar takip etmek için onu kullandılar, nasıl yaptıklarını bilmiyorum..."

"Taht'ın Yüzüğü. Wolfaraine'e ait. Yüzyıllardır Alfa Kral'ın ailesinde olan özel bir yüzük. Değişkenleri veya bizimle gerçekten ilişkisi olan insanları... izimizi bıraktığımız insanları takip edebilir. Hastaneye kadar takip ettiyse, bunun nedeni Tina değil, Ismena'ydı. Yüzüğe ne oldu?"

"Onu... liderden aldım." Alfred ona tam olarak nerede olduğunu söyledi, "Onu oraya sakladım ve kendime onu sahiplerine geri vereceğime söz verdim. Bunu... yapabildiğim için... mutluyum."

Adamın geçmişi ve her şeye rağmen, kötü bir insan gibi görünmüyor. En azından yüzük bulundu. On üzüntü rüzgarı arasında bir mutluluk.

"Teşekkürler, Alfred." Kapıdan çıkmadan önce böyle dedi.

Alphose her yerde Wolfaraine'i aradı, ama onu bulamadı. Puma bile onu hissedemedi.

Alfa Kralı bulunmak istemiyordu.

Endişeliydi, ama bunu belli etmedi. Bunun yerine, Ismena ve ailesini aramaya çıktı.

Ancak, dışarı çıkarken, doktorların ve hemşirelerin Alfred'in odasına koştuklarını gördü. Doktor emirler yağdırırken, hemşireler onu aceleyle odadan dışarı çıkardılar. Gelişmiş duyuları sayesinde, Alfred'e bağlı monitörün yüksek sesli bip sesini duydu.

Doktorun yanına gidip neler olduğunu sordu. Doktor ona anlattı.

Birkaç dakika sonra, Alphose Ismena ve ailesini bulmak için dışarı çıktı. Hâlâ arka bahçedeydiler. Hepsini birbirlerine sıkıca sarılmış, birbirlerine tutunmuş halde otururken buldu. Cassandra bile onlarla birlikte oturuyordu.

Alphose'un çok iyi gözlemlediği bir şey, Cassandra'nın uzun zamandır bu ailenin çok iyi bir parçası olduğuydu — onlar onu aileden biri gibi görüyorlardı ve o da onlara aileden biri gibi davranıyordu.

Senin Cassandra'n mı? Dikkatli ol, dahi. O senin ikiz kardeşinin eşi olabilir.

İstenmeyen iç sesine dişlerini sıktı. Onun geldiğini gördüler, yavaşça ayrıldılar ve şişmiş, kırmızı, yorgun gözlerle ona baktılar.

Alfred itiraflarını yapalı üç saat olmuştu ve onların buraya gelmelerinin üzerinden de üç saat geçmişti.

"Nasılsınız?" diye nazikçe sordu, birkaç basamak aşağı inerek onların önüne geldi.

"Daha iyiyiz," diye cevapladı Ismena herkes adına. Hatta yanaklarını gülümsemeye zorladı ama bu da feci bir şekilde başarısız oldu.

Bu bir yalandı, hiç de daha iyi görünmüyorlardı. "Bunu duymak istemediğinizi biliyorum, ama bu aşamada hepinizin Alfred'e yakın olmanız gerektiğini düşünüyorum."

"Bana hiç gerçeği söylemedi. Bana yalan söyledi... tüm bu yıllar boyunca. Kızımı bulamadığımda, onu bulma umudumu kaybettiğimde neredeyse kendimi öldürecektim. O oradaydı, kızıma ne olduğunu biliyordu ama... tek kelime bile etmedi..." Sesi sonlarda titredi.

"Lütfen ağlama anne. Sağlığın da önemli. Uzun zamandır ağlıyorsun." Valentina, annesinin gözlerindeki yaşları silerek, tutkuyla konuştu. "Kes şunu!"

Amelia üzüntüyle başını salladı, "Onu bunun için asla affedebileceğimi sanmıyorum. Tanrım, o onlar için çalışıyordu. Bu hayvanlar için çalışıyordu. İnsanları öldüren ilaçlar dağıtıyordu." Gözlerinden yaşlar akıyordu, başı çok kötü ağrıyordu, "Sırf farklılar diye ölmeleri gerekmez!"

Alphose kadına acıyordu. Onun parçalandığını görebiliyordu. Onun acısını hissedebiliyordu.

Bu kadını kendi halkının yöntemleriyle teselli etmek istiyordu, ama o bir insandı. İnsanlar bunu yanlış anlayabilirdi.

Bu yüzden yaşlı kadına yaklaştı ve başını okşayarak teselli etti, "Acınız için üzgünüm Bayan Crane."

"Bu adamla on sekiz yıl yaşadım." Sesi çok titriyordu. "Sekiz yaşındaki kızımın korkunç bir şekilde kaçırılıp tecavüze uğramasına karışan bir adamla yaşamış olmam beni parçalıyor. Her şeye rağmen onu hala çok sevmem beni parçalıyor!"

"Tanrım, anne." Sandra ağlayarak Amelia'nın soğuk elini tuttu ve diğer eliyle Ismena'nın elini tutarken, boş eliyle Amelia'nın elini sıktı. Ismena yanında sessizce ağlıyordu.

Canı cehenneme.

Alphose eğildi ve kadını kollarına aldı. Kadın gül gibi kokuyordu ve neredeyse hiç ağırlığı yoktu. Onu göğsüne bastırdı, dudaklarını kadının boynuna değdirdi ve kadın ağlarken onu bir çocuk gibi nazikçe salladı.

Ona, muhtemelen kimsenin anlamadığı eski bir Naturiah dilinde yatıştırıcı, sakinleştirici sözler fısıldadı, ama bunun bir önemi yoktu.

"Yani, Bay Alphose, bu, sizin insan olmadığınız anlamına mı geliyor?" Amelia, göğsüne yaslanmış, sesi boğuk bir şekilde sordu.

"Evet, hanımefendi."

"Peki, Bay Throne da mı?"

"O bizim liderimiz."

"Aman Tanrım..."

Alphose, bu sorunun cevabından korkmasına rağmen, onun başka bir şey sormasını bekliyordu.

Wolfaraine'in kızına acımasızca tecavüz etmek istemediğini, bunu o güçlü ve ölümcül ilaçların etkisi altında yaptığı için yaptığını bu kadına nasıl açıklayabilirdi?

etkisi altında olduğu için yaptığını nasıl açıklayabilirdi?

Alfred bunu açıklamıştı, ama Amelia Ismena'nın annesiydi. Nasıl açıklanırsa açıklansın, kadının hissettiğı acıdan anlaşıldığı kadarıyla, kızının yaşadıkları yüzünden gerçekten çok acı çekiyor olmalıydı.

Sorulardan ve onlarla birlikte gelecek olan suçluluk duygusundan korkuyordu. Ama neyse ki Amelia bunları sormadı. Bunun yerine, kadın hayatı sona eriyormuş gibi ağladı.

O da bu süre boyunca onu kucakladı.

Sonunda sakinleştğinde, hafifçe kıpırdadı. O da bunu bir işaret olarak aldı ve kadını dikkatlice yere indirdi.

Kadın geri çekildi ve minnetle ona gülümsedi: "Çok teşekkür ederim, Bay Alphose. Şimdi çok daha iyi hissediyorum."

"Önemli değil, hanımefendi. Size küçük bir tavsiye verebilir miyim?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Kadın başını salladı, gözlerini tekrar sildi ve şişmiş, kızarık gözleriyle ona baktı.

"Kalbin onu çok seviyor ve onu affetmek istiyor. Kalbinin sesini dinle, Amelia. Şu anda olmayabilir, çünkü kalbin hala acıyor, ama affetmeyi erteleme. Evet, Alfred başkalarını pislik gibi davranan ve benim türümü acımasızca öldüren şüpheli insanlar için çalışıyordu, ama Ismena'nın hayatını kurtardı. İki kez."

"Onu laboratuvardan alıp kaçarken hayatını kurtardı ve hastanede gerçekten ölürken hayatını kurtardı. Sonuçta, onun hayatta olmasının sebebi Alfred. Bunca yıl seni güçlü tuttu. Hayatta yaşadığın onca şeyden sonra bile, hala saf bir kalbin ve güçlü bir ruhun verdiği parlaklık ve yumuşaklığa sahipsin. Bunun çoğı, Alfred'in senin yanında olması sayesinde. Ama şimdi, o ölüyor ve sana ihtiyacı var."

Kadının gözlerinden yeni gözyaşları süzüldü. Onun göğsüne boş boş bakıyordu. Onu gerçekten görmeden.

"Ölmek üzere ve ailesinin yanında olmasına ihtiyacı var. Başka bir komplikasyon yaşadı, bu yüzden doktorlar onu tekrar ameliyata almak zorunda kaldılar." Bir an durdu, boğazını temizledi, "O ölecek, Amelia. Onun etrafında bunu hissedebiliyorum."

"Aman Tanrım..." Ağlayarak, "Ölememesi lazım, ölememesi lazım. Kocam..."

Sonra dönüp, hastanenin girişine doğru koşarak uzaklaştı.

O da döndü ve Ismena ile Valentina'nın, annelerinin kocasının yanına koşarken gözyaşları içinde izlediklerini gördü. Onların orada olduğunu unutmuştu.

Valentina kız kardeşinin beline kolunu dolamış, Ismena ise kolunu onun boynuna dolamıştı. Birbirlerine sıkıca sarılmış, birbirlerinden teselli arıyorlardı.

Göğsü kabardı. Eskiden ikiz kardeşi ile böyle bir bağı vardı. Bunu çok özliyordu.

"Teşekkürler, Alphose. Annem buna ihtiyaç duyuyordu... Biz," Ismena kuru dudaklarını ıslattı, "Bunu duymaya ihtiyacımız vardı."

"Annemin yolunu şaşırmaması için ona katılacağım," dedi Valentina, kız kardeşinden uzaklaşarak. Ismena ona başını salladı, sonra dönüp annesinin izlediği yolu takip etti.

"Belin nasıl? O bölgeyi etkileyen her harekette hafifçe yüzünü buruşturduğunu fark ettim." Alphose endişeyle sordu.

"İyiyim." Yalan söyledi. Dağ aslanı beline gerçekten çok sert vurmuştu ve gösterdiği kadar acı vermiyordu, ama bunu Alphose'a söylemeyecekti. "Ondan haber aldın mı?"

Puma Alfa, kimin hakkında konuştuğunu bilmiyormuş gibi davranmaya bile tenezzül etmeden başını salladı.

Kafasını sallayarak, elini göğsüne koydu ve bilinçsizce ovuşturdu. "Burada. Onu burada hissedebiliyorum, Alphose. Acıyı, ıstırabı, öfkeyi. Her şeyi hissedebiliyorum."

Alphose şaşkınlığını gizledi. Sadece eşleşmiş bir eş, partnerinin duygularını bu şekilde hissedebilirdi, bu yüzden onun onu hissetmesine şaşırmıştı.

"Ben..." diye başladı, ama yüksek bir çığlık duyunca aniden sustu. Çok tanıdık bir sestten gelen çok yüksek bir çığlık.

Annesi.

Ismena'nın yüzü çöktü, dönüp hastanenin girişine doğru koştu, Alphose de hemen arkasından koştu.

BÖLÜM 39. İŞLER YOLUNDA DEĞİL.

Babasının hastane odasının açık kapısından içeri daldı ve hemşirelerin ve doktorun babasının yatağını çevrelediğini gördü, babasının yüzünü bile göremiyordu.

"İki yüz joule yapalım, hadi." Doktor hemşirelerden birine emir verdi ve defibrilatörü birbirine sürterek babasının göğsüne tekrar şok verdi. Babası yatakta sarsıldı, ama bu tek tepkiydi.

Makineler çıldırmış gibiydi. Yüksek bir bip sesi geliyordu ama Ismena, sesin nereden geldiğini bir türlü anlayamıyordu. Annesi ve kız kardeşi, panik içinde her yerinden tutarak etrafını sardılar. Ona sorular soruyorlardı ama Ismena onları iyi duyamıyordu. Monitörden başka hiçbir şey duyamıyor, hiçbir şey göremiyordu.

Çizgilerin düzleştiğini dehşetle izledi — ta ki çizgi düzleşene kadar, sonra daha da yüksek bir bip sesi duyuldu.

Doktor ondan uzaklaştı, dudakları üzüntüyle büzüldü, sonra hemşirelere bakıp başını salladı. Bir filmdeki gibi, herkes yaptığı işi bıraktı ve babasından uzaklaştı.

"Ölüm saati, 17:45." Hemşirelerden biri duyurdu.

Yüksek bir çığlık havayı yırttı. Çığlığın kendisinden çıktığını anlaması biraz zaman aldı. Annesinin babasının cesedine koşup ona sarıldığını zar zor fark etti. Valentina yere düştü ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Acı içinde çığlık atarken, Ismena annesinin babasına onu terk etmemesi için yalvardığını duydu. Ona geri dönmesi için yalvarıyordu. Ona bağırıyordu

onunla bu kadar uzun süre birlikte olduğu için üzgün olduğunu, ama bu yüzden onu terk etmemesi gerektiğini haykırıyordu.

Sonra, tanıdık güçlü kolların onu arkadan sardığını hissetti. Dönüp, kırmızı gözlerle, gözyaşları içinde ona baktı.

"Ena..." Wolfaraine derin bir iniltiyle, keder dolu mavi gözleriyle onun kahverengi gözlerine baktı.

Kollarını ona doladı, başını göğsüne dayadı ve ağlamaya başladı. Bu çok fazlaydı. Çok acıtıyordu.

O, Ena yüreğini dökerek ağlarken onu göğsüne sıkıca sarıldı. Vücudu, Ena'nın acısını hafifletmeyen bir ıstırap gücüyle parçalanıyor olsa da, ona rahatlık veriyordu. Ama Ena umursamadı. Ismena kendini ondan uzaklaştırmaya kıyamadı.

Sarsıntılar vücudunu titretirken, yüksek sesle ağlayarak ona sarıldı.

Gerisi bulanık bir faaliyetler dizisiydi. Babasının cesedini götürdüler. Alphose, ağlayan Sandra'yı yanlarında tutuyordu.

Wolfaraine onu en yakın sandalyeye götürdü, önünde diz çöktü ve ona şimdi güçlü kalması gerektiğini sert bir şekilde söyledi.

"Şimdi ailen için güçlü kalmanın zamanı, Ismena. Annen ve küçük kız kardeşin için. Sen her zaman güçlü oldun, şimdi normalden biraz daha güçlü olmanın zamanı. Daha sonra, çok daha sonra, eve döndüğümüzde yıkılabilirsin."

Ev. Nedense, gözleri daha da doldu. Aralarında bir şey değişmişti, Ismena bunu hissedebiliyordu. Onda bir şey değişmişti.

Naturiah yine ev gibi hissettirecek miydi?

"Böyle mi yapıyorsun? Her şeyi içinde tutuyor, etrafına bir ip bağlıyor ve derinlere gömüyor... çok acı verse bile?" diye sordu yumuşak bir sesle. Gözyaşları içinde.

Adam gözlerini kaçırdı, "Evet. En azından, yalnız kalana kadar." Sesi o kadar alçaktı ki, onu neredeyse duyamadı.

Sonra derin bir nefes aldı ve yorgun gözlerle ona tekrar baktı. "Alphose ve ben her şeyi halledeceğiz. Sen biraz dinlen ve burada bekle."

Bunun üzerine, arkasını dönüp uzaklaştı, Alphose de onun peşinden gitti.

Ismena onun tavsiyesine uydu, kendini sıkı bir şekilde kontrol etti, annesi ve küçük kız kardeşi için güçlü kalmaya çalıştı.

Üç gün sonra, babası toprağa verildi. Cenaze töreni sadeydi, sadece birkaç kişi katıldı, tam da istedikleri gibi.

Ismena, rahibin tabutu açma kısmını atlamasına sevindi, bu sayede her şey biraz daha katlanılabilir hale geldi. Babasının cesedini tekrar görmek zorunda kalsaydı, yıkılır ve bir çocuk gibi ağlardı.

Annesinin yanında duruyordu, annesi şaşırtıcı bir şekilde yüksek sesle ağlamıyordu, ama gözyaşları yüzünden akıyordu. Amelia son üç gündür durmadan ağlıyordu, bu yüzden Ismena annesinin şu anda sadece güçlü davranıp davranmadığını ya da gözyaşı kanallarının kurumuş olup olmadığını bilmiyordu.

Zavallı küçük kız kardeşi, Ismena'nın kollarında sıkıca sarılırken, yüksek sesle ağlayan tek kişiydi. Neyse ki Wolfaraine son üç gündür onun yanındaydı.

O oradaydı. Sağlam bir kaya gibi, onun yanında kaldı.

Ne zaman yıkılmak istese, onun varlığı onu güçlü tuttu.

Babasının itirafları hakkında konuşmamışlardı. Son birkaç gün, bir dizi etkinlikle geçmişti. Bunun için zaman yoktu. Ya da belki de sadece bunun hakkında konuşmak istemiyorlardı.

Üç gün sonra, Naturiah'a dönmeye hazırdılar. Wolfaraine, insan dünyasında daha fazla kalamayacaklarını açıkça belirtti. Wolfhunters iki kez saldırdı, itiraf etti, ama o ve Alphose, annesini ve kız kardeşini korkutmamak için gizlice onlarla başa çıkmayı başardılar.

"Lütfen bizimle gel, anne." Ismena, defalarca yalvardı. Wolfaraine, annesi de kabul ederse ailesini Naturiah'a getirmesine izin vermişti. Ama annesi kabul etmedi.

Amelia yine başını salladı ve yüzüne bir gülümseme yapıştırdı. Son birkaç gün içinde daha da yaşlanmış görünüyordu ve bu değişiklikler Ismena'nın kalbini çok sızlattı. Babasının ölümü, annesini gösterdiği kadar çok etkilemişti.

"Yapamam, Ena. Burada kalmak istiyorum," evlerini işaret ederek, "Burada... Babanın anıları burada. Evde dolaşırken, onu hala hissedebiliyorum."

Ismena sıkıca yutkundu, arkasında duran Wolfaraine'nin anlaşılmasız yüzüne bir bakış attıktan sonra annesine geri döndü. "Anne, bu seni mutsuz etmeyecek mi? Babam öldü."

Amelia irkildi, ama kızının gözlerine doğrudan baktı. "Peki, mutsuz olursam ne olur? Kocamı yas tutmak istiyorum, Ismena."

"Bana hiç bahsetmediği korkunç şeylere karışmıştı, ama aynı zamanda son birkaç yılda başıma gelen en iyi şeylerden biriydi. Ölümünün üzerinden bir hafta bile geçmedi, onu unutmayı düşünemem bile. Yas tutulmayı hak ediyor." Sonunda sesi titredi.

Ismena öne doğru eğildi ve annesini kucakladı. "Anlıyorum anne. Üzgünüm..."

Amelia omzuna başını yaslayarak başını salladı, sonra geri çekilip hafifçe burnunu çekti. "Ben iyiyim, tatlım. Kız kardeşini de götürebilirsin, ama ben iyiyim."

Ismena, annelerinin arkasında duran Valentina'nın gözlerine baktı. Genç kız dudaklarını büzdü ve başını salladı.

"Ben onunla kalacağım," dedi.

Ismena başka bir şey beklemiyordu, kız kardeşine gülümsedi. Küçük kız kardeşi tipik bir asi genç olabilir, ama aynı zamanda annelerini çok koruyordu.

Annelerine, "Tina seninle kalacak," dedi. İki kadını birbirine çekerek, sıkıca kucakladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara,

koşarak gelirim. Naturiah'ı ziyaret etmek isterseniz beni arayın, sizi almaya gelirler. Ne zaman isterseniz, anne."

"Tamam, tatlım. Kendine iyi bak ve lütfen, dikkatli ol."

"Olacağım."

O geri çekildiğinde, Sandra öne doğru adım attı ve ailesini de kucakladı. Amelia ona nasıl güvende kalacağı konusunda uzun uzun öğütler verdi ve o da tüm bunları itaatkar bir şekilde dinleyip başını salladı.

Sabah saat 2 civarında Naturiah'a vardılar. Sandra, Alphose'un sırtında uyuyordu, Ismena ise uyanıktı. Yorgun ve bitkindi, ama uyku gelmiyordu.

Kalbi çok fazla acıyordu, uykuya dalmak için kapatamıyordu.

"Sınıırımdaki nöbetçiler az önce görev yerlerini değiştirdiler." Alphose, puma klanının sahip olduğu toprakların sınırına bakarak yorumladı.

"Dreco, senin ikinci komutanın olarak çok iyi iş çıkıyor gibi görünüyor." Wolfaraine dedi. Bu yolculuğa başladıklarından beri söylediği ilk sözlerdi.

Son birkaç gündür pek konuşmuyordu. Çoğu zaman yüzü ifadesizdi, bu yüzden kimse onun aklından ne geçtiğini bilmiyordu. Her gece Alphose ile birlikte çıkıyor ve saatlerce dışarıda kaldıktan sonra geri dönüyordu. Ismena, bunun Wolfhunters yüzünden olabileceğini söyledi.

Bazen tek başına dışarı çıkıyordu. Ormana. Neredeyse hiç konuşmuyordu.

"Çok iyi iş çıkıyor." Alphose nefesini verdi, "Leopar Alfa'yı çağırırsam mı, böylece bu topraklara geri döndüğümüzü bilsin?"

"Sabah olana kadar bekle." Alphose'un önüne geçip onu geride bırakmadan önce tek söylediği buydu.

Naturiah'a ulaşmak için bütün gün durmaksızın koştular ve erkekler yorgunluk belirtisi göstermiyorlardı. Ismena kollarını onun boynuna doladı, yanağını yumuşak kürklerine daha derin bastırdı ve yorgunluğunun kendisini sarmasına izin verdi.

Yürümeye devam ederken, konuşmayı çoğunlukla Alphose yaptı. Wolfaraine'in dinleyip dinlemediğinden emin değildi.

Sonunda Kule'ye vardılar. Alphose, Alpha Kralı'na veda etti ve Kral başını sallayarak veda etti. Sonra dönüp eve doğru yürümeye başladı. Sırtında Sandra uyanarak kıpırdadı.

"Neredeyiz?" Sesi uykudan dolayı uykulu çıkıyordu.

"Naturiah'tayız. Eve gitmeden önce seni Eline'e bırakacağım."

"Mena ve Kral nerede?" "Onlar çoktan
eve gittiler."

Sandra derin bir nefes aldı ve başını tekrar onun tüylü sırtına yasladı. "Onlar için çok endişeleniyorum. İkisi için de."

Alphose, Sandra'nın hiç olmayacağı kadar endişeliydi. Yıllar boyunca Wolfaraine'e çok yakın olan tek Alfa oydu, onun arkadaşı olmuştu. Alphose'a Nalaila'dan bahsetmişti, ama ona ya da kimseye Ismena'dan bahsetmemişti. Ya da o zamanki adı olan Hazel Smith'ten.

Wolfaraine'in hayatının her günü korkunç geçmişiyle ne kadar mücadele ettiğini bilen tek kişi oydu. Laboratuvarda geçirdiği zamanlar başka bir erkeği delirtirdi, ama o bunu kontrol edebiliyordu. O travmatik deneyimleri yenmeye çalışıyordu, her ne kadar onun içinde vahşi ve deliliğe yakın bir taraf olması yardımcı olmasa da.

Ancak, onun arkadaşının, o insanlık dışı ilaçların etkisi altında taciz ettiği kadınlar arasında olduğunu öğrenir. Sadece bu da değil, sekiz yaşında, kimsenin yaşamaması gereken en acımasız tecavüz deneyiminden kurtulmaya çalışan bir çocuk olarak yaşadığı her şey. Bunun ardından gelen sonuçlar

"Beni dinliyor musun?" Sandra'nın sesi endişeli zihnine nüfuz etti. "Hmm."

Sandra iç geçirdi, "Amelia ve Tina için endişeleniyorum. Bu kurt avcılar hakkında duyduğum şeylerden sonra, özellikle de babaları öldüğü için onların güvenliğinden endişeleniyorum."

"Onlar için endişelenme, Alfa Kral şimdilik onları korumak için dört güçlü nöbetçi görevlendirdi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Günler önce ayarladı. Zaten insan dünyasındalar. Ismena'nın ailesi emin ellerde."

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Bu onu rahatlattı, ancak başka bir nedenden dolayı endişesi hala içini kemiriyordu. "En iyi arkadaşım la gurur duyuyorum. Sevgili babasını kaybetti, ama son altı gün boyunca güçlü kalmayı başardı. Ama çok endişeliyim. Her şeyi içinde saklaması iyi bir fikir değil. Umarım içini dökabilir..."

Alphose bir süre sessiz kaldı, sonra derin bir nefes aldı. "Endişelenmeyi bırak, Cassandra. Her şey yoluna girecek."

Bu bir yalandı, ama Cassandra'nın onu yalanlamamasını umuyordu. Bugün her şey yolunda değil. Yarın da hiçbir şey yolunda olmayacak.

Hepimiz her şeyin tekrar yoluna gireceğini umalım. Bir gün.

Her yer sessizdi. Fazla sessizdi.

Ismena yatakta yuvarlandı ve yine top gibi kıvrıldı. Wolfaraine onu odasındaki yatağa nazikçe yatırıp kapıdan çıkmalı bir saat olmuştu. Kendi yatak odasına gidip gitmediğini Ismena bilmiyordu.

Mirian, ağlayarak babasının hastanede olduğu haberini vererek aşk seanslarını kesintiye uğratalı sadece bir hafta olmuştu. Naturiah'tan aceleyle insan dünyasına gelmelerinin üzerinden de sadece bir hafta geçmişti. Ama sanki yıllar geçmiş gibi geliyordu.

O zamandan beri çok şey olmuştu. O

süre zarfında çok şey öğrenilmişti.

Çok şey değişmişti.

Göğsünde kocaman bir kaya büyümüş gibi hissediyordu, kalbi o kadar ağırdı. Gözleri yaşlarla doldu ve onları tutmak için gözlerini sertçe kırıştırdı,

uzun dakikalar boyunca böyle devam etti ve o bu savaşı kaybetmek üzereydi.

Sonunda kabusları ona mantıklı gelmeye başladı. Sekiz yaşındayken yaşadığı boş anıları düzelmişti. Neyse ki, çok zaman geçtiği için anıları çok net değildi, ama artık tamamen boş da değildi.

Ve babası...

Görüşü o kadar bulanıklaşmıştı ki, artık hiçbir şey göremiyordu. Babasıyla birlikte yukarı çıktıkları anılar, kafasında bir film gibi oynuyordu.

Babası, büyürken bilmesi gereken her şeyi ona öğretmişti. Her zaman onun yanındaydı, her zaman onu koruyordu. Her zaman çok iyi bir babaydı. Babasını tüm kalbiyle seviyordu.

Ama şimdi o öldü.

Tıbben tedavi edilemeyen kalp rahatsızlığı olan oydu, ama ölen oydu. Sadece üç ay ömrü kaldığı söylenen oydu, ama ölen oydu.

Acı veriyor. Çok acı veriyor.

Savaşı kaybetti ve çığlık attı.

Acı ve ıstırap dolu başka bir yüksek çığlık dudaklarından döküldü.

BÖLÜM 40. ACIYI BEŞİNCİ BOYUTU.

Wolfaraine yenilmiş görünüyordu.

Yorgun ve bitkindi. Ama uyuyamıyordu. Uykunun onu terk etmesi onu şaşırtmadı.

Duşunu yeni almış, yatağın kenarında oturuyordu. Serin ve sıcak hissetmesi gerekirdi, ama sıcak hissediyordu. İçindeki diğer yarısı çok huzursuz ve gergindi, bu da durumuna yardımcı olmuyordu.

Kral Kurt öne atıldı, göğsünü tırmaladı, dişlerini gösterdi ve öfkeyle uludu. Eşlerinin yaydığı derin keder, kurdu çılgına çeviriyordu. Ama Kral Puma, tamamen farklı bir nedenden dolayı öfkeliydi.

İçinde yüksek sesle kükredi, köşeye sıkışmış bir aslan gibi etrafta dolaştı, pençeleri kan akıtmak ve et yemek için sabırsızlanıyordu. Son altı gündür, puma o kadar öfkeliydi ki, onlara zarar veren insanı öldüremezdi ve bu yüzden ona zarar vermeye, onu tırmalamaya başlamıştı.

Wolfaraine acıyı hissedemiyordu. Buna kıyasla on iki kat daha fazla acı veren başka acılar vardı.

Derin bir nefes aldı. Diğer yarısını evcilleştirmeye çalışacak irade ya da gücü yoktu, bu yüzden uğraşmadı. Burada, yatak odasında, gözlerden uzak ve nihayet yalnızken, her şeyi hissetmeye izin verebilirdi. Teslim olabilirdi.

Sonunda, onun eşleri olduğunu öğrendikten sonra kurtun neden ona anında kapıldığını anladı. Kurt, puma gibi insanlara karşı büyük bir nefret besleyen bir parçasıydı, onu çok çabuk kabul etti ve puma insanlara karşı öfke ve nefret içinde yalnız kaldı.

Parmakları elindeki yüzüğü oynatıyordu. Altın rengi mücevher parlıyordu. Bu yüzük, karanlık bir topun içindeki tek güneş ışığıydı.

Alphose ona yüzükle ilgili haberi verdiğinde şüpheli davranmıştı, ama Alfred'in söylediği yere gidip altın rengi parıldayan mücevheri gördüğünde şüpheliği ortadan kalktı.

Yatak odasına girdiğinde yaptığı ilk şey, yüzük kaybolduktan sonra sakladığı yüzüğün kalan incisini bulmak ve onu hak ettiği yere takmaktır. Artık yüzük tamamlanmıştı ve parlıyordu.

Ancak, bu onun acılarını hafifletmiyordu. Kalbindeki ağırlığı hafifletmiyordu. Eskisi gibi değildi.

Ağzının bir tarafı, içi bu kadar boş olmasaydı bir gülümsemenin gölgesine benzeyecek bir şekilde seğirdi. Yüzük asla iyileştirmez, ancak hafifletir.

Bugün, kalbindeki yanmayı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyordu. Muhtemelen yüzük onun bunu hak ettiğini düşünüyordu.

Somurtkan.

Adı Hazel Smith. Adı

Ismena.

O, tüm bu sesleri engelleyebilmeyi dileyerek gözlerini sertçe kırptı, ama bu boşuna bir çabaydı, bu yüzden uğraşmaya bile tenezzül etmedi.

Kız hep somurtuyordu. Kurt ne kadar onu korkutmaya çalışsa da, dişlerini gösterip sürekli ona hırlasa da, kız onlardan hiç korkmuyordu. Dudaklarını büzüp somurtuyor, parlak kahverengi gözleriyle ona dik dik bakıyor, sonra ondan birkaç adım uzaklaşıp yere çöküyor ve ona her şey hakkında hikayeler anlatmaya başlıyordu.

O kız, onun en büyük suçluluk duygusuydu. O cehennem çukurunda ölenler, onun sürü arkadaşları değildi. Tecavüz etmeye zorlandığı dişi sürü arkadaşları değildi. Nalaila değildi. O kızdı.

Küçük kızı düşünmek bile kalbini kanatıyordu. Nalaila ile eşleştirildikten sonra travma yaşamış, midesi bulanmıştı.

Kız kardeşini uzun günler boyunca görmediğinde ve haber almadığında endişe onu kemiriyordu.

Sadece o canavarlar onu yine uçurup, kız kardeşinden çok daha kötü bir kurban getirdiler. Melodik sesi ve parlak kahverengi gözleriyle ona cesurca hikayeler anlatan küçük kız. Kendi kız kardeşinden bile daha küçük olan kız.

Onu içeri sürüklerken, o korkusuz mutlu gözler artık o kadar da korkusuz değildi. Ağlıyordu, onu dışarı çıkarmaları için yalvarıyordu. Pouty uyuşturulmuştu, küçük kızın vücudu o kadar şaşkındı ki, kendi uyuşturucu sisinden bile bunu hissedebiliyordu.

Uyandığında kanı gördüğünde - her zamanki gibi çok fazlaydı - kalbi soğudu. Acı içinde ölüyordu, ama aynı zamanda kendini daha iyi hissediyordu. Kız öldü.

Ölmesi daha iyiydi. Bugün olanların travmasıyla hayatının geri kalanını yaşamak zorunda kalmayacaktı. Bu laboratuvarı, onun kafesinde olanların dehşetiyle hayatının geri kalanını yaşamak zorunda kalmayacaktı.

Pouty daha iyisini hak ediyordu. O küçük kız çok daha iyisini hak ediyordu. Keşke onun gibi bir adamla hiç tanışmasaydı.

O öldüğü için, onunla ilgili anıları kalbinin en derinlerine itmeye çalışmış, kilitleyip anahtarını atmıştı. Aklını kaybetmemek için tek yolu buydu. Ona güneşin doğup battığı gibi bakan, onun asla yanlış yapmayacağını düşünen küçük kıza yaptıklarından sonra hayatta kalabilmesinin tek yolu buydu. Ona asla zarar vermeyeceğini düşünen kıza.

Ama o ölmedi.

Hayır, Pouty hayattaydı ve ona yaptıkları yüzünden hayal ettiğinden daha kötü şeyler yaşamıştı. Alfred'in onun yaşadıklarını ayrıntılı olarak anlattığı ses, Alfred'in midesine yumruk gibi indi. Sadece bunu düşünmek bile boğazına kusmuk geldi.

Havada bir çığlık yükseldi. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha.

O kadar çok acı ve ıstırap doluydu ki, yüz mil içindeki her changeling onları hissedebilirdi.

Wolfarlane'nin omuzları gerildi. Yüzüğü çekmeceye koydu, ayağa kalktı ve yatak odasından çıkıp onun odasına doğru yürüdü. İçindeki kurt vahşi bir hayvan gibi çılgına dönmüşken nefes almak çok zordu.

Kızın yatak odasına girdi, otomatik olarak yatağa baktı, ama kız orada değildi. Ağlama seslerini takip etti, odanın derinliklerine doğru yürüdü ve kızı yerde otururken buldu. Kız, kederine, sefaletine o kadar kapılmıştı ki, yatak odasında artık yalnız olmadığını fark etmemişti.

Ismena, güçlü bir el omzuna dokunduğunda hafifçe irkildi. Tekrar ona uzanan ve onu kaldırmaya çalışan o güçlü kolların tanıdık kokusunu alınca titredi.

Sonra, onun kollarında buldu kendini. Adam yatağın kenarına oturdu, onu kucağına oturtup göğsüne çekti. Hıçkırıklar boğazını parçalıyordu, onları tutmaya çalışmadı.

"Sorun yok, Ena. Hepsini dışarı çıkarabilirsin. Ben yanıdayım." Saçlarına fısıldadı, eli teselli edici bir hareketle sarı saçlarını okşadı.

Nedense, onun sözleri onu daha da ağlattı. Ismena, kalbi göğsünde parçalanıyormuş gibi hissediyordu, kelimenin tam anlamıyla parçalanıyordu. Titriyordu, çocukluğundan beri onu koşulsuz seven adamın yasını tutarken sesi onun göğsünde boğuklaşıyordu.

Babası. Zavallı babası...

"Çok... acıyor. Çok acıyor, Wolfie." dedi boğuk bir sesle. Eli göğsünü sıkıca kavradı. Belki sıkıca tutarsam, kırılmayı durdurur.

Yakınlarına teselli vereli çok uzun zaman olmuştu. Muhtemelen, uzun yıllar sonra hala iyileşemeyen kız kardeşi dışında, ona yakın olan herkes ölmüştü. Bir alfa ve kral olarak, halkı ona ihtiyaç duyduğunda onları teselli ederdi, ama bu aynı şey değildi, özellikle de kollarındaki kadın onun eşi olduğunda.

Elini kadının yumruğuna doladı ve onu göğsünden uzaklaştırdı, sonra kadını düzelterek göğsünü kendi göğsüne yerleştirdi ve onu kendine daha sıkı sarıldı.

daha sıkı tuttu.

Sonra Kurt, teselli edici bir hareketle göğsünden uzanarak ona süründü ve onu sakinleştirdi. Gözlerini kapattı ve eğilerek onu göğsüne daha sıkı bastırdı ve çenesini, yanağını onun saçlarına sürttü.

Ismena'nın vücuduna sıcaklık yayıldı, acıyı hafifleterek en şiddetli kısmını köreltti. Acı hala oradaydı ama eskisi kadar ezici, boğucu değildi.

Ismena ağladı ve çok uzun bir süre ona sarıldı, o da onu kucakladı. Gece uzayıp gitti. Ay ışığı, karanlık gecede birbirine yapışmış acı çeken çifte gölgeler düşürdü.

Sonunda, Ismena kıpırdadı. Wolfaraine bunu bir işaret olarak aldı ve ondan ayrıldı. Ismena'nın ağzından hıçkırıklar ve hıçkırıklar sırayla çıkıyordu, vücudundaki titreme de dinmişti. Ismena tekrar çevresinin farkına vardı ve onu kucaklayan, teselli eden, özverili adamın varlığını fark etti.

"Çok teşekkür ederim," diye içtenlikle fısıldadı. "Buna ihtiyacım vardı."

"Nasıl hissediyorsun?" Yorgun mavi gözler, maskelenmiş acıyla ona baktı.

"Daha iyi." Artık acısı dinmişken, onun acısını hissedebiliyordu.

"İyi." O da yataktan kalktı, kız onun vücudundan aşağı kaydı ve o, kız ayakları üzerinde durana kadar ona nazikçe yardım etti. Sonra, ondan uzaklaştı.

Ardından gelen sessizlik gerginlikle doluydu, garip bir hava vardı. Onun gitmek istediğini anlayabilirdi, kapıya özlemle bakıyordu. Ama nedense Ismena onun gitmesini istemiyordu.

Az önce kendini hiç düşünmeden onu içtenlikle teselli etmişti, ama yine de aralarındaki mesafeyi hissedebiliyordu. Konuyu olduğu gibi bırakmak ve sözleri söylememek hiçbir şeyi çözmiyordu. Bunun hakkında konuşmaları gerekiyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Yarı karanlıkta, onun kaskatı kesildiğini gördü. "İyiyim. Sen uyu, Ismena." Dönüp gitmek üzereydi.

"Babam için üzgünüm." dedi, sözleri onu durdurdu, "Hayattayken defalarca özür dilediğini biliyorum ama bunu söylemem gerekiyordu. Ben..."

"Hiçbir şey söylemene gerek yoktu, Ismena. Tanrılar, *benden* özür mü diliyorsun?" Dönerek ona baktı, "Tam olarak ne için özür diliyorsun? Seni acımasızca tecavüz edip, hayatını kaybedene kadar çok acı çektirdiğim için mi özür diliyorsun?"

Kız titredi, "Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"

Adam başını salladı, geniş omuzları gergin, iri vücudu gerginlikle doluydu. Kapıdan uzaklaşarak pencereye doğru yürüdü, kollarını kavuşturdu ve boş boş dışarıya baktı.

"Anılarını kafamdan silmek için çok uğraştım, bu yüzden seni tanımadığım için şaşırmadım. Tahmin etmeliydim. Tüm işaretler oradaydı. Aynı cesaret, aynı kahramanlık, aynı inatçı kahverengi gözler." Boğazını sıkıca yuttu. "Kurtun hemen sana aşık olmasına şaşmamalı."

"Wolfaraine..."

"Sorduğun soruya cevap vermek gerekirse, iyi değilim Ismena. Nasıl iyi olabilirim ki? Az önce, laboratuvarlarda istismar ettiğim kadınlar arasında eşimin de olduğunu öğrendim."

O yaklaşıp elini onun sırtına koydu. O, sanki dokunuşu onu yakmış gibi geri çekildi. Acı vericiydi, ama Ismena tekrar ona uzanmamak için parmaklarını yumruk haline getirdi.

"O kız, karanlık ve ıstırap dolu bir dünyada en parlak şeydi. O kadar çok ışığı vardı ki... Sonra, bir gün, onu söndürdüm. Tıpkı küçük kız kardeşimin ışığını söndürdüğüm gibi." Boğazı o kadar kurumuştı ki, ağrıyor gibi hissediyordu. Yine sıkıca yuttu.

"Senin suçun değildi."

O güldü. Daha önce hiç bu kadar boş bir ses duymamıştı.

"Uyandıgımda biraz daha iyi hissettim, biliyor musun? Sen öldün, bu da artık acı çekmeyeceğin anlamına geliyor. Ve senin anılarını bu kadar sert bir şekilde uzaklaştırırsam, en azından biraz akıl sağlığımı koruyabilirim." Onun kabuslarını hatırlayınca gözle görülür şekilde titredi. "Hiç bilmiyordum..."

"Onun hayatta olduğunu, acı çektiğini, sekiz yaşındaki bir kızın asla yaşamaması gereken travmalar yaşadığını bilmiyordum. Baban her şeyi ayrıntılı olarak anlattı, Ismena. O zaman, suçluluk duygusunun on sekiz yıldır onu terk etmediğini ve bir gün bile unutmadığını söylediğinde ona gerçekten inandım. Çünkü ben de asla unutmayacağım."

Ondan yayılan ıstırap o kadar büyüktü ki, Ismena bunu ruhunun derinliklerinde hissetti. Gözleri yine yaşlarla doldu. Ona nasıl ulaşabilirim? Ona ulaşabilecek miyim?

"Wolfaraine..." Artık bu dürtüye karşı koyamayan kız, onu biraz olsun teselli etmek için elini tekrar sırtına koydu.

Ama tıpkı önceki gibi, en ufak bir temasa bile dayanamıyormuş gibi, onun dokunuşundan anında uzaklaştı.

Sesi tonusuzdu: "Küçük kız kardeşim, ona yaptıklarımın travması yüzünden bunca yıldır kurt formunda sıkışıp kaldı. Hepsi benim gibi bir kardeşi olduğu için. Bunca yıldır bununla yaşamaya çalıştım ama çok zordu, Ismena. Çok zordu."

"Benim için de kolay değil Wolfe, ben de senin kadar mağdurm. Ama kimi suçlayacağımı biliyorum ve o asla sen değilsin. Kendini suçlamayı bırak. Burada canavar olanlar o doktorlar, sen değilsin. Sen de bizim kadar mağdursun."

"Benim yüzümden rahmini kaybettin, hayatını kaybettin. Sana yaptıklarım o kadar travmatik oldu ki, hayatta kalabilmek için anılarını kaybetmek zorunda kaldın. Ama anılarını kaybetmene rağmen, her gece kabuslar görmeye devam ettin, çünkü beynin unutmuş olsa da, bilinçaltın asla unutmadı. Hepsi benim gibi bir erkekle tanıştığın için." Sonra dönüp ona baktı. Gözleri cam gibiydiler ve...

Onu hiç bu kadar yenilmiş görmemişti. Sanki dünyası gerçekten sona ermiş gibi omuzları çökmüştü. Sanki duygularının acısı dünyanın ağırlığı kadar ağırdı ve üzerine çökmüştü.

Gözleri yaşlarla doldu ama yine de o çok iyi bildiği boş bakışla ona doğru bakmaya devam etti. Ismena, onun ağladığının farkında olmadığına neredeyse emindi.

Gözlerinin içine bakarak, "Ben güçlü bir erkeğim, biliyorsun. Ne kadar güçlü ve kudretli olduğumu biliyorum. Bunca yıldır, aklımı kaybetmemek için, hayatta kalmak için gücümü ve irademi korudum. Ama benim de dayanabileceğim bir sınır var. Ben bile..."

"Wolfa..." diye araya girmeye çalıştı.

"...kırılma noktam var. Baban bana tüm hikayeyi anlattığında ne düşündüm biliyor musun?" Titreyerek nefes aldı, "Keşke on sekiz yıl önce ölseydim. Keşke o laboratuvarlardan hiç kurtulmasaydım."

Gözlerini kırpmadan bir damla daha yaş düştü, "Ama o öldükten ve bu yeni bilgiyle altı gün geçirdikten sonra, kalbimi parçalayan acıyla... Keşke hiç doğmasaydım."

BÖLÜM 41. KENDİNDEN NEFRET: Nasıl İyileşebilirim? İyileşebilirim...?

Gözyaşları göğsüne sıçradığında, sanki hiç görmeyi beklemediği bir rüya gibi, çılgınca gözlerini kırptı. Ağladığının farkında değildi.

Derin bir nefes aldı ve gözlerinden ve yanaklarından akan sıvıyı sildi.

"Bu senin hatan değildi, Wolfaraine. Neden her şeyin suçunu üstleniyorsun?" Ismena şiddetle sordu, "Sen uyuşturulmuştun. Kendini uyuşturmadın. Onlar seni uyuşturdu. Hepsi onların hatasıydı."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Gördüğün kabuslar, sana yaptıklarım yüzünden. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bana yaptığın şey yüzünden olduğunu biliyor muyum? Evet, biliyorum." Şüpheli bir ifadeyle, ciddi bir yüzle cevap verdi.

O dönüp ona baktı. Boğazı titredi, "Sonunda o anıyı hatırladın mı?"

"Evet," gözlerini kaçırdı, "Biraz bulanık ama artık tamamen boş değil. On sekiz yıl geçti."

"Baban öldüğünü söyledi. Uzun süre mücadele ettin ama çok ağırdı ve öldün. Hayatına son verdim. İki kez."

"Ve sen hayatımı kurtardın. İki kez." Kız şiddetle, "Senin kanın damarlarımdan akıyor, bu da senin sayende o hastanede ölmeyeceğimi hatırlatıyor. Üç ay ömrüm kalmıştı... üç. Koroner kalp hastalığı teşhisi konmuştu ve sadece üç ayım vardı."

yaşıyorum ama sen benim hayatımı kurtardın. Üç aydan fazla süredir buradayım ve hiç bu kadar canlı hissetmemiştim."

Burun delikleri genişledi ve öfkeyle homurdandı, "Senin dünyanızın tıbbıyla tedavi edilemeyen bir kalp hastalığına aniden yakalanmanın tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bununla ne demek istiyorsun?" Kaşları karışıklıkla çatıldı.

"Benim kanım senin damarlarında akıyor." Her şeyi cevaplamış gibi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "Naturiah'da birkaçımız, A+ kan grubuna sahip R:R adlı bir genotipe sahibiz. Ben de bu çok az sayıdaki kişiden biriyim. Kanım, yapılmaması gereken bazı çok güçlü, olağandışı şeyler yapabilir; örneğin, seni hayatta tuttu. Ama bazıları için, kendi kanlarıyla temas ettiğinde anında öldüren ölümcül bir zehir."

"Kanım baskındır, kan dolaşımına ne kadar az girerse girsin. Bu, senin dünyandaki ilaçların hiçbir işe yaramayacağı bazı hastalıkların olacağı anlamına gelir. Benim kanım damarlarında akmasaydı, kalp hastalığının senin dünyanda tedavi edilebilirdi, ama akıyordu, bu yüzden Naturiah'ın ilaçlarına ihtiyacın vardı."

Aniden, bazı şeyler yerine oturdu. Büyürken, bazı günler şiddetli baş ağrıları çekiyordu, ama hangi ilacı alırsa alsın, ağrı geçmiyordu. Ağrı onunla kalıyor ve sonunda kendiliğinden geçiyordu. Ama insan ilaçları onu asla iyileştiremiyordu.

"Lanet olası canavar insanlar." Acı bir şekilde, "Bizim üzerimizde deneyler yapıyorlar, bizim kanımızı kendi çıkarları için kullanabileceklerini düşünüyorlar, hiçbir şeyden haberleri yok. Her mucizenin bir bedeli vardır. Beni o zaman tanışmamış ve Naturiah'a gelmemiş olsaydın, ölmüş olurdun, Ismena."

"Ama geldim. Buradayım, seninle birlikteyim. Ve sen yine hayatımı kurtarıyorsun." Bir adım öne çıktı, gözlerine bakarak, yumuşak ama cesurca, "Hayatımdaki önemini çarpıtarak her şeyi itibarsızlaştırmaya çalışsan da, bu pek çok şeyi değiştirmez."

"Anlamıyorsun, değil mi?" diye sordu, gözleri acıların ardında soğuk ve sert. "Benimle tanışmamış olsaydın, ölmeyecektin ya da *hiç* ölmeyecektin." Hiç bağırmadı, ama buna gerek de yoktu. Sözleri yeterince etkileyiciydi.

"Ama seninle tanıştım, değil mi? Seninle tanıştım ve buradayım. Ve hala hayattayım."

"Tanrım, tabii ki bu kadar uyumluyuz." Onu dinlemiyordu. Kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Başından beri çok uyumluyduk. Açlık kontrol edilemezdi. Hala da öyle." Bir duraklama. "Hissettiğin her güçlü duyguyu pratik olarak hissedebiliyorum ve henüz eşleşmedik bile. Kurt'un seni hemen istemesine şaşmamalı. Sen Pouty'din ve damarlarında benim kanım akıyor."

Ismena üşüdü, kollarını kendine doladı. Onun kollarını istiyordu, ama bu boş bir hayal olabilirdi. Gözlerindeki kendinden nefret edişi sarsıcıydı.

Yüzündeki sertlik biraz azaldı. "Benim için hamile kaldın."

Kalbi hızla çarptı. Tüm bunlar ona hala yeni geliyordu. Bir rüya gibi. "Hala bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. Sekiz yaşımdaydım..."

"Ve sen benim eşimdin. Çiftleşme ritüelleri olmasa bile, bu mümkündü çünkü sen benim eşimdin ve babanın dediğine göre zaten adet görüyordun. Annen laboratuvarlarda çalışmaya başladığında, eşin orada olduğu için aylık akışın erken başladı."

Tanrım, her şeyi kafasında oturtmakta zorlanıyordu, ama bir şekilde mantıklı geliyordu, özellikle de Nalaila'ya dokunmaya zorlandıktan sonra başına gelenlere bakılırsa.

"Biliyorsun, çocuk sahibi olup onu kaybetmektense hiç çocuk sahibi olmamak daha kolaydır." O kadar alçak sesle konuştu ki, neredeyse ne dediğini anlamadı.

Ama duydu ve bu onun kalbini sızlattı. "Üzgünüm, Wolfie." Tekrar

dönerek, parlayan mavi gözleri onu buldu, "Sakın..." Sözüünü kesti ve sakinleşmek için kendini zorlar gibi derin nefesler aldı. "Bunun için sakın özür dileme. Senin hatan olmayan bir şey için özür dileme. Sana tecavüz ettim. Seni erken hamile bıraktım. Rahmini kaybetmene neden oldum."

Rahmi söz konusu olduğunda kalbi acıdan sızladı. Tanrı bilir, sessizlik içinde, tamamen yalnızken ve onun

onu dinlemeyecek—rahmini kalıcı olarak kaybettiği için yas tutacak. Onu bunun için asla suçlamayacak.

"Bütün bunlar bana acı veriyor, Ismena. Sadece bir kişiyle konuşabiliyorum. Bir insana bu kadar çok şey nasıl olabilir? O başını salladı, "On sekiz yıl önceydi ama sanki dünmüş gibi geliyor."

"Evet, öyle Wolfe, çünkü kendini iyileşmeye izin vermiyorsun."

"İyileşmek mi? Az önce iyileşmek mi dedin? Her şey burada yaşarken nasıl iyileşebilirim?" Göğsünü işaret etti, "Baktığım her yer hayatımın dehşetini sürekli hatırlatırken nasıl iyileşebilirim? Aklımı zorlukla koruyan, neredeyse vahşi bir yanımla varken nasıl iyileşebilirim? On sekiz yıldır insan şekline giremeyen bir kız kardeşim varken, ona acımasızca zorladığım için yaşam arzusunu yitirmişken nasıl iyileşebilirim?"

"Wolfe..."

"Yaşama isteği olmadığı için özgürlük ve temiz hava için gece dışarı çıkmayan bir kız kardeşim varken nasıl iyileşebilirim? Kurtadam alfa'larımdan biri, esaret altında benimle eşleştirildiği ve daha sonra öldüğü için eşini sonsuza kadar kaybettiğinde nasıl iyileşebilirim? Ebeveynlerim esaretimin dehşeti yüzünden öldüklerinde nasıl iyileşebilirim? Zihnimde her şeyi tekrar tekrar yaşarken geceleri uyuyamadığımda nasıl iyileşebilirim? Kız kardeşimden daha fazla haksızlık ettiğim kız hayatta ve ona karşı işlediğim tüm günahlar birbiri ardına karşımda dururken nasıl iyileşebilirim?"

"Wolfe..." Gözyaşları yüzünden akıyordu. Hayatında hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Bu sefer onu sadece dışlamıyordu, ona ulaşmak için deneyebileceği her kapıyı da yüzüne kapatıyordu.

"Neden iyileşemediğimi, neden iyileşemediğimi Ismena, saatlerce anlatabilirim ve bütün gece burada kalırız." Ondan uzaklaşırken çok yenilmiş görünüyordu. "Bazen, hiç hayatta kalmamış olmayı dilerdim."

"Böyle konuşamazsın." Ona, onun kendisine verdiği aynı rahatlığı vermek istiyordu. O onun eşiydi, o ona aitti. Ona, onun kendisine yaptığı gibi kollarında tutmasına izin verirse, ona verdiği aynı rahatlığı verebileceğine inanıyordu. Ama o izin vermiyordu.

Onun kendisine dokunmasını bile istemiyordu. Onun dokunuşundan defalarca çekildi, bazen bunu yaptığının farkında olup olmadığını merak etti.

"O cehennem çukurundan asla kurtulmamalıydım. Daha kolay olurdu. Daha özgür. O zaman, böyle yaşamak zorunda kalmazdım, bununla." Hiçbir duygu göstermeyen gözleri, çok uzaktaki parıldayan yıldızları takip ediyordu.

"Kız kardeşin ne olacaktı? Sen ölseydin ona ne olurdu? Halkın ne olacaktı?" Ya ben? Ama bunu eklemedi.

Durduğu açıdan onun yüzünün tamamını göremiyordu, ama çenesindeki bir kasın seğirdiğini gördü. Hiçbir şey söylemedi.

"Hayatta kalmanın bir nedeni var, Wolfie. Sen güçlü bir erkeksin. Güçlü bir erkeksin. Naturiah'daki en güçlü erkeksin. Bunca zamandır harika işler başardın. Evet, acı vericiydi ve hayat zordu, ama tüm bu engelleri aşmakta çok başarılıydın. Bunca yıl hayatta kalmanın sebebi buydu. Senin dünyadaki hiçbir erkeğin, benim dünyamdaki hiçbir erkeğin hayatta kalamayacağı bir şeyi hayatta kalmanın sebebi buydu."

Beklenmedik bir şekilde, elini tekrar sırtına koydu. Sanki onun dokunuşu onu yakıyormuş gibi tekrar geri çekildi. Acıtıyor.

"Neden dokunmamdan kaçırıyorsun?" Kendini ikna etmeden önce ağzından kaçırdı.

"Hayır, çekmiyorum." dedi sert bir şekilde.

O, onun beline dokundu. Beyninin bu hareketi algılamadan önce, o irkildi.

"Evet, öylesin." Sesi titrediği için kendinden nefret etti.

Sonra, dönüp yüzünde bitkin bir ifadeyle ona baktı. "Yapamam... Ismena. Üzgünüm, ama yapamam. Bunu yapamam, ben..." Sıkıca yutkundu, "Bir ara vermem lazım. Bütün bunlardan uzaklaşmam lazım. Bu beni parçalıyor."

O, onun kendisinden ne istediğini anlamadı. "Ne demek istiyorsun? Şimdi ara verme zamanı değil. Şimdi birbirimize daha da yakınlaşıp bunu birlikte atlatmamız gereken bir zaman."

"Hayır. Ben olmadan da iyi olacağını biliyorum, Ismena. Şu anda başın çok dolu, ama ben olmadan da bunu atlatabileceğini biliyorum.

"Hayır," başını sallayarak ondan bir adım geri çekildi. Ve bir adım daha, "Hayır, hayır, hayır, yapamam..."

"Evet, yapabilirsin." Yüzü kapandı, ona boş bir ifadeyle baktı, "Sonuçta bizim ilişkimiz hiçbir zaman bir taahhüt ilişkisi olmadı, bunu biliyorsun, Ismena. Seni bu ilişkiye aldatarak sokmadım ya da sana sahte sözler vermedim, değil mi? Başından beri sana karşı dürüst oldum. Aramızdaki bu ilişki bir gün sona erecekti."

"Evet, ama bugün olmaz!" Aklının sesine karşı, içinden gelen bir çılgılık attı. "Bugün olmaz! Sen zaten çok şey yaşıyorsun, ben de çok şey yaşıyorum! Buna bir de bunu ekleyemem, bu çok fazla, Wolfie...!"

Elini kaldırıp yanağına dokunmak istedi ama dokunmadı. Bunun yerine, elini havada tuttu ve sonra tekrar yanına indirdi. "Sen güçlüsün, Ismena. Cesursun... şimdiye kadar tanıdığım tüm insanlardan çok daha cesursun. Bunu başarabilirsin."

Ama seni çok seviyorum! Her şeye rağmen, seni hala çok seviyorum! Beni uzaklaştırma, lütfen!!!

Bu sözleri ona haykırmak istedi. Artık ona dokunmaya bile tahammül edemiyordu. Ondan uzak kalamadığı için, utanmadan ona kalması için yalvarmak gibi delice bir dürtü duyuyordu.

Ama kendini zorlayarak ağzını kapalı tuttu. Senin gururun var, lanet olsun.

"Peki ya sen?" Sesi, hissettiği kadar titrek değil, güçlü çıkmış olmasına sevindi.

Adam gözlerini kaçırdı, "Yalnız kalmaya alışkınım."

Başka bir şey söylemek istedi, ama vazgeçti. Vücudu gerginlikten o kadar gergindi ki, yanlış bir hareket yapıp, sonuna kadar gerilmiş bir lastik bant gibi kopacağından korktu.

Biraz fazla zorlarsam, gözümün önünde kırılacaktı. Bu iyi bir kırılma mı, yoksa kötü bir kırılma mı olurdu? Bunu öğrenmekten korkuyordu.

"Ben..." Derin bir nefes aldı, "Her şey için özür dilerim. Hayatında benim gibi bir erkekle tanışmak zorunda kaldığın için özür dilerim. Sekiz yaşındayken sana yaptıklarım için çok üzgünüm. Her şey için özür dilerim, Ismena."

Üzülecek bir şey yok! Affedilecek bir şey yok! Senin suçun değildi!

O sözleri umursamadı, çünkü kaya üzerine su dökmekten farksızdı. Suçluluk duygusu, onun içinde derinlere işlemiştir.

Çenesini zorla açtı, "Peki, şimdi ne olacak?" "Yüzüğü buldum."

"Ne?" diye sordu, açıkça şaşırmış bir şekilde.

"Yüzük. Senin aldığın, elinden alınan yüzük. Baban, kız kardeşinin ameliyatı sırasında hastaneye saldıran Kurt Avcıları çetesinin liderinden yüzüğü aldı. Ölmeden önce Alphose'a yüzüğün yerini söyledi. Yüzük şimdi bende."

Yüzük bulunmuştu. Bu harika bir haberdir. Çok güzel bir haberdir, o yüzüğün onun için ne kadar değerli olduğunu biliyordu. Ama aynı zamanda, bu demek oluyordu ki...

Boğazı kurudu ve ona baktı.

"Evet," diye başını salladı. Sıkıca yutkundu, "İstersen Naturiah'ta kalabilirsin, ama artık Naturiah'tan ayrılmakta özgürsün, Ismena. İstersen gidebilirsin. Ailenin hiçbir tehlikeye maruz kalmaması için güçlü bir güvenlik önlemi aldım ve eğer kendi dünyana dönmeye karar verirsen, sana zarar gelmemesi için güvenliği iki katına çıkaracağım."

Gözleri sertleşti, "Laboratuvardaki tüm doktorları bulup öldürene kadar orada kalacaklar."

Kalbi parçalandı.

Bunu başka türlü tarif etmenin bir yolu yoktu, kalbi göğsünde milyonlarca parçaya ayrılmıştı.

Onun görüntüsü ve yatak odasının bir kısmı gözlerinin önünde bulanıklaşmıştı.

Gözlerine yeni gözyaşları dolarken her şey bulanıklaştı.

Ama o güçlü olacaktı, lanet olsun. En azından buradan ayrılana kadar öyle olmak zorundaydı.

Hayır

"Tamam. Her şey için çok teşekkür ederim," alt dudağı titredi. Onu sertçe ısırdı. "Birkaç eşyayı toplayıp şimdi gideceğim."

"Sabah gidebilirsin..."

"Hayır. Şimdi gideceğim." Gardıroba gidip birkaç eşyasını topladı. Çantasını hazırlaması iki dakikadan fazla sürmedi; eşyalarının çoğu Eline'in evindeydi ve şimdi oraya gidiyordu.

"Umarım şimdi insan dünyasına gitmeyi planlamıyorsundur. Lütfen gitme ..."

Kafasını salladı. "Merak etme, planım bu değil. Ölmek istemiyorum. Yakında kendi dünyama döneceğim ama o zamana kadar, geceyi veya sabahı nerede geçireceğim artık seni ilgilendirmez, Wolfie." Sesi yumuşak kalmıştı ama tonunda sert bir ifade vardı.

Çenesi sıkıldı ve çenesindeki bir kas seğirdi. Hiçbir şey söylemedi.

Kapıya doğru yürüdü. "Hoşça kal, Wolfie."

Lütfen, beni durdur. Gitmememi söyle... Geri dönmemi söyle. Bana sarıl ve bunu birlikte atlatacağımızı söyle...!

Kalbi içten içe ağlıyordu. Ruhu acı bir şekilde ağlıyordu. "Hoşça kal, Ismena." Sonunda dedi.

Kapının dışında, Ismena gözyaşlarının serbestçe akmasına izin verdi. Bundan daha büyük bir acı varsa, o da ölümden beş saniye önce gelen acı olmalı. Kalbi yanıyordu.

Yatak odasının içinde Wolfaraine, sessiz adımları kaybolana kadar dinledi.

Sonra, tüm kalkanları düştü.

Kapattığı tüm kapılar açıldı.

Pencerenin hemen yanındaki yere oturdu ve kapiya özlemle bakakaldı.

Gözyaşları sel gibi akmaya

başladı. Ve o gözyaşlarını

memnuniyetle karşıladı.

BÖLÜM 42. EN KARANLIK SAAT...

Ismena, Eline'in kapısını çaldığında saat sabahın 4'ü civarıydı. Neyse ki, uzun süre kapıyı çalmasına gerek kalmadı.

Kapı açıldı ve Elaine, yataktan yeni kalkmış gibi duruyordu. Uykulu gözleri, kapının arkasında duran kişiyi görünce netleşti.

"Ismena?" diye fısıldadı.

Ismena eve girdi, çantalarını ayaklarının dibine bıraktı ve Eline'e sarıldı. Puma dişi de ona sarıldı, kuleden çıktığından beri çok üşüyen Ismena'yı kollarının arasına aldı.

Eline'in kucaklamasında biraz sıcaklık hissedince, boğazından bir hıçkırık kaçtı.

Sonra bir tane daha, bir tane daha.

Neyse ki Eline, arkadaşının kollarında ağlarken ona hiçbir soru sormadı. Bunun yerine, onu sıkıca sarıp, teselli edici sözler fısıldadı.

Ismena ne kadar süre öyle durduklarını bilmiyordu, ama sonunda geri çekildi ve hafifçe burnunu çekti. Eline endişeyle ona bakıyordu, güzel yüzünde endişe damlaları vardı.

"Bir süre burada kalabilir miyim?" diye sordu Ismena, hafifçe burnunu çekerek.

"Tabii ki yapabilirsin. Asla sormana gerek yok, Mena." Eline, elini tutarak onu tanıdık oturma odasının derinliklerine doğru götürdü. "Ölümün eşiğinde gibisin. Konuşmaya başlamadan önce önce iyice uyu."

Ismena, ayakta durmakta zorlandığını itiraf etti. Fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak bitkin durumdaydı. Kalbi çok acıyordu ve başı şiddetli bir şekilde zonkluyordu. Gözlerinin şişliğinden dolayı neredeyse hiçbir şey göremiyordu.

Eline'in onu eski odasına götürmesine izin verdi. Kapıyı açtıklarında, Sandra yatakta uzanmış, rahatça uyuyordu. En iyi arkadaşı, uykusunda bile çok yorgun görünüyordu. Son birkaç gün içinde hep birlikte çok şey yaşamışlardı.

"Oh, onun uyuduğu yatak odasının bu olduğunu bilmiyordum. Diğer odaya bakalım." Eline onu söz konusu odaya götürüyordu bile.

Kapıyı açtıklarında, yatakta giysiler ve diğer aksesuarlar dağınık bir şekilde duruyordu. Eline dudaklarını ısırdı.

"Ben kanepede uyuyacağım." dedi Ismena.

"Asla olmaz," diye düşündü Eline içinden. Alphose, Sandra'yı bıraktığında, ona insan dünyasına yaptıkları yolculuk ve babasının ölümü hakkında biraz bilgi vermişti. Şu anda arkadaşı için yapabileceği en az şey, ona rahat bir uyku sağlamak.

Peki, büyük Kule yerine burada ne yapıyordu?

Eline sormadı. Hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, Ismena'yı kendi yatak odasına götürdü ve kapıyı açtı.

"Kanepede yatabilirim Eline. Mahremiyetine ne kadar değer verdiğini biliyorum..." "Senin yanında yatmamın bir sakıncası yok, değil mi?" diye araya girdi Eline.

"Hayır, sorun değil." Açıkçası, şu anda yalnız kalmak istemiyordu. Yalnız kalırsa, düşünmeye başlayacaktı. Ve şu anda düşünmek istemiyordu.

"Güzel. O zaman burada yatacağız." Eline çantasını gardıroba koydu ve arkadaşının yatması için yatağı hızla hazırladı.

Ismena yatağa girdi. Eline yorganı üzerine çekip yanına uzandığında, yorgun ve ağrıyan gözleri yine yaşlarla dolmuştu.

"Eline..." diye inledi acınacak bir şekilde.

Eline ona bir bakış attı ve yaklaşarak, "Buraya gel, tatlım," dedi.

Ismena hafifçe vücudunu kaydırarak aralarındaki mesafeyi kapattı. Eline onu kollarının arasına alıp rahatlatıcı, sevgi dolu bir şekilde sarıldı. "Uyu, Mena. Yarın yeni bir gün."

Ismena minnetle başını salladı, bu rahatlığa, bu sıcaklığa çok ihtiyacı vardı. Gözlerini kapattı, gözyaşları akmaya başladı ve uyumaya çalıştı.

Eline onu bir çocuk gibi salladı ve Ismena'nın anlamadığı, ama Naturiah'ın eski dilinde olduğunu bildiği bir şarkı söyledi. Yavaş yavaş, uyku acıları ve kalp ağrılarını bastırmaya başladı. Gerginliğinin kaybolduğunu hissetti ve uykunun sisi onu ele geçirdi.

"Keşke yarın hiç gelmese..." Ismena derin bir uykuya dalmadan önce fısıldadı.

Eline kolay ağlayan bir kadın değildi, ama o anda gözleri yaşlarla doldu. Puma, Ismena'dan dalgalar halinde yayılan acıyı hissedebiliyordu ve bu onu huzursuz ve çaresiz hissettiriyordu.

Hiç bu kadar yoğun bir duygu hissetmemişti. Her ne olursa olsun, Ismena'nın bunu atlatmasını diledi, umdu ve dua etti.

Neyse ki, Ismena'nın tekrar uykuya dalması uzun sürmedi.

Sonraki üç gün felaketti.

Ismena sürekli ağlıyordu. Eline, Sandra ile onu sakinleştirmek ve neşelendirmek için ne yaparsa yapsın, hiçbir şey işe yaramıyordu.

Sandra, insan dünyasında olan biten her şeyi ona anlatmıştı çünkü başka seçeneği yoktu, Eline ısrarla sorarken ve Ismena sürekli ağlarken. Eline'in Ismena'ya bir şekilde yardım edebileceğini ummuştu, ama şu ana kadar çabaları sonuç vermemişti.

Üç gün önce uyandığında Ismena'yı Eline'in yatağında uyurken gördüğünde, kalbi göğsünde ters dönmüştü. Alfa Kral ile arasında çok kötü bir şeylerin olduğunu biliyordu.

Ismena bunu doğrulamadı — konuşmaktan çok ağladı ve boşluğa bakarak durdu — ama Sandra, bunun doğru olduğunu anlamak için onun doğrulamasına ihtiyaç duymadı.

İsmena'ya yardım etmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar, ama o depresyonun daha da derinliklerine sürüklendi. Onu yemek yemeye, dışarı çıkmaya ya da herhangi bir şey yapmaya zorlamak zorunda kaldılar.

Sonra, üçüncü günün sabahı, o gece Kule'de olan her şeyi nihayet onlara anlattı. Ağlayarak anlattı.

Sandra da ağlıyordu, İsmena'yı bu halde görmekten nefret ediyordu. En iyi arkadaşı kilo kaybetmişti, üç gündür ağlamaktan yüzü şişmişti ve gözleri kalıcı bir kırmızı renk almaya başlamıştı.

Çaresizlik onu ve Eline'i öldürüyordu. Ama depresyonu, gözyaşları ve mutsuzluğu en kötüsü bile değildi.

En kötüsü dördüncü gün geldi. İsmena hastalandı.

Sandra onun yanında uyuyordu, sabah uyandığında elini uzatıp İsmena'yı uyandırmak için okşamak istedi, ama sonra vazgeçti. İsmena dün gece yarısına kadar ağlamıştı, daha fazla uykuya ihtiyacı vardı.

Sandra mutfağa gidip kahvaltı hazırlamaya başladı. Eline gece vardiyasındaydı, bu yüzden henüz eve gelmemişti. Kahvaltıyı bitirdiğinde Eline geri dönmüştü.

Eline doğrudan yatak odasına gidip hazırlanmadan önce dostça selamlaştılar. Birkaç dakika sonra, duşunu alıp eski ama ev gibi rahat yemek masasına oturdu.

"İsmena hala uyuyor, değil mi?" diye endişeyle sordu.

"Evet, ama kahvaltı için onu uyandırmam lazım. Ona kalsaydı, yine kahvaltıyı atlayacaktı."

"Bu iyi bir fikir. Ben onu uyandırırken kahvaltıyı hazırla." Eline kalktı ve İsmena'nın yatak odasına doğru yöneldi.

Yatak odasında Eline rahatça ona doğru yürüdü ve elini belinin altına koydu.

"Ne...!" diye haykırarak elini geri çekti. Sanki yanan bir ateşe dokunmuş gibi hissetti. Çok sıcaktı.

"Ismena...?" diye seslendi, elini tekrar koydu ve Eline onu hafifçe salladı. Cevap yoktu.

Adını söyleyerek onu tekrar tekrar salladı ama beklediği gibi, korktuğu gibi, Ismena uyanmıyordu.

Ismena'nın geçen hafta yaşadığı her şey ve tüm bunları kabullenme şekli göz önüne alındığında, vücudunun çökmesine şaşırmamalı. Eline, yatak odasından aceleyle çıkarken boğazına yükselen paniği yuttu.

"Mena nerede? Hala uyuyor mu?" Sandra, Eline'in Ismena'yı odada bırakıp çıktığını görünce sordu.

Ama Eline onu keserek, "Şifacı Harhan'ı çağırmalıyız. Ateşi çok yüksek, fırın gibi yanıyor. Damien'e Harhan'ın evine gitmesini söyleyeceğim." dedi.

"Ne!?" diye bağırdı Sandra, ama Eline çoktan kapıdan çıkmıştı. Dönüp yatak odasına koştu. Ismena, onu bıraktığı gibi hala uyuyordu, uykusunda hala çok huzurlu görünüyordu.

Görünüş aldatıcı olabilir, Sandra.

Kafasındaki o ses paniğini zirveye çıkardı. Bir saniye sonra Ismena'nın yanındaydı, onu uyandırmak için sallıyordu. Bunu defalarca yaptı, hatta daha da güç uyguladı.

Ama en yakın arkadaşı gözlerini açmadı. Tanrım, Tanrım, Tanrım...!

"Sakin ol Sandra, sadece ateş, sadece ateş, iyi olacak, iyi olacak," Eline'in geri dönmesini beklerken yatak odasında volta atarken bu sözler ona yardımcı olmuyordu.

Çok uzun sürmedi ve bu Sandra'yı şaşırttı.

"Damien, Harhan'ı aramak için aceleyle çıktı, bunun ne kadar önemli olduğunu anladığı için dönüşmüş haliyle gidiyor. Harhan otuz dakika içinde burada olmalı."

Böylece beklemeye başladılar ve bu onları çok zorluyordu. Şifacıyı beklerken sırayla Ismena'nın yüzüne soğuk su bastırıyorlardı.

Harhan nihayet geldiğinde, artık çaresiz durumdaydılar. O, tanıdık ve tanıdık olmayan otlarla Ismena'yı tedavi ederken sabırla beklediler. Onun talimatlarını izleyerek, ona verdiği sıvı otu kaynattılar.

Sandra, yaşlı adamın çantalarını toplayıp yatak odasından çıkmaya başlayana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Onun arkasında yürüdüler, odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapatana kadar kimse bir şey söylemedi.

Sonra yaşlı adam Eline'e döndü, "Bu yeterli değil, Eline. Reinbane otu ateşine iyi gelir, Solebane baş ağrısını giderir, daha iyi uyuması için ona Nillih gülü verdim ve enerji için Alamanda yaprakları. Bunların hepsi hastalığına iyi gelmelidir ama..."

"Ama onun ihtiyacı olan bu değil." Eline onun yerine cümleyi tamamladı, çok şaşırılmış görünmüyordu, aksine çok üzgün görünüyordu.

"Öyle." Harhan da aynı fikirdeydi, "Onun eşine ihtiyacı var. Alfa Kral'a ihtiyacı var. Bu sadece basit bir ateş değil, vücudunun ruh eşine duyduğu çaresiz bir özlem. Onun dokunuşu, bu bitkilerin hiçbirinin ona sağlayamayacağı kadar çok şey yapacak ve ikisi birleştiğinde, yirmi dört saat içinde ayağa kalkacak."

"Teşekkürler, Harhan." Eline derin bir nefes aldı.

"Hiç sorun değil. Dün Kule'deydim çünkü Alfa Kral'ın da baş ağrısı için bir şeye ihtiyacı vardı."

"Gerçekten mi?"

Yaşlı adam üzgün bir ifadeyle başını salladı. "Sadece baş ağrısı olmadığını anlayabiliyordum. Ama Alfa Kral'ın ne kadar inatçı olduğunu bilirsin, daha fazlasını yapmama izin vermedi. Onun için endişeleniyorum çünkü sağlığının bozulması ve tamamen çökmesi sadece an meselesi.

Arkasını, kapalı kapıyı baktı. "Aralarında ne olduğunu bilmiyorum, ama aralarındaki mesafe onlara zarar veriyor. Her ne ise, umarım çabuk çözülür. Bu sadece eşleşmiş çiftlerin başına gelir, ama ben

Alfa Kral ve eşinin uyumluluğunun çok yüksek olduğunu fark ettim, belki de bu yüzden olabilir."

Ayrıca, onun kanı Eline'in damarlarında akıyor. Ama Eline hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, ona tekrar teşekkür etti.

Harhan kapıya doğru yürümeye başladı, "Ona göz kulak ol, özellikle gece yarısı. İyi beslendiğinden emin ol. Ateşi tekrar yükselirse, bıraktığım bitkileri uygun şekilde kullan."

"Öyle yapacağım."

Durdu, "En çok korktuğum şey, onun Crave Shock'a girmesi. Ya gerse?"

Eline alaycı bir şekilde güldü. Yaşlı adam artık çok, çok paranoyaklaşmıştı. "Henüz çiftleşmediler bile Harhan. Çiftleşmiş çiftler için bile bu çok nadir görülür. Şansı çok çok az."

"Haklısın, paranoyak davranıyorum. Elimde değil. İkisi birbirine çok uyumlu, bu da onlara sadece çiftleşmiş çiftlerin sahip olduğu özellikleri sergilemelerine neden oluyor. Kavga edip birbirlerinden uzak kalmalarından kaynaklanan bu hastalık bir vaka çalışması."

"Burada olan bu değil, Harhan. Ismena babasını kaybetti ve çok travmatik bir haber aldı. Günlerdir ağlıyor ve depresyona girdi. Hastalanması çok normal."

"Evet, haklısın." Yaşlı adam onunla aynı fikirde değil gibi görünüyor ve bunu saklamaya bile tenezzül etmiyor.

"Umarım öyle olmaz." Eline derin bir nefes aldı. Onu kapının önüne kadar geçirdiler ve kapıyı nazikçe kapattılar.

"Crave Shock nedir?" Sandra, tekrar yalnız kaldıklarında hemen sordu.

"Bazen, bir eş çok hasta olduğunda ve hayat arkadaşı yanında olmadığında; ara sıra ona dokunmak veya onunla sevişmek, vücudunun Crave Shock'a girmesine neden olabilir. Bu çok tehlikelidir. Bir kez başladı mı, eşinin müdahalesi olmadan on beş dakika içinde eşini öldürür."

"Tanrım, ne korkunç bir şey. Sadece on beş dakika mı? Kuleye ulaşmak bir saatten fazla sürüyor!"

"Bir saat, otuz yedi dakika. Değiştirilmiş formda oraya koştuğunda kırk beş dakika." Eline onayladı.

"Aman Tanrım. En iyi arkadaşım ölecek!"

"Ismena Crave Shock'a girmeyecek, Sandra. Dediğim gibi, bu çok nadir görülür ve sadece birbirinden ayrı olan çiftlerde olur. Kraliçe öldükten sonra Alfa Kral'ın babasını öldüren de buydu."

Sandra'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, "Gerçekten mi?"

Eline başını salladı, "Bu kolayca önlenebilirdi, durdurulabilirdi. Tek ihtiyacı olan çocuklarıyla temas kurmaktı, karısının genleri onlarda var. Tek ihtiyacı olan onların dokunuşuydu ama Crave Shock'a girdiğinde bunu reddetti. O kadar güçlüydü ki, Crave Shock'ta bile çevresinin farkındaydı ve konuşabiliyordu. Söylentilere göre Alfa Kral ona ulaşmak için elinden geleni yaptı, ama o sözlü olarak yardımı reddetti. Karısına katılmak istedi."

"Alfa Kral yalvardı, yalvardı, ama merhum Kral kararını vermişti. Alfa Kral'ın, orada durup onun ölümünü izlemekten başka seçeneği yoktu."

Sandra başını salladı, midesi bulanıyordu. Bir çocuğun başına gelebilecek en korkunç şey, ebeveyninin ölümünü izlemek zorunda kalmak ve hiçbir şey yapamamaktır. En iyi arkadaşını incitip onu uzaklaştırdığı için Alfa Kral'a kızgın olabilir, ama onun için gerçekten üzülüyor. Çok şey yaşamış.

"Umalım da Mena asla o duruma düşmesin," dedi, sinirli bir şekilde parmağını ısırarak.

Eline burun kıvırdı, "Mümkün değil."

Ismena'ya kahvaltı götürmeden önce sessizce kahvaltı yaptılar. Sandra ona yemek yedirirken, Eline soğuk suyla vücudunu sildi.

Ismena'nın gözleri kapalıydı, çevresinde olup bitenlerin neredeyse hiç farkında değildi ama neyse ki onu yemek yemeye ikna edebildiler.

Akşam olduğuunda Sandra endişeden kendini kaybetmişti. "Eline...?"

"Hmm?" Akşam bitkilerini vermişlerdi. Şimdi yatağın başında durmuş, onun huzursuz uykusunu izliyorlardı. Ismena, tekrar tekrar başını sallayarak sızlandıktan sonra tekrar uykuya daldı.

"En azından Alfa K'yi çağırmayı denemeli miyiz?"

"Keşke yapabilsek, Sandra. Ne kadar çok istediğimi bilemezsin." Eline dudaklarını ısırđı, "Ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ismena bundan hiç hoşlanmayacak."

Sandra, Eline'in haklı olduğunu bilerek iç geçirdi. Bir daha hiçbir şey söylemedi.

Sonraki iki gün sis içinde geçti.

Ismena'nın ateş i düşmedi ama ilaçlar ve bakım sayesinde durumu daha iyiydi.

En azından öyle sanıyorlardı.

Gecenin ortasında Ismena kasılmaya başladı.

Eline ve Sandra, olağandışı hareketi duyunca anında yataktan fırladılar. Onu izlemek için yanında uyuyorlardı ve uykuda bile yüksek alarmdaydılar.

"Neler oluyor?" Sandra panik içinde bağ ırmak istedi, ama sesi uykulu çıktı.

"Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!" Eline bağ ırarak yataktan fırladı.

Eline'in sesindeki korku, şok ve panik Sandra'yı yatakta dondu. Ç ılgın gözler Eline ile buluştu.

Arkadaş ının sesinde daha önce hiç böyle bir korku duymamıştı.

"Ne oluyor!?" Sandra, boğ azı korkuyla dolarak ç ığ lık attı. "N-Neden cildi k-kırmızıya dönüyor...!?"

"Crave Shock'a girdi! Ismena Crave Shock'a girdi!!"

BÖLÜM 43. CRAVE SHOCK.

"Ne!? Aman Tanrım! Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım!" Sandra, korkudan titreyerek bağırdı, "Ölecek mi!? En iyi arkadaşım ölemez!! Ölemez!!!"

Ismena'ya doğru koştu ve onu sertçe salladı. "Ena, dur! Ismena! Ismena!!!" Yüzünden gözyaşları akarken, Eline'e baktı, "Bir şey yap!"

Eline kıyafetlerini çıkarmaya başladı, "Ben onunla kalacağım. Git ve Alfa Kralı çağır! Acele et!!"

Sandra neden kıyafetlerini çıkardığını sormadı, bunun yerine başını salladı, "Gitmelisin, Eline. Ben yeterince hızlı olamam! On beş dakika mı!? Alfa Kral buraya gelmeden önce ölecek! Aman Tanrım!!!"

"Dokunuşumun, vücudumun dokunuşunun bir tür yardım sağlayıp sağlayamayacağını deneyeceğim," Eline, hissettiği kadar paniklemiş gibi görünmemeye çalıştı, çünkü vücudunun hiçbir şey yapamayacağını çok iyi biliyordu, çünkü o Alfa Kral değildi ve daha da kötüsü, onun sürüsü üyesi ya da akrabası bile değildi.

Bir kurt adam ya da kız kardeşinin bedeniyle Ismena'nın şansı daha yüksek olurdu, ama başka seçeneği yoktu. Hiçbir şey yapmadan duramazdı! "Alfa Kral'ı çağırmaya gidemem, o yüzden sen denemelisin. Dışarıda gördüğün herhangi bir puma şekil değiştireninden seni Kule'ye götürmesini rica et."

"Yapamam..."

"Denemelisin, Kassandra! Başka seçeneğimiz yok!" Eline sertçe bağırdı, "Git...! Hemen!"

Sandra boğazına yükselen korkuyu bir kez daha yuttu, "Tamam, tamam, gidiyorum, gidiyorum!" Sonra yatak odasından aceleyle çıktı.

Eline, ön kapının açılıp kapandığını duydu, tamamen çıplak bir şekilde yatağa tırmandı ve Ismena'nın kasılan vücudunu kavradı.

Hızlı hareketlerle, Ismena'nın vücudundan geceliği yırttı ve onu da çıplak bıraktı. Sonra, onları ters çevirdi; sırtı yatağa ve Ismena'nın vücudu onun üzerine yapışmış halde.

"Lütfen, bunu yapma. Lütfen, bunu yapma. Bunu yapma, lütfen. Tanrım, bunu yapma lütfen." Eline, Ismena'nın vücudunu sıkıca kendine sarıp, vücudunun dokunuşu algılaması için her yerine dokunarak tekrar tekrar mırıldandı. O Alfa Kral'ın değil, ama o bir changeling.

Umutsuzca dokunma terapisini sürdürürken gözyaşları yüzünden akıyordu. Yüzünü avuçlayarak, saçlarını öperek, omuzlarını ovuşturarak. Her yerini.

Ay Tanrıçası, lütfen bana yardım et. Lütfen bize yardım et!

Gece yarısıydı, ama Alphose hala Kule'deydi. Toplantı bir saat önce bitmişti, ama Wolfaraine onunla bazı evrak işlerini halletmesi gerekiyordu.

Hayatı boyunca Wolfaraine'i görmüş ve ona yakın olmuştu, onun tüm yönlerini gördüğünü sanıyordu. Tabii, zayıf yönünü hariç — onu kimseye göstermezdi — ama yanılmıştı. Son birkaç gün içinde onun farklı bir yönünü görmüştü.

Soğuk, mesafeli, kalpsiz ve acımasız. Kesinlikle, tamamen acımasız.

Ismena'nın hayatına girmesiyle Wolfaraine'in değiştiğini biliyordu — bu gözle görülür, bariz bir değişiklik değildi, ama yine de oradaydı — ama Ismena artık hayatında olmadan bunun ne kadar büyük bir değişiklik olduğunu hiç fark etmemişti.

Gözlerinde sıcaklık yoktu, görevlerini yerine getirirken ve yeni görevi üstlenirken yüzünde hayat yoktu.

Tesisler ve Kurt Avcıları ile ilişkili olabilecek her deney laboratuvarını arama görevi.

Bu akşamki toplantı, görevin ilerleyişi hakkındaydı. Ya da ilerleyişinin olmaması hakkındaydı. Beta Dane ve Sentinel Adams, Alpha King'in insan dünyasına gönderilen ama hiçbir şey başaramadan geri dönen Beta ve Sentinel olarak yaptıkları acınası işler hakkında soğuk ve mesafeli bir tonla azarlarken, sinirleri bozulmuştu.

Tesisler'e ait herhangi bir laboratuvar bulamamışlardı, tüm ipuçları çıkmaza girmişti. Wolfaraine dilini tutmadı ya da onların duygularını okşamadı, aksine, Dane ağlamaya başladı ve Adams altına işemek üzereydi - Alphose bundan çok emindi.

Son birkaç gün o kadar kötüydü ki, changelingler onu uzaktan kokladıklarında bile neredeyse saklanıyorlardı. Sentinel'ler yolundan çekiliyordu.

Alfalar da yolundan çekiliyor. Yapılacak en mantıklı şey bu.

Baş Sentinel Rodarh toplantıdan sonra ona yaklaşmış ve çok endişeli görünüyordu.

Tabii ki, Fil changeling neyin yanlış olduğunu sormadı çünkü hepsi neyin yanlış olduğunu biliyordu. Herkes Alfa Kral'ın eşiyle kavga ettiğini ve eşinin yakında kendi dünyasına geri dönebileceğini duydu.

"O her zaman çok korkutucu bir adamdı, ama onu daha önce hiç böyle görmemiştim." Rodarh şöyle diyordu: "Ratinus ona bağırdığında altına işedi, bunu biliyorum çünkü onun hemen yanında oturuyordum ve kokusunu aldım. O sıçan piçin ne kadar telaşlı olduğunu görünce gülerdim ve bu konseyde bana yaşattığı onca şeyden sonra onu o kadar sinirli görmekten biraz zevk alırdım, ama bunu yapamadım. Onu pek sevmem ama şu anda onun yerinde olmak istemezdim."

"Hmm." Alphose, ne söyleyeceğini veya ne yapacağını bilemeden homurdandı. Wolfaraine'e bu konuyu açmaya çalışmıştı ama ne zaman bu konuyu gündeme getirse, onu kesin bir şekilde reddetmişti.

Rodarh kafasını kaşıdı, "Sence, belki onu Vahşi Olanları avlamaya falan götürebilir misin? Savaşmak onu sakinleştirebilir, bilirsin."

Alphose, Fil changeling'e Wolfaraine'in üç gün önce onu ava çıkardığını ve çok sayıda Vahşi'yi keşfettiklerini söylemeye tenezzül etmedi. Wolfaraine onlara vahşice saldırdığında pek bir kavga olmadı.

Onlarla hayvan olarak savaşmak için diğer yarısına dönüşmedi bile - ki bu vahşi changelinglerle savaşmanın en iyi yoluydu - bunun yerine, hepsini insan formunda halletti. Ve onları kolayca alt etti ve en vahşi şekilde hepsini öldürdü.

Hayır, savaşmak ve avlanmak yardımcı olmayacaktı. Wolfaraine'i haline geldiği bu "duygusuz makine"den çıkarabilecek tek çözüm, uygulanabilir *olmayan* tek çözümdü.

Alphose gergindi. Rodarh ve diğer Alfalar ayrıldıktan çok sonra bile gerginliğini korudu. Çaresizlik onu öldürüyordu.

"Bugünlük bu kadar yeter. Yorgun olduğunuzu biliyorum. Evlerinize gidin." Tanıdık bir ses havada yankılandı ve geri kalan düşüncelerini paramparça etti. Alphose başını kaldırdı ve Wolfaraine'in masasının arkasından kalkıp önündeki kocaman kitapçığı kapattığını gördü.

Yorgundu ama kalıp konuşmak istiyordu. Ancak o sesi tanıyordu. Bu, arkadaşının sesi değil, Naturiah'ın Alfa Kralı'nın emir veren sesiydi. Hem de 'normal' Alfa Kralı değil, 'Ismena sonrası' Alfa Kralı.

Alphose ne zaman savaşacağını bilirdi ve bu seferki onlardan biri değildi. "Tamam."

Wolfaraine kısa bir baş sallama ile onayladı, onun yanından geçip koridordan kendi yatak odasına doğru yürümeye başladı, elleri arkasında, siyah pelerini dramatik hareketler yaparak dalgalar oluşturunuyordu.

Alphose başını avuçladı ve en çok ağrıyan yeri ovuşturdu. Gerçekten de uykuya ihtiyacı vardı, en azından son üç gündür devam eden korkunç ve inatçı baş ağrısından kurtulmak için.

Kule'den çıkarken, Cassandra'nın geceliğiyle kapılardan içeri daldığını ve onu durdurmaya çalışan tüm nöbetçi muhafızları

onu durdurmaya çalışan tüm nöbetçi muhafızları görmezden gelerek, Kule'nin girişine doğru koşarken gördüğünde çok şaşırdı. Ona doğru.

Onu görmeden yanından geçti, çevresine o kadar duyarsızlaşmıştı ki. "Kassandra? Neler oluyor? Neden buradasın..."

Onun sesini duyunca irkildi, döndü ve ona doğru koştu. "Alphose, Alphose, oh Tanrıya şükür, oh, Tanrıya şükür. Lütfen yardım et..."

"Ağlıyorsun. Neden ağlıyorsun?" Puma zaten yüksek alarmda. Alphose, onun ne kadar üzgün görüldüğüne ve sesine sarsılarak, burnundan nefes almaya zorladı kendini.

"Ismena ölüyor! Buraya gelmem elli iki dakika sürdüğü için çoktan ölmüş olabilir. En iyi arkadaşım ölüyor..."

"Sakin ol, sakın ol." Alphose, onu sakinleştirmeye çalışarak öne çıktı. Nefes nefeseydi, bayılmaması bir mucizeydi. "Ay adına, Kassandra, kalbin bu kadar hızlı attığı için kalp krizinden öleceksin. Sakin ol, ne dediğini anlamama izin ver..."

"Ismena Crave Shock'ta." Nefes nefese, onu aniden keserek söyledi. Gözlerinden yaşlar akarken, "Ismena Crave Shock'ta" diye tekrarladı.

Alphose'un bu tekrarlamaya ihtiyacı vardı çünkü gerçekten, onun ne dediğini anlamıyordu. Hayır, kelimeleri net bir şekilde duymuştu ama ona mantıklı gelmiyordu.

"Hayır, olamaz Kassandra. Bu çok uzak bir ihtimal olmasının yanı sıra, imkansız bile..."

"Üç gündür hasta. Ateşi sürekli inip çıkıyor, hiç iyileşmiyor. Harhan oradaydı, onu yatırdı ve tedavi için ilaçlarını verdi. Kitapta yazan her şeyi yaptık ama işe yaramadı ve sonra uyandığımızda kafası karışık, cildi kızarmış ve dişleri takırdayan bir haldeydi." Çok hızlı konuşuyordu, sözleri karışmıştı ama elinde değildi.

"NE!?" Alphose ruhunun bedeninden ayrıldığını hissetti. Bu belirtiler, özellikle de vücudunun renginin değişmesi, içinde bir korku topu oluşmasına neden oldu. Bu Crave Shock.

Ismena Crave Shock'a girdi.

Ismena *elli üç dakika önce* Crave Shock'a girdi!

Alphose, birkaç dakika önce çıktığı kapılardan geri koşmaya başlamıştı bile. Koşuyordu ve arkasında duyduğu ayak seslerinden Sandra'nın çok geride olmadığını anlayabilirdi.

Kalbi göğsünde çarparak merdivenleri üçer üçer çıktı. Vücuduna yayılan adrenalin, Wolfarlane'nin yatak odasına çıktığı her adımda artan paniğini gölgeleyemedi.

Tanrılar adına, bu kötü bir şaka
olsun. Tanrılar adına, Ismena ölmüş
olamaz.

Üçlemenin son kitabını bekleyin.

TÜM ALFALARIN ALFASI ALFA'LARIN ALFASI.

Bu yazarın diğerk kitapları;
ALFA KRALININ NEFRET EDİLEN KÖLESİ

"Soyun," diye emretti Kral Lucien, sesi soğuktu.

Danika bu gece için zihinsel olarak kendini hazırlamıştı, ancak bununla karşı karşıya kalmak ona korku saldı.

"Lütfen..." diye başladı ama bir hata yaptığını anlayarak ağzını kapattı.

Bir panter gibi ona yaklaştı ve saçını o kadar sertçe çekti ki başı geriye doğru savruldu ve acıdan çığlık atmamak için dudaklarını ısırıldı.

Gözlerinde pişmanlık yoktu. Sadece onu ürperten, saf nefret vardı. "Ya soyunursun ya da muhafızları çağırırım."

Elleri bornozunun yakasına gitti ve giysiyi bir arada tutan ipleri çözmeye başladı.

Tamamen soyunduktan sonra, bornozun yere düşmesine izin verdi.

Elleri titriyordu ama yumruklarını sıktı. Bu gece, şimdiye kadar tanıdığı en soğuk adamın elinde, en acımasız şekilde bekaretini kaybedecekti.

Ama bunu onurlu bir şekilde kaldıracaktı. Çenesini kaldırdı ve onun bir sonraki emrini bekledi.

"Yatağa uzan." Gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Sadece nefret.

.

.

Bir zamanlar, Salem krallığı ile Mombana krallığı birbirleriyle barış içindeydiler. Ancak Mombana kralı vefat ettiğinde ve yeni hükümdar Prens Cone tahta geçtiğinde bu barış bozuldu. Prens Cone her zaman güce açtı, her zaman daha fazlasını istiyordu. Taç giyme töreninden sonra Salem'e saldırdı. Saldırı o kadar beklenmedikti ki Salem buna hiç hazırlıklı değildi. Hazırlıksız yakalandılar.

Kral ve kraliçe öldürüldü ve prens köle olarak götürüldü.

Savaştan sağ kurtulan Salem halkı köleleştirildi; toprakları ellerinden alındı. Kadınları seks kölesi yapıldı.

Toprakları da dahil olmak üzere her şeylerini kaybettiler.

Kötülük, Prens Cone şeklinde Salem topraklarına çöktü. Salem prensi Lucien, kölelik döneminde öfkeyle doldu ve intikam yemini etti.

On yıl sonra, otuz yaşındaki Lucien ve halkı bir darbe düzenleyerek kölelikten kaçtılar. Saklandılar ve güç topladılar, korkusuz ve soğukkanlı Lucien'in liderliğinde gece gündüz eğitim yaptılar. Lucien, tüm varlığıyla topraklarını geri almak ve Mombana'nın topraklarını da ele geçirmek için kararlıydı.

Beş yıl sonra Mombana'ya pusu kurup saldırdılar.

Prens Cone'u öldürdüler ve her şeyi geri aldılar.

Zaferlerini haykırırken, Lucien'in gözleri Mombana'nın gururlu prensesi, Prens Cone'un kızı Prenses Danika'yı buldu ve ona kilitlendi.

Lucien, kimsenin sahip olamayacağı kadar soğuk gözlerle ona bakarken, ilk kez zaferi hissetti. On yıldır taktığı köle tasmaını elinde sallayarak prensesin yanına yürüdü. Ona yaklaştı ve hızlı bir hareketle tasmayı boynuna taktı.

Sonra, çenesini yukarı kaldırdı ve şimdiye kadar yaratılmış en mavi gözlere ve en güzel yüze baktı. Ona soğuk bir gülümsemeyle, kısa ve keskin bir şekilde, "Sen benim malımsın. Kölem. Seks kölem. Mülkiyetim. Sana fazlasıyla ödeyeceğim - sen ve babanın bana ve halkıma yaptığınız her şeyi." dedi.

Yüzünde sadece saf nefret, soğukluk ve zafer duyguları vardı.

Güncellemeler için Facebook'taki yeni sayfamızı takip edin:
kissleilaniauthorpage TikTok'ta: kissleilaniauthor
Yazar blogu: Yapım aşamasında.

TEŞEKKÜR.

Ailem: bana destek olduğunuz için teşekkür ederim. Her birinize minnettarım.

Faith Lucky: Yazar arkadaşım, sevgilim. Sevgin ve desteğin için teşekkürler.

David: Sen iyi bir arkadaşsın, benimle beyin fırtınası yaptığın, konuşmak ve yaşadığım stres hakkında şikayet etmek istediğimde beni dinlediğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum, sevgili arkadaşım.

Chomyriches: İş yükümü azaltarak hayatımı kolaylaştırdığın için teşekkürler sevgilim. Sen en iyisisin.

UB Yazarlarım: Kararlılığınız ve desteğiniz benim için büyük bir itici güç oldu. Hepinizi seviyorum.

Sevgili Facebook hayranlarım: Hepinizin desteği çok büyük oldu. Bana olan sevginiz ve dualarınız, en zor zamanlarda bana güç verdi, yıllar boyunca sürekli cesaretlendirdiniz ve eşsiz bir sadakat gösterdiniz. Her birinizi seviyorum.

İçindekiler

YAZARIN NOTU

ADANMA:

İçindekiler

BÖLÜM 1. AŞIRI ZEVK.

BÖLÜM 2. TANIDIK DUYGULAR VE ONUN DÖVÜLMEMEYEN AÇLIĞI.

BÖLÜM 3. ERTESİ SABAH.

BÖLÜM 4. HAZEL SMITH'İ ARAMA.

BÖLÜM 5. TESİSİN DEĞİŞİMİ. BÖLÜM 6. İNSAN

DÜNYASININ ÖNCESİ.

BÖLÜM 7. TUTKUNUN ACI VERİCİ

AŞAMALARI. BÖLÜM 8. ...AYRILIŞTAN

SONRA.

BÖLÜM 9. ÜÇGEN ÜÇGEN TEZAHÜR 10.

BÖLÜM 10. SALDIRI.

BÖLÜM 11. DOĞRU OLMAYAN BİR DUYGU.

BÖLÜM 12. ÖLDÜĞÜ DÜŞÜNÜLEN KİŞİ. BÖLÜM 13.

GEÇMİŞİN TAM HİKAYESİ 1.

BÖLÜM 14. GEÇMİŞİN TAM HİKAYESİ 2. BÖLÜM

15. KASSANDRA.

BÖLÜM 16. ARAMIZDAKİ DOSTLUK

BÖLÜM 17. İNANMAZLIK VE MESAJ.

BÖLÜM 18. ONU ÖZLEMEK. ONU ÖZLEMEK.

BÖLÜM 19. KALBİN YATTIĞI OKYANUS... BÖLÜM 20.

YANAN TUTKU CENNETİ. BÖLÜM 21. ONUN ÇEVRESİNDEKİ

ORMAN.

BÖLÜM 22. KONSEYİN ENDİŞESİ. BÖLÜM 23.

KARANLIKTA Fısıltılar.

BÖLÜM 24. BÜTÜN GECE: SENİNLE, SENİN İÇİNDE, SENİN

ETRAFINDA. BÖLÜM 25. ...NADİR, HARİKA BİR RUHUHAL.

BÖLÜM 26. ÇAĞRILMA. BÖLÜM 27.

UYANMA.

BÖLÜM 28. NATURIAH'IN ALFA KRALIYLA BULUŞMA.

BÖLÜM 29. İKİLEM.

BÖLÜM 30. TAHT: İŞKENCE GÖREN KURT.

BÖLÜM 31. KAOSUN GÖLGESİNDE.

BÖLÜM 32. GÖRÜNMEYEN ŞEYTANLAR. KARŞILAMA KOLLARI.

BÖLÜM 33. KÖTÜ PLANLAR VE BIÇAK GİBİ OLASILIK. BÖLÜM 34.

AŞIKLARIN YÜRÜYÜŞÜ. VE KÖTÜ BİR HİSSİYAT.

BÖLÜM 35. I DOKUNMANIN SANA DOKUNMAKTAN

SANA DOKUNMAKTAN, ISMENA. SANA EVE
DÖNÜYOR GİBİ.

BÖLÜM 36. SONUN BAŞLANGICI.

BÖLÜM 37. SAVAŞ KAVGA KONTROL

KONTROL VE İTİRAFLARIN GÜÇLÜ
SESSİZLİĞİ.

BÖLÜM 38. ACILAR. ACI. IZIDIR. BÖLÜM

39. HİÇ DE İYİ DEĞİL.

BÖLÜM 40. ACI'NIN ELLİ TONU.

BÖLÜM 41. KENDİNDEN NEFRET: Nasıl

İyileşebilirim...? BÖLÜM 42. EN KARANLIK SAAT...

BÖLÜM 43. CRAVE SHOCK. TEŞEKKÜR.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

